

КРАЛ ЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ЗАБРАНЕНАТА КНИГА

ОПАСНО ПОЗНАНИЕ, СКРИТО В ТАЙНА ШИФРОВАНА КНИГА!

ГУИДО МИНА ДИ СОСПИРО
& ДЖОСЛИН ГОДУИН

ГУИДО МИНА ДИ СОСПИРО, ДЖОСЛИН ГОДУИН ЗАБРАНЕНАТА КНИГА

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

Опасно познание, скрито в тайна, шифрована книга.

Професор Лио Кевъна пристига в Италия, за да помогне на колежката си Орсина Ривиера в разшифроването на тайна латинска книга от 17-ти век — „Магическия свят на героите“. Книгата ѝ е предадена в наследство от чичо ѝ Емануел — ерудит и тънък познавач на изкуството. Ако Орсина се окаже избраната, тя ще бъде посветена в тайното познание на книгата, ще притежава властта да управлява света и силата на някогашните герои.

Съвместната работа на Орсина и Лио обаче е прекъсната, когато Емануел обвинява племенницата си, че разкрива семейните тайни.

Лио решава да продължи работата си над книгата. Точно тогава светът е разтърсен от серия терористични удари над най-известните християнски светини.

*На Стени и Джанет,
нашите скъпи съпруги*

1.

Без да спира, влакът профуча през гара Болоня, като вдигна и разпръсна боклуците по странно пустите перони. Лио още страдаше от смяната на времето, дремеше и не разбра какво става, докато неговите спътници, които също трябваше да слязат в Болоня, изведнъж не се развикаха. Кондукторът не даде никакви обяснения, не се чу и съобщение по радиоуредбата. Скоро всички пътници захванаха да изливат чувството си на безсилие в своите мобилни телефони.

— Пропуснаха Болоня, направо не е за вярване!

— Какво, по дяволите, става?

— Ще закъснея, но няма да съм аз виновен!

— Не, нищо не ни казаха!

И тогава фактите започнаха да се изясняват. Някои от хората, на които пътниците се бяха обадили, гледаха телевизия. В центъра на Болоня беше станала експлозия. Лио, който сега беше наострил уши, долавяше накъсаните изречения:

— Точно на Пиаца Гранде, централния площад!

— Божичко, стотици са загинали?

Телевизионните екипи пристигаха на място и започнаха да излъчват кадри. Видимостта беше лоша. Димът и прахта правеха оценката на положението невъзможна, но човек можеше да чуе стенанията на ранените. Пожарникарите също бяха там, както и линейките, полицията, карабинерите и зяпачите. Истински ад.

Лио още помнеше онзи ужасен ден през август 1980 г., когато терористична бомба уби осемдесет и двама души на гара Болоня. Не беше за чудене, че влакът не спря. Много от пътниците си спомниха същото и протестите им постепенно утихнаха, отрезвени от мисълта, че в момента те самите биха могли да са на централния площад.

Истината излезе наяве малко след Модена, когато влакът зави на север към Мантуа и Верона. Не ставаше дума за случайна експлозия, а за бомба. Беше избухнала в катедралата „Сан Петронио“ по време на литургията. Голяма част от черквата, една от най-големите в

християнския свят, беше напълно разрушена. Никой не можеше да каже колко са загиналите.

Когато Лео слезе от влака във Верона, по радиоуредбата започнаха да четат съобщение за случилото се. Хората ходеха като сомнамбули, а някои бяха спрели, вторачили празни погледи в пространството.

Лио беше в шок, но по навик се запъти към изхода. Щом излезе от гарата и запримигва в слънчевите лъчи на късната пролет, към него се приближи мъж в черен костюм.

— Професор Кевъна? — попита той със силен акцент. Сигурно беше икономът румънец, който Орсина беше изпратила да го посрещне. Лио кимна и мъжът се поклони:

— Добре дошли във Верона. Моля, последвайте ме.

Икономът вдигна чантите му и го поведе към една голяма „Ланча“, паркирана незаконно в редицата на такситата. Поемайки ролята на шофьор, той настави Лио на удобната задна седалка и седна зад волана. Скоро оставиха предградията зад гърба си и поеха из провинцията с красиви гледки към лозята вляво и вдясно от пътя. След тридесет минути, вдигайки облаци прах, които скриваха шосето, те завиха между двете високи колони на входа по автомобилна алея, застлана с чакъл.

Това не е вила, помисли си Лио, когато спряха пред портика с колони, а малък дворец. Боядисан в избеляло царевичножълто, величествен, но не потискащ, той вдъхваше усещане за лекота. След като поговореше с Орсина и ѝ помогнеше да разреши проблема си, Лио щеше да се наслади пълноценно на своя престой в това идилично място.

С по една чанта във всяка ръка, икономът го поведе по просторни, покрити със стенописи коридори, след това нагоре по мраморна стълба, после по широк коридор и накрая се озоваха в ъглова спалня с издигащи се във висините тавани. Гледката от трите големи прозореца беше прекрасна: вляво имаше романтична градина със стари дървета, приканващи човек да се разходи под тях. Право напред се виждаха вълнисти хълмове, опасани с лозя, а покритият с чакъл път, по който бяха дошли, лъкатушеше между тях. Наоколо не се виждаха други сгради. Направо вълшебно.

Но къде е Орсина? Икономът беше изчезнал, затова Лио бавно слезе долу да потърси някого и заразглежда с удоволствие стенописите с богове, гиганти и герои, износените персийски килими, старинните орехови мебели и големите китайски вази, пълни с цветя.

Когато зави зад ъгъла, едва не се сблъска с белокоса прислужница, която странно защо миришеше на оцет.

— Добро утро — каза той и попита за Орсина.

— Баронесата я няма — отговори жената на диалект. Така Лио научи, че към Орсина още се обръщаха с титлата баронеса, въпреки че се бе омъжила за англичанин. По-лошото беше, че я няма.

— Къде е? — попита той. — Кога я очаквате?

Мариана, възрастната прислужница, измърмори още няколко думи на диалект, но Лио не можа да ги разбере. Пълното му име беше Лионард Кевъна. Син на американец от ирландски произход и майка италианка, той още от пелените започна да учи италиански, но така и не усвои никой от диалектите. Тъй като не бе склонен да признае, че не е разбрал какво му каза Мариана, той кимна с умен вид и излезе в градината. Икономът румънец го намери там, сякаш го беше повикал.

— Професорът би ли желал нещо освежително? — Лио кимна и взе чашата. — Преди вечерята в седем баронът ще ви очаква за аперитивите. Изисква се официално облекло.

Седнал под сянката на един орех, Лио се отдаде на обаянието на прекрасния пролетен ветрец, докато отпиваше на малки глътки от ледения чай с праскови. Бомбеният взрив в Болоня сякаш беше на светлинни години отгук и паметта му се насочи към по-приятни спомени.

Вече бяха минали три години, откакто тя напусна Джорджтаун^[1], но той все още мислеше за нея. Орсина прекара там само една година като стажант в малката катедра по италиански: Съвсем малко по-възрастна от студентите, в чието обучение помагаше, тя носеше копринени поли и бутикови обувки, а те джинси и маратонки. Парфюмът с цветен аромат тайнствено подчертаваше присъствието ѝ. В нея имаше някаква аристократична лекота, която внушаваше, че Орсина може да отдаде на Джорджтаун една година от живота си, но жертвата щеше да бъде изцяло от нейна страна.

Като шеф на катедрата, Лио лично я беше наел по време на една пролетна ваканция в Рим. Интервюто ѝ беше започнало със

споменаването на Джордано Бруно, философа еретик, изгорен на кладата точно под прозореца на Кампо де Фиори. Може би по асоциация тя продължи да говори за fiori, цветята, и да описва предпочитаните от нея в любимите ѝ градини из Европа. Спомняше си как го попита сериозно:

— А какво ще кажете за шафрановите минзухари? — Виждаш ли е как цъфтят? Защо? Недалеч от Рим, в района на Абруци, имало огромни ливади, покрити с тях.

— Толкова са впечатляващи. Биха могли да донесат истинско богатство на цялата област, но дори в най-добрите ресторанти дават шафрановото си ризото в магданоз и убиват както цвета, така и аромата. Стойте далеч от Абруци! — Този спомен още го караше да се смее.

Тя разговаряше с него, старшият преподавател, съвсем като с равен. Образованието, културата и способностите ѝ се подразбираха. Той чувстваше, че голяма част от тях беше придобита сякаш чрез осмоза. Най-вече у дома, а после при честите гостувания в наследствените дворци на роднини и приятели. Вероятно някои от тях се гордееха със сбирки от картини, за които в Щатите веднага биха основали музей. Беше попила „езиците“, английски, френски, немски и латински, просто ей така, а отличните училища, които бе посещавала, само бяха допълнили нейната вродена култура.

Другите кандидати, които отчаяно се мъчеха да избягат от безработицата в Италия, цитираха със силен акцент модерните френски философи и предизвикваха досада у Лио. В действителност нямаше какво да избира, си беше казал той след интервюта, докато вечеряше сам в някакъв ресторант. Поръча си шафраново ризото и помоли келнера да предупреди готвача да не прекалява с магданоза.

Така Орсина беше дошла във Вашингтон и в понеделник, сряда и петък той я срещаше всяка сутрин край машината за кафе. Виждаха се и извън студентското градче, и то редовно: в някой музей, на концерт класическа музика, прожекция на чуждестранен филм, но той никога не я беше канил в своя апартамент. Беше я водил на обяд и по-рядко на вечеря. Общо взето, беше оставил грижите за нея на по-младите членове на факултета и другите стажанти и нарочно потискаше чувствата, които тя събуди у него още при първата им среща. Когато си

заминаваше, той ѝ пожела късмет и не мислеше, че някога ще я види отново.

И тогава, след дълго мълчание, получи писмо от нея. Научи, че миналата година се била омъжила за англичанин и че е щастлива. Живеели основно в Прованс, в реставрирана селска къща, и от време на време в Лондон, където имали апартамент. Тя всъщност искаше съвет за една стара италианска книга със заглавие „Магическият свят на героите“.

Вместо да ѝ напише отговор, Лио погледна колко е часът. По това време във Франция беше шест вечерта. Вдигна слушалката и набра номера, изписан на главата на листа. След едно малко неловко начало той попита за книгата. Все още помнеше как беше протекъл разговорът на италиански:

— Чувал ли си за нея? — попита тя.

— Срам ме е да кажа, но не съм. Разкажи ми повече.

— Моят чичо Емануел ми я подари в навечерието на сватбата по време на една малко странна церемония. Каза, че трябва да я прочета внимателно дори да ми отнеме години. Изглежда е много важна за семейството, но нищо не мога да разбера.

— Това ме изненадва. Никога не си имала проблеми с литературата, на който и да е език. Има ли сюжет, разказва ли някаква история?

— Да, но... Различава се от всичко останало. Ще видиш, когато я прочетеш. Може би тогава ще можеш да ми я обясниш?

— За мен ще е удоволствие да опитам — отговори той без никакво колебание.

— Много ще ти бъда благодарна. Виж какво — добави тя импулсивно — Найджъл и за ще прекараме юни в Италия в нашата семейна вила във Венето, близо до Верона. Искаш ли да дойдеш да ни погостуваш? Така ще можем заедно да поработим върху книгата.

Лио сам се изненада от своя отговор:

— Това лято трябва да ходя в Северна Италия, за да проведа някои изследвания. С удоволствие ще направя едно отклонение, за да видя семейния ти дом и да се запозная със съпруга ти.

Изобщо не беше имал намерение да ходи в Италия. Смяташе да си остане кротко във Вашингтон и да довърши една започната книга, да отиде да види родителите си във Флорида и други роднини в Нова

Англия. Въпреки това се съгласи и излъга както тях, така и Орсина, защото не искаше тя да разбере, че е отговорил с такава готовност на нейната покана. И ето го тук, доброволен пленник на нейното магическо царство.

Той поклати глава, за да прогони спомените и се качи в стаята си, за да се преоблече, преди да се запознае с нейния чичо. Икономът вече беше разопаковал багажа му и приготвил онова, което бе преценил като най-официалното му облекло.

Когато слезе долу, Лио откри, че всички прозорци на салона са отворени, за да влезе разхлаждащият вечерен ветреца. Барон Емануел Ривиера дела Мота седеше на едно кресло, облечен в тъмносин костюм от мохер и коприна, в сравнение, с който готовият вълнен блейзър на Лио изглеждаше неподходящ и определено прекалено дебел за сезона. Баронът се изправи. Беше набит, но не много висок и въпреки шейсет и няколкото си години не беше и дебел. Дългата му бяла коса беше сресана назад и откриваше високо, загоряло чело. Но онова, което правеше най-голямо впечатление във външния му вид, беше носът. Един съвършен римски клон, извит като на орел.

— Предполагам, че вие сте професор Кевъна? — попита той. — Как сте? — Ръкостискането му беше здраво и едновременно официално. — Едно питие? Аз пия горчиво кампари с лед. Искате ли и вие?

Лио го беше опитвал веднъж и оттогава внимателно го избягваше, но въпреки това се чу да казва:

— Да, чудесно, благодаря. — Когато отпи, кампарито отново му напомни за сироп за кашлица с лед.

— Племенницата ми много ви цени — продължи баронът, докато го гледеше преценяващо. Лио имаше усещането, че той ще добави: „Чудя се защо. Изглеждате толкова обикновен“. Но баронът не го направи.

Въпреки това атмосферата в стаята заплашваше с нова ледникова епоха. Баронът съсредоточи вниманието си върху своето питие, а Лио се опита да води светски разговор, което не беше най-силната му страна. Заговори за стария клавесин в единия от ъглите, но баронът го сръза с един английски каламбур, според който инструментът беше само за стари моми.

И като си помисля, че ще трябва да вечерям с него, каза си Лио.

— Вероятно сте чули новините, нали? Те имат лошия навик да нахълтват неканени в живота на човека.

— Имате предвид взрива в Болоня? Да, за съжаление. Точно минавахме през гарата, когато е станало.

— Наистина? Тогава трябва да сте щастлив, че още сте жив! Думитру, налей на професора още едно кампари.

О, не, помисли си Лио, докато се усмихваше с благодарност на иконома.

— Много ли са жертвите?

— Сега броят трупове. Задачата не е за завиждане, а е и доста трудна, защото някои са разкъсани на парчета, други са обезобразени до неузнаваемост, а трети още лежат под развалините. Бомбата е избухнала по време на тържественото богослужение за Деня на Христовото тяло. В храма е имало много богомолци, още повече са стояли отвън на площада. Затова няма да се изненадам, ако загиналите се окажат стотици.

— Боже, какъв ужас! Но защо? Кой го е направил? Има ли заподозрени?

— Кой го е направил? — Баронът отмести поглед от него и се съсредоточи върху стенописите по тавана. — Предполагам, че сте чували за Джовани да Модена?

Лио отговори отрицателно.

— И вие сте ръководител на катедрата по италиански в Джорджтаунския университет?

Лио не отговори, а предпочете да отпие още една глътка кампари.

— Предполагам, че той не е от онези художници, които вие смятате за велики — продължи баронът със забележителна снизходителност, — а от творците, известни само на специалистите. Но те не са се справяли по-зле от по-известните си колеги. Да, неговите стенописи в Болонския параклис бяха прекрасни.

— Бяха?

— Да, „бяха“. Вече ги няма, защото бяха в катедралата „Сан Петронио“.

— Разбирам.

— Три от тях бяха приписвани на Джовани да Модена и неговите помощници. Сцени от живота на свети Петроний, Пътешествието на

влъхвите и Страшният съд.

Внезапно баронът се изправи и започна да рецитира, изплювайки всяка дума:

*Кой може, и със слова обикновени,
таз кръв и рани да изобрази,
чий страшен вид очи ми ужасени
долина девета порази?*

*Ни ум човешки може да ги схване,
ни слово може да ги изрази.*^[2]

Гласът му се извиси почти до ридание:

*Един съзрях с разрязани гърди,
в корема тъй промушен с озлобление,*

*че нищо там не може да седи,
а грозно му навън висят червата
и кръв на едри капки се цеди.*

*Изгледа ме, след туй сами с ръката
гърдите си разкри и с жален глас
каза: Пророк ме знайха на земята:*

*виж тук сега какво изплащам аз!
А този, кой с глава разбита плаче
пред мен, роднина мой е бил. Кат нас*

*тез всички тука са били сеячи
на схизми и съблазни във светът,
лъжливи на закона свят тълмачи.*

— Това поне трябва да го знаете — подхвърли баронът, когато си седна на мястото и се зае отново с кампарито, но не преди да му хвърли пронизващ поглед. Да, Лио го знаеше. Беше от Дантевия „Ад“, песен 28. А баронът го беше научил наизуст?

— Много добре, значи не сте пълен самозванец — продължи той неумолимо. — И за какво се разказва?

Какво му е на този човек, запита се Лио. Въпреки това реши, че като гост е по-добре да бъде дипломатичен. Затова започна търпеливо и любезно да обяснява, сякаш насреща му седяха неговите студенти.

— Данте и Вергилий виждат грешниците в деветия ров на осмия кръг на ада. Той е за онези, които сеят разногласия, и наказанието за това е да бъдат осакатявани. Пророкът, за когото става дума, е познат като Мохамед. Той показва вътрешностите си на поета, а до него стои братовчед му Али^[3], чиято глава е съсечена от челото до ченето. И двамата са сеячи на скандали и разколи. Като такива са наказани да горят в ада. — Резюмето попадна право в целта.

— Не усещам ли йезуитска ревност в словата ви?

— Ни най-малко. Просто казано, Данте не е харесвал исляма.

— Правилно, не го е харесвал. И кой би помислил, че това ще привлече вниманието на Ал-Кайда?

Щом забеляза удивеното изражение на Лио, баронът получи прилив на вдъхновение и се впусна да обяснява:

— Джовани да Модена надминава себе си в този стенопис, а изображението на Мохамед и неговия зет, подложени на наказание и горящи в ада, е толкова живо, колкото нагледно. Затова някои мюсюлмани, гостуващи в нашата страна, са решили, че то е нетърпима обида и стенописът трябва да бъде замазан или още по-добре махнат. Представете си — каза той, повишавайки глас, — че идвате у дома и ми казвате или да замажа, или да махна някой от моите стенописи! — Баронът беше видимо ядосан. После продължи, като се опита да се овладее. — Преди известно време бяха подслушани двама мароканци, които планирали да взривят стенописа в катедралата. Арестуваха ги и после, разбира се, ги освободиха. А сега изглежда мюсюлманските терористи не само „махнаха“ стенописа, но заедно с него и цялата катедрала в комплект с хората вътре и отвън.

Лио беше напълно сащисан и едва след известно време успя да попита:

— Такова ли е вашето предположение?

— И да, и не. За мен това е очевиден факт. Разбира се, на карабинерите ще им е нужно малко време, за да стигнат до същото заключение, а още повече, за да успеят да го докажат. Естествено, освен ако Ал-Кайда или някоя друга група ислямски терористи не си признае и не поеме отговорността за взрива. И в единия, и в другия случай икуменическият западен свят ще трябва да приеме тази действителност.

— Откъде сте толкова сигурен, че те са го направили? — попита Лио, който все още не можеше да повярва.

— Да речем, че имам предчувствие. Освен това „Б“ неизменно следва „А“. Както и да е, според мен е само въпрос на време, докато всички научат онова, което аз подозирам, от официални източници.

— Чичо — каза един глас зад него, — не ми казвай, че тероризираш с речи нашия гост. Толкова е типично за теб!

Същият нежен ветрец, на който Лио се беше наслаждавал в градината, довя аромата на нейния парфюм, преди да долети гласът ѝ. Той стана да я поздрави, все още смутен от предположенията на барона.

— Професоре, позволете да ви представя моята племенница, госпожица Анджела.

— За мен е удоволствие — каза Лио, докато се навеждаше, за да докосне ръката ѝ с устни. Преди години Орсина го беше научила на този старомоден поздрав с думите:

— Вместо да се здрависваш с жената, по-добре ѝ целуни ръка. Така можеш да спечелиш доста точки в тефтера ѝ за романтични преживявания. — Не че той възнамеряваше да флиртува с някого, но големият салон сякаш предразполагаше към подобни жестове и Лио се надяваше, че така ще разпръсне мрачната атмосфера.

— Удоволствието е мое — отговори Анджела с такъв вид, сякаш беше вярно. — Сестричката ми никога не е споменавала, че си толкова сладък.

Това определение подходеше повече на самата Анджела с рошавата ѝ руса коса и неприлично късата пола.

— Вие сте сестра на Орсина? Как е възможно? Тя никога не е споменавала за вас, а това е много по-сериозен пропуск.

Анджела сякаш се почувства поласкана от думите му, а баронът се изненада. Значи американецът можел да бъде галантен?

— Да вървим ли да вечеряме? — попита Анджела. — Наредих да сложат масата навън под черешовото дърво.

— Орсина няма ли да дойде?

— Не тази вечер, професоре. Надявам се, че не съм ви разочаровала.

— Разбира се, че не, но...

— Ще ви разкажа всичко по време на вечерята. Обещавам.

Пламъкът на свещите трепкаше от вечерния ветреца, докато Думитру доказваше, че е добре обучен в изчезващото изкуство на доброто обслужване.

Анджела отбеляза, че жена му Афина е отлична готвачка.

— Не съм се и съмнявал — отговори Лио. Изведнъж започна да се наслаждава на светския разговор и да сипе любезности. Беше необичайно за него, ала със сигурност бе за предпочитане пред това да се дуелира с барона. Но не, имаше и нещо друго. Начинът, по който Анджела го гледаше.

Лио имаше сините очи на баща си и неговата висока фигура, а от майка си бе наследил черната коса и фините черти на лицето. Тази комбинация се беше оказала успешна и младите жени го отчитаха. Сега, когато наближаваше четиридесет, той бе успял да опази фигурата си стройна, макар да не практикуваше никакъв спорт и мразеше да прави упражненията. Беше достатъчно елегантен, макар и не колкото барона. Дали заради изтощението от пътуването, емоционалния шок от бомбеното нападение или двете кампарита, последвани от вино, но обичайното му самообладание се пропука и той почувства електрическите искри, които прехвърчаха между него и Анджела.

— Значи Орсина никога не ти е казвала, че има сестра? — попита тя, обръщайки се така, че блузата ѝ да разкрие достатъчно от съвършено скулптираната ѝ гръд.

— Не, не ми е казвала. Може би си била твърде малка? — Лио не искаше да изглежда неучтив и да пита за Орсина, като че ли не се наслаждава на сегашната си компания. Но Анджела му бе обещала, че ще му разкаже за нея, и той беше нетърпелив. Най-накрая все пак попита.

Отговори му лично баронът.

— Обадиха се около час преди вашето пристигане. Мъжът ѝ смятал, че предвид обстоятелствата трябва да отложат пътуването си до Италия с няколко дни. Бих могъл да се обзаложа, че за известно време няма да има повече взривове, така че Орсина и господин Макферсън скоро ще се присъединят към нас.

— Защо, Лио — попита Анджела и се наведе към него, а сламенорусата ѝ коса, подухвана от ветреца, го милваше по лицето, — да не би да ти липсва?

— От години не съм я виждал, а и пазя мили спомени за нея от Джорджтаун.

— Значи ти липсва — настоя тя.

— Да, защо?

— Това означава — намеси се баронът, — че Орсина, като представител на женското начало, чиято сила е центробежна, във Вашингтон сигурно се е обърнала срещу... мъжката устойчивост на професора и така е стигнала до предела на своето неспокойствие.

Лио реши да приеме това за комплимент и вечерята продължи без твърде много неприятни мигове.

Когато се върна в стаята си, намери на възглавницата бележка за лека нощ, шоколадче и няколко листенца от рози. Бележката беше подписана от Анджела. Сега, когато си беше възвърнал самоконтрола, той се усмихна на този лек флирт и както обикновено започна вечерните си молитви.

[1] Частен йезуитски университет, разположен в едноименния квартал на столицата на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Цитатите са по „Божествена комедия“, превод К. Величков, изд. „Народна култура“, 1972 г. — Б.пр. ↑

[3] В оригинала на „Божествена комедия“ са споменати недвусмислено Мохамед и Али, докато К. Величков споменава пророка, а Али е описан като негов роднина. — Б.пр. ↑

2.

Доста рано на другата сутрин Орсина се обади, за да говори с Лио. Щяла да пристигне същата вечер.

— Дори тук в Лондон всички говорят за нападението в Болоня, но изглежда полетите на „Алиталия“ са по разписание.

— Някой има ли представа кой го е извършил?

— Никой не е поел отговорност, но хората предполагат, че е дело на ислямски терористи. За пръв път са посмели да нападнат черква.

— Пряк удар срещу християнството?

— Да — каза Орсина, но така, сякаш тази идея не ѝ беше хрумвала, и после добави: — Докъде стигнахме! Обаче Найджъл не смята, че в провинцията има от какво да се страхуваме — завърши тя мисълта си.

— Чакам с нетърпение да се видим и да се запозная с него — каза Лио.

Сутринта на закуска той съзнателно реши да не чете вестниците. На масата имаше доста значителна подборка. Като се започне от националните „Ил Кориере де ла Сера“ и „Ла Република“ и се стигне до местния „Ла Арена“. Той обаче реши да пропусне ужасяващите снимки. Докато произнасяше безмълвна молитва за жертвите, Анджела нахлу в трапезарията, облечена смъртоносно: в къси панталонки за тенис и еспадрили с високи платформи. Тя си хапна добре, докато прелистваше вестниците, отбелязвайки не много убедително:

— Това е направо ужасно. — Остави ги настрана и продължи весело: — Ще ошетам вилите. Ако искаш, можеш да дойдеш с мен. — Когато видя учуденото му изражение, Анджела обясни:

— Тук има много хора, с които се познаваме от години. Щом свърши училището, а за някои семестърът, те се връщат по вилите, за да прекарат лятото там.

Лио отклони поканата.

— Успях да зърна впечатляващата ви библиотека, пълна с древни книги. Това повече отговаря на моите вкусове. Смяташ ли, че чичо ти

би имал нещо против да разгледам сбирката?

— Разбира се, че не — успокои го Анджела с толкова двусмислено изражение, че той не можа да разбере дали е разочарована, или изпитва облекчение. — Спокойно можеш да се ровиш из тях. Между другото, чичо ще работи цял ден в ателието си. Ще се срещнем на вечеря.

Лио се запъти направо към библиотеката. Помещението беше залято от светлина, която идваше от четирите източни прозореца. Тя хвърляше отблясъци по разноцветните парчета дърво, които съставляваха шарките на паркета, и се отразяваше от високите стъклени витрини и книжните преси зад тях. В центъра на помещението стоеше мраморна маса, върху която имаше ваза с бели лилии, с четири неудобни антикварни кресла около нея. Първото впечатление на Лио от библиотеката беше, че е типична за своето време. Там бяха подредени гръцките и латинските класици, италианските поети, древната и модерната история, голяма сбирка топографска литература за областта Венето, миш-маш от теологически, медицински и правни томове с кожени подвързии от тънка телешка кожа. Това не беше библиотека на колекционер, а нещо много по-рядко и според него точно по тази причина още по-ценно. С течение на вековете книгите са били купувани или подарявани на семейството и никога не бяха напускали лавиците.

Той ги проучваше с голямо удоволствие, докато Думитру не дойде да му каже, че му е сервирал лек обяд. Лио му благодари, като добави, че съпругата му е много внимателна. Докато излизаше от библиотеката, в нея влезе прислужница с впечатляваща с големината си бърсалка за прах, която напомни на Лио украсата от петльови пера по шапките на берсалиерите^[1].

— Извинете, господин професоре — каза жената, — ще се възползвам от отсъствието ви, за да избърша прахта по книгите. Трябва да го правя всеки ден. Заповед на барона.

Това беше фактологическа информация, но нейното предоставяне беше толкова кокетно, колкото перушинестата бърсалка. Той го отдаде на младостта на прислужницата и на съзнанието ѝ, че изглежда добре.

— Не съм се сетил, че ви преча — извинително каза Лио. Прислужницата Саманта му се усмихна лъчезарно и се зае с работата

си.

Баронът също работеше. Рисуваше картина. За ателие му служеше преустроена ловна хижа на около два километра южно от вилата, от другата страна на доста високо хълмче.

В нея имаше голямо квадратно помещение с висок таван, което се осветяваше от оберлихт. След него идваха няколко малки стаички. В едната имаше мивка, вана, биде и тоалетна чиния. Двойно легло изпълваше от край до край другата. В третата имаше котлон и микровълнова печка, а в четвъртата — малка пералня. Отвътре стените бяха изрисувани в ренесансов стил с фантастични растения, животни, сатири, херувими, оръжия и музикални инструменти. Обаче Емануел не рисуваше подобни гротески. Той рисуваше от натура с маслени бои върху големи платна. Сега негов модел беше Андже́ла.

Тя се беше излегнала на издължен диван, издигнат в единия край. Дясната ѝ ръка беше вдигната нагоре, а дланта пъхната под главата. Единият ѝ крак беше свит, а другият повесен, но без да докосва пода. Гъстата ѝ, рошава златиста коса висеше свободно, а лицето ѝ гледаше към тавана в неудобна поза на екстатично увлечение. Беше чисто гола, като изключим еспадрилите.

Емануел нямаше кой знае какви претенции като художник. Никога не показваше, нито подаряваше платната си и със сигурност нямаше да му хрумне да ги продава. Всъщност веднага щом ги завършеше, ги нарязваше с ножица и ги изгаряше.

Върху тази картина работеше вече половин година, като през повечето дни ѝ отделяше по един час. Работеше бавно, а когато моделът отсъстваше — защото от Андже́ла не можеше да се очаква същото себеотдаване — още по-бавно, понеже му бяха нужни допълнителни усилия, за да извика образа ѝ в главата си. Когато рисуваше модел, той го виждаше в съвсем различна плоскост. Стремеше се да постигне пълно съсредоточаване и смяташе, че това му се удава по-лесно, когато съзерцава гледка като тази, която имаше пред себе си в момента. Подобно на завъртанията на молитвените колела, движенията му протичаха в последователни цикли: поглед към модела, поглед към платното, четка в боята, мацване по платното и после отначало.

Никой от тях не продумваше, макар че Анджела почиваше редовно, за да протегне крайниците си и да пийне глътка минерална вода „Сан Пелегрино“. Този процес изглежда вкарваше и нея в някакво странно състояние на съзнанието, защото след като изтече часът, тя се изправи като лунатична и тръгна с леки стъпки към стаичката с леглото. Емануел се разсъблече в банята и я последва.

Никой не знаеше, че той прави любов с нея, а тя не би могла да обясни защо му позволява. Ако изобщо можеше да се приеме, че става дума за любов. В това имаше нещо клинично или може би ритуално. Със сигурност беше съвсем преднамерено. Този чичо нарушаваше всички забрани. Анджела не беше бунтарка срещу нормите на обществото. Тя имаше гаджета и от време на време им позволяваше да я любят. Но Емануел правеше любов, винаги пронизана от един сеанс рисуване, по начин, който коренно се различаваше от техния.

След това Анджела се чувстваше така, сякаш току-що беше влязла в студиото и всичко е било сън, отнел само две секунди от будното ѝ време. Дори не беше сигурна, че се е случило. В нейното съществуване този таен живот беше заграден в скоби и нито смущаваше съвестта ѝ, нито пречеше на иначе напълно обикновеното ѝ битие на разглезена аристократка.

След обяда Лио се върна в библиотеката. Слънцето се измести и вече не го заслепяваше, а това му позволи да се доближи до трите тесни рафта с книги между прозорците. Когато пресече помещението и застана пред тях, с изненада видя, че са посветени изцяло на трудове по алхимия и така наречените „окултни науки“. Ако интересът на Емануел беше в тази област, това би обяснило някои от неговите странности. Но и тези книги бяха притежание на семейството от два века и повече. Почти всеки том беше украсен с един и същи етикет с името на Дела Ривиера, изписано с тънкия шрифт, характерен за осемнадесети век.

Най-накрая Лио почувства, че е стоял твърде дълго затворен, и реши да се разходи из градината. Старите дървета, които се издигаха от всички страни, го накараха да съжали за ботаническото си невежество. Всяко изглежда беше от различен вид, повечето му бяха непознати. Всички бяха дебели и без съмнение многовековни, но

въпреки това той с почуда забеляза, че короните им са също толкова зелени, гъсти и буйни като на по-младите дървета, които имаха още много да растат. Това вероятно се дължеше на съчетанието от плодородна земя и подходящ климат? Можеше само да предполага.

Под дърветата не се виждаше жива душа, но се усещаше разсейващото присъствие на множеството статуи. Полускрити от листата и обрасли от лишеи, те сякаш гледаха злобно и нещо дори по-лошо, като в случая с Приап, който го удари с огромния си фалос, докато завиваше покрай него. Колко типично за барона, помисли си Лио, да обявява, и то на неговата възраст, своя приапизъм^[2] на всеки посетител! Много от статуите изобразяваха сатири получовеци, фавни и панове. Обаче на една полянка около олтар с каменна ваза бяха групирани някои по-класически фигури. Те бяха силно разядени, но очевидно представляваха седемте планети: Марс, който лесно можеше да бъде разпознат по шлема и остатъка от счупения меч. Сатурн с нещо, което може би някога е било коса. Юпитер с един безкрил орел. Една Венера с все още съблазнителни форми и така нататък. Лио едва можа да различи надписите на техните пиедестали. „Ако слънцето е бащата, луната е майката“, прочете той. Изглежда бяха направени в началото на XVIII век, епохата на рокоото, и Лио се запита дали предците, които бяха надписали книгите по алхимия, не бяха поръчали и скулптурите.

Пътеката се извиваше насам-натам, като от време на време излизаше на открито, за да предложи гледка към далечните хълмове, и Лио се уплаши, че се е отдалечил твърде много. Тогава за негова изненада пътеката го отведе до тераса от другата страна на вилата. Преди да се качи, за да се приготи за вечерята, Лио се помота там, предвкушвайки удоволствието от спускането на нощта. Случилото се само преди един ден в Болоня беше отвратително. Не му достигаха думи, за да го опише. Но въпреки своята тайнственост, осъзна той, това място действаше като балсам. Колко лесно беше да загърбиш всички тревоги и най-вече действителния свят.

На вечерята се почувства разочарован, когато разбра, че Анджела не се е върнала. Нямаше съмнение, че прескачането от вила на вила се беше оказало прекалено забавно. Щеше да се наложи отново да разговаря с Емануел. Библиотеката щеше да е добра тема за разговор и веднага щом сервираха първото ястие, той премина в нападение:

— Разбрах от Орсина, че знаете доста за тази тайнствена книга, която сте ѝ подарили — дръзна той да започне. Дали не беше прекалено и твърде рано, запита се той, когато Емануел смръщи вежди.

— Нима ви е споменала? Изненадан съм — отговори той хладно. — Книгата е нещо частно и само за нашето семейство.

— Наистина? Това ми напомня за Борджиите и тайните отрови, които са си предавали от поколение на поколение, или нещо подобно.

Баронът се вцепени. Очевидно не биваше да казва това. Лио се опита да замаже забележката си.

— Орсина каза, че не е могла да разбере нищо, но мога да ви уверя, аз не съм виждал книгата.

— Можеше да попита мен — чу в отговор. Неловкото мълчание усилваше и най-леките звуци, издавани от вилиците, с които се опитваха да загребат точното количество ризото от чиниите. Емануел отпи малко вино и хладината му сякаш се стопи. Той погледна Лио право в очите и каза с усмивка:

— Е, щом го споменахте, мога да ви кажа, че книгата е обществено достояние. Един добър семеен приятел я отпечата през 30-те години. Можете да потърсите някое по-модерно издание във всички добри книжарници. В нашата страна има три такива. Всъщност четири.

Баронът запази откритото си изражение, така че Лио се опита да си изясни абсурдността на току-що чуто и отговори колкото можеше по-сериозно:

— Ще си го запиша.

Но изглежда не бе имало нужда да отговаря, защото Емануел изобщо не му обърна внимание и продължи:

— Това е вековна традиция. Най-старият син на семейството получава копие от този труд на предците по случай своята женитба. След 1900 година започнали да го дават и на дъщерите. По мое мнение това е грешка, но вече е традиция. Подарява се при странна церемония. Но вас като учен ще ви заинтересува повече нередактираният текст, който не е пострадал от необходимостта да получи от църквата разрешение за печатане. — Той млъкна изведнъж. После, сменяйки тона, продължи: — За съжаление няма вероятност да прочетете това издание. Просто защото не сте член. Това е. Трябва да ни извините за

тези аристократични ограничения. Предполагам, че те са неразбираеми за един американец.

Всичко това се стори прекалено на Лио заради някаква си книга, която вероятно беше нещо като италианска „Кама Сутра“. Точно когато се опитваше да прецени опасно ли ще бъде да предложи друга тема за разговор, свързана с ровенето му в библиотеката, Емануел го спаси от колебанията с изненадващия си въпрос:

— Професор Кевъна, мога ли да ви попитам дали сте демократ или републиканец?

— Аз съм малко и от двете — измъкна се Лио. Но почувства, че отговорът му не беше сметнат за изчерпателен, за пореден път закопня за разсейващото напрежението присъствие на Анджеа и продължи откровено:

— Като повечето учени или повечето хуманитаристи аз клоня към либерализма. Но често, когато го видя в практиката, не ми харесва. Нали разбирате, абортите като политика, а не като спешен случай, меко отношение към престъпниците, социалното инженерство... На последните избори гласувах за президентския кандидат на демократите и за своя сенатор републиканец.

— За да... Как му казвахте?... Поддържате разделението на властта?

— Да, предполагам, че е така, но честно казано, гласувах за своя наемодател.

Веждите на Емануел се повдигнаха в ням въпрос.

— Мястото, където живея, е собственост на жената на сенатора Роуландсън.

— Не може да бъде! Дори тук сме чували за сенатор Роуландсън. Приятел на семейството ли сте?

— Не бих могъл да твърдя това, но съм се срещал няколко пъти с Крис Роуландсън по време на различни обществени прояви и смятам, че е пълна противоположност на името, с което се ползва.

— Съжалявам, че трябва да го чуя. Сенаторът в същата къща с вас ли живее?

Лио потвърди. Емануел не знаеше как да разговаря. Той или заливаше събеседника си със словесен водопад, или го пронизваше с въпроси. Единственото, което Лио можеше да направи, за да съкрати процедурата, беше да яде бързо. Той отговори:

— През повечето време Роуландсънови живеят във Вирджиния, но заемат по-голямата част от къщата. Една от многото облицовани с червеникав пясъчник в Джорджтаун. Аз държа последния етаж. Имам отделен вход. Използват къщата, за да канят гости, и понякога, когато го мързи да кара до предградията, сенаторът остава да преспи. Жена му прави същото. Но не бива да си мислите, че прекарвам времето си като стара мома, която наднича иззад дантелените пердета и следи съседите си — добави Лио.

— Не, разбира се, че не си мисля подобно нещо. Просто някои хора никога не остават незабелязани, когато отидат някъде или правят нещо. Но за какво им е квартирант?

Лио не обърна внимание на поредната пренебрежителна забележка.

— Разбира се, че не им трябва парите. Искат в къщата да има постоянно присъствие просто заради кражбите във Вашингтон.

— Благоволяват ли да общуват със своя наемател?

— Мими Роуландсън ме е канила няколко пъти на вечеря. Вероятно за да попълни бройката, когато липсва някой от мъжете. Не мисля, че съм говорил с нея повече от десетина минути, но мога да кажа, че е добре информирана жена и в никакъв случай не е натруфената празноглавка, за каквата може да бъде сметната.

— Смятате ли, че има нещо общо със забраната за носене на забрадки?

(Наскоро сенатор Роуландсън беше успял да прокара през сената забрана момичетата мюсюлманки да носят забрадки в държавните училища.)

— Няма да ме изненада. Като стана дума, Роуландсън ще получи много по-голяма обществена подкрепа след „Сан Петронио“, ако мотивите за атентата са такива, каквито вие ги описахте.

— О, да, атентатът. Ако виновните наистина са ислямски терористи, това ще промени всичко. В Америка си имате 11 септември, а ние в Италия никога няма да забравим Празника на тялото Христово. Тази дата ще остане като позорно клеймо. Ще се наложи да кръстят улици на нея.

Лио сметна лекомислието в тона на Емануел за напълно неподходящо. Но вечерята беше свършила и той реши, че е най-

разумно да остави на своя домакин последната дума. Емануел стана от масата и се сбогува.

Когато Лио излезе от трапезарията, той зави, за да се върне в библиотеката. Думите на Емануел бяха засегнали честолюбието му и той изпита увереност, че семейният фетиш е някъде там и просто трябва да го потърси по-внимателно. Но беше прекъснат от суетящи се прислужници и още преди да напусне фоайето, влезе Орсина.

Наистина ли беше Орсина? Красотата ѝ блестеше с пълна сила. Дългата ѝ вълниста коса с червеникавия оттенък, който Тициан е предпочитал за картините си, и слънчевите ѝ зелени очи! Стойката и елегантността ѝ си бяха същите. Но сега в нея имаше нещо повнушително, подчертано от тъмнозеления ленен костюм, съдържаните найлонови чорапи, голямата чанта и обувките с високи токчета. Дали Орсина от Вашингтон нямаше да сметне тази внушителност за прекалено надута, запита се Лио, завладян от чувства, докато я гледаше. Да не би пък това да беше достойнство? Имаше ли някакво значение? Той долови напрегнатото изражение на лицето ѝ, но го отдаде на целодневното пътуване. Тя му се усмихна широко и го целуна по двете бузи, както правят европейците.

Съпругът ѝ пристъпи напред с протегната ръка.

— Найджъл Макферсън — обяви той със самоуверен тон.

— Лио Кевъна — отговори Лио и пусна ръката му. — Радвам се да се запознаем.

— Удоволствието е мое — надцака го Найджъл. Той беше висок и доста привлекателен по един твърде мускулест начин. Вероятно е бил по-слаб и смущаващо красив, преди да изгуби част от косата си. Орсина каза нещо на Думитру, после се обърна към мъжете и заговори на английски:

— Тъй като и без това е късно, а аз така или иначе нямам апетит, дали да не изпием по питие, например в библиотеката?

В този миг се появи Емануел и поздрави Макферсънови с нещо, което приличаше на искрена привързаност. И към Найджъл, помисли си изненадано Лио, когато последва семейния кортеж. Надяваше се, че няма да има повече „Кампари“, но бързо сам се поправи. След вечеря никога не се пие „Кампари“. И наистина, Емануел измъкна, очевидно от скрит шкаф, гарафа и четири чаши.

— Това не е бренди — каза той, сякаш беше прочел мислите му, — а тридесетгодишен ром от Гватемала. Обзалагам се, че никога не сте пили такова нещо.

— О, не, опитвал съм и ми харесва — възрази Найджъл. — В моя клуб има нещо подобно, но смятам, че е само на двадесет и три години. Трябва да кажа, скъпа — обърна се той към Орсина, — че страшно се радвам да сме тук. Последните няколко дни бяха пълен ад.

— Да не заседнахте на летището? — попита Лио.

— Това е точната дума. Заседнахме като в лепило. Седяхме с часове, после слязохме от тъпия самолет и след известно време отново се качихме. Благодарение на терористите, подпомогнати и насърчавани от „Бритиш Еървейс“. Ако знаехме, можехме да дойдем с колата за половината от това време. Казах, че отсега нататък ще ползваме само частни самолети. Нали така, скъпа?

— Така каза, скъпи — отговори Орсина. — Но в Болоня щеше да е още по-лошо.

— Със сигурност — повтори Найджъл, приемайки втора чаша от Емануел, който пожела на всички лека нощ и си тръгна.

Найджъл се огледа.

— Орсина ми каза, че сте блестящ професор — започна той. — Сигурно сте я учили да говори английски, а аз започнах да работя по американския ѝ акцент.

— Тя вече говореше отлично английски, когато се срещнахме — каза Лио, — и всъщност на нищо не съм я учил. Просто я наех и я оставих да се оправя.

— Остави ме? — повтори Орсина с широко разтворени от шеговито учудване очи. — От началото до края бях държана изкъсо, защото се страхуваше да не извърша някой литературен солипсизъм!

— Со-ле-цизм^[3] — поправи я Найджъл.

— Да, скъпи, това беше шегата.

— Извинявай, че съм толкова педантичен, скъпа. Сигурно е от въздействието на тези книги! Нали знаеш, че съм алергичен към тях. — Найджъл стана от неудобното си кресло и отиде при лавиците. — Напълно безсмислено усилие, ако питаш мен.

— Кое?

— Когато бях по-млад, прочетох доста книги, макар че може и да не ти се вярва, и стигнах до заключението, че най-добрият начин да ги

използваш, е да подпреш клатеца се маса. — Той се опита да разклати мраморната маса, но тя не помръдна.

— Найджъл — каза Орсина и го задърпа за ръкава на блейзъра да си седне на мястото, — ти съвсем не искаш да кажеш това. — След това се обърна към Лио. — Мога да те уверя, че нямаше това предвид.

Найджъл се наслаждаваше на вниманието.

— Напротив, точно това исках да кажа — настоя той. — Живея живота непосредствено, а не чрез писателските фантазии. Чета финансовите новини и от време на време по някое криминале, но бога ми (забелязвайки лавицата с латински автори), не и тъпите класици. В училище ми бяха предостатъчно. — Орсина отново го дръпна за ръкава. — Да, скъпи, защо да сядаш, когато можеш да си легнеш. Време е за сън.

Той протегна ръце, приканвайки я да стане от креслото, прегърна я през раменете и се заклатушка към вратата.

Орсина пожела лека нощ на Лио, но за кратко сякаш си помисли дали да не остане при него в библиотеката. Може би просто си го беше въобразил, помисли си той, когато се освободи от това мимолетно усещане. Не искаше да остави лампите запалени и се огледа за ключа, който се оказа труден за издирване, защото излезе, че не се намира до входната врата. Той прекоси стаята, а след това я обиколи. Най-накрая намери ключа, а на по-малко от тридесетина сантиметра от него, върху малка масичка лежеше „забранената книга“ „Магическият свят на героите“. Лио точно се бе приготвил да я грабне, когато го сепна гласът на Орсина.

— Лио, там ли си още? Не зная дали вчера Саманта или някой друг те е питал, но искаш ли минерална вода за през нощта? Газирана или не?

Лио отговори, че няма защо да се тревожи, но тя настоя.

— Ела с мен в кухнята, в хладилника има. — Предпочете да не буди прислугата.

Няколко минути по-късно Лио се намери сам в своята стая с бутилка газирана минерална вода. Присъствието на забранената книга беше откъснало мислите му дори от Орсина. Тя не можеше да знае колко ненавременно беше нейното внимание. Сега той беше с вързани ръце. След казаното от Емануел би било невероятно да му разрешат да прочете книгата, макар това да беше причината Орсина да го покани.

Изкуши се да слезе веднага долу и добре да я разгледа. Емануел нямаше да разбере.

Когато си облече пижамата, изкушението стана непоносимо. — Щеше да се върне в библиотеката, но не като герой от някой викториански роман, който се спуска по скърцащи стъпала и държи свещ с трепкащ пламък. Не, щеше да запали лампите, покрай които минава, и да ги остави да светят. Ако някой го изненадаше в библиотеката, щеше да има отлично извинение: не е могъл да заспи и затова чете.

Той се насочи право към забранения плод. Зелената подвързия от марокен беше корава като на нова книга. На заглавната страница прочете: „Магическият свят на героите“, отпечатана във Венеция на разноски на благородното семейство Дела Ривиера, 1757 г. Много красив шрифт, а книгата изглеждаше рядко отваряна поне до днес. Той направи и едно друго откритие. Сгънатите страници още не бяха срязани. Кой би могъл да си го помисли? Така книгата нямаше да може да се чете, ако някой не среже страниците с нож за писма. Сега, когато държеше тази рядкост в ръце, не можеше да я отвори, без да разкрие, че я е чел или най-малкото, че някой я е чел. И никой нямаше да заподозре Найджъл, помисли си той огорчено. Нямаше какво друго да направи и я върна на масата. Качи се в самотната си стая, като минаваше по коридорите и гасеше лампите след себе си. Доколкото можа да прецени, никой не го беше виждал.

Докато лежеше в леглото си и сънят му бягаше, се замисли за това странно произшествие. Утре трябваше да говори с Орсина въпреки забраната на нейния чичо, макар да предпочиташе да забрави всичко това и да прекара още няколко дни в нейната приятна компания. Последната му мисъл, преди да заспи беше за двете му котки у дома и той им завидя за тяхното будистко безразличие към повечето неща.

[1] Корпус на италианската армия, създаден през 1836 г. като част от пиемонтската армия, а по-късно от италианската, състоящ са от мобилна пехота. Буквалният превод е „добри стрелци“. — Б.пр. ↑

[2] Болезнена ерекция. — Б.пр. ↑

[3] Solecism (англ.) — Нестандартна и неправилна от граматическа гледна точка употреба. — Б.пр. ↑

3.

— Чичо, какво има? — Първата им закуска заедно от дълго време бе помрачена от нацупеното мълчание на барона. Орсина пусна най-милата си усмивка, която никога не я беше подвеждала, но чичо ѝ не продума и погледна на другата страна.

— Аз ли съм направила нещо? — настоя тя.

— Да — наруши мълчанието си най-накрая баронът. — Изненадан съм, че не си се сетила.

— За какво става дума? Не знам какво съм...

— Не казвай нищо, защото така нещата стават по-лоши. Слушай внимателно. Не биваше никога и на никого да споменаваш за семейното издание на книгата и най-малкото на този нещастен американец. А да го молиш да ти помага за работата, която би трябвало да свършиш сама, е чисто богохулство. Само не му я показвай.

— Но, чичо, познанията на професора по архаичен италиански и латински могат да ми помогнат.

— Глупости, направи си домашното сама и ще обереш плодовете. Никой не трябва да вижда нашето издание. Абсолютно никой. Ясно ли е? Сега си предупредена и това е достатъчно. Поучи се от своята грешка и не я допускай отново. — Силният гняв и огорчението се разсеяха като с магическа пръчка и баронът добави мило:

— Изпий си чая, скъпа. Той е от любимата ти смеска, същата, която обичаше и твоята баба.

Обедът беше по-светско събитие, което този път се проведе в трапезарията покрита със стенописи, на които Лио се бе възхищавал по време на разходките си из вилата. Най-накрая присъстваше и Анджеа, както винаги кипяща като шампанско. Лио изпита облекчение. Знаеше, че нейното оживление ще накара барона да запази относително мълчание и да не го подлага на разпит. Найджъл и Орсина влязоха в помещението хванати за ръка. Той се смееше, но тя

изглеждаше твърде различна от привлекателната млада жена, която бе поразила Лио още на интервюто в Рим. Все още беше красива, но изглеждаше напрегната и разтревожена.

— Здравейте, приятели — каза Найджъл, когато седнаха на масата. — Съжалявам, че ви накарахме да чакате, но нямаше как да устоя... — И хвърли поглед към Орсина, която стана огненочервена и изглежда беше много благодарна, че телефонът му звънна, за да прекъсне разговора, който можеше да я постави в неловко положение. — Наистина трябва да се обади. Нали разбирате, голямо сливане и така нататък. Моля да ме извините — каза той и стана от масата, за да се заеме със своя бизнес.

Обядът беше студен, затова баронът нареди на Думитру да започне сервирането, но не пропусна да добави:

— Найджъл би трябвало да е по-досетлив и да не си взима телефона на масата.

— О, чичо, нали знаеш колко си пада по правенето на милиарди, а и кой би могъл да го вини? — каза Анджела, преди Орсина да успее да се извини от негово име.

— Анджела, ще ми се да не беше казвала това. Ние сме възпитани различно и знаем, че парични въпроси не се обсъждат на масата.

— Вярно, но не бих го обвинявала за това! Аз все пак го харесвам.

Докато се връщаше на масата, Найджъл подхвърли:

— Анджела отново ли ме защитава? Колко благородно от нейната страна! И колко мило от твоя, бароне, че ми прощаваш. — Той все още се обръщаше към Емануел с неговата титла, което изглежда му доставяше удоволствие.

За пореден път Анджела се превърна в център на вниманието. Възможно ли беше Найджъл да я харесва повече от жена си, запита се Лио. Той също не беше имунизиран срещу нейното обаяние. Не, беше пристрастен. Сред хапливите забележки и непостоянството си Найджъл показваше уважение и дори топлина към Орсина.

— Професоре — неочаквано се обади баронът, — още не сме чули гласа ви. Добре ли сте?

Лио се изчерви леко и отговори:

— Благодаря, добре съм и се наслаждавам на компанията ви.

Думите му изглежда не прозвучаха твърде убедително, защото баронът настоя:

— Да не искате да ми кажете, че продължавате да мислите за терористичното нападение?

— Да, просто не мога да си го избия от главата.

— Не ви виня, били сте прекалено близо, когато се е случило. Но не се поддавайте на вината на оцелелите, това ще е престъпление. Тук е оазис и не трябва да ви е грижа за нищо.

— Да, тук ми харесва и много благодаря за вашето гостоприемство.

— Няма защо. Думитру, налей още кустоса^[1] на професора.

Анджела вдигна чашата си.

— Да пием за живота.

— За живота! — повториха всички нейния тост.

След като поздрави барона за избора на леко газираното бяло вино, Найджъл обяви плановете си за деня:

— Последното обаждане беше от Маранело. Всичко е уредено. Джани, един от механиците, скоро ще дойде да ме вземе. — Щяха да отидат до Маранело и да разгледат галерията на „Ферари“, а след това да изпробват няколко коли. — Увъртам се около едно „Ферари“ от 1967 г. и може да го прибавя към колекцията си.

— Мога ли да дойда с теб? Моля! — попита Анджела с неустоима усмивка.

— Орсина, ти какво мислиш? Имаш ли нещо против? — попита Найджъл.

Орсина не беше напълно безразлична към очарователните стари автомобили, но през последните няколко години беше разгледала и карала достатъчно от тях, а и искаше да прекара известно време с Лио. — Не, нямам нищо против. Вървете и се забавлявайте. Но ми обещавай, че ще караш внимателно.

Анджела стана и прегърна сестра си.

— Благодаря ти, Орсина. И на теб, Найджъл. Наистина ще се забавляваме.

— Бароне — каза Найджъл, — като стана дума за каране, имам нещо дребно за теб. — Той му подаде малък пакет. Баронът го отвори и се усмихна при вида на съдържанието му. — Ръкавици за каране на кола — доволно каза той. — Найджъл, благодаря.

— Радвам се, че ти харесват. От кожа на диви свине. Най-меките. За известно време бях притиснал световния пазар на кожа от диви свине. Можеш ли да си представиш? Все още трябва да имам някъде в Лима склад, пълен с кожи. Ходил ли си в Лима? Смешен град. Има вид, сякаш са го бомбардирани, но не е така.

Докато пиеха кафе в салона, влезе един приличащ на мишка човек, който се извини за безпокойството, приближи се до барона и прошепна нещо в ухото му.

Баронът му се озъби.

— Джорджо, липсата ти на възпитание не престава да ме удивява. Да шепнеш в ушите на хората! Трябва да извините моя секретар — обърна се той към гостите си, — верен човек, но се нуждае от малко лустросване. Джорджо, свободен си. Ще дойда след малко. — Докато секретарят излизаше от салона, баронът коментира: — Възпитанието му изглежда още спи зимен сън.

За бога, какво ли иска да каже сега, запита се Лио, и не се стърпя:

— Зимен сън ли казахте?

— Да. Баба му беше камериерка на един маркиз от стара веронска династия, добри наши приятели. Това, че той я забремени, беше дребен скандал, ако изобщо може да се нарече така. Онова, което ме изненадва, е, че дори две поколения по-късно едната четвърт аристократизъм в кръвта на Джорджо все още не се е разбунтувала срещу по-голямата, но по-слаба три четвърти плебейска. Това исках да кажа с думите „зимен сън“. Благородническата кръв все още спи. Но аз не се отчайвам, тя рано или късно ще се събуди.

Лио не можа да реши дали да приеме казаното за чиста монета или като шега. Беше невъзможно да прецени, защото баронът винаги запазваше сериозно изражение. Обаче той продължи.

— Както и да е, Джорджо току-що ми каза, че моите... как да ги нарека... симпатизанти вече пристигат. — Учудените изражения по лицата на гостите го накараха набързо да обясни. — От няколко години правя това от време на време. Натрупал съм толкова знания, че е настъпил моментът да ги споделя с младите ентусиасти. А може би това е просто извинението на стария човек, който иска да се почувства важен?

В ушите на Лио последното изречение прозвуча напълно фалшиво. Никога досега не беше срещал толкова самомнителен човек като барона.

— Защо не дойдете и вие двамата? — попита Емануел. — Работих по лекция, която може да се окаже по ваш вкус.

Орсина и Лио се почувстваха задължени да присъстват. За тяхна изненада и двамата изведнъж завидяха на Найджъл и Анджела за рева и пушеците на стари ферарита, пердашещи с пълна газ.

Около стотина симпатизанти чакаха барона. Всички бяха повече или по-малко официално облечени мъже. Значи балната зала все още се използва за нещо, помисли си Лио, когато влезе в нея след Орсина. Но определено не за танцуване, добави той наум, когато видя, че стените са плътно покрити с древни оръжия. Имаше достатъчно алебарди, саби и лъкове, за да се въоръжи цял батальон. Пред подиума с малка катедра в средата бяха наредени, столове. Двамата седнаха на последния ред, за да не се набиват на очи. Джорджо се качи на подиума, почука по микрофона и заговори:

— Барон Емануел Ривиера дела Мота не се нуждае от представяне, защото повечето от вас го познават. На онези, които идват за пръв път, добре дошли. Ще запомните днешния седемнадесети юни като ден първи от вашия нов живот. Имате невероятния късмет да бъдете допуснати близо до човек, който повече от всеки друг сред живите олицетворява вечната мъдрост. Да го слушаш, е много повече от това да чуваш думи. Това преживяване може да се сравни единствено с посвещаването.

Джорджо се дръпна настрана и се поклони на Емануел, който бегло кимна в знак на благодарност и зае мястото си. Докато публиката ръкопляскаше топло, но не шумно, той си сложи очилата за четене. Орсина и Лио научиха, че темата му е трансценденталността.

— Съществуват три начина, за да се сдобиеш с трансценденталност — започна Емануел, — и всеки от тях е подходящ за различна каста, както се наричат в индуистката традиция. Брахманите, които са свещеници и учени, кшатриите, които са принцове и войници, и вайшиите, които са търговци.

Брахманът е интелектуалец. Той постига състояние на трансценденталност без външна помощ, само чрез медитация. Не бива да я бъркате с молитвата. Тя е най-трудният от трите начина и онези,

които я практикуват, са уверени, че води до най-висшето състояние от трите.

Воинът е човек на действието и той разполага с два начина, за да постигне трансценденталност. Единият от тях се появява по време на война. Ако успее да се издигне над грижата дали ще живее, или ще умре, в центъра на битката той може да премине в трансцендентално състояние на отдалечена студенина. В този момент наистина няма значение дали убива той, или убиват него.

Другият начин за война е чрез използването на жена. Жените не са равни в това, както не биха били равни и на бойното поле. Воинът, а ние тук говорим за елита, а не за средностатистическия изнасилвач в униформа, използва секса за своите собствени цели.

Кой би помислил, каза си Лио развеселен. „Използване на жена“? Секс? Той имаше предчувствието, че това витиевато въведение е само извинение баронът да дърдори за своята похот пред впечатлителни млади умове и... тела. Емануел направи пауза, за да отпие глътка вода. Изборът на момента беше театрален и фарсов в очите на Лио, но младежите слушаха внимателно и с възхищение. Баронът продължи.

— Жената, която воинът използва, може да няма никаква представа за това. От нейна гледна точка връзката е напълно задоволителна. За него важното е какво прави със съзнанието си по време на сексуалния акт. До известна степен това прилича на медитация, но атмосферата на сексуално единство предоставя енергия, която може да го отнесе по-бързо и много по-далеч от всички медитиращи.

Мъжът от третата каста живее от покупката и продажбата. Той няма работа тук, но ако държи на това, се нуждае от особено силна помощ. Не разполага със способността да контролира съзнанието си като останалите две касты, затова прибегва до наркотици. Те му дават възможност да надникне в трансценденталността, но за него тя е изкуствена и често наградата му е просто да стане наркоман.

Що се отнася до четвъртата каста, шудрите, те трябва да се задоволяват със своята работа и семеен живот и да бъдат верни на господарите си. Обаче аз говоря за положението в древността. Днес кастите са се смесили и са изгубили усещането за своята природа. Глупаво е да говориш за тези на неща на модерните хора. Все едно да хвърляш бисери на свинете.

Е, много се радвам, че ми подхвърли няколко, помисли си Лио и му писна. Как може тези млади хора да го приемат сериозно? Погледни ги: приличат на зомбита. О, деца! Обаче иронията и раздразнението му изчезнаха на мига, когато Орсина го хвана за ръката. Това пък какво е, учуди се той. Не погледна към нея, седеше, вперил очи в нейния чичо, който продължаваше лекцията си, но Лио с радост забеляза, че вече не чува думите му. По взаимно съгласие двамата станаха и излязоха от балната зала.

Прекошиха терасата и поеха по пътеката между дърветата. Орсина отмина статуите на боговете, без да ги коментира, и продължи до първата полянка сред дърветата, която се разширяваше в ливада, покрита с цветя.

— Да седнем на тревата — предложи тя.

Лио би трябвало да ѝ каже за странното произшествие с „Магическият свят на героите“, което бе преживял снощи, но откри, че няма намерение да споменава книгата. Ако баронът беше организиран тази мъчителна лудория, той напълно успя да го накара да се почувства като крадец, който наднича в семейния сейф. Много по-добре се чувстваше просто да бъде там с нея. Обаче тя заговори за книгата.

— Тази сутрин чичо го беше много яд на мен.

— Така ли?

— Да. Каза, че не е трябвало изобщо да ти казвам за книгата. Мислех, че няма нищо лошо в това да ти поискам съвет. Той много тачи традициите на Ривиера. Сигурно защото е най-възрастният и най-мъдрият. Не исках да го моля да ми я обясни, докато не положа истински усилия сама да я разбера. Съвсем очевидно е, че не очаква от жена да намери обяснението.

— Смяташ ли? Колко типично. Прости ми, че ще те попитам, но какво право има той да ти казва как да живееш живота си? Да ти забранява и разрешава?

Орсина го погледна в очите и отговори:

— Преди катастрофата вероятно нямаше да ми пука.

— Каква катастрофа?

— Родителите ми. Загинаха при автомобилна катастрофа.

— Орсина, съжалявам. Не знаех, че ти...

— Аз съм на двадесет и осем и омъжена. Мога да го понеса. Обаче съм загрижена за Анджела. Трябва да си забелязал, че сме доста различни, нали?

— И да, и не. И двете сте много красиви.

Орсина го погледна недоверчиво.

— Какви ги говориш! — каза тя най-накрая.

Той отговори изчервен:

— Казвам нещо съвсем очевидно. Да, сестра ти изглежда малко лекомислена.

— Лекомислена? Това е доста меко казано. Не мисля, че бих я избрала за приятелка, но като по-голяма сестра, аз все още доста се тревожа за нея и се опитвам да полагам нужните грижи, доколкото тя ми позволява.

След като родителите ми починаха, предложих да ѝ стана настойник. Това би било най-доброто, но по някаква причина не ѝ се понрави. Тя си избра чичо. Опитах се да настоявам, но само влоших нещата. Не зная дали той е подходящ за тази роля.

Лио беше напълно съгласен с това наблюдение, но не каза нищо, за да не засили загрижеността ѝ. Вместо това попита:

— Не е ли вече на осемнайсет?

— Ще ги навърши след няколко месеца. Няма търпение да стане по-бързо. Вече я приеха в Бристолския университет, за голямо съжаление на чичо ми. Знаеш какво изпитва към всичко, което не е италианско. Но аз смятам, че и тя като мен трябва да се махне оттук, и то колкото може по-бързо. Хората, с които дружи тук, не ѝ влияят добре. Това лято ще идем заедно в Бристол, за да ѝ помогна да си намери квартира.

— Как така? Гимназиалното образование в Италия не е ли пет години?

— Тя учи в английското училище в Падуа. Може би няма какво толкова да се тревожа. Родителите ни ги няма вече две години, а с нея всичко е наред. Нали я видя. Радва се на отлично здраве и е толкова весела.

Така е, помисли си Лио с облекчение.

— Затова — започна Орсина отново, — аз трябва да съм много внимателна с чичо, докато Анджела е поверена на неговите грижи.

— Това е напълно разбираемо.

— Затова няма да ти покажа книгата.

Лио не каза нищо. Всъщност той й беше благодарен.

— Май нямаш нищо против, а?

— Че бих целия този път напразно? Не го виждам по този начин. Вярно, няма да се ровя из старата книга, но съм тук и се радвам на компанията ти, а дори само затова пътуването си заслужаваше — още веднъж небрежно се показва като галантен кавалер. Това не беше типично за него, а освен това сега Орсина вече беше омъжена. Затова побърза да добави:

— Между другото тукашната обстановка е за предпочитане пред всичко, което имаме в Джорджтаун.

— Дори пред китайския ресторант, в който се закле, че сервира кучешко?

— Да, и киното, където бушонът изгоря на прожекторния апарат по средата на „Жул и Жим“^[2].

От спомените лицето й се отпусна в усмивка, която за първи път в присъствието на Лио прогони напрегнатото й изражение. Малко след това Орсина започна да рови из чантата си.

— Въпреки това — обяви тя, когато ръката й се измъкна от чантата с няколко листа, — ето ти няколко образци.

— Това извадки от книгата ли са?

— Да. Сигурна съм, че чичо няма да има нищо против. Е, не съм съвсем сигурна, така че няма нужда да знае. Обещай ми, че няма да му кажеш.

— Обещавам.

— Блъсках си главата над тези откъси и работих по тези шифри. Може би ще успееш да хвърлиш малко светлина върху тях? Вероятно ще ми трябва само тази помощ. Самата аз постигнах известен напредък. Мисля, че тайната на книгата се крие в тях.

— Добре, дай да видя.

През цялото време Лио се беше съмнявал, че книгата крие някаква голяма тайна, но въпреки това много искаше да помогне на Орсина. Преместиха се до една каменна масичка в градината и тя остави снопчето листа върху нея. Между гъстата зеленина на околните дървета се криеха птици. Това беше най-пасторалният миг, който някога бе преживявал. Но не биваше да се разсейва. Ето я работата му. Забеляза, че всяка страница започваше с изречение на латински и

поредица букви, извлечени от него, които Орсина се беше опитала да превърне в думи. Той прочете: *Lux naturae*.

— Сигурна съм, че това означава луна.

— Защо?

— Виж, взимаш първите две букви от всяка дума. Ето така: *LUx NATurae*, а те образуват *LUNA*. Луната е природна светлина. Ето ти нещо по-сложно: *Mensura structurae verae magiae*.

— Това означава „мярката на строежа на истинската магия“.

— Точно така и аз мисля, че думата е *MENSTRUUM*.

— Права си — каза Лио, който въпреки първоначалните си съмнения бързо започваше да схваща. — Разбира се. На латински *U* и *V* са взаимозаменяеми. Може ли да става дума за някакви женски мистерии? — попита той, опитвайки се да бъде деликатен.

Тя не се чувстваше неловко.

— Мисля, че да. Виж това изречение: *Vulva tumens radiis*.

— Това ми се струва съвсем недвусмислено — каза Лио. — Вулвата е набъбнала от лъчи. Но в него няма смисъл.

— Има. Погледни тук, думата е *VULTURA*, лешояд.

— И откъде, за бога, се появила лешояди тук?

— В текста се разказва, че лешоядите са най-чистите сред птиците, защото не убиват, за да се хранят. Дори и растения.

— Ха, това хвърля нова светлина върху тях. Та те се хранят с леш, за бога! Какво му е чистото на това? Както и да е, стигна ли донякъде?

— Де да можех — отговори Орсина. — Ето ти едно изречение, което не мога да разбера: *Pulsa cineres, elige lacunam*.

— Стрий пепелта и потърси отвърстие — преведе Лио с озадачен глас. Помисли малко и най-накрая каза: — Предполагам, че всички тези латински изречения са свързани с възпроизводството. Знаеш ли какво? Мисля, че това може да е нещо като ренесансов справочник за младоженци, който им дава сведения как да заченат мъжки деца и как да се предпазват от забременяване. Всичко за луната и менструацията... Я виж следното: *A caelo totum*. Може да се преведе като „Всичко идва от небесата“. От него получаваме... да видим... *ACETUM*. Оцет. Разбира се, дифтонгът „*ae*“ в *caelo* е изразен с „*e*“. Може би пепелта и оцетът идват от някакво народно медицинско познание за ролята на киселинността в зачатието. А нещата от

небесата може да — са просто бебета. Тогава не са могли да пишат открито за тези неща, защото официалната медицина дори не се е преструвала, че ги знае. Но днес на човек едва ли му е нужна тази книга, за да направлява брачния си живот.

— Може би си прав — съгласи се Орсина. — Това може да се окаже едното значение, но аз смятам, че има и други.

— Ако има, те ми убягват. Но така или иначе видяхме само няколко откъса.

— Защо иначе чичо ще е толкова против да покажа книгата на някого?

— Не знам, макар да смятам, че това е една от странностите му. Каза ми, че тя се предава на сватбения ден на най-големия син. А в твоя случай — дъщеря. Негово или нейно задължение е да я изучат и да приложат съдържащите се в нея съвети. Днес те са вече остарели, но такава е семейната традиция, а той живее в миналото.

— Може да има и нещо друго. Смятам, че значението на книгата не е толкова буквално, а по-скоро символично.

— Добре — каза Лио, който от откъсите разбра с облекчение, че книгата е напълно безобидна. — Може би прочитането ѝ е нещо като „направи си сам“ психоанализа.

— Опитваш се да успокоиш страховете ми, нали? — попита тя, докато прибираще снопа листа обратно в дамската си чанта.

— Не, просто си мисля, че в нея няма кой знае какво. Казах го съвсем искрено.

— Лио — тя го загледа с неочаквана настойчивост, — помниш ли писмото, което оставих на бюрото ти в университета преди години?

— Да — отговори той честно, защото не виждаше смисъл да се преструва, че не помни.

— Защо не ми отговори?

Той запази мълчание.

— Защо? Сякаш изобщо не го бях написала.

— Защото не го отворих.

— Какво? Защо не го отвори, глупако?

Той отново не отговори. Тя продължи:

— Лио, в това писмо си бях изляла душата! — Сега беше много близо до него, беше го хванала за реверите на спортното му сако и го придърпваше към себе си.

— Орсина, извинявай. Никога не съм искал да те наранявам.

— Да, и затова изхвърли писмото ми. Може би неотворено, нали така?

— Страхувам се... че го направих. Дадох го на секретарката си заедно с други книжа, които трябваше да бъдат нарязани.

— Нарязал си писмото ми, без да го прочетеш? — Очите ѝ бяха широко разтворени от учудване. — Но защо? Не ме ли харесваше поне малко? Не те ли привличах?

— О, да — призна си той най-накрая. — От първия път, когато те видях в Рим.

— Тогава защо не направи нищо? Защо, за бога? Заради някакъв смешен буржоазен поведенчески кодекс? Смятал си, че да имаш връзка със своя стажантка ще бъде какво? Неприлично? Неуместно? Невиждано? Моля те! Не си чак толкова глупав. Ако си ме искал, нищо нямаше да те спре.

В очите ѝ имаше сълзи. Сълзи, пролети за него? Той не можеше повече да се сдържа, да не ѝ каже истината. Не искаше да я вижда толкова нещастна.

— Орсина, моля те, не се ядосвай. Моля те. — Тя се окопити, но той предусещаше, че това няма да е за дълго, освен ако не се изяснят. — Хората ми се чудят — започна той, опитвайки се да намери точните думи, за да направи признанието си по-разбираемо. — Някои смятат, че съм книжен човек, който живее сам с две котки. Когато бях по-млад, не бях такъв, какъвто съм сега или когато се срещнахме. Бях наперен и суетен и не обръщах внимание на чувствата на другите. Те не ме интересуваха. Момичетата ме смятаха за красавец и това им беше достатъчно, за да падат в обятията ми. Аз им отвръщах със същото, без много-много да му мисля.

И тогава по време на следдипломната ми специализация една млада жена забременя от мен. Тя искаше брак или в противен случай да отгледа детето като самотна майка. Но аз я убедих да направи аборт и в момент на слабост тя се съгласи. В резултат сега е стерилна. И това не е всичко. Преживя нервна криза и започна да взима антидепресанти. Все още поддържам връзка с нея. Опитах се да ѝ помогна, но вече трудно може да се каже, че е съвсем с ума си.

Изпитах отвращение към себе си. Не знаех какво да правя и потърсих убежище в католическото си възпитание. Станах член на

Третия орден^[3], където човек не приема монашеството, но дава клетва за безбрачие. Опитах се да стана достойно човешко същество. Това е всичко. Орсина, много съжалявам, че съм ти причинил болка. Нямам по-голямо желание от това да ти помогна.

Тя не каза нищо, но го целуна лекичко по устните. Това със сигурност не беше очакваната от него реакция.

— Сигурно си се учудил на моя избор на съпруг — попита тя, когато малко се овладя.

— Вече се опитвам да не съдя хората. Сигурен съм, че е човек с много качества.

— От които още никое не е показал.

— Не казах това.

— Стига толкова по този въпрос. Той е задоволителен и дори обаятелен по своя английски начин. Освен това ми предложи възможността да се махна от всичко това — Лио изглежда направи учудено изражение заради последните й думи, затова тя побърза да обясни. — О, има неща, които не знаеш и те така или иначе са трудни за обясняване. Да се махна отгук, от Италия и от семейството беше нещо хубаво. Обичам ли го? Не. Но съм му вярна и мила с него. Той верен ли ми е? Не питам. Това е много дружеска спогодба и тя работи. И така — Орсина за пореден път смени тона и изражението си, — кажи ми, професоре, ако сега те целуна, това какъв ще те направи? Неетичен? Или нещо по-лошо? Нарушител на собствената ти тържествена клетва? Или прелюбодеец?

Лио нямаше време да отговори, защото тя започна страстно да го целува и той отвърна на целувките й, опитвайки солта на сълзите и сладостта на слюнката й. Тя се измъкна от обятията му, вдигна ръка до устата, вдигна и другата и захлупи лицето си. Започна да плаче, после избухна в смях и отново се хвърли в обятията му, целувайки го със страст, която беше забравил или пък никога не бе знаел, че човешките същества могат да изпитат. Беше я прегърнал здраво, наслаждаваше се на аромата й, изживяваше миг, за който си беше мечтал, и не искаше да я пусне.

— Можех да бъда твоя, глупако! Парите не ме интересуват. Можеше да ме отървеш от цялото това бреме. Можехме да заминем за Аржентина, за Австралия, където и да е. Да започнем отначало.

— Съжалявам, не осъзнах, че... Ако бях...

— Замълчи, замълчи... — Целуна го отново така, сякаш с целувката можеха да си вдъхнат живот един на друг. И тогава, съвсем неочаквано, хукна обратно към вилата, оставяйки го сам и объркан в градината.

Лио каза на Думитру, че няма да вечеря, и се запрепъва към спалнята си. Чувстваше се зле. И глупав. Ужасно глупав, защото вече знаеше, че е захвърлил своето щастие и може би това на Орсина. Трябваше да измисли някакво решение или щеше да полудее, да се втурне в стаята ѝ и да прави цяла нощ любов с нея. Страстно и без да спира. Беше се ваксинирал срещу живота и нараняващите му докосвания, като просто се откъсна от него. Решението мъдро ли беше? По това можеше да се спори. Смела политика ли беше? Не, ни най-малко. Защо не прочете писмото...

На следващата сутрин по време на закуска настъпи мигът, от който се беше ужасявал: да остане отново насаме с Орсина. Тя седеше на масата ѝ прелистваше вестник, а главата ѝ се къпеше в косите слънчеви лъчи, които нахлуваха през прозореца. Вдигна глава към него и каза:

— Добро утро, Лио — Изглеждаше развълнувана. — Новините са ужасни. Загиналите в „Сан Петронио“ са 531, а ранените още повече. Катедралата е срутена до основи. Целият свят е потресен.

— Наистина ужасна трагедия — отговори той. Това беше чистата истина, но дали Орсина не го споменава, за да намали напрежението между тях? Когато той седна, тя смени темата.

— Ще правиш ли проучвания за книгата си? — попита го спокойно.

Тези няколко думи и сестринската усмивка бяха твърде изразителни. Той нямаше защо да се страхува. Аристократичната съдържаност беше възстановена и нямаше да има повече разголвания на душата. За съжаление мигът беше отминал. Въпреки това той не можа да не си помисли колко е красива.

— Да, Орсина, така възнамерявах, но тази сутрин ми се обади един колега от Вашингтон. Вече е свободен да поработим заедно по един проект, който многократно сме отлагали. Затова смятам утре да замина.

— Утре? Толкова скоро?

Има ли нещо друго, което искаш да ми кажеш? Ако е така, сега е му е времето, помисли си Лио, докато продължаваше да седи кротко и да се усмихва. Не, заключи той, вече уверен. Просто е проявила учтивост. Откри, че дори се радва на нейната отчужденост.

— Жалко — продължи тя, — ще ни липсваш. Надявам се, че това беше първото от много гостувания тук и в нашата къща във Франция. Лио, за нас винаги ще е удоволствие да те приемем.

Значи така искаше да играе, размишляваше Лио по-късно, когато остана сам в стаята си и започна да си приготвя багажа. Искане да знае дали съм готов да дойда отново на гости. Правилно, аз съм на нейните услуги. Както казват тук, във Венето: на вашите услуги!

Лио, естествено, беше съчинил телефонното обаждане от колегата. Разбира се, Орсина се беше досетила, но не настоя. Като светска жена, тя беше разбрала всичко отлично. И двамата бяха доста поразтърсени. За момента нямаше нищо по-подходящо от един океан помежду им.

Лио се изнесе от вилата след вечеря. Найджъл го закара на гарата с ревящото си „Ферари“. Баронът се беше сбогувал с него много официално още предната вечер. Двете сестри го разцелуваха по бузите, а Анджеला на шега го притисна силно към себе си.

Малко преди да замине, Лио даде бакшиш на Думитру, на жена му и на Саманта, която го беше изчакала толкова търпеливо. След това потърси Мариана. Тя също получи бакшиш и запечатан плик за писмо. На италиански той ѝ обясни:

— Това писмо е за Орсина. Погрижи се да го получи лично.

— На вашите услуги, господине.

И тогава изведнъж му се дощя да прегърне възрастната, миришеща на оцет жена. Направи го. Някак си бе почувствал, че от всички обитатели на вилата тя най-много обича Орсина.

Лио слезе на гарата в Рим и веднага забеляза, че охраната беше засилена значително — имаше пунктове за проверка и голям брой карабинери. Таксито, което взе, трябваше да мине през няколко контролни пункта, издигнати от армията. Около Ватикана броят им нарасна. Една от четирите книжарници, които баронът му бе препоръчал, се намираше там. Лио пристигна малко преди да затворят.

Едър брадат мъж зад щанда точно си палеше цигара.

— Какво обичате, господине?

— Имате ли екземпляр от „Магическият свят на героите“?

Собственикът присви очи.

— Никой не търси тази книга. Как така сте се сетили? Къде чухте за нея?

Изненадан, Лио отговори с чистата истина.

— Барон Ривиера дела Мота ми я препоръча и каза, че мога да я намеря при вас.

— Баронът? Защо не казахте веднага.

Мъжът се зае с търсенето, оставяйки следа от цигарен дим зад себе си, докато се придвижваше с грациозността на слон между купчините прашни томове. Лио запрелиства изложените по масите книги. Някои заглавия като „Нашият Мусолини“ и други подобни будеха тревога, но повечето бяха по алхимия, окултизъм или накратко казано, езотерика. Книжарят се върна при него с усмивка и една прашна книга в ръката.

— Ето я — обяви той. — Последното копие, което имаме. От толкова години не е печатана.

— Защо?

— Просто не се търси.

Същата вечер в безличния хотел на летището Лио разгърна книгата и започна да чете оттук-оттам съвсем произволно. Споменаваха се алхимията, кабалата, планетите и техните сателити, загадки и шифри, дива смесица на цитати от Тритемий, Ямблих, равин Ахадос, Абу Муса Джабир ибн Хаян, Емпедокъл, Прокъл... Беше озадачаващо и ако човек се опиташе да извлече някакъв смисъл, оставаше разочарован. Но това така или иначе беше нормалното издание. Според барона само специалното издание за династията Ривиера съдържащо „тайните“, каквито и да бяха те.

На следващата сутрин Лио прекара полета в нещо като полусън, като мислено правеше преглед на дните, прекарани в Италия. От ужаса пред бомбения атентат срещу „Сан Петронио“ до аристократичното обаяние на вилата и земите наоколо. Официалните и неофициалните лекции на барона, склонността на Анджела да флиртува, празните самохвалства на Найджъл и най-вече Орсина.

Писмото си до нея беше написал с много приятелски и уважителен тон. Тя щеше да разбере веднага, че той не предлага нищо

незаконно, нито отправя обвинения или изказва съжаления за тяхната голяма и пропусната възможност. Просто заявяваше с привързаност, че тя може да разчита на него за всичко и по всяко време.

И в ролята на неин защитник Лио се почувства в мир със себе си.

[1] Вино от областта Кустоса близо до Верона. — Б.пр. ↑

[2] Филм на френския режисьор Франсоа Трюфо (1962 г.) — Б.пр. ↑

[3] Има се предвид светският францискански орден от мъже и жени, които живеят като миряни според учението на Христос и в духа на св. Франциск Асизки. — Б.пр. ↑

4.

Когато слезе от таксито, Лио видя госпожа Роуландсън да къса изсъхналите цветове на пълзящите рози. Тя го посрещна топло:

— Добре дошъл у дома! Какво лошо време случи с този бомбен атентат в Болоня. Някъде наблизил ли беше отседнал?

— Бях във влака, който мина през гара Болоня малко след като се беше случило.

— Ужасно! Но не искам да те задържам сега на разговори. Защо не се освежиш и не слезеш на по питие, да кажем, след половин час?

Лио прие с благодарност. Не бързаше да се озове сам в празния си апартамент. А и Галилео и Гарибалди бяха все още в котешкия приют. Той взе душ, преоблече се, спусна се по своето стълбище в задната част на къщата и заобиколи, за да стигне до предната врата. Госпожа Роуландсън също се бе преоблякла и беше сменила безупречните си джинси с електрикова копринена рокля. Макар вече на петдесет, бе успяла да запази превъзходната си фигура и знаеше как да я излага на показ.

Току-що беше разбъркала две мартинита и точно ги разливаше, когато каза:

— Никога досега мюсюлманите не бяха нападали черква. Аз не съм религиозна, но уважавам черквите, а ако бях в мюсюлманска страна, щях да уважавам и техните джамии.

Лио, който след цял ден в самолета се наслаждаваше на удобството на дълбокото кожено кресло, не каза нищо и я остави да продължи.

— Да нападнеш Болоня е като да обявиш война. Това е Пърл Харбър на „сблъсъка на цивилизациите“.

Лио разбра, че жената намеква за скорошния бестселър, в който се описва предстоящият сблъсък между исляма и Запада.

— Може да е работа и на отделен фанатик. Ал-Кайда се разцепи, а и това не беше атака, за която е било нужно кой знае колко грижливо планиране както за 11 септември.

— Не си ли чел вестници? — отговори тя доста рязко. — Телевизия „Ал-Джазира“ излъчи видеозапис. В него отговорността поема ислямска организация, свързана с Ал-Кайда и с терористични клетки в Европа. Лио, това се случи преди два дни. Новината беше във всички вестници, радио — и телевизионни станции по света. Ти на Марс ли беше?

Сега Лио усети липсата на своя празен апартамент, но той рядко губеше търпение и със сигурност нямаше да прояви грубост към своята хазайка.

Госпожа Роуландсън продължи с решителен тон.

— Дело на самотен фанатик? От това се опасяват хората за Крис, когато разни мюсюлмани го ругаят за забраната на забрадките. Него не го е страх от отделните фанатици. Такива винаги ще има в този напълно луд свят с масови убийства в училищата и самоубийствени атентати. Крис се бори срещу нещо много по-коварно: проникването на чуждо самосъзнание в нашето общество.

— Но Америка винаги е била тегел за смещение на расите и религиите — възрази Лио.

— Расата няма нищо общо — възрази Мими Роуландсън и вдигна пръстите си с дълги червени нокти, за да спре възраженията му. — Крис се радва на подкрепата на хора от всякакви раси. Проблемът е с онези, които се възползват от нашите свободи, но след това отказват да приемат принципите, които са им осигурили тези свободи. Дай да ти допълня чашата. — Тя замълча, за да долее чашата на Лио и своята. Когато продължи, гласът ѝ придоби интонациите на политическа реч.

— Виж какво става в Западна Европа. Във всеки голям град има райони, където европейците не смеят да припарят, където дори и полицията не иска да рискува. Там царува ислямският закон. Не чу ли за крадците в Малмьо, Швеция, на които по заповед на моллите са отрязали ръцете? И за жените, които бяха убити ритуално с камъни в Братфорд, Англия, защото техните братя са ги обвинили в прелюбодейство?

И в двата случая съдебната власт се оказа прекалено страхлива, за да отправи обвинения. Това ли искаш да стане в Съединените щати? Но, повярвай ми, започва да се случва и в нашите градове. Има мюсюлмански гета, където музиката и списанията са забранени.

Включително алкохола, макар че може и да си намират. — След тази забележка тя гаврътна мартинито си.

— Нали знаеш, че раждаемостта при тях е три пъти по-висока от тази на европейците и американците? — започна Мими отново. — Въпрос е само на време преди да станат мнозинство и тогава ще трябва да се пазиш! Това няма да се случи, докато аз съм жива, но не искам моите внуци да бъдат подложени на закони, измислени от някакъв средновековен фанатик, или е по-подходящо да кажа един неграмотен камилар? Боже мой, май захванах да проповядвам. Лио, извинявай, но почти непрекъснато мисля за това. Това е единственият начин да поведеш едно движение.

Лио беше изненадан от нейната разпаленост. Това със сигурност не беше начинът, по който хората в неговия университет говореха за исляма. Те поставяха ударението повече върху връзките между религиите и дори имаха група, обучавана от свещеник, имам и равин. Въпреки това политическата некоректност на Мими Роуландсън предизвика съчувствието му. Страхувайки се да го признае дори пред себе си, той се опита да възрази:

— Все още не мога да свържа атаката в Болоня с процесите, които ти описваш.

— Разбира се, че можеш! Тази атака изпраща множество послания. Вие се опитвате да ни държите навън от страните си, но ние ще ви сведем до състояние на постоянен ужас. Освен това казва: не ни пука за вашата религия, нито за скъпоценните ви произведения на изкуството, така че не очаквайте да ни асимилирате. Прегърнете истинската вяра или умрете!

— Изглежда Европейският съюз най-накрая ще затръшне вратата на Турция.

— Искрено се надявам. Тогава тези нещастни италианци в Болоня няма да са умрели напразно, но вратата вече е широко отворена. Не можем да помогнем на европейците. Те сами си го докараха. Но можем да спрем Америка да поеме надолу по същия път.

— Не съм политически експерт — каза Лио и се протегна към купата с маслини, — но си мисля, че има и друг отговор.

— Така ли? Нямам търпение да го чуя.

— Проблемът с ислямските нации е, че те никога не са минали през секуларизацията, както стана със Запада. Никога не са отделяли

религиозната от държавната власт. — Хората на Запад не ги е грижа за религията толкова, колкото техните предци. Всъщност милиони от тях са атеисти. Може да ти се стори, че казвам това с тъга, но не е така. Погледни какви са последствията: край на религиозните войни! А онези, които избера да поемат религиозно задължение, го правят с още по-голяма загриженост. Християнството и юдаизмът минаха през процес на съзряване, разбира се, като изключим фундаменталистите. Но ислямът още не е извървял този път. Затова ми харесва политиката на окуражаване на либералните елементи в тези страни.

— Желая ти късмет при откриването им! — подхвърли госпожа Роуландсън и насочи разговора към по-обикновени неща.

Лио почувства облекчение, че не го покани на вечеря по-късно, защото вече му бяха чели достатъчно лекции. Той направи бърза разходка до Ем стрийт, за да се разтъпче и да разкара въздействието на мартинитата. По пътя си купи сандвич с шунка и сирене и го занесе в апартамента.

Събуди се в пет сутринта и усети вече познатите му симптоми от смяната на времето: в Италия вече беше единадесет. След като разопакова багажа си и подреди жилището, все още беше прекалено рано да си вземе котките или да тръгне за университета. Посегна почти инстинктивно към книгата, която купи в Рим, и прочете заглавната ѝ страница.

ЧЕЗАРЕ ДЕЛА РИВИЕРА

„МАГИЧЕСКИЯТ СВЯТ НА ГЕРОИТЕ“

Която с необичайна яснота излага каква е истинската Природна магия и как може да се направи истински Философски камък, като разказва един по един удивителните и неописуеми резултати, които съвършеният Герой ще може да придобие чрез споменатия медиум.

Той чете оттук-оттам в продължение на час и нещо, като през цялото време се чудеше как е възможно авторът да се хвали с „необичайна яснота“. Беше стигнал до края на Втора книга, „Силите на Дървото на живота“, когато очите му паднаха на успокояващото име на свети Тома Аквински. Какво правеше най-великият теолог в тази компания?

Той се зачете:

В своята книга „За съществуването и същността“ блестящият Тома Аквински пише, че от семката на диня човек може да се сдобие само за час с листата, цветовете и самия плод. „Когато започнахме да ядем, видях, че динята беше засята в подготвена по определен начин почва, след това полята със сварена вода и след това листа, цветовете и накрая плодовете излязоха от нея. Така че преди да станем от масата, можахме да ядем от тях“.

Дали Чезаре дела Ривьера цитираше погрешно, или направо си измисляше? Лио си спомняше, че е чел този трактат, но не и в него да са били споменавани магически дини. Със сигурност не би забравил такова нещо. Въпреки това продължи да чете.

Макар че природният магьосник постига прекрасни резултати във всички три кралства чрез споменатата същност, бог Приап прави чудесата си по много по-лесно и бързо в царството на растенията.

По този начин героят може да създава градини, в които въпреки че е зима, ще се наслаждава на непрекъснатата и най-прекрасна пролет. Както в силния студ, така и в изтощителната лятна жегата, там винаги има пресни билки, зелени, нежни и ароматни цветя. Също така има една постоянна и мека есен, която по всяко време предлага в изобилие възхитителни и вкусни плодове.

Приап? Не беше ли видял съвсем наскоро този бог край гористата пътека във вила „Ривиера“? Той прочете цялата глава, този път вече с жажда. След това започна да се чуди. Беше прекарал само няколко дни във вила „Ривиера“ в края на пролетта, но беше забелязал някои странни неща в градината. Не беше специалист, но дърветата в нея изглеждаха едновременно на няколко века и съвсем млади. А какво да се каже за постоянния ветрец, който правеше климата съвършен? Баронът му беше казал, че и гроздето по лозята има полза от идеалния климат.

Дали подобно на „мъдрия герой“ баронът не правеше чудеса в своята собствена градина?

— Глупости! — каза Лио гласно. — Какви ги говоря? Между другото тази част на Северна Италия е прочута с мекия си климат. — Той затвори книгата и се зае със сериозните неща, които му предстояха.

— Аз реших проблема за смисъла на живота — обяви Найджъл на Орсина, докато пиеше кафе след обяда във вила „Ривиера“. Баронът, все по-зает със своите симпатизанти, не се беше появил, а Анджела както обикновено бе тръгнала да обикаля вилите със своята „Веспа“. Когато Орсина го погледна въпросително, Найджъл се впусна в обяснения. — Признавам, свързано е с откриването на съвършеното амароне^[1]. То ме очаква някъде в този район. Това, което имаме — каза той и пресуши чашата си, — много прилича на него, но смятам, че можем да се справим и по-добре. Освен това обичам да карам из лозята.

— Каква благородна цел! — отбеляза Орсина. И двамата се засмяха. Тя отказа да го придружи, защото стилът му на шофиране не се спогаждаше много добре с множеството спирания за дегустация на вино. Имаше предвид опита си от Франция.

— Както искаш — съгласи се Найджъл с вид на безутешен, — но въпреки това ще се върна от своето издирване с най-хубавото амароне в света.

Сега Орсина беше самичка в градината, седнала на шезлонга под една величествена магнолия. В ръцете си държеше тайната книга на семейството. Беше сложила все още неотвореното писмо на Лио в

самото начало на първа част: „Завоюването на дървото на живота“. В компанията на огромното дърво, което се издигаше на почти петдесет метра височина, тя очакваше пристъп на вдъхновение, за да се заеме отново с книгата. Чичо Емануел пак ѝ бе казал, че трябва да се отнася към нея много сериозно и да я изучава всеки ден. Сега, напълно отпусната под дълбоката сянка на гъстата корона на дървото, тя се зае с първата глава и зачете.

Най-благородният и щедър Творец обмисляше да даде форма на човека, чийто модел или идея не взе от свръхнебесни форми (О, майчице Божия!), а единствено от Себе си, пресъздавайки своя собствен образ и подобие.

Това беше обещаващо начало. Тя трябваше да се освободи от всичко, четено досега оттук-оттам без нужното търпение, и да започне отначало. Беше време да сложи и ново начало на връзката си с Лио. Странно, че още не беше прочела писмото му. Мариана послушно ѝ го предаде още в деня, когато той си замина. Орсина ѝ благодари и сложи плика на тоалетната си масичка, където той изчака няколко часа, преди да се озове в едно чекмедже. Найджъл може би го беше забелязал.

Наблизо Джузепе подрязваше чимшир. Орсина повика стария градинар няколко пъти, преди да я чуе. Когато стигна при нея, тя беше разкъсала неотвореното писмо на множество късчета.

— Джузепе, хвърли това на торището.

— На вашите услуги, баронесо.

Два дни по-късно Лио се намираше в Конгресната библиотека, за да започне летния си изследователски проект. Докато чакаше книгите, които си беше поръчал, се замисли дали сред 23-те милиона тома в хранилищата не се намира и „тайното издание“ на трактата на Чезаре дела Ривиера. В отговор на търсенето му се появиха няколко различни издания на „Магическият свят на героите“ и той поръча всички. Вече беше прочел книгата от кора до кора. Стори му се надута и превзета, но въпреки това го заинтересува. Следобед, когато поръчаните от него

книги пристигнаха, той с готовност остави настрана литературните си проучвания, за да се заеме с тях.

Повечето бяха като модерната разновидност, която беше купил в Рим. Някои бяха със същото съдържание, но с оригиналния архаичен правопис. Накрая имаше и няколко превода на испански и френски. Лио беше разочарован. Имаше неприятното усещане, че баронът му беше изиграл номер, а също и на Орсина, карайки ги да повярват в нещо, което никога не е съществувало. Може би дори екземплярът, който за кратко беше държал в библиотеката на вилата, е бил част от сложния заговор. Но защо? Възможно е и да нямаше обяснение за странностите на ексцентричния егоист, който разполагаше с прекалено много свободно време.

Въпреки това любопитството на Лио съвсем не беше задоволено. По някаква причина той чувстваше, че единственият начин да поддържа диалога с Орсина е чрез „Магическият свят на героите“. И тъй като трудно би могъл да я прогони от съзнанието си, любопитството му към книгата се беше увеличило, откакто се върна в Щатите. Какво трябваше да направи?

Той спомена за неуспешното си търсене на Хана Шмид, помощник-библиотекарка, която често му беше помагала.

— Чувала ли си за книги, които имат тайна или по-скоро частна версия, която се различава от публикуваната? И как може човек да ги намери?

Хана беше висока почти колкото Лио, русокоса, нордически тип, притежаваше заразително добро настроение и смехът ѝ често нарушаваше тишината в библиотеката. Лио усещаше, че тя го харесва, но не му се искаше да спомене „Магическият свят на героите“. Беше известна с това, че нарушава библиотекарския етикет, като пуска мили и много често весели коментари за книгите, които поръчваха хората.

— Не мога да ти отговоря веднага — каза тя, — но ще пусна хрътките си.

Лио прекара остатъка от деня над купчина литературни списания отпреди Гражданската война, претърсвайки всяка страница за някакви споменавания на италианската литература. Някога обичаше тази черна работа в науката, но сега умът му беше другаде. С най-различни извинения напускаше мястото си, за да иде в кафенето, в тоалетната, в изложбената зала или за да размени шепнешком по някоя дума с

колега, когото беше забелязал в читалнята с колоните. На другата сутрин, когато стигна до любимото си място там, се появи Хана и размаха сноп листа към него.

— Професор Кевъна!

— Здравсти, Хана, как се чувстваш тази сутрин? Хрътките ти откриха ли нещо?

— И още как! — Тя зачете от няколко разпечатани страници. — Тайно евангелие от Марко, различаващо се от онова в Библията. Военни наръчници от Първата и Втората световна война, отпечатани с преднамерени грешки, в случай че паднат във вражески ръце. Изданията без грешки се раздавали само на командирите. Японски справочник по бойни изкуства. От векове семейство Ягю притежава единственото пълно издание. Порнографският роман на Обри Биърдсли „Венера и Танхойзер“, добре известен в своя редактиран вариант като „Под хълма“. „Голямата тайна“ на Паскал Бевърли Рандолф, издадена през 1860, с редовете за хашиша, отпаднали в изданието за широката публика през следващата година... Може да се изредят още и още тайни издания. Ти кое търсиш? — попита тя с хитровата усмивка. — Сега всички са обществено достояние.

Лео усети, че е нагазил в по-дълбоки води, отколкото си беше представял, затова отвърна на усмивката ѝ.

— Благодаря много! Това е страхотно! — Той плъзна поглед по списъка. — Със сигурност не искам да прочета повечето от тях. Повече ме интересуваха тайните издания по принцип, и то само заради една бележка под линия. Обаче тя ще се окаже доста дълга!

— Не забравяй да споменеш хашиша — каза Хана и си тръгна с довольното изражение на куче, зарадвало своя господар.

След кратък размисъл Део реши, че „Книга за семейните традиции и изкуството на меч“ на Мунеори Ягю заслужава да бъде разгледана, защото е най-близка до „Магическият свят на героите“ от Дела Ривиера и дори е написана по същото време.

Когато му донесоха английското издание, той научи, че семейството самураи предаваше от ръка на ръка текст, пълен с надути обещания за способностите на техните войни: да стават невидими, да се движат по-бързо и от светкавицата, да убиват на мига дори с дървен меч. Но вътре нямаше ни най-малък практически съвет как да постигнат подобни чудеса. Книгата ги караше да изглеждат като

шарлатани и самохвалковци, които само си придават важност. Обаче това, обясняваше издателят, е плод на стратегия. Далекоизточното изкуство на войната съветва онези, които са силни, да изглеждат слаби. Така потенциалните врагове не им обръщат внимание, но ако въпреки това ги нападнат, тези войни ще разполагат с предимството на пълната изненада. Секретното издание на трактата на Ягю съдържало истинските тайни на движенията за убиване и мисловните процеси, свързани с тях. То разкривало как да се изпълнят, ако някога се наложи.

Лио се замисли отново за „Магическият свят на героите“. И в този случай имаше династия, въввлечена в борбите за надмощие, характерни за началото на модерна Италия. Като всеки професор по литература, той познаваше част от признатите автори на епохата. Когато опресни паметта си с една енциклопедия, му стана ясно колко всеобхватна е била вярата в магията в Италия преди, по време на и след Ренесанса.

Марсилио Фичино претеглял влиянията на планетите, докато пеел в съпровод на лира, и си намерил работа като домашен философ на семейство Медичи. Джордано Бруно се бяхтил по пътищата на Европа, опитвайки се да продаде магическата си политика на кралица Елизабет II, император Рудолф II и на всеки друг, готов да слуша, но свършил като огнено жертвоприношение пред Светата инквизиция. От друга страна, последен се е смял Томазо Кампанела, автор на утопията „Градът на слънцето“.

Осъден за бунт и ерес през 1603 (годината на появата на „Магическият свят на героите“!), Кампанела гниел в затвора в продължение на четвърт век, най-накрая през 1628 г., папа Урбан VIII наредил да бъде освободен и го поканил във Ватикана за свой личен магьосник. Папата и магът често се затваряли и Лио прочете с удивление с какво са се занимавали:

Първо запушвали помещението така, че в него да не влиза въздух отвън, след това го поръсвали с оцет от розови листа и други ароматни вещества и горели лавър, мирта, розмарин и кипарис. Те обвесвали стените на помещението с бели копринени платове и го украсявали с

клонки. След това запалвали две свещи и пет факли, които представлявали седемте планети. Свирела се весела и венерина музика, която трябвало да разпръсне вредните качества на заразените от затъмнението въздух. Със същата цел използвали камъни, растения, цветове и миризми, принадлежащи на добрите планети Юпитер и Венера. Пиели и астрологически дестилирани алкохолни напитки.

И това се е вършило от папа! Не само това — някогашният пандизчия бил извикан във френския двор, за да постави магическа диагноза на новородения наследник на трона. След като прегледал детето, обявил: „Това момче ще управлява дълго, сурово, но щастливо. На него му липсва милост и накрая ще предизвика объркване в религията и района“. Това е много точно предсказание, защото детето щяло да стане Луи XIV, Кралят Слънце.

Лио не беше специалист, но знаеше, че във века на Чезаре границите, отделящи религията, магията и науката, са били доста мъгляви. Щом папите и монарсите са вярвали, че могат да увеличат своята власт с помощта на магията, същото трябва да са опитвали и благородническите семейства. Но всеки, който прочетеше книгата на Чезаре, щеше да има същите възражения. Лио трябваше само да прочете съдържанието на изданието, което беше купил в Италия. То обещаващо на „магическия герой“ „даровете на шестнадесет плода“ от „дървото на живота“, за да го доведе до нещо като божествено или безсмъртно състояние. Въпреки това не споменаваха и дума как точно да се придобият тези плодове. Дали Чезаре е бил толкова невеж? Обещаващо толкова много, а не изпълняващо почти нищо. Както в случая с японската книга, читателите щяха да го отхвърлят като учен глупак, а книгата като плод на суетата.

А ако беше истина? Барон Емануел беше арогантен и неприятен, размишляваше Лио, но не можеше да се отрече, че беше силен. Подобно на сенатор Роуландсън той излъчваше пълна самоувереност и власт. Беше накарал своя свят да се подчинява изцяло на неговата воля заедно с цялата банда впечатлителни „симпатизанти“.

По-късно вечерта Лио заразливаша книгата отново, но с пораснало уважение. В началото се разказваше как героят създава свои

магически небе и земя, където ще среща митологически същества. Къде би могло да се случи това, ако не в съзнанието? Когато си каза това, Лио се замисли за подобие то между „магия“ и „представям си“^[2]. Според речника те произхождаха от различни латински корени, но изглежда интуицията на Лио беше плодотворна, защото той всъщност знаеше доста за силата на въображението.

Като член на Третия орден, той се беше включил в група, която практикуваше духовните упражнения на св. Игнатий Лойола — контролирани медитации, сцени от живота на Христос и особено мъките му. Човек трябваше да си ги представя картинно във всички подробности, да обърне внимание на това какъв е фонът, как са облечени хората, какви са техните изражения и чувства. Повечето от членовете на групата бяха затруднени да поддържат съсредоточаването си и да си представят точни и реалистични картини. За изненада на Лио този процес се оказа лесен, но и плашещ за него. Веднага щом се отдаде на медитация, сцените започнаха да изскачат във въображението му ясни като на кино. Но го изтощаваха емоционално. По това време чувството за вина му беше до болка познато, затова той реши, че не това е неговият път.

Може би практиката на „героите“ беше нещо подобно. Реши да медитира върху някоя от темите в книгата и да види дали старата му дарба няма да се върне.

[1] Амароне дела Валполичела — типично ароматно италианско вино, произвеждано от частично изсъхнало грозде. Буквално значи „голяма горчивка“. — Б.пр. ↑

[2] Magic (анг.) — магия. Imagine (анг.) — представям си, въобразявам си. — Б.пр. ↑

5.

— Из Ватикана се носи мътва, че по лична заповед на папата обидните стенописи в „Сан Петронио“ е трябвало да бъдат махнати. След месец така или иначе нямало да ги има.

— Наистина? — удиви се Лио. Беше седнал за неделния си обяд в закусвалня за хамбургери близо до Базиликата на непорочното зачатие в другия край на града. Разговаряше с отец Джон Макграт, който беше декан в Джорджтаунския университет, когато Лио бе назначен на постоянно място. Наскоро беше отсядал като негов гост в Йезуитския колеж в Рим, преди да замине на север, за да се срещне с Орсина, и забеляза колко голямо уважение предизвиква бившият професор по теология въпреки лошия му италиански. Седмица преди това Джон му беше изпратил имейл от Рим, в който с типичната си скромност споменаваше, че е определен за папски нунций във Вашингтон. Беше пристигнал наскоро за поредица разговори с отговорните институции и макар че щеше да е много зает, искаше най-напред да се срещне със своя приятел.

— Как са щели да ги махнат? — попита Лио.

— Под предлог, че ще ги реставрират. Но това е най-малкото. Отново подчертавам, че това са само йезуитски клюки, но папата има доста крайни планове. Направо не е за вярване — Джон замълча. Личеше му, че се разкъсва между желанието да се довери на Лио и да не разкрива повече подробности. Беше както обикновено тънък като дъска, но още по-аскетичен на вид, особено сега, когато косата му беше почти напълно побеляла. Прокашля се и най-накрая заговори отново:

— Папата каза, че терористичната атака е трагична, но неизбежна реакция на европейския расизъм. Речта му беше излъчена по радио „Мария“.

Лио познаваше тази католическа радиостанция. При многобройните си посещения в Италия бе забелязал, че човек може да

я слуша навсякъде, дори в дълбоки тунели, където всички останали станции заглъхваха.

— Думите на папата — обясни Джон — не дариха с утеха болонците, които трябва да се оправят с пораженията. После той продължи с това колко много са страдали мюсюлманите от преследването на християните и отправи официално извинение за кръстоносните походи. Без да използва думата „пророк“, той възхвали Мохамед като велик човек, „без съмнение вдъхновен от Светия дух“, и добави мюсюлманската формула „мир нему“.

— Какво, по дя...

— Да, точно така. Папата се вижда в една надисторическа роля, призван да събере синовете на Авраам: евреите, християните и мюсюлманите.

— Под папския балдахин?

— Не, лудостта му е само частична — Джон си каза да се стегне. Това не биваше да му се изплъзва. Дори пред стар и доверен приятел. После продължи още по-тихо: — Амбициите на папата са доктринални. Носи се слух, че ще освободи кардинала, назначен от Бенедикт XVI като префект на Конгрегацията за доктрината на вярата. И това не е всичко. Май иска лично да ръководи Конгрегацията.

— Защо?

— Защо? За да пренапише, или по-точно, да пресътвори доктрината. Чисто нова доктрина, която преодолява несъгласията между трите религии. Вече много пъти ни напомня, че и трите произхождат от едно и също откровение на Авраам.

— Това е така, но никоя от останалите не вярва в божествеността на Христос, а това винаги е било препъникамък. Мога да се сетя и за други.

— Лио, знам това. Страхувам се, че сме изправени пред нещо наистина чудовищно. Трябва да кажа, че почти никой от членовете на папската клика не е непреклонен защитник на божествеността на Христос. Неговите съветници, ти можеш да си представиш кои, го убедиха, че мнозинството католици гледа на нашия Господ най-вече като на учител по морал и че теологията в Евангелието на св. Йоан е толкова неразбираема за тях, колкото квантовата физика. Длъжен съм да ти напомня, че мнозинството католици са в Третия свят, а там католицизмът винаги е правил отстъпки.

— И какво ще направи папата?

— Знаеш, че мюсюлманите уважават много Исус като пророк и са се прекланяли пред Мариам, Дева Мария. Скоро папата ще се опита да използва всеки теологически аргумент, за да обяви, че щом обичат Исус и неговата майка, мюсюлманите всъщност са християни по душа. Точно както Бенедикт XIV направи с евреите. Не зная как ще го замаже. Вероятно със сантиментални глупости от рода на „достатъчно е да обичаш Исус и да си мил със своя съсед“.

— Какво очаква да получи в замяна?

— И това са слухове — сега вече Джон започна да шепне и се наведе към Лио, за да го чува, — но те май ще признаят държавата Израел.

— Кой са „те“?

— Аятоласите, имамът на Ал-Азхар^[1], великият мюфтия на Ерусалим и други подобни.

Двамата приятели потънаха в мълчание. Разкритията дълбоко обезпокоиха Лио. Най-накрая той промърмори:

— Струва ми се, че това ще бъде краят на католическата църква. И после какво? Папата ще признае Мохамед за пророк?

— Всъщност ще въведе процедури за канонизацията на Мохамед, на неговия братовчед и зет Али и разбира се, на Фатима, за да зарадва феминистките. Можеш ли да си представиш? Св. Мохамед? Или св. Али? Та това е повече от ерес. Направо дело на сатаната.

Лио никога не беше виждал своя приятел да си изпуска нервите. Това го плашеше, още повече че въпреки гнева интелектът на Джон беше остър както винаги.

— Това е едната част от плана — продължи той, — който очевидно е бил разработен на тайни срещи между кардинал Зекаманти, аятоласите и останалите. Другата част е да се премахне от църквата петното на антимюсюлманските престъпления.

— Антимюсюлманските престъпления? — Докъде щеше да стигне това?

— Тук влизат в ролята си стенописите в „Сан Петронио“, но те са дребна козметична промяна. Ето ти нещо по-силно: св. Бернар ще бъде де канонизиран.

— Имаш предвид св. Бернар от Клерво^[2]?

— Точно за него става дума.

— Но той е един от най-великите светци в историята на християнството!

— Да, но пък кръстоносните походи са едни от най-големите позори на християнството. Колко удобно е да посочат с пръст някого и да го обявят за виновник.

Или това ще е изкупителна жертва? Нима не се случи същото и с Христос?

Лио беше направо в шок. Не беше докоснал храната си, нито имаше намерение да го направи. Когато осъзна това, Джон помоли келнера да му я загърне.

— В тази част на града има достатъчно гладни — с виновна усмивка обясни той на своя приятел.

По-късно двамата взеха заедно такси, защото бяха в една посока — Джорджтаун. Минавайки за всеки случай на италиански, Лио каза:

— Отнесох се цинично към инициативата „Отворени обятия“. (Наскоро папата беше сложил началото на икуменическа кампания за сближаване под наслов „Отворени обятия за всички вярващи“.) Но сега виждам, че този човек трябва да бъде спрян.

Не получи незабавен отговор. Искаше му се да притисне Джон да му отговори, но осъзна, че в ролята си на нов нунций той е в центъра на огромен конфликт на интереси. А вече беше нарекъл папските инициативи „дело на сатаната“.

Многобройните вашингтонски паметници прелитаха край прозорците на таксито. Най-накрая Джон каза на накуцващия си италиански:

— Затова съм във Вашингтон и се надявам да бъда утвърден за нунций. Италия можеш да я отпишеш. Някои от най-големите градове вече са под силно мюсюлманско влияние. Тук обаче имаме могъщи съюзници.

Лио се готвеше да помоли за по-подробно обяснение, но се въздържа. Чувстваше, че неговият приятел вече му бе доверил достатъчно и не бива да го кара да продължава.

Когато вечерта се прибра в апартамента си, Лио осъзна, че шокът от разкритията на Джон бе прогонил Орсина от първото място в мислите му. Нахрани котките, които, щастливи, че са отново у дома, щяха да мъркат поне няколко часа. Той се върна назад и си спомни за своето поведение по време на едногодишния престой на Орсина във

Вашингтон. Неговото безбрачие и самодостатъчност го бяха спасили от риска на обвързването. Рискът да дадеш сърцето си на някого, който може да го нарани. Беше толкова по-простичко да го даряваш на книги, на котки и както той си беше въобразявал — на господ.

Съдбата му беше предложила бисер, а той го бе хвърлил на свинете. Трябваше да послуша своя първи импулс, който го бе накарал да наеме Орсина, без да се замисля. Едва по-късно беше обмислил решението си и се опита да се убеди, че я е довел в Джорджтаун като един вид трофей, мислейки си какъв пример ще бъде тя за неговите студенти. Но това беше негова измислица и във всеки случай не беше причината, поради която тя се съгласи да приеме работата. Вероятно от самото начало бе изпитала нещо към него, беше търпяла с надежда за близост, която постепенно е избледнявала до последния ѝ отчаян писък в писмото, което той, глупакът, бе наредил да нарежат с останалите ненужни бумаги. Трябваше да разкаже на Орсина за своето минало, за своите клетви и да, за своите чувства към нея. Лио зърна отражението си в прозореца и се вгледа внимателно в себе си. Съжалението за стореното на Силвия, жената, с която съдбата го бе обвързала през всички тези години, беше избледняло с времето. Но съжалението за онова, което беше пропуснал, изглеждаше неизлечимо.

Той обаче не му се отдаде, или поне не през тази нощ. Докато размишляваше за Орсина, се почувства привлечен от „Магическият свят на героите“. Апартаментът му преливаше от книги, хиляди и хиляди навсякъде, но малката книжка, която беше донесъл от Рим, бе обсебила вниманието му изцяло. Започна да я чете повторно, малко по малко и много внимателно. Опита се да медитира върху темата с героя, но не видя никакви картини във въображението си. Старата му дарба още не се бе възстановила. Но какво точно разбираше авторът под „герой“? Трета глава носеше заглавието „Магьосникът и героят“. Лио зачете:

Всички разбират, че човекът, който постъпва умело, като извършва славни и запомнящи се действия, става достоен за внимание в очите на останалите и трябва да се причисли към героите. Съвсем очевидно е, че никой никога не би бил способен на изключителните деяния, които

магьосникът постига лесно и естествено благодарение на природната магия. Затова само той има правото да бъде наричан герой.

Найджъл търсеше своето амароне. Пресичаше меки вълнисти хълмове, лъкатушеше по прашни второстепенни пътища и стигна до извода, че Джани, механикът от Маранело, е прав: ферарито 365 ГТ беше в отлично състояние. Още не беше вкусил истинско амароне, но се наслаждаваше на пътуването. На върха на един хълм стигна до завой. Черният път беше осеян с дупки, така че трябваше да намали почти до ход. След завоя пред очите му се откри нова гледка, с кажиречи същите елементи: тук-там разпръснати кипариси, по някоя и друга ферма и море от лозя. Но на банкета имаше паркиран скутер, а мотористката стоеше до него.

Тюркоазена „Веспа“, зачуди се той. Възможно ли е... Мотористката му помахаша и той спря.

— Анджела? Добре ли си? Какво се е случило?

— На какво ти прилича? Взимам слънчева баня в средата на нищото.

— Наистина си избрала най-уединеното място за целта, но хората не свалят ли дрехите си, когато се пекаат?

Анджела се засмя.

— Хайде, ела да ми помогнеш. Смяташ ли, че можеш да я оправиш?

— Веспата? О, скъпа, аз съм безпомощен с машините. Обичам да ги карам, но оставям мръсната работа на механиците.

— Прекрасно. И сега какво?

— Извади късмет. Това е единственото старо „Ферари“ с хубав багажник.

След известни усилия той успя да вдигне малкия скутер и да го напъха в багажника. Събра се вътре, но капакът не можеше да се затвори. Найджъл пожертва вратовръзката си, за да го завърже за бронята. — Такааа, това свърши работа. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Разбира се, спасителю мой! — Тя се качи, изкикоти се и колата потегли.

Някъде около средата на юни баронът говореше пред много подобрена група симпатизанти. Темата на лекцията беше „Духовната борба“. След като влязоха в балната зала, Джорджо зарези всички врати. Седнал на подиума, баронът цитираше проповедта на св. Бернар пред новоосновения орден на Рицарите на храма, по-известни като тамплиери:

Вървете уверено напред, рицари, и отблъснете вразите на кръста и Христа с непоколебими сърца! Рицарите на Христос могат да посичат уверено и още по-уверено да умрат, защото служат на Христа, когато удрят, и служат на себе си, когато паднат в боя. Ако убият злосторници, те не стават човекоубийци, а ако мога така да се изразя, убийци на злото.

Баронът погледна към своето смирено паство. После повтори:

— Ако убият *злосторници*, те не стават човекоубийци, а *убийци на злото*... Обърнете внимание кой го казва. Свети Бернар. Той е пророкувал, правел е чудеса, прогонвал е демони, написал е много книги, унищожавал е ересите, борил се е със схизмата, прославил е Дева Мария, основал е Ордена на рицарите на храма, започнал е кръстоносен поход, ръководил е църковни събори, прекратил е погром, бил е съветник на папите, изпълнил е всички мисии, които са му възложили, и въпреки това не се е гордеел със своите успехи, а копнеел да се върне в манастирската си килия.

Може да попитате как е постигнал всичко това? И как кръстоносците са успели да освободят Ерусалим?

Защото са вярвали, че бог е на тяхна страна. Но ние сме надраснали подобни приказки. Защото не е имало бог, седнал на своя трон, който давал сили на своите любимци. Тези мъже са били боговете.

Из публиката се понесе изненадано или одобрително мърморене и гласът на барона стана още по-уверен.

— Може би си спомняте една от любимите ми поговорки: *Est dues in nobis*. Във всекиго има бог. От нас зависи да го проявим.

Когато лекцията му продължи, слушателите бяха видимо впечатлени. Към края баронът направи пауза, за да пийне вода, и след това продължи.

— За съжаление процесът на превръщането на хората в богове тече в обратната посока. Миналата седмица ви описах техниките за отделянето на душата от физическото тяло, но ви забраних да го практикувате. За това имаше основателна причина. Трябва да знаете, че в това състояние човек често среща странни същности. Те може изобщо да не съществуват в действителност, но за вас това няма да има никакво значение. За вас те ще са толкова действителни, колкото и човекът, седнал до вас. Но са много по-опасни от всяко човешко същество.

Когато срещнете една от тези същности, вашата задача е да установите контрол върху нея. Това изисква изключително висока степен на хладнокръвие, защото същността ще използва всяка възможна хитрост, за да контролира вас. Не очаквайте, че ще срещнете бълващи пламъци дракони или демони, от чиито усти капе кръв. Същността най-вероятно ще приеме формата на човешко същество, което вие почитате. Тя ще се обърне към вас приятелски и ще ви изкуши да я приемете и да послушате нейния съвет. Никога не го правете! Гледайте на нея с възможно най-голямо недоверие и я овладейте, независимо колко възмутително може да ви се струва това.

В традицията на дзенбудизма има едно много известно изречение: „Ако срещнеш Буда на пътеката, убий го“. Да, правилно сте чули. Убийте своя собствен Буда, осквернете своите собствени храмове. Това не е единственото значение на наставлението, а само едно от многото.

Той хвърли поглед към Джорджо, който го зяпаше с обожание. Същото правеха и неговите ученици.

— Ако успеете да издържите успешно тази проверка — продължи баронът, — тогава същността ще изчезне и вие ще почувствате дълбоко облекчение. След това можете да преминете към следващото равнище на трансцендентност. Трябва да ви предупредя, че ако се провалите, същността ще ви завземе. Ще имате чувството, че заспivate блажен сън, но тялото ви ще се събуди. Докато душата ви е заспала, тялото ви ще бъде на разположение на същността и тя ще прави с него, каквото си поиска. Можете ли да си представите ужасите,

които могат да последват? Тези същности жадуват за физическо тяло и целта им е да използват някое, макар и временно.

Да, само временно, защото рано или късно ще се събудите. Но ще бъдете неприятно изненадани от мястото, където сте се оказали и от това, което тялото ви е вършило във ваше отсъствие.

Ако не сте готови да се изправите срещу това изпитание, не продължавайте по този път на посвещение.

Емануел затвори папката с бележките си и слезе от подиума. Не се чува ръкопляскания. Това не беше забавление, а най-официално предупреждение. Слушателите не само изглеждаха убедени, но и разчувствани от думите на барона. Джорджо отвори главния вход и те започнаха мълчаливо да излизат от балната зала. Когато и последният от симпатизантите излезе, баронът се обърна тихичко към Джорджо:

— Нали видя, какво въздействие има истината, когато поразя сърцето. Но не забравяй, че ти, с твоята четвърт благородническа кръв, имаш предимство в сравнение с тези младежи. Те се ръководят от добри намерения, но не могат да чуят зова на кръвта. Само ако имаш подходящата кръв, можеш да се надяваш на по-висши посвещения.

— Да, бароне, толкова силно се надявам, че не мога да го изразя с думи.

Един от младежите беше изостанал от групата и сега се обърна към барона. Главата му беше обръсната, и той носеше черни дрехи, подобно на мнозина от останалите. В изпитото му лице имаше нещо аскетично, почти монашеско, а очите му горяха, сякаш бяха впити в далечна и омайна гледка.

— Бароне — заговори той с определено испански акцент, — мога ли да говоря лично с вас?

— Няма нищо лично в доктрините, на които служи за рупор — отговори Емануел. — Въпреки това споделете вашата грижа.

— Чувствам се като бомба, която скоро ще гръмне. — Баронът се намръщи. — Простете, днес това не е много подходящ израз. Но не е достатъчно само да ви слушам. Трябва да действам. Трябва да направя нещо, за да потвърдя онова, което научавам от вас.

Баронът го гледаше пронизващо, но нищо не каза. Младият мъж продължи да обяснява:

— Чувствам се готов да поема по този път и не се страхувам от същностите, които мога да срещна. Чувствам се достатъчно силен, за

да се справя, но не мога да го направя само защото съм го поискал.

— Защо не? За кого бихте го направили?

— За света!

Емануел остана безмълвен, но го гледаше преценяващо. Почти осезаемата разпаленост на испанеца беше единствената причина да не го е отпратил още.

— Подобно на мнозина от групата — продължи младият мъж, — аз изповядвам традиционния католицизъм и не виждам сблъсък между моята вяра и езотеричната традиция, която вие представяте. Основаването на Ордена на тамплиерите от св. Бернар само усилва моето убеждение. Но още не съм открил своята мисия. Зная, че имам такава и че тя може би е от изключителна важност.

— Това може да бъде опасна самоизмама — каза баронът, който най-накрая беше отсъдил.

— Не го казвам лековато, но аз се подчиних на по-висша сила. Отивам в Сантяго де Компостела^[3]. Ще се помоля за напътствие на мястото, където са се молили толкова много поклонници преди мен.

— Може би това е правилният начин на действие. Изпитвам дълбоко уважение към свещените места в Европа и към влиянията, които може би още действат там. Като вярващ там можете да намерите по-добро напътствие, отколкото аз бих могъл да ви дам. Вървете с моята благословия.

— Благодаря ви, бароне.

Баронът, чието лице беше необичайно опиянено от тържествено ликуване, тръгна бавно надолу по конската пътека под кестените, която водеше до паркинга. Там се качи в своята „Ланчия“ и потегли към ловната хижа, където според уговорката го чакаше Анджела.

Сега стативът беше празен, а палитрата спечена от засъхнали маслени бои. Баронът беше зарязал художествените въведения в полза на много по-силен ритуал — тайнството на сексуалната алхимия.

Предишните му действия приличаха малко на стрелба с лък със забавени движения. Единият час подготовка беше като опъването на лъка до точката на максималното напрежение, а освобождаването на оргазма го отнасяше до целта, която през цялото време бе държал на мушка в своето въображение. Този ден Анджела беше с менструация, а това беше удобно за неговите цели. Ако беше изпитала неприятно усещане от процедурата, която днес беше повече от обичайното

клиническа, тя не го показва. Държеше се някак откъснато, като сомнамбул.

Емануел влезе в нея и еякулира бързо и делово. Това беше само първоначалният етап на ритуала. Следващото му действие изискваше извращения, които в най-добрия случай бяха ужасни, а в нормално състояние Анджела би ги сметнала и за смешни, ако самата тя не участваше. Но сега им се отдаде с достойнството на жрица, докато той постепенно изсмука смесицата от „слънчеви“ и „лунни“ течности, които можеха да се намерят около нейните срамни устни, вътре във вагината и навсякъде, където се бяха разтекли. Накрая тя се уви в одеяло и заспа.

След като оправи ритуалните си одеяния, Емануел седна в едно кресло с изправена облегалка. Зае позата на египетска статуя с ръце, отпуснати на коленете, очите отворени, но невиждащи, загледан навътре в себе си. Представи си зрително своя стомах като алхимическа реторта, която съдържа рубедо и албедо, или по-точно казано, два дракона, от които единият бял, а другият червен. Под нея в областта на червата си представи огън. С нагорещяването на съда драконите се заизвиваха, загърчиха и започнаха да се дерат и хапят, а смесената им кръв, бяла и червена, вреше и се пенеше. Тя достигна критично състояние, което заплашваше да пръсне съда, а в по-ранните етапи на опитите често го беше правила, предизвиквайки пристъп на неконтролируемо повръщане. Но сега хаосът се отдръпна, оставяйки неясен сребрист облак, изпъстрен със злато.

Смлял усилените субстанции, Емануел направи преглед на своя вътрешен кръг ученици. Щяха да се изненадат, ако можеха да видят колко ясно си представяше всеки от тях. Но щяха да се удивят още повече от това, че във въображението си той ги чукаше анално един по един.

Емануел нямаше никакви хомосексуални наклонности, но ритуалът изискваше да засади в тях неуловимо семе, което да израсне като зародиш, или по-скоро като паразит, и да подчини техните воли на неговата. С това тайнството завърши. Бяха минали няколко часа. Анджела се беше събудила и почисти с неуместна, почти манастирска скромност и бе заминала със своята „Веспа“. Емануел беше изтощен, но тържествуваше и се радваше на настъпващата нощ и спокойния сън, който го очакваше.

[1] Джамия в старата част на Кайро. — Б.пр. ↑

[2] Един от най-влиятелните духовници по своето време, основател на Цистерцианския орден, горещ защитник на Втория кръстоносен поход, канонизиран през 1174 г. за заслугите си. — Б.пр. ↑

[3] Главният град на Галисия, Испания, и край на прочут поклоннически маршрут, започващ от Южна Франция. В града е погребан св. Яков. — Б.пр. ↑

6.

Катедралата бе разкъсана от експлозията точно в най-тихия и тържествен момент от литургията. Много от богомолците пищяха, други припадаха. Тези, които запазиха присъствие на духа, хукнаха към изхода. От олтара вместо тамян се виеха кълба черен дим, а за няколкото хиляди богомолци имаше само три врати. Настана безредие и хората хукнаха панически. Онези, които паднаха в дивата блъсканица към изходите, бяха стъпкани от останалите.

Лио научи за взрива в Сантяго де Компостела от обедните новини. Бомбата явно беше избухнала до статуята на Сантяго Матаморос, св. Яков, убиеца на маври. Целият свят затаи дъх. Нима това беше нов „Сан Петронио“? Светът да не е полудял? Какво още ни чака?

Няколко часа по-късно бяха излъчени подробностите за случилото се. Нападението не беше толкова унищожително, колкото в Болоня. Катедралата бе получила малки повреди, но бароковата статуя на св. Яков на кон, който замахва с меч срещу група маври, беше разбита на парченца. Засега броят на жертвите не беше известен. Мнозина бяха ранени от самия взрив, а още повече, чийто брой в момента се уточняваше, бяха ранени и убити при последвалото паническо бягство.

По цял свят отражението на този нов терористичен акт беше огромно. Още вечерта едрият сенатор Роуландсън, облечен в неизменния си костюм с жилетка, участва във вечерно предаване по телевизията заедно с кардинала на Балтимор, известен като рупор на папата. Кардиналът, също толкова дебел под моравите си одежди, подчерта, че папата отдавна е искал статуята да се махне от загриженост за чувствата на мюсюлманите, но испанските националисти не позволили. Той добави:

— Виждате до какво води подобна гордост.

— Възразявам енергично — отговори сенатор Роуландсън. Гледайки повече в камерата, отколкото към кардинала, той продължи:

— Нека обясня какво имам предвид. Вътре в купола на скалата, едно от най-светите места за исляма, има надпис, който прославя победата на Саладин над „многобожниците“, обиден намек за християнската Света Троица. Въпреки това на нито един мюсюлманин не му минава през ума да вдига шум той да бъде премахнат, за да не се засягат чувствата на християните.

— Двете неща изобщо не могат да се сравняват — прекъсна го кардиналът с проблясващ златен кръст и тресящо се шкембе.

— Ваше Преосвещенство, моля, оставете ме да довърша — каза сенаторът и отново се обърна към камерата. — Историята си е история и никой не може да я пренаписва. Трябва да живеем с греховете си от миналото. С нашите собствени и с тези на другите хора. Не може да водите открит диалог, докато се опитвате да прикриете различията. Между християните и мюсюлманите винаги е имало спорове по много основни верски въпроси.

— Не, не — намеси се отново кардиналът, — точно във фундаменталните въпроси нямаме различия.

— Например?

Лио изключи телевизора. Не му беше до телевизионни теологически препирни, пригодени за равнището на масовия зрител. По-късно съжали, че не е догледал предаването. Очевидно към края на препирните сенаторът изненадващо бе обявил своята кандидатура за президентските избори догодина. На следващия ден това бяха заглавията на пресата във Вашингтон.

Реакциите в Европа бяха сурови. Четиристотинте ислямски молитвени места в Испания, между които имаше както гаражи, така и джамии, бяха изложени на опасност, и то с основание. В самия град Сантяго тълпата се втурнала в парк, където се строяла джамия, и запалила строежа, като успяла да повреди булдозерите и крановете, преди полицията с нежелание да я разпръсне. Въпросът кой е виновен за тези атентати не се обсъждаше задълбочено нито от властите, нито от някого друго. Дните около празника на 25 юли, деня на св. апостол Яков, светеца покровител на Испания, бяха както винаги трескави. Хиляди поклонници, млади и възрастни туристи, студенти и безделници се тълпяха по тесните улички на малкия средновековен град. Предполагаше се, че извършителят е поставил бомбата до статуята, а после се е измъкнал незабелязано в блъсканицата.

Работата по джамията в Сантяго беше отложена за неопределено време. Същото се случи и с много други, особено след като се разбра, че джамии в Испания са финансирани от Мароко и Саудитска Арабия. Много от тях наистина имаха връзки с уахабизма, пуританската форма на исляма, господстваща в Саудитска Арабия. Според директора на Института за проучване на конфликтите и хуманитарните действия „влиянието на уахабитите крие потенциални опасности и представлява хронична терористична заплаха“. Това бяха думите му пред испанския парламент след поканата на правителството да говори пред него. Министър-председателят „покани“ и посланика на Саудитска Арабия, но той „отклони“ поканата и замина за родината си, зарязвайки дипломатическите отношения между двете страни.

Западна Европа реагира изненадващо бързо по същия начин: строителството на джамии беше спряно. За пръв път официалното обяснение на подобна крайна мярка не избяга от същинския проблем: те са развъдник на терористи. И това не беше всичко: планове за приемане на Турция в Европейския съюз, вече доста напреднали въпреки силната съпротива на обществеността, също бяха замразени. Във всички страни се издигаше новият лозунг на националистите: „Асимилирайте се или напуснете!“.

Мнозина, които можеха да си го позволят, напуснаха и така допълнително отслабиха умерените сили сред европейските мюсюлмани.

Папата беше много натъжен от тези събития, но като цяло непоколебим. Всемогъщият бог щеше да помогне както на него, така и на Европа. Той продължи смело напред с кампанията „Отворени обятия за всички вярващи“, върху която беше заложил своето папство. Турското правителство, което отчаяно се бореше да подобри отношенията си с Европа, го покани в Истанбул. Това беше невиджана стъпка. Съпътстващата я програма — също: за пръв път от пет века и половина в Хагия София, превърнатата в джамия базилика, която сега беше музей, щеше да бъде извършено християнско богослужение. Макар папата да прочете литургията на турски, като се постара да даде най-доброто от себе си, ревностните слушатели забелязаха значителни промени в изказа.

Лео ходеше всяка сутрин в параклиса „Далгрин“ в студентското градче, за да се срещне с други членове на Третия орден. Прочитаха по

няколко молитви заедно и тръгваха да си вършат работата. Но тази сутрин, когато излизаха от параклиса, единият от тях, професор по религиозни науки, му предложи да се отбият в кафенето на факултета.

— Лио — започна професорът, след като седнаха с по чаша кафе на масичката, — чу ли за вчерашната папска мяса в „Света София“? Или папата е използвал много лош преводач, или е изпробвал нов модел литургия, скроена по мярката на нашите братя мюсюлмани.

— Какво е казал?

— Така, както я е прочел, месата била почти неразбираема, но внимателните наблюдатели казват, че всички внушения за божествеността на Христос били пропуснати. И естествено, проповедта била на любимата му тема: добрият мюсюлманин е и добър християнин.

— Очевидно господ има нужда от нови очила! — каза третият преподавател, който се беше присъединил към тях. Лио се засмя и го допълни:

— А може би е по-добре папата да престане да се смята за очния лекар на господ.

Коментарите им стигнаха дотук, но на около два километра от тях нунций Макграт седеше в сенатския кабинет на сенатор Роуландсън и в техния разговор настъпи много сериозен обрат. В деловия си черен костюм и якичка на духовник мършавият йезуит се различаваше рязко от архиепископа, помисли си сенаторът. Превъзхождаше го най-малко няколко пъти по интелигентност и въпреки новия си пост вероятно нямаше да му играе по свирката. Сенаторът го заведе до креслото и седна от същата страна на голямото като тенис маса писалище.

— Професор Макграт, зная, че като бъдещ папски нунций от вас се очаква да защитавате възгледите на вашия държавен глава. Но между нас да си остане, клетвата за послушание задължава ли ви да загърбите своята гледна точка?

— Боря се с този въпрос още откакто моят избор започна да се обсъжда — отговори честно йезуитът. След това замълча. Изглежда се колебаеше дали да продължи.

Сенаторът го окуражи.

— И какво?

— Стигнах до заключението — отговори нунцията с различен, потвърд тон, — че съм се заклел на Бог, а не на Светия отец. По същата причина аз съм пратеник на Светия престол, а не личен посланик на Негово Светейшество. Ако съвестта ми подсказе, че действията на папата са неправилни, аз трябва да послушам нея.

— И да си подадете оставката? Недоволните посланици обикновено постъпват така.

Отец Макграт пусна тънка усмивчица и каза подчертано бавно:

— Не е задължително. Ако мога да направя по-голямо добро, като остана на поста си, ще го направя, освен ако не ме отзоват.

— Простете ми, отче, но това звучи така, сякаш се готвите да играете двойна игра — каза сенаторът с леко раздражение в гласа, но всъщност се радваше, че разговаря с колега политик.

Йезуитът присви устни.

— Не бих се изразил по този начин. Ние, йезуитите, често сме били поставяни в неизгодни позиции, непопулярни както във Ватикана, така и сред светските власти. Но не бива да забравяте, че сме орден на войни. Не се сражаваме с материални оръжия, но в днешния свят ние вече водим война. Сега живеем... как да го кажа... в окупирана територия.

— Окупирана от кого?

— Честно казано, от дявола.

— Пу-пу! — ухили се сенаторът, защото това му прозвуча като изказване на някой от колегите му от религиозната десница.

— Затова от време на време трябва да слагаме маска. А сега, сенаторе, мога ли да ви задам един въпрос?

— Давайте.

— Можем ли да очакваме да посочите ислямската асимилация като проблем във вашата президентска кампания? Не питам от любопитство, а защото това е много чувствителна тема за Светия отец, а аз ще се окажа по средата.

Сенаторът почувства облекчение. Той се занимаваше с чувствителни теми всеки ден.

— Разбира се, но асимилацията е само половината от проблема. По-важна е солидарността с Европа. Ние трябва да поправим мостовете към хората, които мислят като нас и изглеждат като нас.

— Както аз виждам нещата, Джон... нали не възразяваш да си говорим на ти, след двадесет до тридесет години ще бъдем изправени пред две възможности. Първо, Европа се превръща в мултикултурна шахматна дъска, разтърсвана от социални вълнения, икономически упадък и все по-засилваща се враждебност към САЩ. Второ, те решават да зложат бъдещето си на това, което ги е направило велики в миналото. В такъв случай можем да се хванем за ръце през океана и да работим с тях. На мен ми се иска бъдещето да принадлежи на трансатлантическото единство, каквото имахме след Втората световна война.

Джон чу плющенето на предизборни лозунги.

— Тогава обаче бяхме обединени срещу комунистическата заплаха.

— Точно така, а сега сме обединени срещу ислямската заплаха.

Джон не можеше да отрече очевидното.

— Джон, а сега аз искам да ти задам един въпрос. Как ще се приеме това от американските католици? Имам предвид инициативата на папата за отворените обятия.

— По мое мнение отворените обятия могат да предизвикат схизма с катастрофални размери. Може би нямаш представа за пълния обхват на инициативата. Нека кажа само толкова: цялата идея за божествеността на Христос ще бъде „ревизирана“, за да стане християнството по-приятно на мюсюлманите и евреите. Ако никой друг не се противопостави, ние, йезуитите, ще го направим и то до последния си дъх. И ще се погрижим католиците да разберат какви са намеренията на папата. Американските католици имат дълга история на съпротива срещу Ватикана по въпросите на контрола на раждаемостта и така нататък и макар да не са кой знае колко теологически образовани, смятам, че това ще ги накара да подскочат.

— Значи няма да им хареса онова, което чуят?

— Зависи от това как ще бъде представено. Мисля, че политическият уклон ще натежи повече от теологическия.

— Значи, казано простичко, ако католиците, а това включва и голямата група латиноамериканци, се ядосат на папата, те могат да ме подкрепят?

— Да, определено могат да те подкрепят.

Всяко лято към края на юли барон Емануел даваше вечерен прием. Тази година помоли Орсина да го организира и да покани повечето от съседите. Племенницата му подготви нещата стилно и бързо и само след седмица двадесет гости вечеряха с тях на махагоновата маса, която беше преместена от трапезарията под черешовото дърво. За случая наеха допълнителна прислуга и запалиха стотици свещи. Пламъците им потрепваха на ветреца, но той не беше толкова силен, че да ги угаси. Пълната луна усили осветлението с меките си лъчи. Найджъл достави три дузини бутилки от амаронето, което засега беше избрал за свое любимо.

Баронът седеше начело на масата, Орсина от дясната му страна, а Анджела от лявата. Цикълът му лекции беше завършил няколко дена преди това и той изглеждаше изтощен от усилието. Умът му обаче съвсем не спеше. Той наблюдаваше гостите и оценяваше всеки от тях. Благородна плесен, каза си той, докато вкушваше глътка вино с небцето си.

Амаронето се произвежда, като узрелите чепки се сушат на сламени рогозки, за да се усилят съдържащите се в тях захари и букети. В зависимост от времето виното се излага на влиянието на „благородна плесен“, доброжелателната форма на сивата плесен. В гостите на барона обаче нямаше нищо доброжелателно, поне от негова гледна точка. Знаеше, че всички се борят, за да запазят вилите и дворците си. Всички се съревноваваха в буржоазния свят, работейки в обикновени фирми, и полагаха усилия да връзват двата края, заобиколени от сприхави съпруги и безочливи синове и дъщери. Щяха ли предците им да се гордеят с тях? Разбира се, че не. Той ги смяташе за бързо разлагащ се подвид. „Благородна плесен“ беше свършена епитафия. За щастие неговите племеннички представляваха изключение: Анджела, която познаваше интимно, и Орсина, която очевидно беше по-надарената от двете.

Вечерният прием има успех. Орсина го беше организирала превъзходно. Обаче баронът се извини още преди десерта и се оттегли в библиотеката. Може би „Кориере дела Сера“ щеше да му предложи нещо по-интересно от гостите?

Емануел свали очилата си за четене. Току-що бе завършил голямата редакционна статия, поместена до уводната. Беше написана

от последния оцелял полковник от фашистката ера и коментираше взривяването на черквите и изпълнената с насилия реакция срещу тях. Разбира се, старият воин (сега той трябваше да е на 95!) се отвърщаваше от насилието и на двата лагера, но предричаше нова европейска солидарност като „неочакван плод от трагедията“. Всяко подобно произшествие, пишеше той, тласка Европа към пробуждане. Всички трябва с нетърпение да очакваме този момент.

Да, Европа спи дълбоко, а къщата ѝ е пълна с крадци, помисли си баронът. Той погледна през прозореца към осветените от лунната светлина живи плетове, статуи в стил рококо и древни дървета. Сети се за другия си дом, Палацо Ривиера на Канале Гранде, и за поколенията, които си бяха спечели правото да живеят така, както се очакваше от тях. Мислите му се върнаха към навечерието на неговата сватба, когато като най-голям син, баща му го посвети в мистериите на семейството:

„Ривиера са едно от най-древните семейства в Европа. Ние произхождаме от рода на Ривалис, древни заселници по бреговете на река Адидже. От тях произлиза един клан герои, чиито славни дела са вписани в анализите на войните и мира“. Последваха различни примери. „Но нашето наследство е нещо повече от семейната кръв. Ние сме наследствените пазители на древни тайни. Ние познаваме средствата, чрез които се правят герои, и как след победоносна смърт човек може сам да се дари с безсмъртие.

На нашия хералдически щит е нарисувано дървото на живота. Ние знаем неговата тайна, както и тази на Рая, откъдето човекът е бил прогонен заради собствената си слабост. Ние знаем как да подхранваме това дърво и как да накараме Реката на живота да потече от неговите корени. Благодарение на това познание родът Ривалис винаги е процъфтявал и е раждал герои. Те са все още при нас. От своето олимпийско великолепие те ни пазят и чакат да пожелаят «добре дошли» на онези, които докажат, че са достойни да се присъединят към тях“.

След това баща му му беше поднесъл книгата „Магическият свят на героите“. „Вземи тази книга, написана от нашия предшественик Чезаре дела Ривиера. Пази я грижливо, изучавай я и я овладей. Това е едно неразгадаемо произведение, неразбираемо за обикновения човек,

но ако можеш да я разшифроваш правилно, ще поемеш по тайните пътеки, по които други Ривиера са минали преди теб в този и в други светове. Повтарям пази я грижливо, изучавай я и я овладей. Така ще откриеш скрития камък“. Последните думи беше казал на латински.

Не му ли се беше подчинил? Дали някой друг Ривиера се бе посвещавал по-усърдно на изучаването на семейната книга? Баронът не вярваше. Той откри тайните пътища и изпълни ритуалите, които осигуряваха продължението на рода. Но така ли беше наистина? За негова огромна скръб той не успя да изпълни най-простия ритуал във физическия свят: размножаването. Вроден стерилитет на семенната течност. Това беше казал специалистът, след като от десетгодишния брак на барона не се появи потомство.

Кой щеше да продължи живота на рода след него? Както вече се беше случило с много велики династии, семейната линия се беше свила почти до нулата и сега завършваше само с две млади жени: Орсина и Анджела.

Мрачните мисли на Емануел се насочиха отново към Европа. Нужен беше някакъв духовен тласък, за да се събуди континентът. Дори и на равнището на популярната религия. За добро или за зло, след като захвърли доста от близоизточния си багаж, християнството беше станало религията на Европа. Беше се превърнало в главна пружина на Свещената римска империя, на Ордена на тамплиерите, на много други рицарски ордени, на кралските дворове, в които европейското изкуство, литература и музика съзряха. По време на кръстоносните походи то беше направило кастата на воините по-корава.

Да, време беше за нов кръстоносен поход, помисли си баронът. Сега обаче неверниците не бяха от другата страна на Средиземно море, а точно тук и вече блъскаха по вратата. Как може някой да спи във време като това?

Като помисли още малко, Емануел стигна до извода, че Европа има нужда от нова Реконкиста. Тя може би започваше отново в Испания, където се беше зародила. Свети Игнатий Лойола, основателят на Обществото на Исус, е бил воин. Тъй като по негово време не е имало кръстоносни походи, а маврите вече били изгонени от Испания, желанието му било да покръсти мюсюлманите.

Хубаво, размишляваше баронът със суха усмивка, можем да вербуваме и йезуитите за реконкистата. Това ще бъде първият път, когато ще се противопоставят на папата. Спомни си за онзи американец с йезуитски склонности, приятеля на Орсина: професор Кевъна. Самата мисъл накара баронът да се изхили. Той и воин? Изсмя се отново с искрено удоволствие.

В ранния следобед на другия ден Джорджо обяви, че във вилата е дошъл един младеж, който иска частен разговор.

— Познаваме ли го?

— Да, бароне, присъства на някои от вашите лекции.

— Можеш ли да си спомниш на кои по-точно? Онези при затворени врати?

— Да, беше и на някои от тях.

— Разбирам. Добре, въведи го в библиотеката. Там ще се срещна с него.

Фелипе беше застанал пред него разтревожен, нисък и кльощав. Баронът научи, че младият испанец се чувствал задължен да продължи поклонничеството си до Сантяго де Компостела, което прекъснал на половината на пътя, за да присъства на неговите лекции. Беше минал по традиционния маршрут пеша, но се върнал с влак веднага след бомбената атака. В този момент Емануел очакваше младежът да изригне в най-лошия пристъп на чувства, затова повика Джорджо, който трябваше да бъде готов да го изведе. Но докато той дойде, Фелипе го изненада. Библиотеката се изпълни с електрическо напрежение, докато испанецът разказваше своята история.

— Когато влязох в мароканските предградия — каза той, — разбрах каква ще е моята мисия. Помислете си, бароне, мюсюлмански лагер в покрайнините на светия град! — Когато Джорджо се появи, баронът го отпрати със заповеден поглед.

— Там имаше парк — добави Фелипе — и точно по средата му се строеше джамия. Научих, че местните политици са отстъпили мястото, за да купят имигрантските гласове. Строежът приличаше на огромна бяла отровна гъба и аз осъзнах, че моята мисия е да я разруша.

Трябва да ви призная, че като студент бях убеден марксист и аз и моите другари крояхме планове за нападения срещу различни буржоазни цели. — Баронът се намръщи, но му позволи да продължи.

— Откраднахме технология за правене на бомби и почти бяхме готови да пристъпим към действие, когато инженерът ни се уплаши и нищо не излезе. Но никога няма да забравя нито обучението, на което се подложихме, нито чувството да имаш цел. Сега знам за какво е било всичко това.

Сам не бих могъл да направя достатъчно голяма бомба, която да разруши джамията. След дълги размишления и след като предложих моя собствен живот в замяна, разбира се, ако се наложи, получих отговор.

Бароне, спомняте ли си изречението, което използвахте: „Ако срещнете Буда на пътя, убийте го“? Като че ли сам свети Яков ми го каза. Реших да убия неговия образ, само него, а той щеше свърши останалото. Подготвих плановете си така, че да бъдат ранени възможно най-малко хора, и се доверих на светеца, който щеше да се погрижи да няма убити. Неговата статуя щеше да бъде разрушена, но това беше само една статуя. Ние, светецът и аз, щяхме да събудим хората и те щяха да поемат моята мисия.

Обаче знаете какво се случи. Избухна паника и в блъсканицата бяха стъпкани дванадесет невинни християни. Вярно, че мисията започна и расте всеки ден, но аз се чувствам виновен за смъртта и раните, които никога не съм имал намерение да причиня. Не мога повече да понасям вината, затова трябва да се предам.

Тогава Фелипе погледна към барона донякъде със страх, но и с предизвикателство, очаквайки, че той ще вдигне телефона и ще повика полицията. Младежът беше готов да стане мъченик.

— Това, което току-що чух — каза възрастният мъж с олимпийско спокойствие, — беше сякаш шепот на тръстиките. Всъщност не съм чул нищо. Очевидно е, че си действал не по своя воля. Бил си извън себе си, обладан, временно изваден от строя. Затова не бива да ти се търси отговорност. Сега ме чуй внимателно и послушай съвета ми. Върни се в Испания и не прави нищо необичайно. Не се набивай на очи, бъди незабележим. Разбираш ли? Не прави нищо и дръж подтиците си под контрол. С една дума: дръж си устата затворена и не прави нищо.

Фелипе беше слисан. Не беше очаквал това. Но инстинктът му за самосъхранение започна да действа и той изпита благодарност. Дори нещо повече. Изведнъж осъзна със закъснение какъв позор е за

рицарския идеал. Баронът беше великодушен и той реши да направи точно това, което му каза. Поклони се за сбогом и си тръгна с енергична походка.

Малко по-късно, когато остана сам в кабинета си, Емануел си припомни думите на Фелипе и изпита злорадство. Дали моите магически действия са катализаторът на случилото се? Май нито едно съзнателно усилие не би могло да предизвика подобно нещо. Това беше съвършена илюстрация на теорията на хаоса: капката дъжд, която пада на крилцето на пеперудата и слага начало на потопа. Баронът, разбира се, не вярваше в теорията на хаоса.

Найджъл слезе от водното такси на пристана пред Палацо Ривьера.

— Когато се оженихме, не успях да разгледам това място — каза той на Орсина. — Божичко, колко е огромен! Сигурно през зимата е страшно влажно.

— Така е — отговори Орсина, — затова предпочитам Прованс.

Появиха се прислужниците и се разбързаха да вземат куфарите им. Орсина ги поздрави.

— Здравей, Башкар, здравей, Сомата. Как са децата ви в Делхи? Ще успеете ли скоро да ги доведете?

Башкар беше нисък и сериозен, носеше жълтеникава куртка в стил Неру и тесни панталони. Сомата, облечена в синьо-зеленикаво сари, беше привлекателна закръглена жена на тридесетина години, която се разтича след измърморените от Башкар думи на родния им език.

— О, госпожо, благодаря, че се интересувате, но е много трудно — Орсина слушаше внимателно неговия несигурен, но сдържан английски. — Самолетните билети и издръжката на пет деца са много скъпи, но се надяваме след една година да можем да ги доведем.

Найджъл оглеждаше преддверието и коридора на равнището на канала, който се простираше от единия до другия край на двореца.

— Страхувам се, че ще се мотаем сами из сградата. Ще ме научиш ли да карам гондола?

— Едва ли! Те са толкова стари, че сигурно текат като решето — отговори Орсина. Слугите бяха изчезнали нагоре по широкото официално стълбище и Найджъл тръгна след тях.

— Доста са странни — подхвърли той, когато мина покрай статуите на дечица с крилца, накацали по парапета. — Това си показва пишката.

— Прави се на Приап — изсмя се Орсина. — Спомняш ли си...

— О, да, онзи големият в градината на чичо ти. Как бих могъл да го забравя?

Стълбището завиваше величествено към балната зала. Найджъл протегна врат и се завъртя, за да огледа боядисания в убити цветове купол.

— Това си го спомням — После погледна надолу към паркета на пода. — Кълна се, че по големина бие с няколко метра игрище за крикет.

На Орсина ѝ харесваше, че той никога не казва това, което се очаква от него. Тя оценяваше високо, че той нарочно ѝ показва само приятния си, ексцентричен и вечно разсеян дух, а пазеше своята природа на хитър спекулант за колегите и конкурентите си.

— Време е за обяд — каза тя. — Останалата част от къщата можеш да разгледаш по-късно.

Те прекосиха трапезарията, която гледаше към Канале Гранде, където Башкар и Сомата вече бяха сервирали обяда. Орсина ги бе уверила, че като лондончанин, Найджъл харесва индийската кухня. Докато се хранеха, той се потеше изобилно, а тя му обясняваше организацията на живота в двореца.

— Както каза, ще се мотаем наоколо. Почти не използваме третия етаж, освен за нашите по-стиснати приятели или роднини, които предпочитат да си делят една баня, но не и да отседнат в хотел.

Найджъл се беше наслаждавал на удобството във вила „Ривиера“, където Думитру, Афина, Саманта и дори възрастната Мариана задоволяваха всичките му желания. Сега обаче не беше много сигурен как ще прекарат целия август в този безрадостен дворец, заграден от едната страна с миризлив канал, а от другата с рояци туристи. Но той беше дошъл тук с цел и щеше да се придържа към нея, за да научи езика на Орсина както трябва, дори ако това го убие.

И наистина се придържаше към тази цел всеки делничен ден от девет до четири. След това, с глава замаяна от италиански изрази, си купуваше „Файненшъл Таймс“ и „Интернешънъл Хералд Трибюн“, прочиташе ги в някое кафене и разговаряше по мобилния си телефон.

Следваше приятна вечер с Орсина и вечеря в ресторант или някой купон в близките вили край река Брента.

Беше рано сутринта и телефонът започна да звъни в апартамента на Лио. Той не вдигна.

О, пак ли тя, помисли си, когато стигна до телефона. Трябва да си купя апарат, който изписва номера на обаждания се.

Напоследък беше прекарал доста време да утешава Силвия и дори я бе придружил на първата ѝ среща с нейния нов психиатър. Докато седяха в чакалнята, не можа да се сдържи да не отбележи колко дебела и тромава беше станала, като някоя стара, скопена котка. Знаеше, че това сравнение е жестоко, но му беше хрумнало съвсем спонтанно. А като се замисли човек колко зашеметяващо красива беше като млада... Телефонът звънна отново. Най-накрая той вдигна.

— Ало? Лио, ти ли си?

— Да! — Облекчението и изненадата го накараха да изгуби ума и дума.

— Лио? Чуваш ли ме?

— Да, чувам те. Орсина, толкова се радвам да чуя гласа ти. Как си?

— Благодаря, добре.

След още няколко неловки момента разговорът потръгна. Сигурно е прочела писмото ми и затова не иска да губим връзка, помисли си Лио, отнасяйки телефона по-близо до удобното си кресло. А тя реши, че той сигурно е очаквал да бъде по-пламенна, след като е прочела писмото му, но тонът ѝ е попарил тия мераци.

— Радвам се да чуя, че си добре. Този седмица беше доста мрачна и малко радост няма да ми навреди.

— Имаш предвид новините? Да, тази работа със Сантяго направо потресе чичо. Държи се още по-ексцентрично от обикновено. Както и да е, ние с Найджъл ще прекараме известно време в двореца във Венеция. В случай че искаш да се свържеш с мен, знаеш къде да ме намериш.

— Определено не искам да губим връзка — Настъпи още една неловка пауза и малко по-късно той продължи. — Как е Найджъл? Купи ли ферарито?

— Разбира се, и доста го покара. Каза, че иска да се възползва възможно най-пълно, преди да бъде заточен да живее в град без пътища.

— Че кой го е заточил?

— Закле се да изкара едномесечен интензивен курс по италиански и аз му намерих езикова школа наблизо.

— Езикова школа? Те са за ученици и студенти. Защо не взима частни уроци?

— Каза, че му липсва шумотевицата и безредието на ученическия живот.

Лио се усмихна при мисълта как Найджъл се перчи пред сериозните курсисти от Азия на половината на неговите години.

— А ти какво ще правиш, докато той учи неправилните глаголи?

— Ще се виждам с приятелите си от училището и колежа, които живеят тук. Искам да проверя и един проект за реставрация, в чиято подготовка участвах. — Орсина се поколеба. — И ще изучавам книгата, Лио. Този път ще го направя както трябва. Не искам чичо да мисли, че женският мозък е неспособен да се справи с тази задача.

— Така ли? И аз я проучвам. На минаване през Рим купих модерното издание и вече го прочетох. Главата за света на растенията ми хареса. Наведе ме на мисълта дали Емануел не прави магии, за да накара онези величествени дървета да изглеждат тъй млади? — Той го каза шеговито и затова се изненада от отговора ѝ.

— Значи вярваш в магията?

— О, боже... да кажем, че имам няколко, само няколко преживявания, заради които съм склонен да вярвам. Всъщност йезуитите са изпитвали голямо уважение към природната магия. Онази магия, която се основава на разбирането как в действителност работи природата, но без намесата на духове. За съжаление номерата, които те са възприемали като природна магия, отдавна са надминати от телефона, киното и компютъра. Затова днес няма много място за нея.

— И аз имам преживявания — Орсина се поколеба отново и реши да стъпи на по-сигурна почва. — Лио, смяташ ли, че можем заедно да изучаваме „Магическият свят на героите“? В края на краищата, затова ти се обадох, а така или иначе не можахме да стигнем доникъде. Заедно бихме могли да постигнем повече.

Извинение за редовни разговори с Орсина! Сърцето на Лио подскочи, но той му се скара да мирува като на досадно куче.

— Ще ми бъде много приятно.

— Прекрасно! И така. Двамата разполагаме с различни издания, а аз все още трябва да се съобразявам със семейната забрана. Провери дали в твоето издание се говори за Пещерата на Меркурий. Намира се в началото, веднага след цитата от Орфей.

— Книгата ми е подръка — отговори Лио, докато прекосяваше стаята към разхвърляното си писалище. — Да, при мен е в Четвърта глава и можем да започнем от нея.

— Нека да изчакаме няколко дни. Радвам се, че можем да работим заедно! Надявам се, че това няма да попречи на изследванията ти.

Боже, какво изумително актьорско майсторство, помисли си той. Бог да я благослови. Орсина знаеше прекрасно, че заради нея би отложил всякакви проучвания. Значи всичко трябва да бъде на нещо като професионална основа. Дано да не вземе да предложи съвместната им работа да става с имейли.

— Не се притеснявай, моят съавтор ще свърши по-голямата част от работата през това лято. Надявам се, че ние ще можем да работим заедно по телефона. Това е много по-изтънчено от електронната поща — подхвърли той.

— Мразя имейлите — призна Орсина, — и се надяхах, че няма да настояваш да си пишем по интернет.

Добре, значи това е уредено. Орсина отново се върна в неговия живот! От години не се беше чувствал толкова развълнуван. Да, отново си напомни, че тя е вече омъжена, но въпреки това дори само гласът ѝ караше живота да изглежда много по-обещаващ. Би трябвало да благодари на „Магическият свят“ за неочакваната радост. Затова отвори книгата, когато седна да обядва, и я започна отначало.

Час по-късно осъзна, че е изял храната, без дори да разбере каква е. Направи си кана кафе и се настани под единствената стояща лампа с крака на дивана. Вниманието му беше привлечено от една криптограма, която се превърна в проблем. Какво означаваше? Имаше нещо общо с Tartar. Чезаре обясняваше, че не става дума за обикновения винен камък, който кристализира в старите бъчви, нито за Jartarus, което е другото име на преизподнята. Според него ставаше

дума за магическия Tartarus, който „лежи в черния център на нашата девствена Земя и в който гори постоянният и окултен огън на Природата“. Истинското му значение, продължаваше дразнещият алхимик, се разкрива кабалистично в изречението *Terrae ARdor TArdans RVtilantia Sidera*. Лио си преведе това като „горещината на земята възпира блещукащите звезди“. Може би, за да разбере значението му, трябваше просто да се съсредоточи върху изображението.

А колко богато беше то! Петте латински думи внезапно отвориха свят на важни и вдъхващи ужас картини. Разбира се, че земята е най-гореща в своя център, който, както се смята, е зает от голямо количество нажежено до бяло желязо. Лио се замисли върху парадокса за нещо ослепително бяло, от което не може да излезе и лъч светлина. Във въображението си видя подредените цветове на земните слоеве, които преминават от бяло в жълто-оранжево, след това в убито червено и най-накрая в кафеникавочерното на земната кора. През всички тях се излъчва горещина като от сърцето на живо тяло. Да, каза си той, земята е живо същество. Ядлива, годна за пиене, за дишане и това е причината ние да живеем на нея. Обаче душата, която Лио от детството си смяташе за нещо бяло, скрито дълбоко в него, е невидима като земната сърцевина. За разлика от нея звездите излъчват бяла светлина от повърхностите си. Тогава те не са ли души, само че видими? Какво означава фактът, че тяхната светлина стига до нас и е възпрепятствана от земната топлина?

Мислите на Лио последваха тези асоциации подобно на ловец, който преследва бял елен през гората. Скоро той престана да ги облича в думи и се остави да бъде воден само от образи и от цветове с неизразима важност. Усети, че му предстои да разкрие истини отвъд думите, но изведнъж по гръбнака му се спусна силна тръпка и той отвори очи. Определено беше чул вратата на спалнята зад него да се отваря. Сигурно е някоя от котките, каза трезвият му разум. Стана. Дори сумрачната светлина от лампата го заслепи, докато прекосяваше дневната, за да посрещне котката. Вместо животинката пред него стоеше чисто гола Анджеа.

Лио се спря удивен, устата му се раззина, а сърцето му заблъска. В нея имаше нещо странно ледено, нещо много различно от шумното

русокосо присъствие, което омайваше всички. Лицето ѝ беше безизразно, но тя му махна да я последва през вратата.

Когато той влезе, се оказа не в познатата спалня с единичното легло, антикварната покривка върху него, разпятieto на стената и мечето от детските години. Откри, че се рее в междузвездното пространство, а до него плува съвършеното женско тяло на Андже́ла. Тя блестеше с отразената светлина на безброй звезди, които превърнаха пубисните ѝ косми в сребриста козинка и изтриха всички цветове от гърдите ѝ. Беше по-красива от всякакви думи и той усети сексуална възбуда, но се страхуваше... не, знаеше, че докосне ли я, ще се вледени до костите. Андже́ла беше лунна материя, девствена Диана, ловджийка на елени и мъже.

Те се движеха бързо през безвъздушното пространство с едно вечно стремително движение. Тя го погледна в очите и това продължи толкова дълго, че му се стори цяла вечност. След това заговори:

— Ти не ме харесваш, нали? — Възмущението ѝ се засили, когато Лио се опита да възрази, и тя го прекъсна:

— Внимавай за сестра ми — каза тя със същия безизразен глас и друга вълна от чувства се надигна у него, едновременно топла и отчаяна, подобна на ален калъф, който обгръща всичко и изключва всякакви други сетива. Когато вълната отмина, светлината на звездите се появи отново, но Андже́ла вече я нямаше.

Беше го довела до ръба на зинала бездна. Лио не можа да устои да погледне в нея, но светлината на звездите не стигаше до дъното ѝ, ако тя изобщо имаше дъно. Почувства се засмукан в нея, не като катерач, който губи равновесие и пада в цепнатината, а като водолаз с тежести, потъващ към морското дъно. Или другояче казано, морското дъно се издигна, за да го посрещне, бездънната бездна сякаш се надигаше срещу него. Звездите избледняха и угаснаха, наоколо имаше само нощ, тишина и усещане за топлина, което постепенно се разля в стомаха му. За първи път след почти цял еон, или поне така му се стори, той направи доброволно движение и тогава разбра къде се намира.

Лежеше по гръб на леглото си, а краката му опираха в пода. Вдигна ръка и почувства едната котка, не, и двете лежаха на корема му. Тялото му беше доста изстинало, а наоколо цареше пълен мрак. Това беше странно, защото не бе загасил лампата, когато стана от дивана.

Той протегна опипом ръка към ключа до леглото и го натисна. Не се случи нищо. Стана и пое слепешком към електрическия ключ до вратата. Отново без успех. Сигурно има някаква повреда, затова няма ток, помисли си Лио, опитвайки се да се успокои. Сигурно е сериозна, защото и през прозорците не влиза никаква светлина.

Целият Вашингтон е потънал в пълен мрак! Тази мисъл беше отрезвяваща. Може да е имало терористично нападение, помисли си той. Но тогава сигурно щеше да се носи вой на линейки, патрулни и пожарни. Не, нямаше нищо такова. Щеше да се наложи да изчака утрото и тъй като му беше студено, се напъха под завивките. Намести се и точно се надяваше да заспи, когато под прозорците си чу познатите шумове на ранната утрин. Стана отново, стигна опипом до прозореца и дръпна пердетата до края. Светът беше напълно буден, но независимо дали сънуваше или будуваше, Лио се намираше в пълен мрак. Той рухна до прозореца, поразен от ужаса на неизвестността. Трепереше от студ и започна да си повтаря:

— Ще мине, ще мине...

7.

Клисарят ставаше рано всяка сутрин, нетърпелив да се разходи надолу до катедралата с древните железни ключове на колана, за да отключи вратите. Той беше скромен и благочестив човек, роден в Шартър и посветил живота си на великата черква, на чиято красота и духовна сила никога не преставаше да се възхищава. Познаваше строгото, любящо лице на Христос над входа по-добре от своето. Можеше да изброи имената и значението на стотината статуи на тройния главен вход. Ала в августовския ден той тичаше, този път от катедралата към полицейското управление.

Сигурно бяха минали петдесет години, откакто не беше тичал така. Тъй като не можеше да успокои дишането си, не беше в състояние да каже на полицаите какво иска. Само посочи към катедралата ужасно разстроен. Полицаите го познаха и двама от тях веднага поеха нататък.

Пред катедралата вече се беше струпала голяма тълпа поклонници и местни хора. Те бяха смутени и развълнувани.

— Отдръпнете се! Отдръпнете се! — заподканяха ги полицаите и си запробиваха път към централния вход. На големите черковни врати беше изрисуван аленочервен надпис, който гласеше:

„И се сражавайте по пътя на Аллах с онези, които се сражават с вас, и не престъпвайте! Аллах не обича престъпващите.

И ги убивайте там, където ги сварите, и ги прогонете оттам, откъдето и те ви прогониха! Да заблуждаващ е по-тежко, отколкото да убиваш. И не се сражавайте с тях при Свещената джамия, докато не започнат там да се сражават с вас! А ако се сражават с вас, убийте ги! Такова е възмездие за неверниците.

А престанат ли, Аллах е опрощаващ, милосърден.

И се сражавайте с тях, докогато не ще има заблуда и религията ще е на Аллах“^[1]!

Единият полицаи преписа изречението в тефтерчето си и двамата тръгнаха бързо обратно към управлението. Решиха, че трябва

незабавно да уведомят кмета.

Шартърският кмет беше събуден грубо, защото шефът на полицията лично му се обади с новината. Силно вярващ католик, той беше не само обиден от осквернението, но и разтревожен. Знаеше, че след бомбените атаки срещу „Сан Петронио“ и в Сантяго случилото се не беше дребно произшествие. Нареди на началника на полицията да евакуира района около катедралата и да остави вратите заключени до второ нареждане.

Веднага след като завърши разговора с полицейския началник, той събуди секретарката си и ѝ нареди да се свърже лично с президента в Париж.

— Господин президентът? — учуди се секретарката. Добре ли е чула? Да. Кметът сигурен ли е? Да, сигурен е.

Скоро след френския президент новината научиха и медиите. Не мина много време и Франция заедно с целия свят вече знаеха, че вратите на великата катедрала са били измърсени с цитати от Корана.

Но произшествието в Шартър се оказа само началото. В седмиците след това почти нямаше ден без съобщение за оскверняването на някоя християнска светиня. Подобно на талибаните фанатици, които взривиха огромните статуи на Буда, изсечени в афганистанските скали, и тези осквернители изпитваха удоволствие да обезглавяват статуите и да повреждат олтарите така, че да не могат да бъдат реставрирани. От революцията насам Франция не беше ставала свидетел на такъв вандализъм, какъвто я заливаше сега. Първо Шартър, после Сен Шапел в Париж, където бяха строшени безценните стъклописи, после великолепната черква във Везелай — там тържествената фигура на Христос бе намазана с тор, и може би най-злата постъпка от всички: усмихнатият ангел в Реймската катедрала, чиято глава изобщо не беше намерена. Осквернени храмове имаше и в Италия, Испания, Австрия и католическата част на Германия.

Ватиканът положи всички възможни усилия, за да не се вдига много шум около произшествията. В интерес на истината, нямаше физически наранени хора. На духовенството от засегнатите светини беше забранено да разговаря с медиите, а с главните редактори на телевизионни и радиостанции и на големите вестници се проведеха дискретни разговори. Тези опити обаче се оказаха безплодни, защото за медиите случилото се беше точно това, от което се нуждаеха:

сцените на вандализма и тревогата на свидетелите осигуряваха добри продажби и авторите на редакционните статии се съревноваваха по извиване на ръце. Върху мюсюлманските общности се оказа силен натиск да престанат да защитават виновните, а ядните им отричания за каквото и да било съучастие само влошиха нещата.

— Професоре, имам добри новини.

Лио се усмихна, нетърпелив да ги чуе.

— Окоото ви е наред. Реакцията на зениците е нормална. Няма следи от непрозрачност на роговицата, няма катарактни изменения по лещите, нито следи от непрозрачност по стъкловидното тяло. Оптическият нерв изглежда спокоен и с нормален цвят, зрителното поле се намира в нормалните граници. Накратко казано, всичко изглежда наред. — Ниският, тромав офталмолог на шестдесетина години с очила с дебели стъкла говореше особено убедително.

— Докторе, радвам се да чуя това — Лио беше разлюлян, след като го преглеждаха целия ден в Джорджтаунския очен център, — но ако всичко е наред, как си обяснявате случилото се?

Седнал безпомощно на пода във всекидневната и неспособен да вижда, Лио бе чакал отчайващо дълго. Най-накрая слепешком намери телефона и опипом набра 112. Линейката пристигна и фелдшерите го откараха право в Джорджтаунската болница. Докато чакаше офталмологът да го приеме, зрението му започна постепенно да се възвръща. В началото това ставаше бавно и колебливо. Когато образите пред очите му, в началото неясни и замъглени, започнаха да стават различни и контрастни, тревогата му се смеси с надежда. Успя да види секретарката на лекаря, жена на средна възраст, във всичките й подробности и изпита неизразима радост. Щом офталмологът започна да го преглежда, зрението му изглеждаше напълно възстановено.

— Е, професоре, за да стигнем до заключение, трябва да научим повече. Временната слепота е много рядко явление. Може да е симптом на нещо друго, но преди да стигнем до него, ще трябва да направите още тестове.

Като старши преподавател в Джорджтаунския университет, Лио се ползваше с привилегировано обслужване. Подложиха го на компютърна аксиална томография с и без контраст.

В тръбата той страдаше от клаустрофобия и непрекъснато изпитваше желанието да натисне паникбутон, който медицинският техник му беше дал „за всеки случай“. Главата му все още се маеше. Беше дълбоко разстроен не само от пълния мрак, който го беше обгръщал в течение на часове, а най-вече от призрака на Анджеа. Искаше да открие значението на всичко това, но усети, че изобщо не може да се съсредоточи. Усилията му бяха насочени към това да запази спокойствие и да не попречи на прегледа.

Накрая техникът предаде резултатите на лекаря, който потърси съветите на няколко свои колеги. Всички сметнаха, че изследванията са „без особености“.

Не бяха открити следи от мозъчно нараняване, нямаше кръвоизливи или съсиреци. Офталмологът, едновременно облекчен и любопитен, реши да го подложи на ядрено-магнитен резонанс, подсилен с инжектиране на контрастен разтвор.

В тръбата, която този път тиктакаше и ехтеше, отново изпита чувство на клаустрофобия, но се удържа.

Резултатите от ЯМР също бяха „без особености“.

Късно вечерта офталмологът го прие в кабинета си. Резултатите от изследванията бяха разпилени по бюрото и той каза:

— Професоре, с очите ви всичко е наред. Не можах да открива нищо нередно. Разбира се, това е добра новина, но трябва да разберем какво е предизвикало това произшествие. Затова ще ви препоръчам няколко неща. Първо, ще ви държим под наблюдение. Искам да проверяваме зрението ви ежеседмично в течение на месец или два. Говоря за редовни очни прегледи. Казахте, че няма да заминавате, така че неудобството няма да е много голямо. Междувременно не трябва да шофирате. Нали не искате да се окажете зад волана, когато отново ослепеете? И... — лекарят се поколеба.

— И какво, докторе? — попита Лио. Изпитваше огромно облекчение, че всичко с очите му е наред. Но усещаше и тревога. Какво тогава се беше случило с него?

— Мисля — продължи отново офталмологът — да ви изпратя при един мой колега. Доктор Иландър.

— Още един офталмолог? За какво? Аз имам доверие на преценката ви.

— Мнението на още един лекар няма да навреди. Ще кажа на секретарката си да ви запази час. Ще му дам да види резултатите, преди да се срещнете. Той е един от най-добрите невроофтальмолози в страната.

Спокойният живот на Макферсънови бе нарушен в края на седмицата, когато Орсина вдигна телефона и чу гласа на Емануел.

— Пристигам в неделя. Против принципите ми е да стъпвам във Венеция в разгара на туристическия сезон, но имам спешна работа. Няма да ви досаждам, но искам да ми отделиш един час за семейни дела.

Найджъл реши, че е най-добре да се държи настрана от него и този ден да се разходи с колата до вилата.

— Няма ли това да прозвучи като заявление, че не го харесваш?
— попита учудено Орсина.

— Защо, скъпа? Впрочем харесване, нехаресване... Предполагам, че да си приятен, е цяло изкуство. Може би чичо ти ще му обърне малко внимание? Всъщност няма значение. По пътя ще взема малко от онова божествено амароне и ще кажа здравей на сестра ти. — Така нещата бяха уредени.

Орсина се чувстваше неловко, докато чакаше чичо си. Атмосферата в палацото беше потискаща и отчуждена. Тя сякаш олицетворяваше недостатъчните родителски грижи, които беше получила, и маниакалната отдаденост на Емануел на аристокрацията и семейната традиция. В годината, която Орсина прекара в Америка, тя сякаш беше излязла на повърхността за глътка въздух и оттогава с радост прие друг начин на живот, не толкова обсебен от миналото.

За да се отвлече от тези мисли, тя насочи вниманието си към ремонта на апартамента на Найджъл в Кенсингтън, и запрелиства брошурите и мострите, които декораторът им беше изпратил. Скоро потъна в разнообразните възможности на тапетите и тъканите и направо подскочи, когато звънецът оповести пристигането на чичо ѝ на кея на двореца. Тя забърза надолу по стълбите и го поздрави с обичайните целувки по двете бузи, но усети, че умът му е зает с нещо друго.

В уречения час Орсина и Емануел седнаха на два срещуположни дивана в салона. Той заговори с официален тон:

— Скъпа Орсина, ти изслуша някои от моите лекции и поради дългото ни съжителство може би имаш представа за моите философски разбирания.

Орсина кимна почтително, което изглежда беше правилният отговор, защото Емануел продължи:

— Моят философски живот има различни измерения. Като жена, ти не би могла да ги споделиш напълно. Но в жилите ти тече кръвта на Ривиера и тя те задължава. Вече си на двадесет и осем и ако утре умреш, от теб няма да остане нищо, което си заслужава да бъде запомнено. Време е да пораснеш и да поемеш отговорностите си.

Надменното му и покровителствено отношение я подразни, но Орсина почувства облекчение, когато реши, че чичо ѝ ще иска с Найджъл да побързат да си родят деца, а тя ще му отговори, че това не е негова работа. Но баронът нямаше предвид това.

— Сега ти и сестра ти сте единствените наследници на рода Ривиера в неговия неподправен вид. Заради моята физическа неспособност не мога да кажа това на своя най-голям син — Емануел замълча и за миг на Орсина ѝ се стори, че ще избухне в ридания. Но той продължи. — Такъв е животът. Спомняш си, че те помолих да обърнеш сериозно внимание на книгата „Магическият свят на героите“, която ти поднесох в навечерието на твоята сватба, защото си най-възрастната законна Ривиера. Но досега сестра ти, която не бива да я чете при никакви обстоятелства, показва по-голям интерес към нея от теб! — Той повиши глас и се вторачи в нея с такъв леден поглед, че я полазиха тръпки.

— Зная това — продължи той, — защото я хванах да прелиства моето копие в кабинета ми. Знаеше, че е строго забранено и въпреки това посмя да го направи. Какво мога да кажа? *Трябваше да ме послуша.*

Орсина се смая. Сега чичо ѝ прозвуча заплашително, дори отмъстително.

— А ти — добави той, — която имаш изключителното право, как може да не *умираш* от нетърпение да научиш тайните ѝ? — Никога не беше виждала своя чичо толкова вбесен и не беше очаквала, че ще се уплаши от него. Прииска ѝ се Найджъл да беше с нея.

— Сигурно се чудиш какво е значението на тази книга — продължи чичо й, след като се успокои с очевидно усилие на волята. — Както учи всеки дълбок трактат върху магията, тя може да се използва на няколко равнища. Първото е природната магия, чиято най-величествена форма е кралското изкуство на алхимията. Не очаквам от *теб* да създадеш алхимическа лаборатория, както направих аз, когато бях млад, но това е едно от възможните приложения. Под булото на алегии и символи тази книга дава практически съвети.

Алхимията има и друго значение, но то е приложимо изключително за мъжете. Женската анатомия и съзнание не са пригодени за практикуването на сексуална алхимия, така че ще пропусна това. Може би за твоя радост? — подхвърли той с иронична усмивка. Орсина, която сега слушаше внимателно, изпита безпокойство. Това беше първият път, когато чичо й споменаваше своите интереси в областта на езотериката. Да слуша от него за „сексуална алхимия“ със сигурност будеше тревога. Може би ако погъделичкаше склонността му да чете лекции, той щеше да се успокои.

— Не, моля да не го пропускаш. Сигурна съм, че ще разбере всичко.

— Няма начин да разбереш всичко, скъпа — каза той, обръщайки се към нея в профил, сякаш говореше на публика под прозореца. Продължи, като започна да цитира по памет от „Магическият свят“:

Този, който знае как да използва женските съдове, разпалва тайния огън и той полита като стрела, накъдето поиска. Така се постигат резултати, които малцина биха сметнали за възможни.

— Затова не искам да ти ги опиша. — Сега се разпали по темата. — Другата форма на магия е небесната:

Алхимикът, който използва небесната магия, управлява невидимите сили, които ваят от планетите и ги насочва за своя полза. Той ги прилага в царството на

растенията, на животните и върху онези хора, които не са по-добри от горните две.

— Това е магията, която е поддържала великите трайни цивилизации в миналото. Не обръщай внимание на онова, което пишат идиотите историци в техните нелепи книги. Но днес масите са вече толкова деградирани, че е пълна загуба на време да се опитваш да ги правиш по-добри. Достатъчно е да използваш тази магия за ползата на няколко семейства, които го заслужават. Този намек е достатъчен.

Има и още една, по-висша магия, която действа в света на нематериалните разуми — добави той, вдигна очи и ги присви, сякаш му беше хрумнало нещо.

Там Героят добива целта си отвъд земното време и пространство. Той унищожава всичко човешко у себе си и се превръща в същото вещество като Слънцето, да, съвсем богоподобен. За такъв човек смъртта е случайно събитие без значение за истинската му природа.

Той спря да говори и погледна Орсина в очите.

— Това е всичко, което ще ти кажа, защото човек трябва сам да открие тези неща. От векове най-възрастният от наследниците на Ривиера е получавал книга, която е ключът към тяхното откриване. Другите могат да четат книгата в нейната много разводнена и непълна редакция, но те няма да научат коя е ключалката, в която влиза ключът. Тя е единствено наше притежание.

Тирадата изглежда беше завършила, но Орсина нямаше намерение да приеме всичко това с женска безучастност. Тя отвърна на втренчения му поглед, потискайки гнева, който се надигаше у нея.

— Чичо, благодаря ти, че ми каза това. Чух всичко, което трябваше да чуя — тя се надигна от дивана и тръгна към вратата. Тогава изведнъж се спря и се завъртя на пети.

— За какво, по дяволите, ти е ключът, когато не можеш да намериш ключалката?

Настъпи доста продължително мълчание. Тогава баронът заговори по-дружелюбно:

— Скъпа, не си тръгвай още. Знаеш ли къде е залата на Меркурий?

— Да — отговори Орсина. — Складът без прозорци. Никога не успях да разбера защо я наричат така.

— Помещението е украсено със стенопис, който изобразява как Меркурий краде добитъка на Аполон и го скрива в пещера. Това е ключалката — обясни Емануел, — а книгата е *clavis magna*, главният ключ.

Той направи пауза, за да й даде време да възприеме думите му, и се приближи до нея. Тя се дръпна назад, ужасявайки се от нова прегръдка. — Както и да е — продължи той, като бъркаше във вътрешния си джоб. — Трябва да получиш и това. — С тези думи постави в ръцете й плик. — Трябва да знаеш какво са постигнали нашите най-славни предци, след като са усвоили „Магическият свят на героите“. Това е само един непълен списък, но засега е достатъчен. След като го прочетеш, веднага трябва да го изгориш. Разбра ли?

Орсина кимна, обърна се и излезе от стаята. Отби се за малко в своята спалня, за да вземе чантичката си, напъха вътре плика и се забърза да излезе през страничния вход. Чувстваше, че не може да прекара и миг повече в двореца, докато чичо ѝ е там.

Сложи си слънчевите очила и пое към Канале Гранде, качи се на едно пътническо корабче и се запромъква покрай туристите към откритата палуба в задния край. Стрелкащата се от винтовете вода и вятърът от движението спасяваха от лепкавата жегата. Когато корабчето спря на Сан Марко, повечето туристи слязоха и Орсина можа да седне. Маршрутът продължаваше около острова до Фондамента Нуове, където тя слезе и си купи сладолед. Тогава видя един по-голям параход, който се готвеше да отплава, и импулсивно се затича, за да се качи.

— Един момент, госпожо — спря я въоръжената охрана. — Трябва да проверя чантата ви. — Орсина хладно се подчини на тази наскоро въведена мярка за сигурност. Щом се качи на парахода, остана на носа, облегна се на релинга и започна да се наслаждава на вятъра в косите си, а съдът ускори ход на път за другите острови. Първата спирка беше Сан Микеле, след това Мурано, където повечето туристи

отново слязоха, за да разгледат стъкларските работилници. После Бурано с ослепителните си къщи и накрая Торчело.

Орсина пое по чакълестата пътека, която водеше към катедралата на Торчело, най-старото селище край венецианската лагуна. Влезе в древната сграда, толкова хладна и различна от атмосферата в Палацо Ривиера. Естествено, беше виждала голямата мозайка със Страшния съд, но образите на спасението и вечните мъки бяха прекалено средновековни, за да ѝ се сторят действителни. Постоя малко пред нея и реши да се качи на кулата.

Стигна горе задъхана от стъпалата, но въодушевена от по-силния вятър и гледката към малкия остров под нозете ѝ. Духовете на нейните героични предци се рееха наоколо. Най-сетне можеше да си позволи да отвори писмото на чичо си.

От плика се показва лист хартия, ситно изписан от двете страни на машина.

КРАТКО ОПИСАНИЕ НА ТОВА КАК НЯКОИ РИВИЕРА СА ИЗПОЛЗВАЛИ МАГИЧЕСКИТЕ СИЛИ, ДОБИТИ,
БЛАГОДАРЕНИЕ НА ТОВА ЧЕ ПРЕЗ ЦЕЛИЯ СИ ЖИВОТ СА ИЗУЧАВАЛИ „МАГИЧЕСКИЯТ СВЯТ НА
ГЕРОИТЕ“.

Първият, който ни е известен, е авторът на книгата Чезаре дела Ривиера. За да ти дам представа за извънмерната му смелост, трябва да ти припомня каква е обстановката в Европа през 1603 г. по времето, когато книгата е публикувана. Въпреки че през 1600 година Инквизицията е изгорила Джордано Бруно на кладата и е хвърлила Кампанела в затвора, Чезаре Ривиера успява да убеди Светата канцелария да одобри отпечатването на съкратеното издание (никой извън семейството не е знаел за династичната редакция) по време, когато някои кардинали са планирали да бъде арестуван и съден за ерес. Официалното разрешение за печат ги накарало да млъкнат. Но неговата цел била друга: да покаже на останалите благородни семейства, които дилетантствали в магията, че е самодоволен задник и заради това безопасен. Защо? Защото книгата му обещавала всичко, а не изпълнявала нищо! Било много удобно да го мислят просто за шарлатанин и да го оставят на мира.

По-късно през седемнадесети век се появява Анастасио дела Ривиера, строителят на вилата. Той използвал силата си, за да придобие имоти и да убеждава лихвари и строители да действат в

негов интерес, а не в техен. Много от имотите, които все още притежаваме, са ни завещани от него.

После идва нашият военен герой генерал Джулиано дела Ривиера, който се сражава с принц Евгени Савойски. Той се справял добре с хора и от време на време с коне, като правел точно същото: убеждавал ги да действат в негов интерес, като залагат на карта живота си. Неговият полк бил известен със своята ярост и безстрашие.

Брат му Паоло също изучава изкуството, но поема по различен път. Изгубил жена си и първото ѝ дете, когато били още млади, и решил да се откаже от семейния живот и да стане мисионер. Заминал за Мексико. Първо, с група йезуити, а по-късно сам, и основал общност от местни хора, покръстени от него. Бих определил това като друг пример за убеждаване на хората да действат против собствените си интереси. Те построяват истински град по средата на джунглата, който Паоло управлявал като некоронован цар. Но успехите му в покръстването на местните предизвикали ревността на началниците му в Италия и те го отзовали. По пътя към вкъщи умира. Предполага се, че от треска. Неговият град и жителите му изчезват обратно в джунглата.

В по-късни времена моят дядо беше алхимик. Знаеш, че е бил политик. Но не знаеш как е успял да има толкова дълга и неопетнена кариера. Бил в парламента по времето на крал Умберто и успял да прокара няколко закона. В началото срещу тях имало съпротива, като срещу някои тя била наистина яростна, но въпреки това дядо ми успял да ги прокара. Това е дело на същата сила: знаел е как да влияе на човешките мисли.

Що се отнася до мен, не е дошъл още моментът да разбереш как аз използвах и използвам силата. Но трябва да знаеш, че твоето време да овладееш магическите сили е дошло. Започни да изучаваши книгата още днес и веднага изгори този лист хартия.

И сякаш за да потвърди думите му, часовникът удари пълен час. Камбаната беше само на метър или два от Орсина и изненадата ѝ от оглушителния звън беше пълна. Той прозвуча като предзнаменование или заповед, на която човек не можеше да не се подчини. Когато

шумът утихна, Орсина извади рекламен кибрит от чантата си, вдигна писмото на вятъра и го запали. Щом пламъците наближиха пръстите ѝ, тя го пусна и те го погълнаха докрай. Орсина се спусна бавно по стълбите, завладяна от смесени чувства: ужас, страх и защо да не го признае, болезнено любопитство. „Магическият свят на героите“ не беше празна хвалба. Вече беше сигурна в това. Повече нямаше да отлага. Но откъде да започне, или по-скоро как? Тя се качи отново на параходчето, спря за вечеря в Бурано и около полунощ сама си отключи и влезе в двореца.

На следващата сутрин Орсина още спеше, когато Найджъл се прибра от вилата.

— Срегнах Емануел, когато си тръгнах — каза той. — Усмивката му беше хладна като гръд на вещица. Оставих ферарито в Местре заедно с виното в багажника, а Башкар ще отиде да го прибере с моторница.

— Видя ли се с Анджеला?

— О, тя беше в добро настроение и ти праща много здраве. А сега трябва да тръгвам за курса. Вече съм пропуснал първия час.

Останала сама в двореца, Орсина почувства, че потиснатостта ѝ отново се връща. Запита се защо Лио не се обажда. Мина доста време, откакто беше предложил да изучават заедно „Магическият свят“. Да не би да е казал това в изблик на ентузиазъм и после да е решил, че другото му изследване е по-важно?

Точно се готвеше да покани някоя приятелка на обяд, когато телефонът звънна.

— Лио? Ти ли си? Колко е часът при теб?

— Четири сутринта, но не можах да заспя.

— Как си?

— Добре съм, благодаря. Как е Анджела?

— И тя е добре. Вероятно както обикновено прескача от вила на вила. А аз си мислех, че ти липсвам!

Настъпи неловко мълчание. Щом Анджела е добре, нямаше нужда да тревожи Орсина с очните си проблеми.

— Съжалявам — каза той. — В мен проговори учителят. Спомних си, че ще ѝ помагаш да се настани в университет в Англия.

Това е всичко. А ти как си?

— Добре съм, но наистина ми омръзна цял ден да съм сама в двореца, докато Найджъл го няма. Дори се захванах да чета „Магическият свят“!

— Аз също, и трябва да ти кажа, че я чета доста усилено — внимателно каза Лио.

След като стана дума за книгата, Орсина не можа да устои да не си опита късмета.

— Кажи ми, Лио, четете ли за Пещерата на Меркурий? — Чичо й беше казал, че това било ключалката, а книгата ключът.

— Да — отговори Лио услужливо както винаги. — Всъщност прочетох тази глава няколко пъти след онова, което ти казах. Хрумна ми, че Пещерата може да е човешкото аз, вътрешното съзнание. Чезаре пише така, че името Меркурий може да означава всичко, и в началото това много ме затрудни. Но разбира се, възможно е да е имал предвид, че преживяното може да се пресъздаде във въображението.

— Да, а в моето издание добавя нещо. Казва, че Меркурий е транспортното средство, което сваля душата от небето в тялото. Това се връзва с неговата идея, че цялата вселена е представена в нас, макрокосмосът в микрокосмоса. Знаеш ли, че и чичо започна да ми говори за тези неща? Вчера разговарях с мен почти като мъж с мъж! Даде ми някои указания за книгата и по какъв начин засяга семейство Ривиера. Повече не мога да кажа.

— Надявам се, че е бил по-изчерпателен от това. Има ли някаква надежда скромният Кевън също да го чуе?

— О, Лио, има и аристократизъм на душата. Както и да е, познаваш чичовия семеен шовинизъм. Никой не може да е добър като нас. Но за първи път ми направи конкретен намек. Тук в двореца има помещение, което се казва Пещерата на Меркурий. Това е склад без прозорци. Влизала съм там само един или два пъти. Ще го изследвам.

— О, да, направи го. И внимавай за... как беше казано в книгата? Пигмеи, гноми, вулкани, саламандри и други чудовища, които се крият в пещерата.

— Ще внимавам!

Следобед Орсина се снабди с голямо фенерче и влезе в складовото помещение. Засмя се на себе си, когато лъчът падна върху аплика на стената. Разбира се, цялото палацо беше електрифицирано и

не биха пропуснали помещение без прозорци. Тя запали лампата и видя купища сгъваеми маси и столове и стълба на колелца, която използваша, за да сменят електрическите крушки. Обиколи стаята, но боядисаните в черно стени бяха гладки и безлични. Нямаше друга врата.

Доста над главата ѝ имаше широк корниз с цветен фриз над него. Както в другите помещения, той беше наполовина изрисуван и наполовина изработен от гипс, така че някои от фигурите бяха релефни. Фризът бе потъмнял от вековете и пушека и трудно можеше да се различи какво изобразява. След като насочи фенерчето си, Орсина можа да разгледа някои детайли и те ѝ припомниха обичаните някога гръцки митове. Разбира се, това бяха историите на Хермес за гърците и Меркурий за римляните. Виждаше се стадо крави, което едно дете напъждаше в пещера. Това сигурно беше стадото, което Хермес е откраднал на Аполон. Сцената с раждането сигурно изобразяваше майката на Меркурий, Мая, която го ражда в пещерата на планината Килини в Гърция. На третата стена Меркурий вече беше пораснал и заменяше своята лира със златната тояга от Аполон. На източната стена точно срещу вратата имаше две сцени, които Орсина не си спомняше: Меркурий, който заключваше вратата на своята пещера, и същата гола фигура, сега почти откъсната от стената, литнала да се присъедини към Юпитер, който седеше на трона си в средата на тавана.

Тук сигурно има някаква следа, помисли си Орсина. Просто трябва да прочета по-внимателно митовете. Можеше да попита и Лио. Той познаваше гръко-римската митология от А до Я. Обаче това можеше да почака. Тя вече беше в пещерата, защо да не използва стълбата? Нямаше да е трудно да я избута на подходящо място. Изкачи се на платформата на около три метра над земята, което ѝ позволи да се окаже почти лице в лице с фриза и да се придвижва от едната към другата страна на помещението.

Когато стигна до източната стена, изненадата я накара да залитне и тя едва не падна. Пещерата на Меркурий, която изглеждаше черна и безинтересна отдолу, имаше изпъкнали квадратни очертания. Нещо повече, имаше и ключалка.

„Книгата е ключът“, беше казал Емануел. Орсина се спусна внимателно по стълбата и се върна в салона, където беше обсъждала

книгата с Лио. Как човек може да намери истински ключ в алегорична книга? Неспособна да запази откритието си в тайна, тя вдигна слушалката и набра номера на Лио. Даваше заето. Набра наново, после пак и така в течение на десет минути. Когато той най-сетне вдигна, тя трябваше да направи усилие, за да не му се скара, че говори с други хора. Кой или какво можеше да е по-важно за него от нея?

Лио изслуша със страхопочитание разказа ѝ за черната стая. Когато тя му зададе същия въпрос, който беше задала и на себе си той се замисли.

— Книгата не споменаваше ли някакъв ключ? Почти съм сигурен. Нека проверя. Звънни ми след малко.

Петнадесет минути по-късно двамата разговаряха отново.

— Да — потвърди Лио, — ето го в главата преди „Пещерата на Меркурий“: Юпитер дава на Меркурий много съкровища за доброто на човечеството, но той ги заключва в своята пещера и отлита обратно на небето, като взима ключа със себе си. Орсина, мисля, че трябва да разгледаш по внимателно летящия Меркурий. Ще го направиш ли?

— Ако го направя още сега, ще ме изчакаш ли? Ще взема слушалката с мен. — Минута по-късно се беше върнала в пещерата и вече бе на платформата.

— Ето ме тук — разказваше тя в телефона, — но летящият Меркурий е над главата ми. Нека го осветя с фенерчето... О, боже мили, наистина държи ключ в ръката! Намира се на метър, метър и половина над мен, но аз вече съм на платформата. Ще трябва да намеря нещо, върху което да стъпя.

— Орсина, моля те не прави глупости! Ще паднеш. Върви и намери метла с дълга дръжка или нещо подобно. Орсина!

[1] Сура Кравата, ст. 190–193. Цитатите от Корана са по превода на проф. Цв. Теофанов на http://koran.hit.bg/koran_prevod.html. — Б. пр.

8.

Лио чу трясък и телефонът в ръката му заглъхна. Отчаяно набра номера на Орсина, но един металически глас му съобщи, че за съжаление в момента няма достъп до този номер и го посъветва да звънне по-късно.

Опитвайки се да се протегне колкото може повече, Орсина бе залитнала, бе изпуснала слушалката на стационарния телефон и беше паднала странично върху планината сгъваеми столове, откъдето се бе плъзнала на пода. Не беше лошо ранена, но бе разтърсена както от разкритията на чичо си, така и от своите открития. Изкуцука до банята, за да огледа натъртванията и ожулванията, после си сипа неразредено питие, чудотворното лекарство за всичко, чиито предимства Найджъл многократно ѝ бе препоръчвал, и седна да помисли.

Точно се готвеше да звънне на Лио, когато съпругът ѝ се върна както винаги весел. Нещо, не знаеше точно какво, я възпря да му каже за Пещерата на Меркурий. За първи път в техния брачен живот тя го излъга. Каза му, че се е подхлъзнала, докато ровила във висок шкаф за някои стари детски снимки. Найджъл я утеши и предложи да ги свали вместо нея.

— Благодаря ти, но вече ги свалих — извади тя няколко фотографии от чекмеджето на тоалетката си за доказателство. Защо правеше това? Защо лъжеше Найджъл и вършеше всичко възможно, за да подкрепи лъжата си?

През цялата вечер съпругът ѝ беше толкова грижовен, че тя не намери възможност да се обади на Лио да не се тревожи. Едва когато Найджъл си легна, Орсина звънна по мобилния телефон.

Лио беше преминал през всевъзможни агонии, съчинени от собственото му въображение поради неспособността му да я защити. Щом чу гласа ѝ, той се почувства така, сякаш тя е неговият спасител. Орсина му разказа какво се бе случило и потвърди, че е жива и здрава.

— Няма да се опитвам отново, докато не се подготвя както трябва. Между другото, Найджъл не знае нищо за това.

— Наистина не бива да се качваш сама — каза Лио, а после съжали, защото излезе, че се самопоканва в двореца „Ривиера“.

Орсина не се поколеба.

— Бих могла да почакам, докато ни дойдеш на гости във Венеция — каза тя. — Дотогава може би ще започнем да разбираме книгата по-добре и ще сме готови за онова, което ни очаква зад вратата. — Пожелала си лека нощ, но после останаха на телефона още половин час, разговаряйки за най-различни неща.

През следващите дни обсъдиха още няколко пъти напредъка си с „Магическият свят на героите“. Или по-скоро липсата на такъв. Лио познаваше из основи гръко-римската митология и творбите на по-важните светци. Те играеха важна роля в книгата. Той разбираше езика напълно, включително бароковите му особености. Въпреки това много от изреченията го смайваха. Стигна до заключението, че авторът принадлежи на друг свят не само исторически, но и в културен, и във философски план. За да проникне в книгата, трябваше да проникне в съзнанието на Чезаре, което означаваше преди всичко да се заеме с изучаването на алхимия.

Обаче в университетите такъв предмет не се преподава. Вместо да предизвика подигравките на своите колеги с новото си занимание, Лио реши отново да посети Конгресната библиотека.

Днес Хана не носеше очила, а контактни лещи и се чудеше дали професорът ще забележи. Не забеляза. Мислите му са някъде другаде, помисли си тя с леко разочарование, щом изслуша молбата му. Учуди се на интереса му към езотеричните книги. Огледа го преценяващо и му предложи:

— Може би трябва да започнеш с Карл Густав Юнг? Прочела съм няколко негови книги. Той се е занимавал много с алхимия, но и с наука, така че се предполага да е по-уравновесен.

Уравновесен? Прилагателното заседна в гърлото на Лио, когато се зарови в Юнговите „Психология на алхимията“, „Алхимически студии“ и „Тайната на срещите“. За неговото бистро йезуитско съзнание в алхимията, макар и обяснена от Юнг, нямаше нищо уравновесено. Дълги дни Лио прелиства дебели книги, потънал в свят на странни метафори и необичайни символи. Сол, Меркурий и сяр,

Негрето, Албедо и Рубедо, коагулация, сублимация и кондензация. Химически сватби и мистични съюзи. Ретортата, Хермес, Афродита и Хермафродита, подписи, знаци и печати от възможно най-странен вид. Философското яйце и матрицата, царе и царици, слънца и луни и така нататък, и така нататък. Имаше ли някаква система в лудостта, запита се той, когато свърши с четенето. Дали алхимиците в комплект с Чезаре дела Ривиера и Юнг начело бяха заблудени или напълно луди?

Докато прелистваше биографията му, Лио научи, че самият Юнг е имал видения и е бил на прага да изгуби разсъдък си. След собственото му видение и последвалата го слепота Лио беше напълно готов да повярва, че всичко това е съпътстващ резултат на душевно заболяване. А и Юнг с готовност признаваше, че много от неговите идеи са му подсказани от пациенти, болни от шизофрения или на границата на психичното разстройство.

Книгите, които Лио изчете, бяха илюстрирани или от самите алхимици или от душевноболните пациенти. Картините бяха пропити със същата извънземна и ледена атмосфера, която бе срещнал и в своето видение. Той стигна до заключението, че би било най-добре да остави на мира „Магическият свят на героите“, дори в неговото непълно издание. Но вече беше задължен пред Орсина да продължи, макар че това можеше да се окаже опасно за него и дори още по-опасно за нея. Трябваше да се погрижи тя да няма неприятности. След като се запозна с изображенията и символите, използвани от алхимиците, той се прибра вкъщи, за да прочете наново „Магическият свят“, като си водеше бележки с молив по празните полета.

— Опитвах се да разбера какви са тези философски вещества — обясни Лио в един от тайните си телефони разговори с Орсина. Те отново се опитваха да дешифрират книгата и сравняваха своите бележки. — Да вземем например *Vino* — започна да развива идеята си той. — Това очевидно е друго наименование за магическото яйце. Ще ми се всичко да беше по-ясно, за да не се заблуждаваме! Както и да е, то се явява в свършените цветове на червеното и бялото вино. Извлечено е от магическото грозде и за да стане, му трябва също толкова време, колкото на обикновеното вино. Като него то се пени, кипи и се разтваря благодарение на вътрешния и невидим огън. Можеш да кажеш, че е свършено, когато цветовете му станат златни и сребристи. Казват, че тогава името му идва от *Vis*, латинското

наименование на сила или енергия, защото в него се съдържа цялата магическа енергия.

— А останалата част от наименованието му идва от едно кабалистическо изречение: Vis NUMerorum, енергията на числата, защото тази магия зависи от числото — добави Орсина. Тя беше стигнала до същото заключение. — Мисля, че това е описание на някакъв вътрешен процес, извършван от две противоположни сили.

— Златото и среброто са равнозначни на слънцето и луната. Слънчевата и лунната енергия. Възможно ли е да са подобни на мисълта и чувството? Човек трябва да ги смеси, за да създаде нова разновидност на магическата енергия. Как ти звучи това?

— Защо не? Сякаш слънчевото е смятано за целенасочено и мъжко, но е нужна и женската съставка на чувствата, за да го възбуди.

— Може би... — Той смени тона и продължи: — Орсина, нямаш ли чувството, че сме се отклонили от правилната посока? Писанията на Юнг започнаха да ми стават интересни, но се страхувам, че това е задънена улица. Това може да е едната страна на алхимията, имам предвид като един вид предварителна психоанализа, но нали трябва да бъде истинска магия?

— Юнг не е ли бил и малко магьосник?

— Така твърди един от биографите му, но...

Орсина затвори. Може би Найджъл се беше прибрал. Това вече започна да става смешно, помисли си Лио, докато си записваше какво искаше да ѝ каже, за да го запомни до следващия път.

— Следващото вещество е оцет, acetum — каза ѝ той на другия ден. — Спомням си, че той беше едно от първите неща, за които сме говорили, когато предположих, че книгата е нещо като наричник за младоженци.

— Аз вече надрасках тази идея.

— Аз също. Той пише, че този acetum се прави от вино чрез „механична магия“, която освобождава спирта в него. После подсказва следа: acetum идва от A CAelo TotUM. Цялото от небето. С други думи, все още съдържа спирт, влян му от небесата, и Чезаре описва силата му като „голяма и несравнима“. Това е висока оценка. Чудя се дали не става въпрос за някакво по-дълбоко вътрешно състояние.

Лио разбра, че Орсина е заинтригувана. Зарадва се, че е приковал вниманието ѝ.

— Това, което казва по-нататък, е красиво — продължи той. — Оцетът предизвиква разделянето на магическото злато и сребро, превръщайки среброто във вода с цвета на най-финия лазур или смарагд, а златото в малки златни везни. Това са съставките на магическия разтвор, който е основата и ключът за героичната утайка.

Орсина не каза нищо, затова той продължи с обясненията си.

— Чудя се дали ако медитираш усилено според тези условия, ще видиш това с вътрешните си очи.

— Не мисля, че ще разберем, докато не опитаме — каза Орсина. — Обаче тук нещо ме плаши.

— Орсина, има ли нещо, което не си ми казала? — попита той, добавяйки наум: не съм ли аз твой най-добър довереник?

— Разбира се! — На кой въпрос отговаряше? Да не би да четеше мислите му? — Нали не си забравил — обясни тя възклицанието си, — че не разполагаш с тайното издание на книгата?

Това ли било, помисли си той, а на глас каза:

— Не, не съм. Но защо? Толкова ли е различна забранената книга?

— Не мога да отговоря на въпроса ти. Чичо ми разказа разни неща за нашите предци, които човек трудно може да повярва. Само преди няколко години и аз самата не бих го направила. Или не. Когато бях много по-млада, от време на време имах... О, няма значение — Лио разпозна предстоящата промяна в настроението, едно от нещата, които толкова обичаше у нея въпреки забраната, която си беше наложил. — Продължавай да работиш и бъди добро момче. Лека нощ, скъпи мой.

Лио затвори и започна да си повтаря последните думи, опитвайки се да разшифрова точното им значение.

С електроди на главата Лио се подложи на теста за пробуждане на визуалния потенциал. Доктор Иландър, невроофтальмологът, беше останал инвалид след прекаран детски паралич и седеше прегърбен в инвалидната количка с малкото си птицеподобно телце и рошавата си бяла коса. Лио се ужасяваше от тази консултация, защото всъщност досега беше крил истината. Редовните прегледи в очния център показваха, че очите му са здрави. Причината за временното му

ослепяване все още не беше открита. Д-р Иландър му бе обяснил, че целта на теста е да провери способността на зрителния нерв да изпраща информация на мозъка. И сега пред очите на Лио проверяваше резултатите. Невроофталмологът дълго се бе занимавал с научни изследвания в болници и психиатрични клиники. Беше омаян от феномените зрение, въображение и халюцинации и от връзката помежду им.

— Професоре, не виждам никакви особености — най-накрая каза д-р Иландър.

— Това е хубаво, нали?

— Да, така е.

— Добре — Лио въздъхна облекчено и добави: — Може ли сега да свалите електродите от главата ми?

— Още не, защото искам да опитаме нещо друго. Следващият тест се нарича ЕРГ или електроретинограма. Той има за цел да провери пръчиците и конусите, рецепторните клетки около макулата. Бъдете търпелив. Ще отнеме съвсем малко време.

Лио осъзна, че се поти и сърцето му започва да бие учестено, когато д-р Иландър и неговият помощник, слаб и много сериозен млад човек, се заеха с една сложна на вид машина. В резултат от дългите години практика лекарят действаше много методично и обмислено. Това би трябвало да успокои Лио, но вместо това още повече го раздразни. Може би не искаше да разбере какво беше причинило слепотата му. Може би трябваше да е доволен от факта, че това не се случи повторно, и да престане да се рови. Със сигурност не си беше представял, че някога няма да може да вижда. Какво си беше въобразявал? Спомни си ясно видението с Анджеला, гола и подканяща. След това бездната. После непроницаемият мрак, който се беше вдигнал от очите му чак след няколко часа в болницата.

— Много добре — обяви д-р Иландър и нареди на асистента си да махне електродите от главата на професора.

Методично и без да пророни дума, лекарят се зае да проучва резултатите. След няколко безкрайни минути се обърна към Лио:

— Професоре, и в този тест няма никакви особености — След това го стрелна с пронизващ поглед. — Сигурен ли сте, че сте ослепели? Или само сте си го въобразили? Или измислили? А ако е така, защо? — После предложи:

— Хайде да направим отново проверката на зрителното поле. Вече сте правили този тест при моя колега. Искам да го направим още веднъж, и то сега.

Лио вече познаваше процедурата. Той се отнесе с необходимото търпение, седнал пред голямо вдлъбнато огледало и вторачен в центъра му. Компютърна програма палеше малки светлинни по повърхността на вдлъбнатината и той натискаше един бутон, щом успееше да зърне просветването с периферното си зрение. За по-малко от месец днес за четвърти път се подлагаше на този тест. Съсредоточи се колкото може повече и се опита да не пропусне нито едно проблясване. Накрая го заболя палецът от силното натискане на бутона.

— Професоре, бихте ли почакали в чакалнята? Ще проверя резултатите и после ще поговорим.

Седнал сам отвън, Лио за пореден път се зачуди какво да прави. Вече не беше сигурен, че иска да научи каквото и да било. А и вече беше започнал да се съмнява в своята версия на случилото се. Може би е паднал в мрака, ударил си е главата и е лежал дълго време в безсъзнание. Бяха му казали, че контузия в тила може да е причинила временната му слепота. Но не откриха никакви следи от натъртване. Отново започна да се поти. Почувства се неловко. Ами ако лекарят решише, че халюцинира? Или лъже? Или...

— Професоре, заповядайте вътре — покани го асистентът. — Д-р Иландър е готов да ви приеме.

Лицето на лекаря беше безизразно, когато покани Лио да седне. Сега бяха в кабинета му, където не се виждаха никакви машини и уреди. По стените висяха дипломи в рамки, а лавиците бяха претъпкани с книги.

— Професоре, вашето зрително поле е в нормални граници. — Настъпи доста продължителна пауза. Лио не искаше да задава въпроси, макар че лекарят изглежда очакваше точно това.

— Ето какво мога да ви кажа — започна той. — Добрата новина е, че няма нито органична причина за случката с вас, нито никакви остатъчни увреждания на очите или на техните съставни части. Затова са ви изпратили при мен. А сега — каза той със съвсем различен тон — имате ли нещо против да ми разкажете какво точно сте правили преди произшествието?

— Вече ви казах. Нищо особено.

— Професоре, сигурен ли сте? Някои нови подробности ще свършат добра работа.

— Добре де — най-накрая се съгласи да си признае Лио, — правех нещо като медитация. Нещо напълно невинно, като сънуване с отворени очи или...

— Каква медитация? Трансцендентална? Или нещо религиозно като духовните упражнения на Игнатий Лойола? Виждал съм доста неща тук в Джорджтаун и знам, че те могат да предизвикат странни реакции.

— Не. Медитирах за земята и нейната връзка със звездите.

— Няма защо да се чувствате неловко. Продължете.

— Мислех си за горещината и светлината и тези представи станаха много силни и видими. След това сякаш потънах в свят от цветове.

Лекарят наведе глава встрани, сякаш му беше хрумнала нова мисъл.

— Бяхте ли сексуално възбуден?

— Преди случилото се не, но после — да.

Накрая Лио разказа на д-р Иландър почти всичко за своето видение, като пропусна единствено думите на Анджела. Лекарят слушаше така, сякаш водеше телефонен разговор с някого, от време на време казваше по нещо, колкото да окуражи Лио и да го накара да се отпусне. Най-накрая подхвърли:

— Ще ви предложа една идея, която няма нужда нито да приемате, нито да отхвърляте, а просто да я имате предвид като възможност.

Виденията, които ми описахте, показват изключителна дарба за ярки образи. Възможно ли е временната слепота да е също част от видението? Зная, че сте звъннали на 112, но това могат да го правят и лунатиците. Може би не сте били напълно буден, докато зрението ви не се е върнало при пристигането ви в болницата.

— Предполагам, че всичко е възможно...

Лекарят продължи:

— Обмислете тази идея седмица или две. Няма значение дали ще я приемете или отхвърлите, но от вашето отношение ще зависят по-нататъшните ни действия. — Той му протегна ръка, кафеникава като

крак на врана. Когато Лио я стисна, най-неочаквано се запита кое е лошо: да бъдеш инвалид, сляп или луд?

Когато се върна от кабинета на д-р Иландър, Лио вече не изпитваше съмнения. Слепотата беше действителна. Беше буден от мига, когато почувства котките на корема си. Въпреки фантастичността на случилото се, той сметна избора си за успокоителен.

Когато се върна в апартамента си, отвори хладилника с тайната надежда, че ще намери в него нещо за ядене. Реши, че първо ще нахрани котките, а после ще се спусне до Ем стрийт, за да си купи сандвич или пица. Телефонът звънна, когато Галилео, който винаги се хранеше бързо, вече бе започнал да си почиства мустаците. Дали Орсина не искаше да му каже нещо друго? Или нещо повече? Може би неговото обаяние като довереник я беше привлякло напълно? Но не беше ли това доста мижава утеха, запита се той, докато вдигаше слушалката.

— Ало? Да? О, госпожо Роуландсън, това си ти. — Ако беше усетила лекото разочарование, което прозвуча в гласа му, тя не го показва.

— Да, Мими се обажда, драги. Съжалявам, че така неочаквано, но с Крис се чудехме дали не искаш да вечеряш с нас?

— Да, Мими, с удоволствие. Кога?

— Сега, ако нямаш нищо против.

Сега? Лио със сигурност нямаше нищо против. Дори при толкова скандално кратък срок за известяване, вечерята у Роуландсънови биеше по всички показатели изядения в самота сандвич, а и беше добра възможност да се откъсне от тревогите си. Преди да успее да отговори, Мими услужливо добави:

— Вероятно се чудиш какво да облечеш. Ще те помоля да си малко по-официален, ако не възразяваш. Скоро ли ще те видим? Да речем, след петнадесет минути?

Услужливо напъхан в син костюм и лошо изгладена риза, Лио заслиза по стълбите. Двама чернокожи телохранители стояха на пост пред входната врата. Други двама във фойето се извиниха, че се налага да го опипат за оръжие, а след това му отвориха вратата към

салона. Когато влезе, си взе чаша шампанско и загриза райския пармезан върху пражка шунка, а в главата му за миг се мярна видение на хамбургер в студентска закусвалня и той се почувства благословен. Направи му впечатление, че обичайното вашингтонско общество липсваше. В салона бяха петима човека. Мими и нейният съпруг, Джон Макграт, който побърза да се здрависа с него, и един друг свещеник, когото Лио не познаваше.

Мими ги запозна:

— Негово Високопреосвещенство епископ Сковолони, който току-що пристигна от Рим. Ще остане само два дни във Вашингтон и за нас е чест, че посещава първо нашия дом.

Усмивката на Сковолони приличаше на неволна подигравка. Преместиха се в трапезарията, където всички се струпяха в единия край на голямата маса. Гостът предложи той да каже молитвата.

— Лио — прекъсна го Мими, — ще превеждаш ли за нас?

Лио изпълни желанието ѝ.

— О, Господи, благодарим ти за изобилната вечеря и за това, че ни направи християни, а не мюсюлмани, защото иначе нямаше да можем да пием шампанско, нито да ядем шунка!

Ако това е смешка, сигурно съм я превел лошо, помисли си Лио, защото никой не се засмя.

Вечерята беше приятна. Говореше главно Джон, който предпочиташе да пости. А Лио, седнал отдясно на Сковолони, съвестно превеждаше. Сега разбра защо го бяха поканили, но въпреки това нямаше нищо против.

Когато стигнаха до десерта, сенаторът обясни мимоходом, че неговият гост е прелат на Опус Деи. Лио беше чувал за тази могъща католическа организация, но никога не се бе срещал с нейни членове.

Изведнъж, сякаш по даден знак, Мими се извини и стана от масата.

— Усещам, че започва да ме боли главата. Може би прекалих с шампанското? — Усмивката, пожела лека нощ на всички. Скоро след като тя си тръгна, икономът събра всички чаши за кафе, обърна се към сенатора и обяви, че ще си ляга.

Четиримата мъже се върнаха в салона и се настаниха в широките кожени кресла и на диваните. Сенаторът напълни чашите с коняк и уиски и се обърна към Лио:

— Надявахме се, че ще ни превеждаш, защото прелатът иска да си поговори насаме с нас.

— Да — подкрепи го Джон. — Ти си достатъчно квалифициран в материята, а моят италиански съвсем не е на ниво.

— Разбира се — продължи сенаторът, — ние разчитаме не само на това, че владееш двата езика, но и на дискретността ти. Ако ще ни превеждаш тази вечер, всичко, което ще чуеш и кажеш, трябва да си остане между нас. Приемаш ли? — Сенаторът го погледна в очите красноречиво и настойчиво.

Сега е моментът, помисли си Лио, да разиграя най-добрата сценка на измъкване. Атмосферата определено беше станала съзаклятническа, а той беше сред трима мъже с много власт. Въпреки това не каза нищо. Любопитството му надделя, а внимателният въпросителен поглед на неговия стар приятел Джон беше гаранция за безопасност.

— Лио, мълчанието ти знак на съгласие ли е? — настоя сенаторът и той най-накрая отговори:

— Ще се радвам, ако мога да ви помогна.

— И ще — включи се и прелатът — бъдеш гроб?

— Да, ще бъда гроб.

Четиримата седнаха много близо един до друг, но въпреки това прелатът заговори толкова тихо, че едва се чуваше. Лио превеждаше със също толкова приглушен глас.

— Сенаторе, Негово Високопреосвещенство благодари за поканата да посети Вашингтон. Той възнамерява да стигне до дъното на проблема. — Дотук добре, помисли си Лио.

— Опус Деи е разтревожена. Онова, което малцина приемаха като ислямско проникване в Европа, се превърна в открита враждебност. Няма нужда да ви напомням за „Сан Петронио“, Сантяго, Шартър, Реймс, Милано. Пример след пример на ислямска агресия в нашите родни земи. Очаквам, че съвсем скоро ще имаме нужните доказателства. Доколкото знам, говоря пред хора със същите виждания — гласът на прелата се превърна в шепот, — затова ще се въздържа от евфемизми.

Това е добре, защото ще има по-малко за превеждане, помисли си Лио.

— Господа — продължи прелатът, — не можем да търпим в нашите родни земи култури и религии, които имат за цел да ни обърнат, в тяхната вяра или да ни унищожат. Ислямът не значи „мир“. Значението на думата е „подчинение“. Нито пък можем да имаме — тук гласът на прелата вече едва се чуваше и се наложи Лио да го помоли да говори малко по-високо, „ако Негово Високопреосвещенство не възразява“. Прелатът се усмихна покровителствено на преводача и продължи съвсем малко по-силно:

— Точно казвах, че не можем да имаме папство, което подкрепя нашето собствено унищожение.

Джон и Крис си размениха красноречиви погледи. Прелатът продължи, сякаш нищо не бе забелязал:

— Коранът проповядва ясно да бъдат убити всички евреи и неверници.

Що се отнася до неверниците, евреите и езичниците, „те са явен враг на мюсюлманите“, както се твърди в сура 4:101. „Убивайте сдружаващите“, тоест неверниците, „където ги сварите, и ги хващайте, и ги обграждайте, и ги причаквайте на всяко място за засада!“ Това се казва в сура 9:5. А ето какво пише в сура 4:90: „И ако не се отдръпнат и не ви предложат мир, и не удържат ръцете си, хващайте и ги убивайте, където ги заварите!“. Ще ви цитирам и сура 2:193: „И се сражавайте с тях, докогато не ще има заблуда и религията ще е на Аллах!“. В сура 8:12 пък се казва: „Ще вселя Аз ужас в сърцата на неверниците. Бийте ги по вратовете, бийте ги по всички крайници!“.

Прелатът показва впечатляващи познания на инкриминиращи цитати от Корана, помисли си Лио. И ги беше научил наизуст! Освен това се беше изпотил. Сега лицето му изразяваше дълбоко негодувание. Въпреки това той се владееше, не повиши нито веднъж тон и говореше плавно с кратки изречения, за да улесни работата на преводача.

Без да го увърта, прелатът продължи да обяснява на очарованите си слушатели, че папството е започнало с „погрешна инициатива“. Икуменическата кампания за приятелство под наслов „Отворени обятия за всички вяращи“ била направо самоубийство.

— Враговете не я приемат като знак за липса на предразсъдъци и приятелство, а като признак на слабост и упадък на нашите собствени ценности и бързат да се възползват от това. Нали разбирате,

мюсюлманите мислят простичко. Иронията е, че някои от нас на Запад са се превърнали в левантинци.

Драги сенаторе, Опус Деи разбира, че с новия закон за натурализирането на имигрантите, които вече живеят на американска земя, най-вече от Латинска Америка, католическите избиратели ще станат още по-многобройни. Може би още около 15 милиона католически гласоподаватели, нали?

Радваме се да чуем, че като кандидат за президент на тази велика страна, вие ще се обърнете към тази избирателна колегия от 70–80 милиона католици. Щастливи сме, че сте израснал и сте възпитан в католическата религия. Нашите братовчеди йезуитите също се радват на този факт. — Прелатът размени погледи с Джон. — Обаче има едно „но“. Колко непоклатими и обединени ще са католическите избиратели в Съединените щати, ако Светият отец значително промени доктрината на църквата майка? Трети ватикански събор? За какво? За разжалването на свети Бернар? Нашият Бог Исус Христос — обикновен пророк, а не въплъщение господне? — Той се прекръсти. — А Майка му, Благословената Дева, повече няма да е Майка Божия?

Прелатът направи гримаса, като че го болеше зъб, докато изреждаше този списък, всяка точка, от който очевидно беше крайно еретична. С известно усилие той продължи:

— Лесно се вижда, че много католици, може би десетки милиони, ще бъдат съблазнени от протестантската ерес в нейните различни въплъщения тук и в чужбина.

Ако ние, имам предвид Опус Деи и Социетас Иезу^[1] заедно с други групи, които ще спомена накратко, получим вашето уверение, сенаторе, че ще бъдете непоколебим и неуморен обществен защитник на католическата църква и на нейната доктрина такава, каквата е, ние ще ви осигурим пълна подкрепа за кампанията и възможност да убедите всеки католически избирател в тази страна. Нашите финансови възможности не са само слухове. — Прелатът замълча и се усмихна малко самодоволно.

Значи за това става въпрос, помисли си Лио. Добре подбран момент за война на два фронта. Първо, срещу ислямската експанзия в западния свят и второ, срещу папската сговорчивост към техните искания. Ще спечелят всички, които ценят целостта на католическата

църква, а и бъдещият президент на Съединените щати, ако се съгласи да бъде причислен към тях.

— Преди да отговорите — добави прелатът, — нека ви обясня по-подробно. Ние също имаме, как да го кажа... наши собствени последователи фундаменталисти в Европа. Ако стане нужда, те са готови... да обезкуражат папата да изпълни своите инициативи. Без да навлизам в подробности, нека кажа, че те ще бъдат напълно способни да изпълнят всеки план, годен да постигне това, и дори да го припишат, и то убедително, на ислямските терористи. В Европа има много такива нелегални групи. Те са обучени от защитници на нашата кауза, частни лица с възможности и извън всякакви подозрения. Опус Деи е особено изненадана от резултатите, които един от тях постигна.

Сенаторът беше светски човек и опитен политик. Той високо оценяваше възможността Опус Деи да подкрепи неговата кампания, но съвсем не хареса това, което току-що чу.

— Тези фундаменталисти... как традиционните, но умерени католици ще се разграничат от тях, когато услугите им вече няма да бъдат нужни?

— Сенаторе, очаквах подобен въпрос. Това е напълно разбираема загриженост. Нека успокоя страховете ви. Първо, никой не знае, че тези хора изобщо съществуват. Нещо повече, Опус Деи е знаела как да се справя с подобни безредици в миналото, ще съумее и сега, ако стане нужда. Ако ни се доверите, няма за какво да се тревожите.

— Наистина ли очаквате папата да отстъпи пред натиска? Той изглежда възплъщение на упоритостта: идеалист! Те са от най-неприятния вид, защото са неподкупни. Какво ще стане, ако не отстъпи? Какво?

— Сенаторе, казвам ви, това не е въпрос на „ако“, а на „кога“. — Прелатът излъчваше увереност и пълно самодоволство, докато поглеждаше поотделно към тримата си слушатели.

— Разбирам — отговори сенаторът. — А ти, Джон, какво можеш да ми кажеш за йезуитите?

— Ние сме — отговори Джон стегнато — на услугите на църквата майка и разбира се, на нашия Господ. Готови сме да окажем пълно сътрудничество за опазването на доктрината и догмите. Няма нужда да ви припомням каква е нашата власт по целия свят.

— Господа — попита сенаторът, който все още спореше със себе си, — можем ли да разчитаме на други фракции да подкрепят запазването на традиционните католически ценности, като оставим настрана нелегалните съюзници?

— Във всеки случай — отговори прелатът, — както се развиват нещата в Европа, скоро ще има големи демонстрации по улиците на всички градове и села. Ако напрежението продължи да нараства, а аз не виждам как може да бъде спряно, колебливите ни симпатизанти ще станат решителни. Може би всички, включително агностиците, атеистите и дори протестантите!

Политиците няма да могат да се възползват от тези безредици, защото тъпо и упорито ще повтарят лозунгите си за търпимост и така ще ядосат хората още повече. Светият отец ще постъпи по същия начин или дори още по-глупаво. Тогава хората ще се обърнат към нас, като бариера срещу ислямизацията. А ние от своя страна ще им дадем това, от което имат нужда: европейска самоличност, въплътена в непоклатима традиционна и обединена църква, единствената закрила срещу нашественика.

Настъпи дълго мълчание и Лио се възползва от случая да си сипе малко вода. Той предпочете да се съсредоточи върху своята жажда, а не върху чудовищността на онова, което превеждаше. Докато отпиваше, видя как по лицето на сенатора плъзна усмивка.

— Господа — каза той, обръщайки се към прелата и нунция, — ние постигнахме съгласие. — Това нямаше нужда от превод. Тримата си стиснаха пламенно ръцете.

Скоро след това Лио се сбогува. Сенаторът стана да го изпрати. Тогава прелатът го погледна още веднъж в очите и Лио почувства как го побиват тръпки, когато той каза:

— Още веднъж ви моля, нито дума на когото и да било за нашия разговор. Оцеляването на западната цивилизация е заложено на карта.

Щом се върна в жилището си, Лио се хвърли на дивана. Беше прекалил с яденето и пиенето, но по-лошото беше, че чу твърде много. От етическа гледна точка той беше твърдо против плана за действие. Всъщност по-точната дума беше „заговор“, и то замислен пред очите му. Джон сигурно бе уверен, че неговото старо протеже няма да разочарова доверието му, и беше напълно прав — Лио никога не би го направил. Всъщност и той самият се притесняваше от новата вълна на

ислямски тероризъм. В това беше дилемата. Наистина трябваше спешно да се вземат мерки, но католическата църква и Европейският съюз изглеждаха напълно беззъби. Съвсем неочаквано в съзнанието му изскочи сравнението с рухването на Римската империя. Веднъж вече, през пети век, Европа бе изгнила чак до сърцевината си и безскрупулните варвари я бяха завладели. Лио се стресна от това сравнение: не искаше да мисли за мюсюлманите в подобни категории. Знаеше, че за всичко, което се случва, е виновна само една малка група фанатици.

В дните след разговора той търсеше да се разсее с упорита работа върху книгата си, но дребните романисти от началото на деветнадесети век вече не му бяха интересни. В края на един ден работа в Конгресната библиотека той вече предвкусваше как ще вдигне крака, ще вземе двете котки в скута си и ще се гмурне отново в необикновената образност на „Магическият свят“. Това го караше да се чувства по-близо до Орсина.

[1] Обществото на Исус — католически орден, основан от Игнатий Лойола за защита на католицизма срещу реформацията и за мисионерска работа сред езичниците. — Б.пр. ↑

9.

Докато Найджъл посещаваше езиковия курс, Орсина беше заета да подготвя преместването на Анджела в Англия. Техният чичо изглежда не искаше да предложи нищо друго, освен финансова подкрепа. Орсина усещаше, че по разбираеми причини той не гледа с добро око на това Анджела да напусне дома им, затова тактично се беше заела сама с подготовката. Това се оказа доста трудна работа. Прекарваше по цели часове на телефона в разговори с различни хора от Бристолския университет и събираше документи от разни прашни служби във Венеция.

Когато курсът на Найджъл наближи своя край, той реши да възнагради всички, които го бяха понесли търпеливо, с голям купон. Покани не само съкурсниците си и преподавателите, но и всички останали курсисти.

— Проблемът е — каза той на Орсина, — че има прекадено много жени. Имаме нужда от неколцина мъже. За предпочитане млади. — Той се усмихна внезапно. — Защо да не помолим Анджела? Във вилите, които обикаля, има цели орди младежи.

Орсина изрази лека загриженост. Щеше да каже на Анджела, но и да я помоли да доведе само прилични младежи. Никакви наркомани и съмнителни типове, които да задигнат семейното сребро.

— Ще имаш ли нещо против, ако поканя и Рупърт? — попита Найджъл. Това беше неговият син, единственото дете от първия му брак, което сега учеше в елитен бизнес колеж в Швейцария.

— Как бих могла, Рупърт е толкова сладък — отговори Орсина. Приличаше на джобно издание на Найджъл, сдържан и много учтив, той я беше очаровал при посещенията си в техния лондонски апартамент.

Италия е прословута с това, че нещата се уреждат винаги в последната минута и в прединфарктно състояние. Вечерта преди

купона Орсина, Найджъл, Башкар, Сомата и наетите допълнително помощници работиха до късно през нощта. Орсина тъкмо даваше разпореждания в кухнята, когато мобилният ѝ телефон звънна. И продължи да звъни. Тя го беше оставила в салона и не го чуваше. Най-накрая Найджъл го вдигна и бе изненадан да чуе гласа на Лио, скромния американски професор, който звънеше на жена му в един през нощта от Вашингтон. Последваха няколко неловки мига, докато Лио не получи просветление и каза:

— Намерих информацията, която тя търсеше за университета на Анджеला. Би ли ѝ казал, че съм се обаждал?

Затвори и удари с юмрук дланта на другата си ръка, чувствайки се много неловко. Беше се развълнувал от напредъка с „Магическият свят“ и не можеше да се стърпи да не звънне на Орсина, за да се похвали. Изобщо не му беше хрумвало, че може да попадне на съпруга ѝ.

По-късно, към четири сутринта, Орсина му се обади. Тя нямаше време да изслуша неговите дешифровки, а с толкова тих глас, че едва я чуваше, каза:

— Радвам се да чуя това, но моля те, не ми се обаждай повече. Найджъл не разбира от тези неща и аз не искам да го тревожа. Всъщност той знае много малко за забранената книга. Когато чичо ми я подари на нашата сватба, той реши, че това е поредната семейна чудатост. Както и да е. Обещавам, че ще ти звъня редовно горе-долу по това време. Лека нощ.

Добре, това урежда въпроса, каза си Лио раздразнено и затвори. Аз просто ще трябва да чакам.

В деня на купона пристигна екип, който трябваше да окачи китайски фенери на клоните на големия чинар в градината и на корнизите в балната зала. Гостите започнаха да пристигат по залез-слънце. Групата от езиковата школа дойде с корабче. Поканените допълнително мъже, които си бяха довели гаджета — с водни такситата или с частните си гондоли. Анджеला бе накарала Орсина да наемат група, популярна сред обществото, живеещо по вилите: трима немци и полуумрели от глад младежи от Върмонт. Бяха дошли с един от евтините полети до Европа и някак си бяха успели да пробият на частните летни приеми в Северна Италия. Вече свиреха от мястото си в една от стълбищните шахти.

— Оттам се чуват доста добре — отбеляза Найджъл. — Това е напълно достатъчно, а и там няма нужда да ги надзираваме.

Рупърт Макферсън пристигна с влака. Беше идвал само веднъж в двореца за сватбата на своя баща. Петнадесетгодишната Анджела беше направила дълбоко впечатление на седемнадесетгодишния младеж и той с нетърпение очакваше да види каква е станала през изминалите две години.

Найджъл и Орсина го посрещнаха.

— Радвам се да те видя! — нежно каза баща му. — Как мина пътуването?... Чудесно. Вземи си едно питие и върви да се смесиш с хората. Анджела е някъде наоколо.

Рупърт се почувства самотен сред тълпата напълно непознати. Имаше чувството, че всички преценяват подстрижката му, очилата и прозаичния му смокинг.

Боже, какъв декадентски вид имат, помисли си той, докато минаваше покрай дългите дивани в коридора, който се простираше от единия до другия край на сградата.

Наистина бяха облечени като моделите от списанията и всички носеха смокинги. Американците и японците, на които италианците не обръщаха внимание, бяха застанали на малки групички. Хващам се на бас, че не биха оцелели и половин час в лозанското училище по бизнес, помисли си той в опит да се утеши.

Откри Анджела в малкия салон. Тя се беше отпуснала на един диван, облечена, или по-скоро полугола, в къса рокля без презрамки с живи кубистки щампи и модернистични украшения на врата, китките и ушите. От лявата ѝ страна седеше поразително красив млад мъж, с модна едnodневна брада по мъжествените челюсти. А от лявата се беше полуизлегнал дългунест естет с черна копринена риза. Тя се обръщаше ту към единия, ту към другия и ги даряваше с дълги целувки, но отблъскваше хищните им ръце. Рупърт се ужаси. Точно се готвеше да се измъкне, но Анджела го забеляза и изпищя:

— Рупърт! Това ти ли си? Боже, колко си пораснал! Ела тук да участваш в купона!

Той неохотно прекоси помещението.

— Августо — каза тя, обръщайки се към естета, — това е Рупърт, синът на съпруга на сестра ми. Жерардо — обърна се тя към другия младеж, — това е Рупърт. — Младите мъже размениха

безразлични погледи и запалиха цигари. Рупърт забеляза колко модно и добре облечени бяха по своя надменен начин. Протегнатата му ръка остана така няколко секунди, без някой да я поеме. Всички малки произшествия досега го караха да се чувства все по-неловко. Анджеला вероятно забеляза това, защото попита:

— Е, и какво? Как я караш? Защо се изчервяваш? Рупърт, още ли си девствен?

Дори в частното училище не го бяха унижавали така.

— Не, разбира се, че не съм! — избухна той.

Анджеला избухна в смях, Жерардо и Августо я последваха, а лицето на Рупърт се зачерви като домати.

— Може би предпочита английския начин — каза Жерардо на италиански. Тя не обърна внимание на подигравката и каза:

— Хайде, Рупърт, ела с мен. Да видим какво можем да направим по въпроса. Ще се опитаме да ти намерим подходящо момиче. Чао на вас двамата. Приятно прекарване.

Без да удостои двамата красавци с поглед, тя скочи от дивана и изведе Рупърт от помещението.

Спомняше си го като момче с хубава външност, добре възпитано, но ужасно непохватно. Сега раменете му се бяха разширили и отговаряха на ръста му. Забеляза, че когато се изчерви, лицето му заприлича досущ на бащиното плюс косата и очилата, но минус няколко бръчки. Беше го повела заради внезапна прищявка, но в неговата невинност имаше нещо обезоръжаващо. Тя не чувстваше подтик да му се подиграва, докато обхождаха големия дворец, разменяйки си мисли за Венеция, гостите, неговия баща и нейната сестра.

След малко Анджеला предложи да потърсят нещо за ядене. Рупърт бе толкова поласкан, че тя остана с него, толкова омаян от нейния външен вид, самоувереност и парфюма ѝ, че в себе си ѝ прости. Двамата напълниха чиниите си и седнаха в едно тихо ъгълче.

— Чух, че ще следваш в Бристол.

— Да. Няколко съученици от Английското училище в Падуа, където учих, вече се записаха. Но нямам представа какво ме очаква.

— В социално отношение там е по-добре, отколкото в Оксфорд или Кеймбридж, а в академично е същото. От гимназията аз продължих направо в лозанското бизнес училище, но познавам доста

момчета, които отидоха в Бристол. Ти говориш много добре английски. А какво ще следваш?

— Философия, политика и икономика. — За негово учудване сега тя говореше като ученичка, а не като лекомислената мацка от хайлайфа, която познаваше. — Доста скучни предмети, но моите преподаватели смятат, че ще се справя.

— Разбира се, че ще се справиш — потвърди Рупърт и си помисли, че мъжете направо няма да я оставят на мира. — Предполагам, че ще се връщаш в Италия през ваканциите?

— Да, това е моят дом. Не толкова палацото, колкото вила „Ривиера“.

— Татко ми разказа, че мястото е прекрасно. Надявам се, че ще ме поканиш някой ден, макар да разбрах, че принадлежи на чичо ти.

— Какво още каза баща ти за чичо Емануел?

Рупърт се поколеба и после тихо отговори:

— Каза, че е истински аристократ.

— Обзалагам се, че е казал много повече, но няма да настоявам. Емануел не се интересува дали хората го харесват или не. Аз харесвам баща ти, но те нямат много общи неща.

— Със сигурност.

— Положението и на двама ни е странно, нали? Аз съм сирак, а твоите родители са разведени. Къде е истинският ти дом?

— В момента е в Лозана, а когато завърша, ще е там, където намеря работа. Вероятно в Щатите. Майка ми се премести в Шотландия и се омъжи повторно. А татко, както знаеш, живее на три места едновременно.

Анджела замълча за малко.

— Ще ми се да учеше в Англия. Тогава можехме да се виждаме.

— Бристол не е далеч от Лондон. Можеш да идваш в края на седмицата и да отсядаш в татковия апартамент в Кенсингтън. Тогава аз ще взимам самолета и ще идвам да те видя.

— Да, ще се радвам. Може би ще остана в Англия. Вече ми се гади от... този живот — Тя замълча за известно време, а след това скочи на крака.

— Хайде, ела да ти покажа двореца. Трябва да намерим убежище за първото ти преживяване — усмихна се тя пакостливо. — Има места, където още не съм стъпвала.

Рупърт вече беше готов да я последва до края на света. Тя го поведе надолу по слугинската стълба към преддверието. Кимна на Башкар, който още изпълняваше ролята на пазач, взе фенерче от лавицата и отвори една от вратите.

— Когато нивото на водата се покачи, цялото това място се наводнява — обясни тя, — така че тези помещения са безполезни. Повечето от тях са затворени, но в някои можеш да влезеш. Преди тук е била кухнята.

Те влязоха в подобно на пещера помещение с огромни печки в двата края. Едната още беше с ръждясалите си колела, шишове и сложни украшения от ковано желязо. В единия край на помещението имаше тежка дъбова маса с дълбоки белези от столетия кълцане на месо върху плота.

— Тук са пекли цели волове.

— В училището има подобна кухня — каза Рупърт, — веднъж годишно и там пекат цял вол. Трябва отново да започнете да го правите.

— Във Венеция огньовете са забранени. Когато отида в Англия, ще стана вегетарианка — добави Анджела.

Тя освободи резето на една врата, която водеше към поредица складови помещения, пълни с празни каци, сандъци и бъчви. Когато стигнаха до последното помещение, Анджела насочи лъча на фенерчето в ъгъла, където стоеше огромна бъчва.

— Погледни! Един от слугите някога ми показва, че тази бъчва е фалшива. Можеш да отвориш капака и да влезеш вътре. Слугата не ме пусна да вляза, защото според него покривът можел да се срути върху мен или нещо подобно. Обаче се предполага, че оттам започва проход, който води до градината в задния двор и до цяла поредица други помещения.

— Склонен съм да опитам — каза Рупърт малко надут, но вероятно беше неволно. Защо не пуска шеги като баща си, помисли си Анджела, когато той отвори крилата на капака навън, любезно ги задържа, за да може тя да влезе, а после се присъедини към нея в тясното пространство. Видяха прохода през дебелата външна стена. След няколко метра той зави рязко наляво и мина през здрава желязна врата, след която настилката от тухли се смени с кал.

— Виж — каза тя, — някой е идвал тук. Това са следи.

След още един завой тя отново се спря.

— Сега трябва да сме под градината. — Проходът се разшири в голямо мазе, изсечено в скалата. Подът беше покрит със строшени бъчви, но не те привлякоха погледите им. Когато Рупърт плъзна лъча на фенерчето из помещението, той им разкри ужасяваща картина.

Анджела изпищя, обърна се към него и го хвана за ръката. За няколко секунди Рупърт изпита истински ужас, но мозъкът му бързо започна отново да действа и определи видяното не като пипала на огромен октопод, а като корените на голямо дърво. Те се спускаха от тавана, простираха се във всички посоки и се забиваха в пода като колони на странна църковна крипта.

— Сигурно това са корените на голямото дърво зад двореца — промълви Рупърт със страхопочитание. — Татко ми каза, че то е най-старото дърво във Венеция. — Той се опита да види какво има по-нататък.

— Достатъчно! — настоя Анджела, която все още беше уплашена. — Искам да се връщаме.

Тя хвана Рупърт за ръката, за да влязат отново в прохода, но когато стигнаха до накованата с едри гвоздеи врата, той се спря.

— Виж — посочи с ръка, — има модерна брава! Няма да е проблем, защото се отваря навътре. Когато си забравя ключа, винаги влизам така в апартамента си. — Той извади кредитната си карта и я напъха в празното пространство до езичето.

— Рупърт, не искам да ходим по-нататък — каза Анджела, а гласът ѝ беше още по-настоятелен.

— Добре — отговори той, но любопитството го надви. Бутна вратата да се отвори и надниква вътре.

Това помещение беше много по-спретнато и изглеждаше, че го използват, за разлика от подземните стаи. Приличаше на квадрат с дължина на стените около пет-шест метра. Стените бяха варосани и по тях висяха избледнели портрети. В центъра стоеше квадратна каменна маса. Или може би олтар? От четирите ѝ ъгъла се издигаха снопове пръчки, от които стърчаха брадви с дълги дръжки. По тях бяха закачени някакви стъклени и сребърни предмети, които Рупърт не можа да разпознае.

Това е доста зловещо, помисли си той. В какво се е забъркал баща ми? Анджела го дърпаше за ръката, но тъй като той не помръдна,

тя се протегна, измъкна фенерчето от другата му ръка и го поведе обратно през прохода, в бъчвата и накрая в преддверието.

Без да разменят и дума, двамата се върнаха на горния етаж. Анджела се цупеше и Рупърт се почувства виновен.

— Съжалявам, не исках да те уплаша — каза той, като се надяваше игривото ѝ настроение да се върне. Би могъл да добави, че идеята да отидат и да изследват недрата на двореца не беше негова, но не го направи. Анджела намали ход и се спря пред прозореца към Канале Гранде. Гледката беше направо нелепо романтична, но лицето ѝ излъчваше тревога.

— Анджела, какво има? Какво не е наред?

— Това няма нищо общо с теб. Ти си сладък, но сега ме остави сама. Лека нощ.

Рупърт не помръдна от мястото си, но не в знак на предизвикателство. Изглеждаше загрижен и се чувстваше неловко. Тя сигурно усети това, защото му прошепна:

— Рупърт, не знам защо съм такава. Наистина. Много бързо се уморявам от всичко и всички, но осъзнавам, че всъщност може би съм уморена от себе си и затова се муся. Зная, мислиш си, че съм разглежена патка, която няма причини да се оплаква.

Рупърт се опита да каже, че няма право да я съди, но тя не му позволи и продължи с треперещ глас:

— Понякога не мога да владея чувствата си и губя контрол. — Замълча, после се усмихна и добави. — Но после се сещам, че съм просто едно момиче, което се страхува да напусне дома си. Аз съм много привързана към своето семейство, особено след като изгубих родителите си.

Тя замълча и се загледа в нищото. Рупърт усети, че още не е свършила, и не каза нищо. Най-накрая Анджела обърна глава към него, косите ѝ се вееха на вечерния вятър.

— Връзката ми с моето семейство е много силна и външен човек не може да я разбере — Тя се усмихна отново, без да съзнава обидата, която може да е нанесла. — Но аз те харесвам — завърши тя. — А сега трябва да вървя. — Без да добави нищо, тръгна направо за стаята си.

Рупърт остана край прозореца, потънал в мисли. Не знаеше какво да мисли за нея, но ѝ съчувстваше. Със сигурност беше много привлекателна и може би това, което му каза, не беше само вайкане.

Той се замисли за твърде малкия си опит с вселената на женското и наум реши, че е крайно време да промени това. Но тази вечер вече беше прекалено късно. Хвърли последен поглед на Канале Гранде и си легна в малката стая на третия етаж, която беше определена за него.

Два часа по-късно неколцина гости наблюдаваха от готическите прозорци и балконите перлените цветове на утрото, които се разливаха по небето. После почти всички си легнаха да спят. Стана обед, преди и последните гости да се появят да пият кафе и да се сбогуват сърдечно с Найджъл. Още по-късно Орсина започна огледа на последиците и се запита какво ли щеше да си помисли Емануел за снощната веселба. За щастие музиката не оставя следи, за разлика от черните подметки по лъснатия дървен под, помисли си Орсина, докато прекосяваше балната зала. Работниците вече бяха свалили китайските фенери, но бяха забравили стълбата.

— Башкар, моля те да я прибереш някъде.

Рупърт трябваше да хване нощния влак, за да успее да се върне в Лозана в понеделник сутринта. След като Найджъл го изпрати на гарата, той изведнъж осъзна, че синът му не спомена и дума за Анджела, макар да бяха заедно на купона. Той обаче не съжали, защото колкото и да беше обаятелна Анджела, не му се искаше Рупърт да бъде въвлечен в нейната среда. Тези млади хора бяха станали богати твърде рано и никога нямаше да успеят да направят нещо със себе си или да потърсят подходящи предизвикателства. В най-добрия случай щяха да свършат като ексцентричния чичо на Орсина. Найджъл се замисли и за своята склонност към разкоша. Да, но аз съм си спечелил правото да живея така, реши той. В това е разликата.

Анджела си беше тръгнала с нейните познати от съседските вили. Скоро след това Найджъл и Орсина натовариха багажа си на ферарито и нейната алфа и потеглиха към вилата. Щяха да останат там още две седмици, после да се върнат отново във Венеция за историческата регата, а след това да възобновят обичайния си живот и спокойно да прескачат от Прованс в Лондон и обратно.

Найджъл отново тръгна с ферарито из лозята в търсене на съвършеното амароне. Анджела често го придружаваше, защото искаше да говори английски като него, а не като своите учители.

Връщаха се с кашони все по-редки реколти, а Найджъл както обикновено беше весел и доволен. И тогава по неизвестни причини Анджеа започваше да се муси и почти не продумваше по време на вечеря.

Баронът сякаш не забелязваше това. Вилата гъмжеше от негови симпатизанти. Някои бяха разпънали палатки на голямата поляна на около километър източно от вилата.

Слава богу, те са извън нашето полезрение, си помисли Орсина. Това беше великодушен жест от страна на чичо ѝ. Беше започнал нов цикъл лекции под наслов „За простата статистическа истина“. Когато го попита за какво става дума, той ѝ обясни:

— Историята никога не се повтаря. Между другото се спирам на Свещената лига^[1] и Битката при Лепанто^[2]. Забелязал съм, че младите умове винаги се нуждаят не толкова от сухи факти, колкото от краски, които да подхранят въображението им. Те не са виновни за това. Още са млади и не са усвоили дарбите на зрелостта.

Чичо ми не може да престане да проповядва, помисли си Орсина. Но напоследък дори и той се беше поукротил. Може би е осъзнал, че да си учител е тежка работа. Това може да го накара да промени мнението си за Лио. После тя се запита какво значение има това? Доколкото чичо ѝ знаеше, Лио беше просто гост, а не мъж, когото беше обичала и с когото се бе надявала да води необикновен живот далеч от задълженията към фамилията. Дори сега, вече омъжена, заживяла спокоен живот и наследник на очевидно древна династия, тя винаги изпитваше удоволствие да слуша гласа му, докато разговарят. Но за нейния чичо Лио беше просто никой.

Минаха няколко дни, а Анджеа продължаваше да е безразлична, тъжна и неспособна да поддържа разговор. Найджъл каза, че и когато излизат за лов на вино, е същата.

— Не бива да се тревожиш за това, тя ще се оправи. — Но малката ядеше малко, оплакваше се от главоболие и си лягаше рано. Орсина никога не беше виждала сестра си такава и след вечеря се качи в стаята ѝ, за да разбере какво има.

Анджеа не беше там. Орсина слезе долу и по случайност срещна Мариана. Попита я дали не е виждала сестра ѝ.

— Да, тя е в градината.

— В градината? — удиви се Орсина и попита: — Сама? А къде е Найджъл? — Тя забърза натам, поздравявайки по пътя неколцина непознати младежи, всички облечени в черно. Учениците на нейния чичо.

Намери Анджела сама под магнолията. Поздрави я и седна до нея.

— Анджела — започна внимателно, — напоследък много се тревожа за теб. Болна ли си?

— Не, просто ме боли глава.

— Това ли е всичко?

Нямаше отговор.

— Тревожи ли те нещо?

— Не.

— Заради Жерардо и Августо ли си такава?

— Не.

— А Рупърт? Не си го споменала нито веднъж след приема. Случило ли се е нещо?

— Не, освен че си прекарахме много добре заедно. Заведох го в мазето просто за забавление. Никога не съм дръзнала да отида там сама. А ти? — Орсина поклати глава. — Но се уплаших и мисля, че това го ядоса, защото после не искаше да говори с мен, а просто отиде да си легне.

— Това ли те ядоса?

— Мен? Не, за бога! Той не ме интересува. Може би ще ми стане интересен след двадесет и пет години. Трябва още доста да порасне. — Анджела извърна лице встрани, защото изведнъж се почувства неловко в присъствието на сестра си.

Орсина си пое дълбоко дъх и зададе въпроса, който се въртеше от няколко седмици из главата ѝ:

— Нещо свързано с Найджъл ли е?

— Не, не и не! — бурният отговор не я успокои.

— Сигурна ли си? Анджела, можеш да ми кажеш. Довери ми се.

— Вече ти казах — не.

— Ако не е това — продължи Орсина с облекчение, — моля те, кажи ми какво не наред. Заради Бристол ли се тревожиш?

— Сериозно ли говориш? Нямам търпение. Ще си намеря мой собствен Лио, също толкова добре изглеждащ, но може би малко... по-

мъжествен? — Тя гледаше лукаво сестра си. Орсина не обърна внимание на закачката и продължи да настоява.

— Тогава какво има? И не си в обичайното си състояние. Сигурна ли си, че не си настинала?

— Вероятно е това. Завчера отворих прозореца и... ето ти го грипа! Това е шега на Найджъл.

Орсина не се засмя. Тя целуна сестра си и се приготви да си тръгне. Тогава Анджела изведнъж заговори:

— Орсина, трябва да ти кажа нещо.

— Да, скъпа?

— Не сега, утре сутринта.

— Моля те, не можеш ли сега?

— Не и с това главоболие. Трябва да поспя, за да ми мине, и утре сутринта ще ти кажа. Честна дума. Утре ще се чувствам по-добре. А сега лека нощ. — Тя стана от пейката и тръгна да излиза от градината, полюшвайки хълбоци.

Независимо дали я боли главата или не, походката ѝ е все така предизвикателна, помисли си Орсина.

Същия ден, малко преди разговора между двете сестри, в Рим папата беше говорил от прозореца над площад „Св. Петър“. След взривяването на „Сан Петронио“ богомолците бяха намалели. Преди огромният площад се пълнеше целият с хора, но сега сред тълпата имаше повече свободно място, отколкото на Ватикана му беше приятно да признае. След като завърши заедно с богомолците „Аве Мария“, Светият отец каза:

— Братя и сестри, молете се за мир на земята. Нашите блудни братя, мюсюлманите, започват да се променят. Те вече не отнемат нашия живот в Божия дом. Вярно е, че насилват нашите храмове, но това трябва да се тълкува като готовност да започнат диалог с нас. Скоро ще престанат да се занимават с оскверняване и ще се срещнат с нас в духа на братската любов. Трябва да бъдем търпеливи и да се молим на всемогъщия Бог. Нека ги води по този път. Синовете на Авраам скоро ще започнат да благоденстват в мир, обединени под един справедлив Бог. А сега да се помолим.

Папата беше отправил словата и молитвите си към небето. Когато погледна надолу към площада, видя, че почти всички си бяха

тръгнали. Това беше голямо разочарование за него. Овчарят губеше властта над своето стадо.

[1] Съюз за защита срещу турската агресия, в който влизат почти всички католически средиземноморски държави по това време, създаден през 1671 г. — Б.пр. ↑

[2] Голямо сражение в Йонийско море между флотите на Свещената лига и Турската империя, в която побеждават християнските сили. — Б.пр. ↑

10.

С всеки изминал ден напрежението в Европа се покачваше в отговор на светотатствата. За отмъщение се оскверняваха и дори подпалваха джамии. Бръснатите глави и футболните хулигани си намериха нов отдушник и дори обикновените хора започнаха да излизат по улиците с десетки и стотици хиляди, развявайки знамена и плакати с настояването да се вземат мерки срещу „нашествениците“. Имигрантите мюсюлмани се бяха изпокрили от страх за живота си и работата, която обикновено вършеха, си стоеше така. Това също им се приписваше като вина.

— Много любопитно — каза баронът на закуска по повод статията в сутрешния вестник. — Французите масово демонстрират, и то не за по-късо работно време! Трябва наистина да са ядосани.

— О, да — съгласи се Орсина, — но въпреки това любимото им занимание е да се оплакват.

— Права си — усмихна се баронът, — трябва да призная, че в това отношение предпочитам британците. Те поне не са толкова лесно възбудими.

— Съгласен съм — ухили се Найджъл, — ние затова се преместихме в Прованс, искаме възбуда!

— Найджъл, добре дошъл отново — каза Орсина. — Разсъни ли се вече?

— Да, скъпа, как може да ми се спи, докато ти сияеш?

Бившата икономка влезе в трапезарията, тътрейки чехли, остави един буркан на масата и обяви:

— Боровинките вече узряха и аз направих любимото сладко на малката баронеса.

— Благодаря ти, Мариана — усмихна се Орсина. — Когато се появи, ще я накараме да го отвори.

— Предполагам, че в такъв случай бурканът ще си остане неотворен — отбеляза Найджъл. — Жалко, изглежда много апетитно. Орсина, защо не вземеш да събудиш сестра си?

— Сладкото може да почака. Снощи на Анджела не ѝ беше добре — възрази Орсина. — Може би е хванала грип. Ако не стане до единадесет, мисля, че трябва да повикаме лекар.

— Единадесет? — вметна Емануел. — Ако кажеш пладне, ще си по-близо до истината. Сестра ти *не* е много дисциплинирана. Ти ли каза нещо за грип?

Орсина кимна.

— Или е хванала грип, или някоя от любовните ѝ афери отново се е объркала — промърмори той. — Кой може да ги запомни всички? Може би северният климат на Бристол ще я поохлади. В края на краищата записването ѝ в този университет може би не е чак толкова лоша идея.

— Ако не се лъжа — намеси се Найджъл, — римляните са измислили парното отопление близо до Бристол, в Бат. Колко цивилизоващо. А ако Анджела наистина е болна, трябва да се грижим по-добре за нея.

Има ли основание да казва подобно нещо, учуди се Орсина, поглеждайки към съпруга си.

Баронът се извини и стана от масата, а Найджъл излезе да се поразходи в градината. Орсина остана да седи в помещението, където закусваха, отпиваше от чашата с чай и се забавляваше с местния вестник и неговата провинциална атмосфера. Тя събуди скъпи спомени у нея.

Около обед се качи горе. Стаята на Анджела беше празна, а леглото оправено. Орсина почука на вратата на банята, но не получи отговор. Влезе и видя, че е празна. Докато слизаше надолу срещна Мариана. Попита я кой е оправил леглото на Анджела. Мариана повика Саманта, която долетя малко по-късно. Не била оправяла леглото, защото не било разтурено.

Орсина обиколи къщата, викайки Анджела. В библиотеката намери Емануел, който четеше бележките за своята вечерна лекция.

— Имаш ли представа къде може да е отишла? — попита го тя, а в гласа ѝ започна да се прокрадва известна тревога.

— Не. Погледна ли в градината?

Орсина претърси останалите помещения и излезе в градината. Намери Найджъл, който се печеше на слънцето и говореше за бизнес

по телефона. Като видя, че е разстроена, той бързо приключи с разговора.

— Още ли я няма?

— Да. Можеш ли да провериш дали веспата е тук?

Найджъл се върна скоро.

— Няма я. Сигурен съм, че снощи я видях при колите.

— Би ли могъл да провериш на кортовете и в конюшната?

— Разбира се, скъпа.

Той се върна след двадесетина минути. Орсина го чакаше под магнолията.

— Веспата я няма и там.

Обадиха се на Анджеला по мобилния телефон.

— Да?

— Анджеला, къде си?

— Съжалявам, баронесо, аз съм Саманта. — Тя бе вдигнала мобилния телефон на малката баронеса, който беше оставен в нейната стая.

Орсина помисли малко и реши да говори с чичо си.

— Чичо, Анджеला изчезвала ли е и преди? Има ли нещо свързано с нея, което не си ми казал?

— Сигурна ли си, че не е някъде наоколо?

Орсина описа безплодното им търсене и не отстъпи, очаквайки някакво обяснение. Баронът сгъна бележките си, свали очилата за четене и каза:

— Орсина, твоята сестра е безразсъдна и непредсказуема. Младите хора притежават излишък от енергия. Те много рядко я насочват в правилната посока. Вече се е случвало няколко пъти да излезе, без да се обади на някого.

— Защо?

— Нали разбираш, проблеми с гаджетата. Винаги сме успявали да я открием в хижата. Ключовете са у нея. Не, няма смисъл да опитваш да ѝ се обадиш там. И преди откачваше телефона.

Семейството притежаваше хижа в Ортисеи, Доломитите, където обикновено празнуваха заедно Коледа.

— Никога не си ми споменавал. Защо?

— За какво да го правя? Да те тревожа? И след това да се карам на сестра ти? Първият път, когато отиде в хижата, беше, защото

гаджето ѝ я зарязало най-неочаквано. Втория път заведе друго гадже.

— Може и да си бил прав, чичо — каза Орсина. Тя излезе от библиотеката, но още не беше готова да вдигне тревога, като спомене обещанието на Анджела от предишната вечер.

По време на обяда не стана дума за Анджела, но настроението беше потиснато. Найджъл усети тревогата на жена си и затова докато си пиеха кафето, предложи:

— Скъпа, готвя се да изляза за следобедната си разходка. Нямам нищо против да я удължа и да потърся Анджела.

— О, да, ще ти бъда много благодарна — отговори Орсина.

— Къде каза, че се намира хижата? Чакай да взема пътната карта.

Не беше трудно да я намери. Близко до Верона трябваше да излезе на магистралата за прохода Бренер, който свързва Италия с Австрия и да кара на север чак до Понте Гардена. После трябваше да следва пътя през долината Гардена и нагоре към планината в продължение на около тридесетина километра до Ортисей, старинно тиролско градче. Там вече лесно щеше да намери хижата.

— Ще ти се обадя на мига, щом науча нещо — обеща Найджъл, който беше сменил шортите с широк бял ленен костюм. — А ти ми се обади, ако случайно се появи, преди да съм се върнал. — После потегли с рев с ферарито.

Час и половина, след като тръгна, щом отмина Болцано, пътят се изпъстри с много завои, тунели, поразително високи мостове и наклони по нагорнището към прохода Бренер. Тежкото трасе подлагаше на изпитание шофьорските му умения и причината да наруши ограничението от сто и тридесет километра в час беше усещането за спешност. Малко преди изхода от магистралата към Понте Гардена, точно зад тунела имаше засада на патрулка от пътната полиция. Гледката на „Ферари“ 365 GT, превишило ограничението на скоростта, беше твърде голямо изкушение и естествено, го подгониха. Найджъл ги видя в огледалото за обратно виждане и намали. Скоро спря на аварийната лента. Полицейската кола закова точно зад него.

От нея слязоха трима полицаи и закрачиха наперено към ферарито. И тримата бяха смугли, чернокоси и имаха доста надут вид в спретнатите си униформи.

— Покажете ми документите си, моля — каза единият, докато останалите двама се възхищаваха на ферарито. Найджъл му подаде шофьорската си книжка, талона и след известно ровене в жабката бланката за застраховката. Пътният полицаи разгледа внимателно документите, после отиде при патрулната и вкара данните в преносимия компютър.

Междувременно другите двама започнаха да задават на Найджъл въпроси за колата. Той отговаряше приятелски, с възможно най-доброто си италианско произношение, което много напомняше това на Лаурел и Харди в преведените на италиански филмчета, които винаги разсмиваха Орсина. Това се случи и с полицаите. Те се опитваха да маскират смеха си с широки усмивки или като извъръщаха глави настрани към върховете на Долomitите наоколо. Накрая го помолиха да отвори предния капак, просто от любопитство. Найджъл търпеливо изпълни желанието им.

Докато двамата зяпаха топлия дванадесетцилиндров V-образен двигател, третият слезе от полицейската кола и тръгна към Найджъл. Беше новобранец и много искаше да направи впечатление на началството. Документите са наред, обясни той на разтревожения Найджъл, но би ли могъл да му покаже *triangolo* и оранжевата жилетка?

— *Triangolo*? — учуди се Найджъл на глас. Новобранецът потисна усмивката си и обясни:

— Да, *triangolo*. Трябва да имате в колата, защото така изисква законът. — Говореше за червения аварийен триъгълник, който водачът трябва да разположи петнадесет метра зад повредената си кола, за да не се блъснат идващите в нея. Найджъл нямаше представа, че трябва да има такова нещо, но и не знаеше дали бившият собственик не е пъхнал някъде това чудо.

Началникът и другият полицаи се наслаждаваха на сложния, съвършено реставриран двигател от 1967 г., затова новобранецът реши да бъде услужлив, въпреки че не беше негова работа да подсказва къде може да е триъгълникът.

— Може да потърсите в багажника? — предложи той. — Обикновено там ги държат.

— Трябва ли непременно да го видите? — попита Найджъл.

— Ако не го покажете, ще трябва да ви глобя.

— Добре, тогава просто ме глобете. Много бързам, затова ще ви помоля това да стане по-бързо.

Макар да работеха и живееха в най-северната част на Италия, и тримата пътни полицаи идваха от юга. Най-младият беше от Калабрия, а другите двама от Сицилия. Обикновен полицаи щеше да каже: „Значи искате глоба? Добре, така да бъде“. Обаче тези трима представители на затънтения юг бяха твърде докачливи. И тримата сметнаха резкостта на Найджъл за обида. Затова вместо да ускорят процедурата, нарочно щяха да я забавят.

— Какъв е проблемът? — попита началникът на патрула.

Новобранецът обясни. През това време ферарито стоеше с отворен преден капак, а всички документи бяха в ръцете на младия полицаи.

— Мистър Макферсън — каза началникът, след като разбра за какво става дума, — аз наистина смятам, че е редно да потърсите триъгълника. Бихте ли отворили багажника, моля?

Найджъл се намръщи. Не беше свикнал да му заповядват и това беше очевидно за полицаите, които умираха от желание да пречупят волята му. Най-накрая той слезе от колата, заобиколи я и отвори багажника.

Миг и след това новобранецът се развика:

— Шефе! Шефе, бързо ела да видиш!

Другите полицаи стигнаха до задницата на ферарито и видяха тялото на млада жена, свито в багажника. Началникът изруга и постави показалеца си на около сантиметър от едната ѝ ноздра, като внимаваше да не я докосне. Почака тридесет, четиридесет, петдесет секунди за някакъв признак на живот. Жената не дишаше.

Анджела беше мъртва. Невиждащите ѝ очи бяха затворени, изражението на лицето спокойно, а сламенорусата ѝ коса блестеше.

Тримата полицаи се обърнаха към Найджъл със зверски погледи и преди да успее да каже нещо, му сложиха белезници, накараха го да се качи отзад в патрулката и го заключиха там. След това повикаха по радиостанцията следствия и съдебномедицинския отдел.

Подкрепленията пристигнаха много бързо. Найджъл беше преместен в друга полицейска кола, собственост на Следствия отдел, и го откараха в дирекцията в Болцано, столицата на района Алто Адидже. Полицейските групи от следствия отдел и съдебната

медицина започнаха подробен оглед на тялото на младата жена и на колата, особено на багажника. Снимаха, снемаха отпечатыци, косми и така нататък. Едва късно вечерта дежурният съдия, който беше дошъл на местопроизшествието, разреши да бъдат преместени тялото и колата, която беше иззета. А Анджеа откараха направо в моргата в Болцано.

Около шест вечерта на Найджъл, който все още беше с белезници в полицейското управление и под охраната на двама полицаи, му съобщиха, че е *fermo di indiziato di delitto*. Той нямаше понятие от правните термини на италиански, и макар в управлението неколцина полицаи да говореха немски, никой не знаеше английски. Така че нямаше как да разбере какво означават тези думи. Разбра, че следователят е на път за предварителна среща.

По закон Найджъл имаше право да проведе един телефонен разговор, и то с адвокат. Нямаше право да се обажда на никого друго. Мобилният му телефон беше иззет и го накараха да им даде номера. Найджъл носеше визитката на адвоката в портфейла си.

— Шефе — подвикна полицаят с визитката в ръката, — това е чуждестранен номер. Да се обадя ли?

Тревогата на Найджъл се обърна в ужас. Какво ще стане, ако не се обадят на неговия адвокат? Какво ще прави?

— Погледни го — каза началникът и след това продължи, но вече обърнат към Найджъл. — Насра ли се, а? Не се тревожи, лайно такова — добави мъжът, — ако не можем да се свържем с адвоката ти, съдът ще ти назначи някой да те защитава. Откъде е неговият адвокат? — обърна се той към по-младшия си колега, който държеше визитката в ръка.

— Пише Лондон.

— Лондон, а? — обърна се той отново към Найджъл. — Е, Англия е член на Европейския съюз. Имаш право да се обадиш. Набери го — нареди той на полицая.

Адвокат Роуъс от кантората „Роуъс, Блум & Магилс“ едва можа да познае своя клиент и приятел, изгубил цялото си чувство за хумор и обичайното си равнодушие. По телефона с него разговаряше един отчаян Найджъл Макферсън, който го умоляваше за помощ. За да се увери, че това наистина е Найджъл, адвокатът го поразпита за няколко сложни съдебни спорове, които беше водил от негово име. За негово

учудване отговорите му бяха точни. Значи този ужасен глас наистина беше на добрия стар Найджъл?

След няколко минути господин Роуъс разбра положението. Найджъл бурно защитаваше своята невинност и подчертаваше ужаса от ужасното разкритие. Имаше нужда от адвокат повече, отколкото от въздух. И по-точно, адвокат по криминални дела! Иначе ще вземат да му прикрепят някой бездарник, който ще знае само немски. А това е единственият разговор, който има право да проведе.

Господин Роуъс го изслуша внимателно, след което каза:

— Найджъл, чуй ме внимателно. Аз не съм адвокат по криминални дела, но за мен това не е съвсем непозната територия. Не познавам италианския наказателен кодекс, но Италия е цивилизована държава и никой не може да те арестува, защото и там важи правилото, че си невинен, докато не бъде доказана вината ти. Това ме кара да мисля, че най-вероятно си задържан само временно. Разбират ли какво ти казвам?

Да, разбираше.

— И така — продължи адвокатът, — скоро ще започне разследване. Трябва да знаеш, че е много тежко косвено доказателство да те хванат да караш с превишена скорост към австрийската граница с трупа на балдъзата ти в багажника. Само не ми казвай, че е била красива.

— Напротив.

— О, боже! А на колко — с внезапно пробудено любопитство поиска да разбере адвокатът — години беше?

Когато господин Роуъс чу, че скоро щяла да стане на осемнадесет, той добави решително:

— Найджъл, аз ще уредя всичко. Утре сутринта някой от най-добрите адвокати по криминални дела в Милано ще дойде да поеме случая ти. Разчитай на мен. А сега ми кажи точно къде са те задържали. Трябва да знам подробностите.

Прокурорът, който щеше да координира разследването, и полицейският инспектор, избран да го води, пристигнаха заедно скоро след това. Първият, който в Италия се наричаше обществен обвинител, произхождаше от скромно семейство. Висок, строен, с посивяваща коса и настойчиви сини очи, той си беше спечелил името на неподкупен. Двамата изобщо не обърнаха внимание на Найджъл, а

веднага се заеха да изчетат докладите, които полицията беше напечатала в официалния канцеларски стил. След това прокурорът се обърна към Найджъл, представи се и каза, че е нужно неговото съгласие, за да съобщят на близките му. По закон трябваше да ги уведомят, ако той се съгласи. Съгласен ли е?

Съгласен е, стига да го направят внимателно и да кажат само на чичото на Андже́ла, който е неин настойник.

— Моля ви, не говорете с жена ми, тя е нейна сестра. Чичото ще ѝ каже.

Въпреки желанието си прокурорът се развесели от акцента на Найджъл. Заради напрежението, на което беше подложен, той звучеше още по-смешно.

— И как се казва чичото на жертвата? — Когато чу „барон Ривиера дела Мота“, прокурорът помоли инспектора за една цигара. Бягство с „Ферари“, модел 1967 г., англичанин за главен заподозрян, който говори италиански като Лаурел и Харди и в добавка един барон — разследването обещавахе да бъде голям цирк.

Найджъл наблюдаваше прокурора, докато той лично се обаждаше на барона. Отговори някакъв слуга със странен акцент, който каза на прокурора, че баронът е зает. Нека почака минутка и той ще го свърже с баронесата. Преди прокурорът да разбере какво става, Орсина се обади.

Тя се изненада, че на телефона е прокурорът от криминалния съд в Болцано. Нещо не е наред ли?

— Не — отговори той, запазвайки присъствие на духа. — Просто искам да говоря с барона, ако обичате.

— В момента е зает. Работата не може ли да почака?

— Страхувам се, че не. Трябва да ви помоля да ме свържете с него.

Орсина, чиято тревога се засили, бързо се подчини.

Баронът беше много раздразнен, че са го прекъснали. Не му пукаше кой се обажда. Какво може да иска от него някакъв дребен магистрат? Откъде? Болцано? Какво, по дяволите, иска?

Прокурорът му разказа всичко.

— Нашите съболезнования, господин Ривиера дела Мота — той нарочно избягваше да се обръща към него с титлата му. — Задържахме господин Макферсън. Утре сутринта ще се проведе предварителен

разпит в съда в Болцано. Господин Макферсън моли да съобщите внимателно новината на съпругата му.

По време на телефонния разговор баронът бе пребледнял. След това се почувства зле. Орсина го намери да се гърчи на пода и да зяпа за въздух. Тя повика Джорджо и той веднага се обади на семейния лекар, който беше и приятел на барона.

— Пулсът му е слаб. Затова му инжектирах стимулант — половин час по-късно каза лекарят на Орсина. — Ще се оправи, но въпреки това през следващите два дни ще минавам, за да го наглеждам. Погрижи се да си почива колкото може повече.

След като лекарят си тръгна, баронът с пресеклив глас нареди на Джорджо да разпусне учениците му за днес и да повика Орсина при него. Стиснал ръката ѝ, той разказа какво беше чул от прокурора и видя как изражението ѝ се промени от тревожно в объркано. Първоначално тя не искаше да повярва. Но това не можеше да бъде шега, нали? Щеше да е проява на страшно лош вкус. Обаче трагичният поглед на чичо ѝ казваше всичко. Скоро двамата заридяха прегърнати.

Трагедията беше ужасна не само защото се случи напълно неочаквано, но и защото бе чудовищно усложнена от предполагаемото участие на Найджъл. Възможно ли беше да има нещо общо с това? Да е убил Анджеला? Не, не, не би могъл! Защо? Защо, за бога, да го прави? Орсина се опита да зададе на чичо си тези въпроси, но риданията ѝ пречеха и тя, се питаше само наум.

Продължи да ги прехвърля из главата си дори когато караше към Болцано. Успя временно да потисне сълзите си и да съсредоточи вниманието си върху шофирането. Откакто бяха пристигнали в Италия, тя изпитваше тайно подозрение, че Найджъл може да има някаква афера с Анджеला. Но сигурно бъркаше! Защо би направил нещо подобно? И най-вече, това не би било причина да убие любовницата си. Да убие любовницата си... Когато тази представа доби плът и кръв във въображението ѝ, Орсина едва не изгуби контрол върху колата и отново заплака. Сълзите замъгляваха зрението ѝ и тя отби и спря на аварийната лента, преди да се отдаде изцяло на скръбта.

В десет вечерта най-сетне успя да стигне до полицейското управление в Болцано. Там ѝ казаха, че съпругът ѝ ще прекара нощта в затвора и че посещения не се разрешават. Тя събра смелост и попита за

Анджела. Била в моргата и като нейна сестра, Орсина имала право да я види.

— Всъщност — добави дежурният полицай — щяхме да се обаждаме на вас или на някой друг роднина, за да потвърди нейната самоличност.

Двама полицаи я закараха до моргата и я накараха да почака в едно помещение, осветено с неонов лампи, чиито стени и под бяха покрити с бели фаянсови плочки. Сама, обхваната от скръб, тя заплака безутешно.

Малко след полунощ Орсина видя през замъглени от сълзи очи сестра си, легнала неподвижно на масата за аутопсии. Руменият ѝ тен бе засенчен от бледност. Когато се наведе да я целуне и прегърне, една полицайка се опита да я спре, но сестрата я успокои.

— Няма нищо, аутопсията вече мина.

Орсина прекара нощта в хотел в центъра на града, докато Найджъл преживяваше същите и дори по-големи терзания в затворническата килия.

На другата сутрин го прехвърлиха от затвора в съдебната палата. Там го чакаше специалистът по криминални дела, който господин Роуъс бе успял да осигури. Слава богу, помисли си Найджъл. Адвокат Алемани беше добре обръснат и се усмихваше в своя отличен тъмносив костюм от „Карачени“.

— Господин Макферсън, радвам се да се запознаем, макар да ми се иска да не беше станало при тези обстоятелства. — Те се здрависаха, а после той се представи. Говореше английски със силен акцент, но граматически вярно, и много точно подбираше думите, както установи Найджъл, докато волю-неволю изслушваше подробното обяснение как адвокатът калкулира хонорарите си. Те бяха безбожни, но това беше последната грижа на Найджъл.

— Имаме малко време преди началото на разпита и вие имате право да говорите насаме със своя адвокат. Моля, разкажете ми всичко, което трябва да зная.

Найджъл започна, като го увери в своята невинност, след това изброи събитията от предния ден и завърши отново с потвърждение на невинността си. Изрази дълбок ужас и тъга от смъртта на Анджела, а накрая и голяма загриженост за жена си.

Адвокатът го слушаше внимателно, вторачил сивите си, безизразни като стриди очи в лицето му. Изключителен и много известен адвокат по криминални дела, за него говореха, че може още при първата среща да прецени дали клиентът му е невинен само като изслуша неговото изложение на фактите. Найджъл не можеше да знае това.

— Е, господин Макферсън, това ли възнамерявате да кажете на прокурора? — попита той след известно мълчание.

— Да. Това е истината.

— Сигурен ли сте?

Найджъл си наложи да се овладее и повтори много сериозно:

— Това е пълната истина. Само това знам. Не зная как тялото на Анджеела се е оказало в багажника на моята кола, нито защо, а още по-малко кой го е сложил там. Дори не знам дали е била мъртва, когато е сложена там, или е умряла вътре. Единственото, което знам, е, че съм невинен.

— Защото, нали разбирате — продължи адвокатът, сякаш изобщо не беше чул казаното от Найджъл, — имате пълно право да не отговорите на нито един въпрос по време на разпита. Мисля, че в настоящия момент това ще е най-доброто за вас.

— Защо? Нямам какво да крия. Искam да заявя своята невинност.

— Добре тогава, но се придържайте към онова, което ми разказахте.

— Сякаш съм го измислил? Адвокате, няма към какво да се придържам. Това с чистата истина.

— Разбира се. Просто се придържайте към първата версия, която чух. И моля, опитайте се да изглеждате изпълнен с възмущение.

Прокурорът току-що бе получил доклада от аутопсията от съдебния лекар. Прочете го два пъти, а после се обади на единия от лекарите, за да му зададе няколко въпроса. Преди разпита на Найджъл изведнъж осъзна, че спешно трябва да говори с инспектора, който сам беше избрал за този случай. Още предния ден беше сменил другия, според него неподходящ точно за това разследване. Съобщиха на прокурора, че защитник на господин Макферсън ще бъде Алемани, който се смяташе за един от най-противоречивите адвокати по криминални дела. Човек, процъфтяващ от своята известност и от разточителните си хонорари. И който на всичко отгоре печелеше

повечето от делата си. Вчера следобед беше говорил с барона. Телефонът бе вдигнал един слуга. Тези хора миришеха на пари. Това щеше да се окаже много шумен случай. Беше достатъчно сензационен и без господин Макферсън да кара колекционерско „Ферари“ с трупа на малолетната сестра на съпругата си в багажника. Прокурорът бе събрал цялата информация за Найджъл, до която неговата служба имаше достъп, и вече бе осъзнал размера на неговото богатство.

Новият инспектор беше син на ски учител от Кортина, един от най-скъпите зимни курорти в Европа. Баща му беше учил богатите как да карат ски и като дете той бе завързал много приятелства с богаташки деца от Рим, Венеция и Милано. Сега, в края на тридесетте, висок, красив, русокос, със сини очи и с елегантен костюм в рамките на неговите възможности, инспекторът почти приличаше на един от тях. Ако не друго, размишляваше прокурорът, поне е бил достатъчно дълго време в компанията на богати хора, така че няма да таи възмущение срещу тях или още по-лошо от гледна точка на разследването — да изпитва страхопочитание. Повикаха инспектор Гедина да дойде в съда. Беше необичайно, прокурорът да иска лично да му съобщи резултатите от аутопсията.

— Причината за смъртта е сърдечен удар.

— Наистина ли? На седемнадесет?

— Точно така. Съдебните лекари вече се свързаха със семейния лекар. Жертвата не е страдала от сърдечно заболяване, не е боледувала от ревматична треска. Нищо. Била е напълно здрава. Обаче смятаме, че по някакъв начин е умряла насилствено. Съдебните лекари са били задължени да впишат това в доклада си. Те са на мнение, че нещо трябва да е причинило сърдечния пристъп. Не са сигурни какво точно и оставят предположенията на нас.

— Колко услужливо и любезно — подхвърли инспекторът. — Добре. Беше ли открито нещо по тялото й?

— Само едно малко зачервяване на врата. По-късно ще можеш лично да огледаш трупа. Съдебните лекари са отбелязали, че това най-вероятно е... градинка.

— Смучка? Това не би предизвикало сърдечен удар.

— Знам, инспекторе, знам.

— И това ли е всичко? Никакви следи от насилие по тялото й?

— Не.

— Тогава сигурно си имаме работа с един много пестелив убиец — отбеляза инспекторът с присмех. — Предполагам, че няма и отпечатъци?

— Точно така. Откъде знаеш?

— Това съответства на профила на пестеливия убиец. Обикновено са много внимателни. Някакви чужди косми?

— Не. Нито по нея, нито в багажника на ферарито. Открити са косми в купето. Те ще бъдат анализирани и сравнени. Няма да се изненадаме, ако се окажат на господин Макферсън. Все пак той е собственикът на колата и това няма да докаже нищо. Съвсем естествено е да има негови косми в купето.

— Следи от кръв, семенна течност, слюнка?

— Нищо.

— Нещо под ноктите й?

— Не.

— Успяха ли съдебните лекари да установят дали жертвата не е участвала в полов акт преди, по време или след смъртта си?

— Не са могли да намерят признаци за полово сношение, но трябва да предположим, че е имало любовна игра.

— Любовна игра? О, да, смучката на врата. Някакво указание за нея? Нещо необичайно?

— Може би да, а може би не. По цялото й тяло са открити следи от сапун. Обаче докторите посочват, че вероятно просто е взела вана малко преди смъртта си.

— Марката на шампоана?

— Още не е установена.

— Ще ги накараш ли да я изследват повторно? Може да успеят да установят марката.

— Добре, смятай го за уредено. Всъщност ще им се обадя още сега. — Прокурорът имаше номера на мобилния телефон на единия от съдебните лекари.

Докторът обеща, че ще се върне в моргата със своя колега и двамата ще направят всичко възможно, за да определят химическите съставки на шампоана, макар че вече може да е късно за това. Следите така и така били слаби. Споменали го, защото в практиката си досега не били срещали труп с толкова много следи от сапун. Когато затвори, инспекторът попита:

— Успяха ли да установят времето на смъртта?

— Вчера между 1 и 3 часа сутринта.

— Наистина ли? — Тази подробност събуди любопитството на инспектора. — Сигурни ли са?

— Сигурни са. Нарочно избрах много добри специалисти. Не са от местните полицейски лекари. Преподават във Веронския университет и вече много пъти са помагали на полицията. Спечелили са доброто си име с работа.

— В такъв случай веднага възниква въпросът къде е бил заподозреният, когото задържахте, по време на смъртта на жертвата?

— Скоро ще разберем. Или поне ще научим какво има да каже той по въпроса. — Настъпи пауза и след малко прокурорът продължи: — Смятам, че трябва да отидеш във вилата и да разпиташ роднините, прислугата, изобщо всички, които вчера са били там.

— Господин прокурор, мисля, че вече трябваше да съм там — каза инспектор Гедина и стана.

— Може и да си прав. Добре, вземи най-добрите си хора и вървете. Ще ти звънна по-късно и ще ти разкажа как е протекъл разпитът.

Докато прокурорът говореше с инспектор Гедина, разрешиха на Орсина да види Найджъл в присъствието на двама пазачи и защитника му Алемани.

Найджъл я хвана за ръцете, а тя едва успя да сдържи сълзите си. Той намрази всеки атом на тялото си. Да се окаже тук в подобно положение беше толкова несправедливо, или по-скоро нелепо. Заяви тържествено своята невинност пред Орсина и се опита да я утеши за смъртта на сестра ѝ. Орсина обаче беше раздвоена. Нещо не ѝ позволяваше да му повярва напълно. По време на безсънната си нощ в хотелската стая тя отново и отново прекарваше през главата си всички случаи, когато Найджъл беше излизал със сестра ѝ. Беше се случвало доста пъти. Може би прекалено често. Защо му трябваше да я взима със себе си? А тя, каквато беше разглезена и склонна да флиртува, дали не си е доставяла удоволствието да се прави на съблазнителна? Но дори и така да беше, защо Найджъл ще я убива? Защо? Не, той не би могъл да го направи. Нямаше мотив, а ѝ нейният съпруг не беше луд.

Прокурорът не пусна Орсина в стаята за разпити. Бяха допуснати само двамата пазачи, секретар, преводач, стенограф и адвокатът на

заподозрения. Първо той се зае да обясни на Найджъл защо е бил и защо продължава да бъде задържан. Косвените доказателства недвусмислено сочели участието му в убийството на Анджела Ривиера дела Мота. След това остави Найджъл да излее чувствата си. Той повтори пред прокурора това, което беше разказал на всички досега, като през цялото време ревностно повтаряше, че е невинен. Когато свърши, видимо удовлетвореният Алемани попита дали задържането на неговия клиент не е прекалено сурова мярка?

— Адвокате, разпитът още не е започнал. Да не прибързваме. Господин Макферсън, зная, че италианският не е вашият майчин език, затова ако не разбирате някой въпрос, моля да ми кажете, за да се включи преводачката. Довели сме я специално заради вас.

Сигурно осъзнавате, че това е официален разпит и ще давате показания под клетва. Вашият адвокат трябва да ви е обяснил това. Затова всичко, което кажете, може да се използва като доказателство.

— Зная, но няма какво да добавя към онова, което ви казах преди малко.

— Аз ще преценя дали е така. Къде прекарахте нощта завчера и вчера?

— Във вила „Ривиера“.

— Кой беше с вас?

— Членовете на семейството.

— Моля да ги изброите.

— Моята съпруга Орсина, Анджела, техният чичо барон Емануел.

— Само те ли бяха там?

— Не. Има и прислуга: Думитру, икономът, и неговата жена Афина, която е готвачка. Мариана, старата икономка, и Саманта, камериерката. О, и Джорджо, секретарят на барона. Разбира се, и градинарят Джузепе. Мисля, че живее в къща близо до вилата.

— Как прекарахте вечерта?

— Просто се мотаех. Почетох списания, проверих пътната си карта за още винарски ловни излети. — Той обясни какво има предвид.

— Къде прекарахте нощта?

— В спалнята, която беше определена за мен и жена ми.

— И какво правихте там?

— Спах.

— Сам?

— Не, с жена ми.

— В колко заспахте?

— Откъде да знам? Обикновено не поглеждам часовника си, когато това се случва.

— Така ли? Тогава ние също можем да не поглеждаме часовниците си и да ви оставим да гниете в затвора, докато не отговорите на всички мои въпроси колкото може по-изчерпателно! — Прокурорът изрече всичко това бързо и с повишаващ се тон. Найджъл помоли за помощта на преводача и никак не хареса чутото.

— Добре, не знам точно в колко съм заспал. Мога да кажа единствено, че аз и жена ми си легнахме около полунощ.

— Тя първа ли заспа?

— Да.

— На двойно легло ли спите във вилата?

— Не, на две отделни, допрени едно до друго.

Разпитът продължи няколко часа. След това Найджъл беше изпратен под охрана обратно в затвора. Съдията обясни на твърде разпаления адвокат, че според член 390 на Наказателнопроцесуалния кодекс ще поиска от наблюдаващия досъдебното производство съдия, пред когото отговаряше, да потвърди временното задържане на господин Макферсън.

Алемани възрази речовито, но и той трябваше да изчака решението на съдията.

На следващия ден, след като изчете полицейските доклади, изложението на следователя и доклада от аутопсията, както и разпечатката от разпита, съдията потвърди продължаването на временното задържане на господин Макферсън.

Скоро след края на разпита по настояване на следователя Орсина се върна във вилата, придружавана от полицейска кола. Трябваше да бъде на разположение на инспектор Гедина.

11.

— Бароне, моля да приемете моите съболезнования за нещастиято, сполетяло вашето семейство — каза инспектор Гедина. — Разбирате, че се налага да ви задам редица въпроси. — Тук се чувстваше желан като зъбобол, но дългогодишната професионална практика му беше помогнала да свикне с това усещане, а по-късно му стана безразлично. Баронът беше разстроен. Седнал в едно от креслата в салона, той изглеждаше смален от внушителната обстановка, беше възмущение на безпомощността. Инспекторът прочисти гласа си и попита:

— Можете ли да ми кажете къде бяхте в нощта, когато жертвата е изчезнала?

Баронът се сви, когато чу думата „жертва“, и след известно време отговори:

— След вечерята във вилата отидох с колата в ателието си на около два километра южно от тук. Стоях там до някое време след полунощ, подготвих лекцията си за следващия ден.

— Мога ли да пуша? — попита инспекторът.

Баронът му хвърли леден поглед, но му разреши.

— И така — започна инспекторът след първото дръпване, — вие казахте, че...

— ... Подготвих лекцията си. Когато свърших, излязох от ателието, върнах се тук, във вилата, и си легнах да спя.

— В колко часа?

— Не мога да ви кажа точно. Мисля, че някъде около един.

— Някой видя ли ви? Член на семейството или прислугата?

— Нямам представа. Попитайте ги.

Инспекторът се наслаждаваше на цигарата си.

— Бароне, споменахте лекции. Пред кого ги изнасяте и какъв е техният предмет?

Емануел го стрелна с яростен поглед.

— Инспекторе, току-що прекарах една от най-ужасните нощи в живота си. Моят лекар ми предписа да си почивам. Може ли да говорим за моите хобита някой друг път?

— Обещавам, че няма да ви уморявам. А що се отнася до това, кое е от значение и кое не е, на този етап нищо не може да бъде изключено. Затова моля да обясните и хайде да се опитаме да бъдем малко по-енергични.

Ако баронът беше в нормално състояние, той щеше да накара младия мъж да съжалява за своята безочливост. Но в сегашното си състояние просто се подчини.

— През годините — започна да обяснява той — привлякох доста голяма публика от млади хора. Те ценят моите анализи на европейската история в светлината на *philosophia perennis*.

— Моля? Какво означава последната дума?

За миг баронът сякаш си възвърна самоувереността.

— *Philosophia perennis* е древната вечна философия, обща за всички култури. Предполагам, че това им помага да разберат трудните времена, в които живеем. Наскоро се съсредоточих върху отделни моменти от средновековната история.

— Учениците ви плащат ли такса? Свързан ли сте с някой университет?

— Нищо подобно. — Отговорът беше рязък.

— Имате ли постоянни ученици? Познавате ли лично някои от тях?

— Инспекторе, наистина ли трябва да зададете всички тези въпроси точно сега?

— Бароне, разбирам ви, но трябва да помогнете на разследването с всички сили. Племенницата ви изисква справедливост. Затова ви питам повторно: познавате ли лично някои от тези млади хора?

Баронът очевидно беше разстроен и вбесен, но положи върховно усилие и се опита да отговори спокойно.

— Много внимавам да не си създавам лични връзки с тях. Не ламтя за позицията на гуру, водач на секта или баща изповедник на разстроената младеж. Моите лекции не се рекламират.

— Тогава как научават за тях?

— От уста на уста. Очевидно информацията достига до повечето страни от Западна Европа.

Гедина бе решен да не допусне да се впечатли.

— Знаете ли имената на някои от слушателите си?

— Неколцина настояха да се представят лично, но не си спомням имената им, а и не искам по причините, които вече ви изтъкнах.

— Знаете ли с какво се занимават, когато не посещават вашите лекции? Как стигат до тук? Например къде отседат? Вила „Ривиера“ е доста отдалечена.

— Това си е тяхна работа, не моя. — Баронът затвори очи и си пое дълбоко дъх. Все още със затворени очи, измърмори:

— Питайте моя секретар Джорджо Мозер. Той живее във Верона. Инспекторът обаче беше безмилостен.

— Можете ли да ми кажете приблизително колко души присъстваха на последната ви лекция?

— Около стотина.

— Стотина? — По лицето на Гедина се изписа загриженост, но баронът не забеляза, защото още стоеше със затворени очи. — Племенницата ви Анджеа присъствала ли е? Бароне? Добре ли сте? — Устата на стареца се отвори, главата му клюмна настрана и той задиша късо и учестено. Инспекторът повика помощ.

Появи се Думитру, който помогна на барона да стане.

— Сложете го да легне и веднага се обадете на лекаря — нареди инспекторът и излезе от салона. Не се радваше на бъдещото си вземане-даване с човек, който предизвикваше толкова противоречиви чувства. Въпреки това се наслади на възможността да се разходи из вилата, толкова различна от обичайните окаяни места, където преминаваше професионалният му живот.

Стигна до кухнята и започна с разпита на Афина и Саманта. Те изглеждаха разстроени и той определено не можеше да повярва, дори и да искаше, че те имат нещо общо с убийството. Въпреки това ги разпита задълбочено, докато един от полицаите не го прекъсна.

— Инспекторе, намерихме нещо, което мисля, че трябва да видите.

— За какво става дума, Колучи?

— Ще ви закараме там с кола.

Колучи, масивен тип с ококорени очи, когото вечно пропускаха при повишенията, обичаше да си придава тайнственост, но Гедина прояви снизходителност. Те се качиха на полицейския автомобил.

Инспекторът едва успя да запали друга цигара и вече бяха пристигнали.

— Какво, по дяволите, е това? — попита той.

На една ливада сред лозята се издигаха множество палатки. Някои от техните обитатели стояха наоколо, разговаряха и пушеха. Учениците. Разбира се, съобрази инспекторът и сам се наруга. Не се беше сетил, че сигурно лагеруват наоколо, а би трябвало!

— Колучи, обади се за подкрепления. Кажи им направо да долетят. Искам още двадесет души заедно с Галорини.

— Не смятате ли, че е по-добре да се обадя във Верона? Те могат да дойдат по-бързо.

— Не, това е *наше* разследване. Обади се на нашите в Болцано. Дотогава ние ще се занимаем с щастливите къмпингари. Кажи им да дойдат колкото може по-бързо!

Гедина слезе от колата и се приближи до един младеж. Другите ги наобиколиха. По негова преценка бяха около тридесетина.

— Това е полицейско разследване — каза той високо. — Искам всички да дойдете с мен във вилата — Те го загледаха недоверчиво и дори враждебно. — Колучи — провикна се той, — ела тук. Помощникът му се дотътри в кръга от младежи и започна да ги оглежда, а Гедина се обърна към тях:

— Чуйте ме. Току-що разговарях с барона. Той също иска да ни сътрудничите. Ясно ли е? Така че трябва да дойдете с нас във вилата.

Те се подчиниха по-смирено, отколкото беше очаквал. Гедина поведе групата, а Колучи ги следваше бавно с колата. Както инспекторът, така и полицаят имаха готовност да извадят служебните си пистолети.

Стигнаха без произшествия до вилата, където ги очакваха полицаи. Гедина накара двама от тях да заведат групата в балния салон. След като се събраха, той се изправи на подиума, заемайки мястото на барона.

— Трябва да ви съобща една трагична новина. — Младежите започнаха да си шушукат, а той продължи: — Племенницата на барона беше открита мъртва при неизяснени обстоятелства. Ще ви зададем няколко въпроса. Надяваме се, че ще можете да помогнете на разследването. Това е всичко.

Разбира се, това не беше цялата истина. Технически погледнато, младите мъже, които стояха пред него, също бяха заподозрени. Те са били в имението през нощта, когато Анджеа е била убита. Ако е била убита някъде тук, в границите на имота. Обаче той трябваше да изчака подкрепленията, а междувременно да проведе непринуден разпит с учениците на барона. Трябваше да внимава да не бъде прекалено заплашителен, защото иначе можеха да се опитат да избягат.

Когато повиканите полицаи най-сетне пристигнаха, инспекторът въздъхна с облекчение и отиде в библиотеката, за да проведе разговор по мобилния си телефон. Обади се в дирекцията и помоли да го свържат с прокурор от Верона, който трябваше да му звънне колкото може по-бързо на мобилния му телефон. Спешно. След това даде нареждания на Колучи. Той и неговите хора трябваше да разпитат всички ученици, да научат техните имена, адреси и така нататък. И да ги притиснат да отговарят. Никой не биваше да излиза от балната зала. А на Галорини нареди:

— Вземи няколко души и претърси вилата и всички прилежащи сгради. Баронът спомена някакво ателие — него също. Огледайте и градината, лагера на учениците, лозята и гората. Всичко трябва да се претърси, защото всяка следа може да се окаже от огромно значение.

— Инспекторе, имаме ли заповед за обиск?

Това беше Галорини, както обикновено точен и методичен, което можеше да се очаква от човек, завършил класическа филология. Не, естествено, че нямаха. Гедина повика Думитру:

— Надявам се, че баронът се чувства по-добре. Моля да идете в стаята му да попитате дали ще ни позволи да претърсим наоколо. Веднага ми съобщете отговора.

Думитру се върна само след няколко минути.

— Баронът ви благодари, чувства се малко по-добре. Дава ви разрешение да направите всичко нужно за вашето разследване. — Галорини беше удовлетворен и претърсването стана негова задача за този ден, а и за следващия. Преди да започне с разпита на Думитру, Гедина го попита за неговото разрешително за работа. То беше наред. След това му зададе много други въпроси. Когато свършиха, нареди на Галорини да използва Думитру като водач при претърсването на имението.

Скоро след това с полицейската кола пристигна Орсина, и видя инспектора. Беше започнала да се съвзема от началния шок и изпитваше огромно озлобление срещу властите, затова че бяха задържали нейния съпруг. Беше прехвърлила събитията през ума си и бе осъзнала онова, което беше пропуснала при предишните си безумни опити да си спомни: тя и Найджъл бяха спали заедно през съдбоносната нощ. Не, напразно подозираха горкия Найджъл. Това беше възмутително. Как можеха?

— Инспекторе, ако искате да ме питате нещо, питайте сега. Сълзите ми свършиха, търпението също.

Гедина се наслади на избухването ѝ. След откриването на тридесетината ученици на барона, всеки от които можеше да е потенциален заподозрян, той се усъмни дали господин Макферсън изобщо е виновен. Въпреки това трябваше да разпита съпругата му и го направи.

— Баронесо, моля да приемете моите съболезнования. Тук ли да проведем разговора, прави във фойето, или можем да идем някъде, където ще ви бъде по-удобно?

Неочаквано добрите обноски на инспектора събудиха у нея добре възпитаната жена, каквато всъщност беше, и те отидоха в салона.

След като запали поредната цигара, Гедина започна разпита, макар вниманието му да беше насочено повече към Найджъл, отколкото върху нея самата. Тя заяви, че е спала непробудно от полунощ до около осем сутринта и че Найджъл е бил с нея в началото и в края на този времеви отрязък. Какво повече би могла да каже?

— Не, не подозирам Найджъл да е имал връзка със сестра ми, ако това е, което се опитвате да намекнете, инспекторе. — Да, имаше известни подозрения, може би е имало малък флирт, но това не можеше да е свързано със смъртта на бедната Анджела. Затова нямаше смисъл да го казва на инспектора.

— Ние всички се обичаме — продължи тя, — прекарваме много време заедно и сме почитени хора. — Вярно ли беше това, запита се Орсина. Всички аристократични семейства, които познаваше, бяха до някаква степен изпълнени с омраза и отчуждение. Нейното не правеше изключение.

— Имате ли някаква представа — продължи инспекторът — кой би могъл да постави тялото на сестра ви в колата на господин

Макферсън? Знаете ли кой може да изпитва неприязън към него?

С просто око се виждаше колко много се измъчва Орсина от създалото се положение. Въпреки това тя намери сили да отговори:

— Никой извън нашия семеен кръг не познава Найджъл — каза тя и добави: — Инспекторе, никой от нашето семейство не би могъл да стори това на Анджеа. Нелепо е, че наред трагедията, която ни сполетя, трябва и да се защитаваме. Що се отнася до прислугата, не виждам как биха могли да са замесени.

Гедина не я бе попитал за нейното мнение, но му беше приятно да я гледа и затова я остави да говори.

— Защо не проверите онази тълпа, която идва да слуша лекциите на чичо ми? — продължи Орсина. — Аз никога не съм говорила с тях, но ги виждам навсякъде из имението, когато има лекции, а някои имат доста...

— ... Съмнителен вид? — довърши инспекторът мисълта ѝ.

— Да — потвърди Орсина и се подвоуми, но после използва думите на Найджъл, — достоен за бесилката.

— Разпитват ги, докато разговарям с вас, баронесо. Това, разбира се, не означава, че мога да ги арестувам заради техния външен вид. Макар че в известен смисъл и това е престъпление. — Той изгаси цигарата си и внезапно смени тона. — Извинявам се, пропуснах да ви попитам дали мога да пуша. Толкова невъзпитано от моя страна. Надявам се...

— Няма нищо — отговори тя и направи пауза. За нейна изненада инспекторът не беше противен и всъщност можеше да помогне. Тя със сигурност искаше правосъдие за горката си сестра, затова продължи:

— Трябва да ви кажа, че предишната вечер Анджеа беше в странно настроение. — Орсина описа техния разговор, като завърши с обещанието на Анджеа да ѝ разкаже всичко още на сутринта.

— Имате ли някаква представа какво е възнамерявала да ви разкрие?

— За съжаление, не. Но има и нещо друго.

— Да?

— Не зная как да го кажа... Мнозина от тях са синове и дъщери на стари приятели на моето семейство. Наричаме ги „групата, прескачаща от вила на вила“.

Инспекторът я погледна неразбиращо.

— Това са семействата, които притежават наследствени дворци и вили тук в околностите на Верона. През лятото те си ходят на гости и се местят от вила на вила.

Блазе им, помисли си Гедина, а на глас отбеляза:

— Не виждам нищо лошо в това.

— Разбира се. Но трябва да знаете, че някои от тези младежи са много богати и много отегчени, а това е твърде опасно съчетание. Искам да кажа — продължи Орсина, — че макар и юноши още, те вече са поели повече от полагащата им се доза бързи коли, секс, наркотици, абсент... и каквото още се сетите.

— Наистина ли? — попита той и си помисли, че само сто и шейсет километра делят това място от Болцано, а сякаш са в различни светове.

— Да, но с това не искам да кажа, че горката ми сестра имаше някакви пороци. Но между нейните приятели имаше много, които оказваха лошо влияние. Почувствах облекчение, че тя ще следва в Англия и ще се махне от тази група.

— Разбирам. Да не искате да кажете, че може да е скочила на веспата и да е отишла в една или няколко вили през нощта, когато е била убита?

— Не знам — отговори тя и направи гримаса. — Моля, не използвайте тази дума. Не мога да го понеса.

— Съжалявам. Можете ли да ми дадете списък на тези приятели? Трябва да ги разпитам. Ако можете, посочете техните имена, адреси и телефонните им номера.

— Ще го направя.

— Благодаря. Има ли нещо друго, което искате да ми кажете?

— Да. Видях Анджеला да се връща пеша във вилата късно вечерта след нашия разговор в градината. Може би е променила намерението си, тя беше толкова непостоянна, и вместо да отиде да си легне, е излязла някъде със скутера си.

— Да, веспата. Още едно късче от пъзела. Ако, както вие предположихте, е напуснала вилата с нея и след това е станало... произшествието, как се е върнала тук? Кой може да я е докарал? И кой би могъл да я напъха в колата на съпруга ви? Вероятно същият човек. Искам да кажа...

— Инспекторе, мога ли да си вървя сега? Задавате въпроси, на които не мога да отговоря, а чичо ми се чувства зле.

Той се поклони леко и ѝ разреши да си тръгне. Вярно беше, че ѝ задаваше въпроси, които нямаха отношение към нея. Но това беше средство, което беше използвал и преди. Да накараш заподозрения да предложи хипотези какво е могло да се случи и после да го оставиш да си противоречи или да изпусне нещо, което не е възнамерявал да каже. Този път обаче май просто се наслаждаваше да разговаря с толкова красива жена от аристокрацията. Неговата работа рядко предлагаше такива допълнителни екстри.

Гедина отиде в балната зала, за да провери как върви. Разпитваха студентите, а Колучи препращаше всички данни в полицейската дирекция, за да ги проверят.

— Ако има подозрителни, отдели ги. Искam лично да ги разпитам.

В момента предпочиташе да се пошляе из прекрасната вила, търсейки някакви следи, които да го вдъхновят. Случайно попадна на Мариана и започна да ѝ задава въпроси, но възрастната жена непрестанно избухваше в толкова силни ридания заради загубата на малката баронеса, че не можеше да говори свързано.

Накрая Гедина излезе в градината и забеляза огромните дървета и статуите под тях. Седна на една пейка и започна да съчинява наум доклад до самия себе си.

„Всички студенти, всичките тридесет и един младежи са заподозрени, ако са прекарвали нощта в границите на имота, което е твърде вероятно. Служителите също са заподозрени. Бих изключил жените, а Думитру изглежда безобиден. Но въпреки това, технически погледнато, всички са заподозрени. Никога не съди по външния вид и така нататък, и така нататък. Баронът и неговата племенница също са заподозрени, макар че съм склонен да ги изключа най-вече като непреки жертви. Трябва да проверя и групата, обикаляща вилите, което ще се окаже трудно. И накрая главният заподозрян, господин Макферсън. Ще го разпитвам с часове и се чудя какво ли може...”

Мислите му бяха прекъснати от един спомен. В дните на младостта си в Кортина, които смяташе за най-хубавото в своя живот, се беше сприятелил с един клиент на баща си, шотландец на четиридесетина години, който също се казваше Макферсън. Беше

доста добър скиор и любител на джудото. Дори говореше доста прилично италиански, защото предпочиташе да кара ски „откъм слънчевата страна на Алпите“ и имаше достатъчно пари да задоволява желанието си, когато поиска. Джанлука, това беше малкото име на инспектор Гедина, му показва някои скиорски „тайни“, когато излизаха заедно по пистите, а Макферсън му се отплати, като го научи на хватки от джудото. И тъй като Джанлука учеше бързо, му показва и някои от „тайните“ на този спорт. Спомняше си един урок особено ясно: той се отнасяше до душенето.

„Целта на душенето в джудото, обясни Макферсън, е да се накара жертвата да изгуби съзнание. Има два начина за това. Респираторно душене — дишането се спира чрез притискане на трахеята. Така кислородът в кръвта не се обновява и човекът се задушава. Обаче има и много по-изпитан начин: сангвинично душене. Притискат се сънните артерии от двете страни на врата под челюстта. Така спираш притока на кръв към мозъка. Жертвата бързо губи съзнание. За около петнадесет секунди. Между другото, ако натискът не се прекрати, смъртта настъпва за около петнадесетина минути. Не се изисква кой знае какво, за да убиеш човек, драги приятелю“.

Напълно вярно, заключи инспекторът. Разбира се! Как не се сети веднага? Зачервяването на врата на жертвата, което съдебните лекари бяха сметнали за смучка, е било причинено по съвсем друг начин. Беше го видял с очите си, но не се сети, че това е ехимоза в процес на развитие, синина, която не бе успяла да се развие. Сърдечният удар на младата жена е бил предизвикан чрез душене! Нещо повече, от вид душене, преподаван от древно бойно изкуство.

Добре, добре, самоохлади се Гедина. Е, и какво? Докъде ме доведе това? Жертвата е удушена от умели ръце на хладнокръвен убиец. Беше потресен, че тази подробност бе убягнала на специалистите. Помогна му неговата добра интуиция. Пресата още не беше писала за ехимозата, дори не бе намекнала за нея. Вероятно само двама души знаеха за това: той и убиецът. Това му даваше малко предимство. Всъщност така ли беше? Разбира се. Убиецът разбираше от джудо.

Глупости, каза си Гедина. Но после му хрумна, че може да разбере дали някои от учениците на барона тренират джудо. От друга

страна, познаването на древното бойно изкуство не подходдаше много на стереотипа на обикалящите вилите развратници.

— Извинете, господине, вие ли сте инспектор Гедина? — Размислите му бяха прекъснати от пронизителен глас. — Барон Ривиера дела Мота ми нареди да се поставя на вашите услуги. Аз съм неговият секретар Джорджо Мозер.

Инспекторът прецени кафявия костюм, оредяващата коса, сресана така, че да прикрива начеващата плешивина, острия нос и умните очи. След това се залови веднага да го разпита.

Научи, че Джорджо е видял Анджела, сестра ѝ и зет ѝ във вилата.

— Макар да ме наричат секретар, аз нямам редовно работно време. Приготвям балната зала преди лекцията и следя кой идва да слуша. Имам отлична визуална памет, но не помня добре имена. Но това няма значение, защото те така или иначе не се представят. Това е един много безличен процес. Баронът настоява да е така. — Когато инспекторът го притисна, той извади от вътрешния джоб на самото си билет за късна кинопрожекция.

— Кога свърши филмът? Към полунощ?

— Нещо такова.

— Какво стана после? Какво правихте?

Джорджо се изчерви. Гедина го притисна да отговори.

— Аз... отидох в къщата на един приятел. Беше нашата вечер за покер. Домакинът, аз и двамина други приятели обикновено започваме да играем в полунощ и спираме в ранните утринни часове.

— О, разбирам, комарджийско свърталище.

— Не е вярно, инспекторе. Съвсем не е така! — В Италия хазартът е забранен, ако е извън четирите държавни казина, и Джорджо добре знаеше това. — Ние просто се забавляваме. Залагаме съвсем малки суми. — Това не беше съвсем вярно. В тези нощи доста кръгли сумички сменяха собствениците си и в играта се допускаха само платежоспособни клиенти.

— Да, всички казват така — отбеляза Гедина. — Ще трябва да ни дадете имената и телефонните номера на тези ваши приятели.

Джорджо се съгласи неохотно. Отбеляза, че искрено се надява това да няма лоши последици за някого от тях. Било напълно невинно, просто начин неколцина стари приятели да се позабавляват и...

— Придружете ме до вилата, където помощникът ми Колучи ще се погрижи за подробностите — прекъсна го инспекторът. — Ще разпитаме вашите приятели. — А наум добави: това разследване се интересува само от твоето алиби и засега май ти си единственият заподозрян, който има такова.

След като предаде Джорджо на Колучи, най-сетне му се обади и прокурорът от Верона. От библиотеката, където беше отишъл да потърси малко уединение, той набързо му обрисова необичайните обстоятелства, съпътстващи убийството, и началните етапи на разследването. След това му изложи молбата си: искаше всичките тридесет и един студенти да бъдат задържани в предварителния арест. Следователят се удиви. Инспекторът се опита да обясни:

— Не е достатъчно само да им връчим призовки. Някои от тях дори не са италианци, така че могат много лесно да изчезнат, преди да бъде определена дата, за да се явят в съда. Не, непременно трябва да ги задържим.

— Всичките наведнъж?

— Да, всички.

— Инспекторе, нали осъзнаваш, че затворите са препълнени с вандали? Антиислямските демонстрации привлякоха мнозина в своите редове. Хора, които са трошили витрини, палили са коли, унищожавали са пожарни кранове и спирки на метрото и са водили партизанска война срещу полицията в цяла Европа. Десетки хиляди хулигани са арестувани и вкарани в затворите.

— Тогава какво предлагаш? Да пуснем заподозрените да си вървят, свободни като птички, и след месец и нещо да ги търсим, за да им връчим призовките? Сигурен съм, че не искаш да пречиш на следствието. Осъзнаваш ли, че това е случай, който ще предизвика шум?

Това реши нещата. Тридесетината младежи щяха да бъдат качени на автобус, откарани в дирекцията във Верона и задържани за 48-те часа, които разрешаваше законът. Там наблюдаващият съдия трябваше да реши дали да ги задържи за повече време.

Този следобед беше доста напрегнат за полицията. Трябваше да сложат контролни постове на всички пътища към вилата, включително и на пътеките.

След като видя чичо си, който беше слаб, но в стабилно състояние, Орсина проведе дълъг разговор с адвокат Алемани. Той лично ѝ бе телефонира от Милано. Зарадва се, когато научи за многото къмпингари в границите на имението. Това му даде повод да изрази доста силна увереност, че съпругът ѝ скоро ще бъде освободен. Имаше обаче едно усложнение: неговото гражданство. Господин Макферсън беше британски гражданин затова адвокатът вече се беше свързал с фирма в Лондон, специализирана в криминалното право. Последните му думи бяха утешителни, но той я предупреди, че случаят вече е попаднал в медиите и трябва да се подготвят за атаките на журналистите, които със седмици няма да ги оставят на мира. Алемани ѝ препоръча фирма за охрана, ако пожелаят да наемат пазачи и телохранители. Орсина отказа, остави слушалката на вилката и заплака.

Всички студенти вече бяха във веронския затвор. Започнаха трескави телефонни разговори и търсене в полицейските бази данни, докато Гедина лично ги разпитваше един по един. Не всички млади мъже бяха учтиви като барона, а полицейските архиви разкриха, че неколцина от тях са били арестувани в миналото най-вече по време на студентски демонстрации, прераснали в насилие. От неколцината чужденци двама швейцарци бяха заподозрени в атаки срещу наркомани.

При разпитите младите хора потвърдиха показанията на барона до най-малката подробност. Да, лекциите му били по история и философия. Не, не плащат такси и не се записват по някакъв официален път. Не, той не води списък на слушателите. Да, избягва личен контакт с тях. Много от тях бяха стигнали на стоп до вилата и бяха лагерували на ливадата, където никой не ги закачал. Други имали приятели във Верона, отсядали в младежки общежития, вземали коли назаем от приятели или си споделяли разходите за колата на един от тях. Неколцина бяха виждали Анджела, когато минавала по пътеките близо до вилата, но никой не знаеше каквото и да било за частния живот на барона или на неговото семейство.

Във вилата Орсина потъна в сън от изтощение. Събуди се рано, но още се чувстваше уморена и отчаяна. Случилото се не беше страшен сън. Тя стана, за да се приготви за ужасите, които щеше да ѝ поднесе денят. Приготви си един несесер, в случай че се наложеше да

остане за една нощ в Болцано. Пригответи и паспорта на Найджъл, чековата му книжка и други важни документи.

Емануел слезе за закуска блед и изтощен.

— Скъпа Орсина — каза той, — ще сторя всичко по силите ми да помогна. О, сили мои!

— Чичо, какво знаеш за тези младежи, които идват да те слушат? — попита тя.

— Почти нищо. За съжаление на полицията не можах да посоча нито един по име. Те просто се появяват. Не мога да кажа какво ги привлича в бълнуванията на един старец, но... — той разтвори ръце в красноречив жест — сама виждаш какво става. Никой не може да ги спре да идват.

— Днес отивам в Болцано, за да видя Найджъл, и може би ще остана да спя там. Можеш ли да се погрижиш за... подготовката на погребението? — Тя избухна в сълзи. Чичо ѝ направи върховно усилие да не се разплаче.

— Веднага ще се обадя на Монтекуколи във Венеция — каза накрая. — Нашето семейство винаги е използвало тази фирма. Те се справиха безупречно с погребението на твоите родители. Никога не ми беше хрумвало, че ще имаме нужда от услугите им толкова скоро. — Баронът преглътна. Орсина протегна ръка и докосна неговата. — Разбира се — добави той, — бедната Анджела ще бъде погребана в семейната гробница. Ще се погрижа да излезе обява в „Газетино“ и в „Кориере дела Сера“.

— Благодаря ти, чичо. Имам да мисля за толкова неща, че това щеше да ме смаже. А трябва да се държа заради Найджъл.

Венецианският собственик на погребално бюро увери барона, че всичко ще бъде изпълнено с възможно най-голямо достойнство и бързина, но трябва да изчакат съобщението от властите, че са освободили тялото за погребение. Господин Монтекуколи обеща да поддържа връзка с полицията по този въпрос, за да спести на семейството допълнителни страдания.

Лео участва във всички прояви, обичайни за началото на новата учебна година, но събитията от лятото още измъчваха съзнанието му. Чувстваше, че ще се пръсне от двете тайни в себе си: изгубената любов

на Орсина, защото това да бъде неин приятел и довереник беше наистина мижава утеха, и политическите машинации, в които го въвлече сенатор Роуландсън. Нямаше да каже на никого за тях, но усещаше тежестта им, емоционална и политическа, като физическо бреме. Докато преподаваше, успяваше да ги забрави, но щом излезете от аудиторията, те веднага се връщаха. Но имаше още нещо. Случката с временната му слепота си остана необяснена. Не се беше повторила, но той просто не можеше да не се тревожи за това и да не го свързва с „Магическият свят“.

Книгата, макар това да беше непълното ѝ издание, бе навлязла до такава степен в живота му, че той всеки ден се съветваше с нея. Определено напредваше, но същевременно се съпротивляваше на порива да опита още една медитация.

Междувременно бе започнал да пренебрегва задълженията си като член на Третия орден, пропускайки дори да се отбива в параклиса „Далгрин“ в студентското градче за общите сутрешни молитви.

Без напълно да го признава пред себе си, постепенно започна да осъзнава, че религиозната му отдаденост през годините беше играла ролята на успокоително. Чуждият свят от странни образи, който Орсина вля в живота му с помощта на „Магическият свят на героите“, се оказа също толкова пристрастяващ, а и хипнотизиращ. Това ново лекарство изглежда пораждаше нови реалности и възможности за него. Наскоро беше прочел „как героят, без да се излага на студения въздух, а затворен вкъщи и седнал на креслото си, може да наблюдава точните движения и орбити на планетите и не само да ги гледа, но наистина да ги докосва“. Сега, късно през нощта, сам в апартамента си, той се върна няколко страници назад и зачете отново същото:

Понякога божествената земя се превръща във висок хълм. След това тази форма се разрушава и я заместват широки и просторни полета. Те от своя страна се превръщат в прозрачно езеро. От него се надигат красиви мамещи острови, които раждат други реки, други извори и други езера. Те от своя страна се превръщат отново в земя и приемат образа на твърди тела, метални и минерални, сред които човек може да открие скъпоценни, камъни,

диаманти, рубини и други подобни. След това те се превръщат в зеленина, различни растения и дървета с гъсти зелени корони. Скоро започват да се появяват посъвършените форми. Докато всички останали изчезват, магическото вещество се преобразява в изображението на бърз кон, който приема външните форми на мъж или на жена. Те падат обратно на земята и внезапно се появяват отново като лъв.

Лио прочете откъса отново, за да запомни всички степени на видението. После затвори очи, пое си дълбоко дъх и ги покани да се съчетаят отново в неговото въображение. Но изведнъж спря и рязко отвори очи.

Внезапно усети студ, сякаш в хола му е появил арктически вятър. Сърцето му биеше силно и той затрепери, като се отправи към прозореца. Беше затворен. Дали да го отвори? Направи го. Отвън нахлу топъл вятрец, той вдиша дълбоко и веднага се почувства по-добре.

Затвори книгата, остави я пак на масата в трапезарията и опита да се възпротиви на изкушението да звънне на Орсина. Много искаше да поговори с нея за книгата, но забраната ѝ бе недвусмислена, а и споменът от неудобството да попадне на Найджъл беше твърде пресен в паметта му. Един господ знае какво си беше помислил! Може би това беше причината Орсина да не му се обажда вече няколко дена. Може би беше заминала за Бристол, за да помогне на Анджеला да се настани, и в момента нямаше време за него.

12.

Три дена след като полицията започна разследването във вила „Ривиера“, Джорджо пристигна от Верона с колата си. Той щеше да закара Мариана на погребението и веднага да я върне, а Думитру трябваше да ги следва с ланчата, в която щяха да пътуват Орсина и баронът. Около единадесет паркираха в Трончето^[1], после заедно се качиха на едно водно такси до гробищния остров Сан Микеле.

Великолепната ренесансова черква плуваше като мраморен галеон сантиметри над водите на лагуната. С фрак и цилиндър въпреки горещината Монтекуколи лично помогна на групата да слезе на брега. Може би от уважение към древното семейство, или защото толкова се говореше за трагедията в града, той беше надминал себе си в подготовката на погребението. От рано сутринта малка групичка представители на медиите бяха заели позиция. Сега вече групата беше нараснала до тълпа.

Баронът, Орсина, Мариана и Джорджо успяха да минат покрай журналистите, операторите и фотографите, за да седнат на местата си на първия ред. Неколцина братя францисканци, които все още се грижеха за гробището и църквата, успяха да попречат на журналистите да влязат в черквата. Вътре имаше огромна навалица от много познати и непознати хора. Рупърт, приятели, познати и откровени зяпачи. Във въздуха се носеше миризма на свежи цветя и тамян с лек оттенък на кипариси.

Отвореният ковчег на Анджела бе поставен в изящния, облицован с мрамор параклис „Емилиана“. Тя беше красива и имаше невероятно ангелско излъчване в своята неземна бледност. Сред водопада от бели рози потрепваха пламъците на свещи. Лично венецианският архиепископ щеше да служи. Правеше го по изключение, отстъпвайки пред молбата на силно разстроения барон. Нямаше да има зауспокойна литургия, вместо нея архиепископът щеше да каже похвално слово за Анджела.

Неговите баналности за едно момиче, което никога през живота си не бе виждал, бяха много подходящи за случая. Един оркестър в намален състав с хор, солисти и с черковния органист започна да се подготвя за Реквиема на Габриел Форе^[2], по-добре да слушат тази великолепна музика, отколкото да оплакват Анджеला, си беше помислил баронът, когато уреждаше изпълнението чрез Монтекуколи.

Наистина беше прекрасно. Щом музиката започна и се чува гласовете на хористите, повечето опечалени бяха трогнати до сълзи. Безжизненото тяло на Анджеला беше красноречив и неизбежен център. Накрая стигнаха до „В рая“.

*In paradisum deducant te angeli,
in tuo adventu
suscipiant te martyres,
et perducant te
in civitatem sanctam Jerusalem.*

„Нека ангелите те въведат в рая, нека те посрещнат при твоето пристигане мъчениците и нека те поведат към светия град Ерусалим“.

При „Ерусалим“ целият хор и струнните инструменти разцъфтяха в нежна хармония. Ореолът от арфа и орган се разля нашироко.

*Chorus angelorum te suscipiat,
et cum Lazaro quondam paupere
aeternam habeas requiem,
aeternam habeas requiem.*

„Нека ангелският хор да те посрещне и с Лазар, някогашен бедняк, да почивате вечно, да почивате вечно“.

Музиката се зарея, спусна се на земята и приспивната песен на смъртта се разтвори в тишина. Тя даде на опечалените спокойствие и сила да последват Анджеला до нейното вечно жилище, гробницата на Ривиера.

Антонио Канова^[3] беше автор на проекта. В могила от скали имаше отворен портал, а до него голям кръгъл камък. Върху камъка седеше ангел в естествен ръст, насочил въпросително изражение към зрителя. Случайните посетители на гробището разпознаваха намек за възкресението на Христос, оглеждаха го одобрително и отминаваха, за да разгледат не по-малко красивите гробници на останалите венециански династии. Но ако бяха останали още малко, щяха да забележат подробности, за които великият скулптор не носеше отговорност. Техен автор беше един от неговите ученици, който ги беше направил по заповед на главата на семейството.

Извитият свод на входа бе украсен с малки релефи, представляващи знаците на зодиака и дванадесетте подвига на Херкулес. Ако любознателният посетител беше надникнал през решетката, щеше да различи сводеста стая с централна колона, приличаща на дървесен ствол, който се разклонява в подпорите на свода, и множество ковчези, подредени покрай стените. На каменната врата на гробницата имаше три изречения на латински под формата на триъгълник: *Sideream Amplectitur Lucem* — „прегръща звездната светлина“. *Sol Vltimus FVlgens Radiis* — „Най-голямото слънце блестящо с лъчи“. *MERge CVRate In UStrinam* — „Скрий го грижливо в кладата“. Много малко от посетителите щяха да разпознаят в тези слова трите принципа на алхимията: Сол, Сяра и Живак. На латински: *Sal, Sulfur* и *Mercurius*.

Медиите очакваха погребалната процесия и настроението, което Форе беше създал в черквата, се изгуби.

Орсина вече бе изплакала всичките си сълзи, баронът изглеждаше вцепенен. Старата Мариана просто не можеше да понесе церемонията и Башкар я отведе в двореца „Ривиера“, за да полегне.

— Почивай в мир! — каза архиепископът накрая, когато започнаха да спускат ковчега на Анджеа в гробницата.

Опечалените започнаха да се въртят из гробищата, защото водните таксите и корабчетата, които Монтекуколи беше поръчал, за да ги откарат до Венеция, още не бяха дошли. Медиите се зарадваха на възможността по-дълго да снимат разстроените членове на семейството. Орсина и баронът понесоха всичко с аристократично достойнство.

В тълпата беше и инспектор Гедина. Предния ден бе прекарал почти пет часа в Болцано, въртейки на шиш господин Макферсън, и си бе тръгнал със смесени чувства особено за неговата невинност или поне частична вина. Втората аутопсия беше успяла да определи марката на сапуна по тялото на Анджеа: „Пролетен въздух“ на фирмата „Жовенс“. Галорини педантично бе отбелязал, че същият сапун може да бъде намерен във всяка баня във вилата, включително в стаите на прислугата и ателието на барона. В това направление нямаше напредък. Затова преди да се върне във Верона, за да разпита още веднъж всичките тридесет и един ученици на барона, инспекторът реши да отиде на погребението с цел, която надхвърляше поднасянето на съболезнования.

По време на службата огледа онези, които по външен вид и години очевидно принадлежаха към групата на обикалящите вилите. С провиснала в ъгълчето на устата цигара той се опита да завърже разговор. Но изобщо не спомена, че е инспекторът, който отговаря за разследването на убийството на Анджеа, още в началото заяви, че е приятел на семейството. Външният му вид отговаряше на това твърдение, помисли си той с известно самодоволство. Благодарение на обстоятелствата и умелата му актьорска игра, преситените млади мъже и жени съвсем нетипично за тях го приеха заради общата скръб по Анджеа.

Гедина разговаряше учтиво и приглушено и ги оценяваше един по един. Наум започна да си прави списък на онези, които трябваше да разпита официално. Помощниците му вече бяха намерили снимки на Жерардо и Августо, които Орсина бе споменала като последните гаджета на Анджеа, й той реши, че поне те трябва да бъдат разпитани. След около двадесетина минути той свали маската, обясни кой е и прикани неколцина млади мъже и жени да го посетят в полицейското управление в Болцано.

Колучи се появи като по магия, за да се погрижи за подробностите — самоличности, адреси, телефонни номера, и удивените развратници трябваше да се подчинят на това вонящо на чесън ченге във взет под наем за погребението черен костюм. Докато записваше данните, той припомни на младежите, че ще има правни последици, ако пропуснат да дойдат за разпитите.

— Причината не е, че подозираме някого от вас — излъга ги той успокоително, — а защото може да ни кажете нещо, което не знаем, и то да ни помогне да открием убиеца на вашата приятелка.

Водните таксито и корабчетата най-накрая пристигнаха и повечето хора се върнаха обратно във Венеция.

— Чичо — обърна се Орсина към барона в тяхната частна моторница, — не мога да повярвам, че всичко свърши.

— Знам. Съжалявам за медиите и зяпачите. Трябваше да заградя гробището с пазачи, обаче предположих, че колкото повече пресата раздухва случилото се с горката Анджела, толкова по-голям ще е натискът върху полицията да разреши случая.

Орсина беше на път отново да избухне в ридания. Тя извърна глава от чичо си и каза:

— Не мисля, че ще се върна в двореца.

— Искаш ли да отидеш във вилата?

— Не, ще хвана влака за Болцано. Чантата ми е в твоята кола. Искам да съм близо до Найджъл.

— Разбира се, че трябва да си до него. Ще те откараме до гарата.

Когато се върнаха във Венеция, Джорджо отиде до паркинга, за да вземе чантата на Орсина и ѝ я донесе на гарата. Тя чакаше един сравнително бърз влак, който скоро щеше да замине за Болцано.

— А ти, чичо — попита тя, наведена през прозореца, докато той стоеше на перона, — във вилата ли ще се върнеш?

— Мисля да остана няколко дни във Венеция. В същия хотел ли ще отседнеш в Болцано?

— Да. Между другото, Джорджо — той стоеше до барона, — можеш ли да звъннеш в хотел „Грайф“ и да ми запазиш стая?

— На вашите услуги, баронесо — отговори той.

— Орсина, моля те, обади ми се, ако имаш нужда от нещо — предложи баронът. — Джорджо е на твое разположение, ако ти трябва шофьор или някаква друга помощ.

— Благодаря, ще ти се обадя, ако има нужда. — Влакът потегли, тя прати въздушна целувка на чичо си и седна в празното купе.

В продължение на два часа преживяваше събитията през последните два дни като в някакъв транс, стига да ѝ позволише мобилният телефон. Обикновено би го изключила. Да говори за сериозни неща посред тълпа от напълно непознати хора беше против

нейната природа, въпреки че повечето италианци правеха точно това. Освен това трябваше да събере мислите си, преди да се срещне с Найджъл. Въпреки това не можеше да пренебрегва обажданията по телефона. Можеше да става въпрос за нещо важно: адвокат, полицията, самия инспектор или чичо ѝ.

Телефонът отново започна да звъни. Тя погледна малкия дисплей, но подобно на много други номера през последните дни, не можа да разпознае и този. Пое си дълбоко дъх и на петото позвъняване отговори.

— Ало? Кой се обажда?

— Орсина? Ти ли си?

— Лио!

Лио я чу да произнася името му, сякаш е заредено с жива вода. След това линията заглъхна. Ако ѝ беше изпратил рози, предлагайки тайна любовна среща, сигурно щеше да промълви името му със същия развълнуван тон. През последните няколко дни той се чувстваше зле, страдаше от жестока настинка и с неохота бе отменил часовете си. Сега, когато беше вече много по-добре, отстъпи пред изкушението да звънне на Орсина и да си поговорят за „Магическият свят“. Обаче тя все не отговаряше и фантазиите му ставаха все по-мрачни. Може би Найджъл беше открил, че е прекарала твърде много време в нощни разговори с него.

Сигурно е станало така, реши Лио. Нямаше да ѝ звънне отново. Веднъж вече бе нарушил забраната. Нима тя бе изгубила интерес към книгата, а покрай това и към него? Беше пропуснал своята възможност. Сега вече бе прекалено късно.

Телефонът му звънна.

— Минахме през тунел и линията прекъсна.

Отново нейният глас! Била в препълнен влак някъде между Трент и Болцано.

— Влак? Ти? Как така? — попита той.

— Не знаеш ли? — Орсина излезе от купето и тръгна надолу по коридора в търсене на уединение. От тона ѝ Лио се подготви за неприятни новини, но нищо не би могло да го подготви за онова, което чу.

— Мили боже, Орсина! Това е толкова трагично. Нямам думи. Може би не желаяш да говориш за това?

Той чу хълцането ѝ, което заглуши потракването на влака.

— Да ти звънна ли утре?

— Не, не, говори ми.

— О, Орсина, толкова съжалявам. Това е толкова абсурдно. Тя беше толкова млада, толкова красива, готова да учи. Как можа да ѝ се случи подобно нещо... и на твоето семейство след станалото с родителите ви? Това е най-ужасната новина, която някога съм чувал. Орсина, ужасно, ужасно съжалявам. — Той се раздразни от баналността на своите думи, но това нямаше значение за нея. Тя просто имаше нужда да чува гласа му.

Линията отново прекъсна. Лио се замисли за Анджеला и образът, който се появи неканен в съзнанието му, беше от видението: чисто гола, бледа и изпълнена с укор. Космите му настръхнаха, когато проумя важността на видяното. То е било предзнаменование.

Веднага щом влакът на Орсина излезе от тунела, тя го набра отново.

— Още не съм ти казала всичко. Найджъл беше арестуван като заподозрян за това престъпление. Аз отивам в Болцано, за да го посетя в затвора.

— Найджъл в затвора? Боже милостиви, това не е за вярване. Разбира се, той никога не би извършил подобно нещо. Полицаяте трябва да са луди. Как е умряла? В състояние ли си да ми разкажеш?

— Всичко, което знаем, е, че беше намерена мъртва в багажника на колата му.

— О, това е лудост.

— Знам. Но трябва да живеем с нея. — Тя продължи да разказва за всичко, което се беше случило след изчезването на Анджеला, и завърши мрачния си отчет с думите: — Полицията окупира вилата. Арестуваха учениците на чичо. Всички са заподозрени. Мисля, че полагат усилия, но още няма никакви следи.

— Как е чичо ти?

— През последната седмица остаря с десет години. Сега прилича на старец, но за погребението се стегна. Папараците бяха непоносими. Истински боклуци, вампири...

Беше хубаво да разкриеш сърцето си пред човек, към когото не изпитваш лоши чувства. Къде беше, усети се тя, че се пита наум, докато той казваше нещо. Линията отново прекъсна.

Този път я набра той и тя изслуша още утешителни думи. Изведнъж ѝ хрумна, че положението е романтично до абсурд: откраднати думи, разменени в коридора на влак с нейния кандидат-любовник от другата страна на Атлантическия океан. Защо не беше тук до нея? Какво казва сега? Че ще прекара нощта, молейки се за Андже́ла? О, сладък глупчо! Наистина ли си мисли, че това ще ѝ помогне? Нима ангелът хранител на сестра ѝ не беше спал, когато тя бе имала най-голяма нужда от него? Колкото и красива да беше музикалната картина на Форе за рая, грубият факт не можеше да бъде изличен: животът на Андже́ла бе прекъснат, преди още да беше станала истинска жена.

Следващите му думи прозвучаха доста настоятелно. Те прекъснаха рязко размислите ѝ.

— Орсина, трябва да ти кажа нещо. Помниш ли, когато ти се обадох и те попитах за Андже́ла?

— Да, но това беше преди месец.

— Знам, но се опасявам, че получих предупреждение. Имах много странно видение с нея и тя ми каза изрично да внимавам за теб...

Спирачките на влака започнаха да скърцат толкова силно, че той ги чу на другия край на света. Тя успя ли да чуе последните му думи?

— Лио, трябва да затварям. Вече сме в Болцано. Беше хубаво да чуя гласа ти отново. Боже, колко ми липсваш! Много скоро ще ти звънна. Дочуване, Лио.

— Орсина, обади ми се пак. Скоро. Обещай ми — но тя вече беше затворила.

Найджъл се опитваше да не пада духом. Вчера адвокатът му бе минал да го види и подробно му бе обяснил италианския наказателен процес. Щом чу Найджъл все още решително да твърди, че навсякъде в свободния свят всеки се смята за невинен, докато не бъде доказано противното, той го помоли да му напише чек.

— Ще ви се обаждам всеки ден.

— Много се надявам.

— Не се тревожете, господин Макферсън, измъквал съм хора в много по-тежко положение от вашето.

От гарата Орсина отиде направо в затвора и пристигна точно навреме, за да посети съпруга си в късния следобед. Найджъл се зарадва да я види. Докато пазачът старателно гледаше на другата страна, тя му разказа за погребението на Анджела и че Рупърт ще дойде да го види утре. Що се отнася до нея, тя беше готова да остане в Болцано колкото трябва.

— О, скъпа — засмя се Найджъл, — не бих ти причинил подобно нещо. Достатъчно лошо е, че аз трябва да стоя тук! Този хлъзгав адвокат ми каза, че той и медиите ще упражнят толкова силен натиск срещу съдията, наблюдаващ предварителното следствие, че той ще трябва да ме освободи — После прояви настойчивост. — Орсина, адвокатът ме увери, че тук нищо не можеш да направиш. Престани да висиш край затвора. Това няма да ти се отрази добре. Върви си вкъщи и си почини. Изглеждаш разсипана.

Тя се усмихна на неговата загриженост и каза:

— Не мисля така. Утре например мисля да посетя инспектор Гедина. Той изглежда доста приличен човек.

— Към теб може и да е бил приличен, но мен ме въртя на шиш като агне!

— Найджъл, това му е работата. Сигурна съм, че вече е убеден в твоята невинност. Искам да се срещна и с прокурора, да разговарям с него.

— Добре, скъпа, прави, каквото искаш. Аз, разбира се, високо оценявам присъствието ти. Благодаря ти от сърце. — Те се целунаха леко по устните. След това пазачът я придружи по мръсните коридори.

Когато се оказа отново в задушаващо тиролския център на града, Орсина реши да пропусне вечерята и да се прибере в хотелската си стая. След като се изкъпа, мисълта за още една нощ в самота, тъга и опасения направо я уплаши. Точно тогава си спомни Лио. Беше обещала да му се обади.

В началото имаше няколко неловки момента, докато Орсина му разкаже последното развитие на нещата, свързани със съпруга ѝ. Но постепенно заговори по-свободно. Вероятно у човека има заложена граница на тъгата и тревогите, която той се въздържа да прекрачва. Може би собственият му разум го предпазва от саморазрушение. Започваше да действа инстинктът ѝ за оцеляване. Тя се изненада от

самата себе си: можеше да разговаря, но на нея винаги ѝ е било лесно да разговаря с Лио.

— Имаше нещо, което искаше да ми кажеш за онова обаждане преди месец, когато попита как е Анджела.

— Да, не ти разказах, но онова, което ти се случи, е много по-страшно.

— По-страшно от кое?

Той ѝ разказа това, което каза на д-р Иландър за своята медитация върху звездите и земята.

— И тогава пред мен се появи Анджела. Открих, че се нося в космоса до нея и тя ме отведе до преизподнята. Не беше приятна среща, но последните ѝ думи бяха: „Внимавай за сестра ми“.

— Защо не ми каза това?

— Предполагам заради онова, което се случи след това. — Той ѝ разказа набързо за временното си ослепяване и прегледите, на които се бе подложил, макар и напразно, тъй като случилото се бе останало необяснено.

— Сега добре ли си?

— Зрението ми се върна от само себе си. Слава богу, сега отново е напълно нормално.

— И не си ми казал, защото не си искал да ме тревожиш?

— Да.

— Трябваше да ми кажеш. Вярно, щях да се разтревожа, но това е нормално. Не виждаш ли, че сме заедно в това?

Тя му разказа всичко, което беше правила преди трагедията, за идването на Емануел в палацото и неговите думи: „Ти си по-надарена от мен“. Разказа му и за своя напредък в изучаването на „Магическият свят на героите“. Във Венеция тайнствените метафори и шифри на книгата бяха започнали да придобиват известен смисъл, особено след откриването на Пещерата на Меркурий. Въпреки това напоследък във вилата тя ѝ се съпротивляваше.

— Какво имаш пред вид със „съпротива“?

— Открих, че за мен е много по-естествено да я изучавам във Венеция, отколкото в провинцията. Имам чувството, че книгата и дворецът вървят ръка за ръка. Както и да е. Изглежда съм я забутала някъде или някой я е прибрал бог знае къде.

— Орсина — каза мрачно Лио, — не зная доколко книгата е сериозна и колко от съдържанието ѝ са просто превземки и предположения от страна на Чезаре. Обаче във втората част се разказва за нещо, наречено „прорицателство“, старата дума за предсказване. Отново ти напомням, че моето издание е непълно и в него няма обяснения как се правят нещата, което е много разочароващо. Чакай да я донеса.

Върна се само след няколко секунди.

— Ето, намерих го. Нарича се „Първият плод: преобразуване на познанията и прорицания“. Слушай какво казва:

Позволи на душата да бъде предразположена и подготвена с помощта на магическото Дърво на живота. Позволи на сетивата да бъдат пречистени и изтънчени.

— И така нататък. Няма да ти го чета цялото.

Позволи ѝ да стане, както казва древният Маг, една здрава душа, а не душа, която се проваля: тогава, презираща всякакви пречки, без значение колко силни, наслаждавайки се истински на своите умения, *тя може да вижда неща, които ще станат, както и неща в настоящето и миналото.*

— С други думи, Орсина, прорицанието не е само предсказване, а и способност да виждаш неща в настоящето и миналото. Все още не знам доколко сериозно трябва да се отнася човек към тази книга, макар да смятам, че трябва да е доста по-сериозно, отколкото ти си мислила досега. Ако можехме да се сдобием с онова, което обещава, бихме могли...

— ... Да видим кой е убил Андже́ла? — Тя замълча, а той продължи:

— Точно така и имам предвид „ние“. Не мога да те оставя сама в това. Ще дойда в Италия, за да ти помогна. Заклех се да те пазя и след

думите на Анджела в това не може да има съмнение. Не се притеснявай, ще помоля неколцина колеги да си поделят часовете ми.

— Лио — каза тя много спокойно, — ще трябва да обмисля това.

— Мога да взема дневен полет и ще бъда при теб утре късно вечерта.

— Моля те, дай ми един час и ще ти позвъня отново.

— Ще чакам.

Орсина почувства слабост и осъзна, че независимо дали има апетит или не, се налага да хапне. Поръча си вечеря от обслужването по стаите. Предложението на Лио да дойде и да я спаси трогна сърцето ѝ, но сега за него там нямаше място. Или пък имаше?

— Лио — каза му тя час по-късно, — много съм ти благодарна, но въпреки това не можем да го направим. Разбираш ли?

— Не, не разбирам. Какво искаш да кажеш? Че не мога да ти помогна? Или да ти бъда утеха?

— Можеш да бъдеш всичко това, но усложненията... Какво да кажа на Найджъл? Ако го пуснат след няколко дни, какво ще правим? И повярвай ми, медиите направо ще ни извадят душите. Ще поискат да узнаят кой си ти, каква е нашата връзка и ще си измислят онова, което не знаят. Папараците ще си отживеят. Нашите снимки ще се появят във всички вестници. Името на семейството и така е достатъчно окаляно. Лио, съжалявам, но не виждам как би могло да стане.

— Разбирам. И аз съжалявам. Предполагах, че ще бъде сложно, но ако промениш мнението си, независимо кога, денем или нощем, моето предложение си остава в сила.

— О, Лио, не зная как да ти благодаря. Когато след погребението пътувах насам, си помислих, че ще изгубя разсъдъка си. Не знаех дали ще мога да го понеса, но ти ми помогна да издържа. Сигурна съм, че ще се видим отново, когато всичко това свърши.

Тя затвори и заплака, както никога досега. Ако преди три години Лио я беше приел, никога нямаше да се омъжи за Найджъл, каза си тя, и всичко това нямаше да се случи.

На следващата сутрин Орсина почувства нова решимост. Не, тя не беше девица, изпаднала в беда, която се нуждае от рицар. Спасението беше легнало на нейните плещи.

Обади се на Гедина. Той ѝ каза, че може да ѝ отдели малко време, но веднага.

В полицейското управление инспекторът я посрещна любезно и я покани в своя кабинет.

— Баронесо, мога ли да ви помоля за услуга? — Той ѝ подаде списък с имена. — Това са неколцина от членовете на групата, „прескачаща от вила на вила“, както вие я наричате, които не бяха във вашия списък. Скоро ще разпитам онези, които посочихте. Има ли други, за които се сещате?

Орсина прочете имената. Тя не харесваше тези младежи, но познаваше родителите им, по-големите им братя и сестри, техните вили и планински хижи.

— Не. Тези, които посочих, бяха младежите, с които се движеше Анджела, но винаги тя ги посещаваше. Моят чичо не иска никакви купони във вила „Ривиера“.

— Благодаря ви — каза инспекторът. — Сега трябва да тръгвам, но не се колебайте да ми се обадите, ако имате нужда от нещо. В Болцано ли сте отседнала?

— Да, ще остана в хотел „Грайф“, докогато е нужно. — Двамата се изправиха. Когато поеха към вратата, тя попита сякаш между другото: — Инспекторе, кога мислите, че ще пуснат съпруга ми?

— Честно казано, не знам. Зависи от следствието. Може съвсем скоро да открием нещо.

Нещо вече беше открито. На около двадесетина километра западно от Верона един селянин беше работил покрай бреговете на река Адидже. Той забелязал странно цветно петно във водата съвсем близо до повърхността. Когато се приближил, видял тюркоазена „Веспа“. Мъжът веднага позвънил в полицията. Един от първите, които научи, беше Гедина. Сърцето му подскочи, когато чу за тази първа следа. Той нареди пълно проучване на скутера.

Баронът вече се беше прибрал във вила „Ривиера“. Натискът, оказван от папараците във Венеция, бе нетърпим. Някои просто идваха в двореца и искаха да се срещнат с него. След като Башкар, който имаше строги нареждания, ги отправяше, те се поддържаха из съседните кафенета с готови апарати и камери, за да изненадат барона или посетителите на двореца. Във вилата Емануел накара Джорджо да наеме малка армия от частни пазачи и сега всички входи към имението бяха под охрана.

За медиите случаят Ривиера беше ежедневно празненство.

Секретарката на Лио го поздрави на следващата сутрин, когато пристигна, за да се заеме с лекциите си.

— Професор Кевъна, надявам се, че сте по-добре — усмихна се госпожа Рийд. Тя му подаде „Кориере дела Сера“. — Прочетохте ли за този случай? Труп в багажника на „Ферари“? Жертвата — продължи тя — е сестра на Орсина Ривиера дела Мота. Помните ли я? Тя беше наша стажантка преди две години.

Лио се престори на много изненадан.

— Наистина ли? Хванали ли са убиеца?

— Не, но съпругът на нашата стажантка е в много неприятно положение. Надявам се, че няма нищо общо с това. Ние ви очаквахме да се върнете, за да пишем на Орсина и да ѝ изкажем нашите съболезнования и съчувствие.

— Няма нужда, госпожо Рийд, ще го направя лично.

В началото вестниците се бяха придържали към фактите. След това бяха започнали да украсяват историята от тяхната собствена гледна точка. Националният всекидневник „Република“, близък до левицата, вече бе пуснал две редакционни статии. В момента Лио четеше втората.

Докато цяла Европа е на прага на война и прави опит да съживи Свещената лига срещу ислямския неприятел, някои хора все още се занимават със своите хобита. Найджъл Макферсън е един от тях.

Този човек сякаш разцъфтява от противоречията. Получил образованието си в най-добрите учебни заведения на Острова, преди много години се отказва от културата и предпочита да се заеме с кариера в бизнеса. Макар да няма съответното образование, той разчита на своя инстинкт и на любовта си към пътуванията и хазарта. Чрез търговия с различни стоки, от кафе и банани до паладий и диаманти плюс много други, той натрупва милиони, които вече сигурно са станали милиарди. Макферсън е добър приятел на Уорън Бъфет^[4] и подобно на него няма доверие на

финансовите съветници и на уважаваните магистърски курсове по бизнес.

Въпреки това се оказа податлив на съблазънта на древната кръв и се ожени за баронеса Орсина Ривиера дела Мота. Семейство Ривиера също е много богато. С течение на вековете са придобили имоти из целия район на Венето и нещо повече, успели са да ги запазят, да ги разширят и да управляват много разумно приходите от земите.

Дотук добре, поне за някои от участващите. Изглежда обаче господин Макферсън не е бил доволен от това. Той се ползва с име на донжуан и предишният му брак се проваля точно по тази причина. Според жълтите вестници в Англия с женитбата си за баронесата той е искал да се поправи. За онези, които още не са видели нейни снимки, трябва да кажем, че тя е красива жена по един малко старомоден начин. Двамата решили да прекарат това лято в Италия. Вероятно това вече е известно на всички. Ние започнахме наше собствено разследване на действията на господин Макферсън, преди да бъде арестуван, макар че технически погледнато, става дума за временно задържане.

А сега да насочим вниманието си към жертвата Анджела, сестрата на баронесата. Открихме, че жизненото и удивително красиво седемнадесетгодишно момиче често е виждано в компанията на господин Макферсън. Като любител на виното, той взимал Анджела по време на много от пътуванията си в търсене на съвършеното амароне из веронската провинция. Ние разговаряхме с неколцина свидетели, които биха се заклели, че двамата са любовници. Това личало от държането им един към друг, от тяхното равнище на близост и съучастничество. Двойката никога не пропускала да направи впечатление при пристигането си в различните винарски изби със сега вече прословутото „Ферари“ 365 GT и с ексцентричното си облекло. Господин Макферсън винаги бил в приповдигнато настроение, като друсан.

Можем само да предполагаме какво се е объркало между него и Анджела. В днешното положение има нещо

подозрително, зловещо и крайно трагично. Надяваме се, че заради доброто на правосъдието истината ще излезе наяве. Човек не може да не се запита: когато исторически малцинства като господин Макферсън и младата баронеса изчезнат завинаги от лицето на нашата планета, за нас това по-добре ли ще бъде?

Тази уводна статия в „Ла Република“, ако се основаваше на вярна информация, нанесе на италианското следствие малък удар, но тежък на самолюбието на инспектор Гедина. Как е възможно не той, а някакъв си репортер да изрови потенциално инкриминираща информация за обстоятелствата около главния заподозрян? Но от друга страна, въпреки дългите часове разпити на господин Макферсън, той не каза нищо за експедициите си с жертвата. Този пропуск преднамерен ли беше, или човекът не бе споменал нищо за това, просто защото го смяташе за невинно, каквото може би беше? Инспекторът насрочи нов разпит. Щеше да стигне до дъното на тази работа. Междувременно нареди на Галорини да направи съвсем същото като репортера: да разпита всички производители на амароне в района на Верона, за да добие представа за отношенията на главния заподозрян и жертвата.

След известно боричкане с прокурора наблюдаващият съдия във Верона го убеди да освободи учениците на барона от предварителния арест. Въпреки продължилите с дни разпити и проверките срещу тях не се намериха доказателства. Прокурорът, който в случая действаше като говорител на Гедина, молеше съдията някои от студентите да останат в ареста.

— Кой? — попита той.

— Онези, които са свързани с бойни изкуства като карате, кунгфу, таекуондо, джудо и така нататък.

На съдията тази молба му се стори много странна, затова Гедина бе принуден да обясни както на него, така и на прокурора за „сангвиничното удушаване“, което според него е причинило смъртта на жертвата. В резултат седмина млади мъже останаха в затвора, за да ги разпитват за техните хобита.

Медиите и обществеността шумно настояваха да разберат причината за тяхното продължаващо задържане. Прокурорът и наблюдаващият съдия непрекъснато отговаряха „без коментар“ на настоятелните журналисти. Според закона задължение на съдията е да пази следствената тайна и да не изнася никакви факти, свързани с досъдебното производство. Въпреки това по някакъв начин причината изтече отнякъде и нездравото любопитство на общественото стигна нови висоти.

Въпреки най-новите постижения в дактилоскопията по веспата не бяха открити никакви други отпечатьци, освен тези на Анджеа. Ролерът не беше повреден, по него нямаше дори вдлъбнатина. Беше с включена втора скорост, което подсказваше, че някой го беше вкарал на собствен ход в реката, независимо дали нарочно, или без да иска. Но не бяха открити никакви улики, а ако бе имало отпечатьци от стъпки, скорошните дъждове ги бяха отмили.

От преситените младежи, които обикаляха вилите, също не изскочиха улики. Повечето от тях имаха добро алиби за въпросната нощ. Августо и един друг младеж нямаша и техните разпити щяха да продължат, макар участието им в убийството да беше много хипотетично, и то меко казано. Регистърът на следствените, където се записваха имената и данните на заподозрените, продължаваше да се удължава. Въпреки това инспектор Гедина трябваше да признае, че независимо от усърдната си работа не разполагаше с улики. Без дори да забележи, беше започнал да пуши по три кутии цигари дневно.

[1] Закрит паркинг за 3500 автомобили. — Б.пр. ↑

[2] Френски композитор, органист и учител. — Б.пр. ↑

[3] Италиански скулптор, известен с великолепните си мраморни произведения. — Б.пр. ↑

[4] Известен борсов играч, който наскоро дари 40 милиарда долара от личното си богатство на фондацията на Бил и Мелинда Гейтс. — Б.пр. ↑

13.

Управителят на хотел „Грайф“ бе доволен, че може да запише баронеса Ривиера дела Мота сред своите гости. Дори при нормални обстоятелства тя щеше да бъде прекрасно допълнение към списъка на известните гости, а в момента беше направо звезда. Снимките ѝ бяха във всички вестници в страната. Хотелът бе ремонтиран наскоро и съчетаваше леко загатната тиролска атмосфера със свръхмодерна германска технология. Нямаше да му навреди малко реклама и сякаш сам бог бе изпратил баронесата. Но сега настроението на управителя премина от възторг в тревога. Реши да чака до единадесет сутринта. После до обед. Когато камбаните на близката катедрала обявиха, че вече е пладне, той си пое дълбоко дъх, вдигна телефона и набра номера на полицията. Беше следил новините за разследването по вестниците, знаеше кого да потърси и когато Гедина вдигна слушалката, управителят му каза какво го тревожи.

Веднага щом свърши разговора с полицията, той се обади на своя приятел и главен редактор на „Доломитен Тагблат дер Зюдтиролер“, най-големия вестник в Болцано, който се печаташе на немски. Господин Зилбернагел и инспектор Гедина пристигнаха почти едновременно в хотела. Управителят им каза, че през последните два дни баронесата не се е прибираща в стаята си. А дрехите и козметичните ѝ принадлежности са си на мястото. Не беше оставила бележка или указания на камериерките. Гедина поиска да го заведат в стаята ѝ, като междувременно се обади в Болцанския затвор, за да пита дали е ходила на свиждане на съпруга си. Чиновникът провери регистъра и отговори:

— Не, през последните ден и половина не е идвала.

Гедина смръщи лице и влезе в стаята.

Управителят тревожно обясни:

— Леглото е оправено преди два дни, след като баронесата излезе. От тогава не е пипано нищо. Нищичко.

Парфюмът на Орсина, макар и много слабо, все още се усещаше в помещението. Той лъхна по-силно инспектора, когато отвори гардероба, за да огледа малкото ѝ дрехи. На тоалетната масичка стояха гримове и няколко шишенца парфюм. На дясната масичка лежах кутия влажни кърпички и мобилен телефон, вероятно нейният.

— Възможно ли е някой от служителите да е забравил мобилния си телефон тук?

— Едва ли, господин инспекторе. Веднага ще разбере, но вероятно принадлежи на баронесата.

Гедина бързо уведоми в дирекцията за положението, докато господин Зилбернагел си водеше бележки. Само това му трябваше. Сякаш не бе достатъчно, че разследва убийство на малолетна наследница, в който почти липсваха улики, а сега като капак и сестра ѝ беше изчезнала. Така ли беше, или прибързваше със заключенията? Онова, което видя, беше многозначително. Не толкова дрехите и козметиката, колкото мобилният телефон. Може и да го беше забравила, но със сигурност вече щеше да се е върнала да го вземе. Или да се обади да го изпратят там, където е отишла. В сегашното ѝ затруднено положение мобилната връзка по всяко време беше от изключителна важност. Не, вероятно баронесата беше изчезнала.

Зилбернагел беше стигнал до същото заключение. И двамата записаха това. Гедина в полицейския доклад, а журналистът в плана за утрешната статия.

За един провинциален вестник това беше страхотно попадение и скоро цялата италианска преса побърза да се възползва от статията. На следващия ден „Ил Кориере“, „Ла Република“ и останалите обявиха, че баронесата е изчезнала.

Разнесе се слух, че това е много повече от изчезване.

На барона, който вече се бе върнал във вилата, му се обадили по телефона. Някакъв непознат глас му казал: „Пригответи се да платиш скъпо, ако не искаш да намериш и тази си племенница в автомобилен багажник“. Мъжът затворил, преди баронът да успее да каже нещо. Борейки се да си поеме дъх, Емануел веднага се обади на инспектор Гедина и съобщи ужасната новина. Племенницата му е отвлечена за откуп!

Инспекторът се престори на изненадан. Той така или иначе щеше да разбере за обаждането, защото подслушваше телефона на барона

още от началото на разследването. Стори му се логично да каже:

— Бароне, да не губим кураж. Вече сме започнали да разследваме и този случай. Бъдете уверен, че ще направим всичко възможно.

— Голяма полза ще имаме, няма дума! — озъби се Емануел. — Още нямате никакви улики за смъртта на едната ми племенница, а сега отвякоха другата. Вие сте некадърен идиот!

В гласа му звучеше повече отчаяние, отколкото гняв. Гедина се направи, че не е чул, и каза:

— Бароне, отсега нататък ще подслушваме телефона ви. Похитителите сигурно ще ви се обадят отново, за да ви кажат подробностите. Опитайте се да говорите колкото може по-дълго с тях. О, и още нещо — добави той, сякаш сега му бе хрумнало, — в рамките на стандартната процедура вашите банкови сметки ще бъдат блокирани. Надявам се да проявите разбиране. Галорини ще бъде във вилата след час и нещо. Моля да се погрижите вашият секретар да му даде цялата информация относно банковите ви сметки, вложения, акции, облигации и така нататък. Във ваш интерес е да ни сътрудничите.

— Върви по дяволите! — и баронът затвори.

Щом стане дума за пари, помисли си Гедина, реакцията срещу стандартната процедура винаги е една и съща. Вече се беше погрижил за господин Макферсън, в случай че похитителите се обърнат към него за откуп. Не му бяха разрешени никакви телефонни разговори, освен с неговия адвокат. А те бяха подслушвани и записвани.

Цялата Катедра по италианска филология вече беше прочела италианските вестници, когато към десет сутринта професор Кевъна пристигна в кабинета си. Госпожа Рийд му подаде вестниците, но реши, че ще е невъзпитано да го остави сам да научи. Може би трябваше да подслади този горчив хап. Тя работеше вече двадесет години в катедрата, почти дванадесет, от които като негова секретарка. Професорът винаги се беше държал безупречно и наистина образцово с нея, с другите служители, колегите си и студентите. Тя реши, че му дължи малко тактичност, знаеше, че той е необичайно чувствителен.

Затова лично му каза за отвличането на Орсина. Той застина от смайване. Най-накрая заговори, докато разлистваше вестниците:

— Това да не е някое сензационно предположение?

— Мога ли да знам, професоре? Но не мисля така. За съжаление. Горкото семейство. Всички тези трагедии.

Това още не е трагедия, изкрещя наум Лио, гарго на злата прокоба!

Лекцията, която трябваше да изнесе, беше за епистоларния роман на Уго Фосколо „Последните писма на Якопо Ортис“. В него поетът разкрива душата си, като отразява в писма неизлечимото си безпокойство в любовта и политиката. Обикновено професорът приписваше хроничната и почти ненормална разпаленост на Фосколо на прекаленостите на романтизма. Но в този ден студентите чуха толкова страстно изпълнение на някои откъси от романа, че за първи път той оживя за тях.

Това професор Кевъна ли беше, питаха се младежите, докато го слушаха как цитира по памет откъс след откъс. Групата беше от напреднали. Много от тях бяха студенти последен курс, а други дипломанти. Бяха имали много лекции при него, но никой не го беше виждал толкова развълнуван.

„Не зная как да я утеша, как да ѝ отговоря, какво да я посъветвам“, цитираше той Фосколо. „О, ангел мой! Да, да! Искан ми се да можех вечно да ридая и така да пресуша твоите сълзи! Този мой нещастен живот ти принадлежи напълно. Посвещавам ти го! Посвещавам го на твоето щастие!“

Всички млади жени до една посрещнаха с радост тази промяна. Той изглеждаше толкова красив, когато декламираше тези редове. Младежите пък се чудеха, за какво, по дяволите, се е разпалил толкова?

За лекцията със следващата група романтичната треска на Лио бе преминала, но я смени подобно на унес състояние. Веднага щом свърши, той потърси убежище в жилището си. Вестта за отвличането на Орсина направо го поболя. В банята дълго се мъчи да повърне над тоалетната чиния и най-накрая успя да избълва основно жлъчка, защото беше пропуснал закуската, а после и обяда. Какво се е случило? Какво се обърка толкова страшно? И защо?

Той се огледа бавно и критично в огледалото, след това отиде в дневната, претрупана с книги. Испита омраза към всяка от тях и най-вече към себе си. Галилео и Гарибалди се зарадваха да го поздравят по-рано у дома, но никога досега той не ги беше пренебрегвал така.

Какъв съм аз, мислеше си той. Пълен идиот. Какво направих, с живота си? Какво постигнах? Съсипах живота на една жена и убих нероденото ѝ дете. Нашето дете. След това в продължение на дълги, дълги години живях като трудолюбив автомат. Бях обещаващ млад мъж. Прекалено обещаващ и твърде самоуверен. Какво беше направил обещаващият младеж с блестящия мозък? Няколко книги и купчина статии, които никой не четеше. И единственият път, когато получи възможност да изкупи вината си с Орсина, той я беше загърбил. Беше такъв глупак, такъв страхливец, че не можеше да се понася.

Да скочи от прозореца беше подходящ завършек на живот, лош и от посредствен. Но с неговия късмет вероятно нямаше да умре, а да падне върху дебело обвитите със слама рози на Мими и да остане парализиран. Признанието на Орсина в Италия го накара да осъзнае своята безгранична глупост. За да се справи с това и най-вече с усещането за загуба, той се беше заклел да стане неин защитник. Даде клетва и наистина ѝ предложи да се втурне на помощ, но така и не си помръдна пръста. А сега я бяха отвлели и животът ѝ беше в опасност!

Беше чел и препрочитал италианските вестници. Инспекторът, на когото бяха възложили разследването на убийството на Анджеа, досега не беше постигнал никакви резултати. Единственото, с което разполагаше, беше Найджъл като главен заподозрян. Колкото и да ревнуваше от него, Лио не можеше да се насили да повярва, че той има нещо общо със смъртта на Анджеа. А сега същият инспектор разследваше и отвличането на Орсина. Какво щеше да направи? Да задържи управителя на хотел „Грайф“, защото вероятно е последният, който я е видял?

Никой от вестниците не споменаваха, че са намерили мобилния телефон на Орсина в хотелската стая. Единственият журналист, който знаеше тази твърде важна подробност, беше Зилбернагел, но той прояви добър усет и я пропусна в статията си за „Доломитен“. Надяваше се, че така ще помогне на инспектор Гедина да стигне до бързо и успешно решение на случая. Тъй като Южен Тирол зависеше

силно от туризма, той се страхуваше от последствията, които можеха да имат две последователни трагедии в района на Болцано.

Лио не можеше да знае, че инспектор Гедина бе проверил всички разговори, които Орсина бе водила от мобилния си телефон, откакто се бяха върнали в Италия с Найджъл. Номерът на Лио във Вашингтон се появяваше твърде много пъти в разпечатките и се набиваше на очи. Това беше единственият номер в САЩ, който тя беше набирала, и то толкова често! Беше избирала този номер в продължение на няколко седмици, и то винаги късно през нощта италианско време. А понякога страшно късно. Беше провеждала дълги разговори, обикновено по половин час, а понякога и по-дълги. После, малко преди да изчезне, се беше обаждала много пъти, но разговорите бяха кратки. Накрая, след като вече се бе настанила в Болцано, беше провела един много дълъг разговор, а после още два, но по-кратки.

Най-сетне попаднал на някаква следа, Гедина с усилие на волята се спря да не набере номера веднага. Щеше да бъде много глупаво да разкрие на лицето, че е открил неговите дири. Не, щеше да накара полицията да проследи номера. Излезе, че принадлежи на Лионард Кевъна, професор по италианска литература и ръководител на катедрата в Джорджтаунския университет във Вашингтон, окръг Колумбия.

Лио вдигна апарата си и набра номера. Нямаше телефона на двореца във Венеция, затова набра вилата. Вдигна Думитру. Лио се представи и икономът се сети кой е. Може ли да говори с барона? Разговорът е спешен. Ужасяваше се от тази мисъл, но трябваше да разговаря с него. Има ли нещо, с което би могъл да помогне? Полицията отбелязала ли е някакъв напредък? Този път имат ли някакви улики? Да дойде ли в Италия, за да се опита да помогне с нещо?

Баронът му кресна в ухото:

— Как може да се натрапваш, когато трагедиите се трупат една върху друга? Нямаш ли срам, американско копеле такова? Никога повече не се обаждай. Майната ти и върви по дяволите! — Баронът вероятно беше разбил телефона, ако се съди по трясъка, който чу Лио. Гордостта му не беше засегната. По някакъв извратен начин той изпита

удоволствие от това, че го обиждат, след като сам бе прекарал часове в ругатни по свой адрес. После се втурна обратно в банята за нова серия повръщане. Избърса лицето си, върна се в дневната и остави да мине известно време. След това отново се осмели да се обади на барона.

Този път вдигна Мариана. Позна го, макар че беше почти обезумяла от скръб. В много прочувствен монолог тя замърмори нещо, което Лио не успя да схване напълно, защото беше наполовина на италиански и наполовина на нейния диалект. Обаче разбра, че не иска да прехвърли разговора на барона, защото нямало смисъл. После каза нещо като „полицията е глуха“ и че само той можел да помогне на баронесата. „Баронът е хитър като лисица, а ти си сляп като къртица и глух като пън“. Лио слушаше внимателно, без да продумва. Мариана завърши с нещо като „остави спящите кучета да лежат“. После избухна в такива ридания, че не можеше да говори, и Лио затвори.

С какво разполагаше? Със средновековна сбирка от басни и алегии, помисли си. Той си записа за повече яснота: лисица, къртица и кучета. Никога не се бе възхищавал на селската мъдрост, скрита в поговорките, но сега не беше време за снобизъм. Какво се беше опитала да му каже Мариана? Че е бил сляп като къртица и глух като пън. Какво беше пропуснал да види и да чуе? Наистина, какво ли? Освен това го беше предупредила, че баронът е хитра лисица и че трябва да остави спящите кучета да си лежат. Какво подозираше? Какво знаеше? За миг почувства, че тя може да е отгатила много повече от инспектора и неговите помощници въпреки професионалния им опит и големите ресурси. Или това беше отчаяният брътвеж на осемдесетгодишна старица, чийто италиански той едва разбираше?

Лио обмисля тези възможности през останалата част от деня. Опита да се помоли, но за първи път от повторното си кръщение откри, че му е невъзможно да насочи съзнанието си в тази посока. Когато си легна, направо не знаеше какво да прави. Може би заспа или пък беше трескав, но накрая се събуди. Вече беше взел решение.

Незаменимата за катедрата по италианска филология сивокоса и в сив костюм госпожа Мария Рийд влезе в кабинета си точно в девет сутринта и натисна бутона на телефонния секретар. Първото съобщение беше от Лио, който се бе обадил в шест без четвърт

сутринта. С глас, който звучеше вече далечен и много спокоен, той обясни, че бил извикан в Италия по много спешна работа и че лекциите му се отменят за неопределено време.

Неопределено? Какво значи това, учуди се госпожа Рийд. Пусна отново записа, за да се увери, че е чула правилно. Не бъркаше, но това беше толкова нехарактерно за професор Кевъна. Какво би могло да бъде толкова спешно? Другите съобщения също се нуждаеха от вниманието ѝ. Три от тях, които ставаха все по-настойтелни, бяха от инспектор Гедина от полицейското управление в Болцано. Фактически той ѝ заповядваше да му се обади. Ставаше дума за полицейско разследване.

Госпожа Рийд беше женена за американец, но родителите ѝ бяха имигранти от Италия и тя говореше добре италиански. Когато набра телефонния номер в Болцано, се сети, че е срещала името на инспектора във вестниците.

— Госпожа Рийд? — попита инспекторът.

— Лично.

— Благодаря, че ми се обадихте. Точно се готвехме да ви звъним отново. Не разполагаме с много време, така че ще бъде кратък. Аз разследвам смъртта на Анджеа Ривиера дела Мота и отвлечането на нейната сестра Орсина Ривиера дела Мота. Надявам се, че няма да имате нищо против да ви задам няколко въпроса. Отнасят се до професор Лионард Кевъна.

— Нямам нищо против — отговори малко тревожно госпожа Рийд.

— И нямате нищо против да ви запишем? Добре. Имате ли представа дали професор Кевъна има някаква връзка с Орсина Ривиера дела Мота?

— Преди няколко години тя работи тук като стажант — и му разказа всички подробности.

— Разбирам — каза инспекторът. Май беше недоволен? Защо, какво очакваше да чуе, клюки? Очевидно, след като попита:

— Има ли нещо, което би ви накарало да повярвате, че между двамата има нещо повече от професионални взаимоотношения?

— Нищо подобно! — озъби се госпожа Рийд. — Професор Кевъна е човек с безупречни етични и професионални стандарти. Дори съм изненадана, че задавате подобен въпрос.

О, не, ужаси се Гедина. Тя е негов почитател. Това не е много обещаващо. А на глас попита:

— Има ли още нещо, което можете да ми кажете за професора?

Дали да му кажа, запита се тя.

— Ало? Госпожо Рийд? Чувате ли ме?

Чуваше го и с известно неудобство най-накрая му каза, че професорът е заминал за Италия по някаква много спешна работа.

— Така ли? Кога?

— Предполагам, че преди няколко часа.

Инспекторът ѝ благодари и каза, че може да се наложи пак да ѝ се обади.

— И не се колебайте да ми звъннете, ако имате да добавите нещо — подхвърли той и затвори. После се обърна към Колучи. — Идва, за да бъде притиснат в ъгъла? Както и да е — усмихна се той. — За разследването това развитие е добре дошло.

Гедина нареди на Колучи и Галорини да разпратят имейли до всички гранични пунктове и полицейски управления в Италия: появи ли се името Лионард Кевъна, американски паспорт еди-кой си номер, незабавно да съобщят в Болцано. „Незабавно“ беше подчертано с две черти. Това беше двоен филтър. Ако все пак успееше някак си да влезе незабелязан през летището, в Италия всички хотели до най-скромния пансион по закон бяха задължени да поискат паспорта на госта и да го ксерокопират. Копията се изпращаха в местното полицейско управление.

— Колучи и Галорини, намерете някой чиновник, на когото можем да имаме доверие, за да изпраща на всеки кръгъл час имейла, и то докато не хванем професора. Разбрано?

Няколко минути по-късно един очилат мъж почука на вратата на Гедина, влезе в кабинета и попита:

— Може ли да поговорим, инспекторе?

— А кой сте вие? — Лицето на мъжа му се стори познато.

— Аз съм чиновникът, който ще изпраща имейла за Лионард Кевъна на всеки час.

— А, добре. И какво искате?

— Да ви предупредя, ако ми разрешите.

— Да ме предупредите? — Гедина беше на път да се ядоса.

— Да. Следя внимателно разследването на случая Ривиера и с всичкото ми уважение, трябва да посоча, че Кевъна не се издирва за убийство, отвличане или за каквото и да е друго престъпление. Той е само заподозрян. Затова нашето съобщение ще получи много нисък приоритет, особено от местните полицейски управления, ако той успее да мине незабелязано през някое летище или граничен пункт.

Гедина кипеше от яд, но не каза нищо. Младият чиновник погрешно разтълкува това мълчание като покана да обясни по-подробно.

— Както знаете, хотелите редовно изпращат по факса паспортните данни до полицейските управления, където неколцина отегчени чиновници ги местят от една купчина на друга. Най-накрая намират време, за да вкарат данните в компютъра. Мисля...

— ... Че е крайно време да се разкарате от кабинета ми и да правите точно онова, което ви е казано! Ясно ли е? — изръмжа Гедина и чиновникът побърза да се върне на мястото зад компютъра. Този млад задник, помисли си инспекторът. Какво нахалство. Разбира се, в това, което той каза имаше логика, но какво друго можеха да направят?

Единствената студентка, която не се зарадва на огненото представление на професор Кевъна по словата на Фосколо, беше Клеър Стейнс. Клеър беше второкурсничка, когато Орсина караше стаж си в Джорджтаун, и още като заек имаше слабост към професора. На следващата година беше избрала италиански за основна специалност и посещаваше всички лекции, за нейното ниво. Тя често ходеше и на консултации в кабинета му след часовете, а той търпеливо я приемаше. Клеър беше добра студентка, красива малко по момчешки заради късата си коса, но това за него нямаше значение. Важното беше, че тя с готовност участваше в извънкласни проекти като Италианския клуб и Месеца на италианското кино. Тя не беше приветствала пристигането на Орсина, която често поемаше задълженията на професора като негов асистент. Не защото не беше способна преподавателка, а защото Клеър я смяташе за своя съперница.

Лео нямаше представа, че е събудил такъв интерес, отношенията му с всички жени в студентското градче бяха безукорни. Един ден Клеър беше отишла в кабинета му, за да обсъдят някакъв доклад, но

вътре нямаше никого. На бюрото му, най-отгоре, върху купчина документи лежеше запечатан плик, на който бе отбелязано с маркер: „М.Р. — моля да се среже“. Името на професора беше изписано с калиграфския почерк на Орсина. Нямаше марка на плика, значи е било донесено на ръка. Тя го взе и го помириса. Лъхна я слаб аромат на рози. Клеър помисли малко, пхна писмото в раницата си и излезе от кабинета. Никой не я видя.

Тя бързо се прибра в стаята си в общежитието, като устоя на подтика да прочете писмото още по пътя. В стаята си разкъса плика с пръсти. Те се разкървавиха, защото хартията ги поряза, а отвътре се посипаха листа от рози, но тя не обърна внимание. Прочете писмото на един дъх, после още веднъж. Изчерви се и от очите ѝ потекоха сълзи. Когато пръстите ѝ престанаха да кървят, прибра писмото обратно в плика и смете листата от рози.

Сега, няколко години по-късно, когато стана свидетел на странното държане на професора в час, тя без колебание го свърза с новината за отвлечането на Орсина. После прочете съобщението, което госпожа Рийд беше закачила на таблото: „На професор Кевъна се наложи да замине за Италия по неотложна работа. Всички негови лекции са отменени“. Госпожа Рийд благоразумно беше пропуснала да добави: „за неопределено време“. „Моля да се посъветвате с вашите ментори за други възможности“. Клеър си тръгна веднага, но не пое към своя ментор, а за стаята си извън студентското градче. Тя извади писмото на Орсина от заключеното чекмедже с документи, преснима го и тръгна обратно към университета.

Когато Клеър стигна до кабинета на декана, секретарката я предупреди, че е почти невъзможно да се срещне с декан Трокмортън без предварително уговорен час.

— Въпреки това ще почакам — отговори Клеър и седна в преддверието. Най-накрая беше поканена да влезе в кабинета на декана и да седне на стол срещу нея.

— Декан Трокмортън, трябва да споделя нещо с вас.

Деканът се смая и не каза нищо, но видът ѝ говореше, че е заинтригувана.

— Това, което дойдох да ви кажа, може да е жизненоважно. Ако не смятах така, нямаше да ви губя времето. Освен това... моето разкритие може да застраши положението ми тук. Така че преди да

продължим, трябва да ви помоля за писмено уверение, в което обещаваме, че това няма да се случи.

— Какво? — Деканът внимателно затърси думи. — Това не е някаква шега, нали? — Младата жена изглеждаше твърде сериозна, за да се шегува. — Госпожице Стейнс, през всичките си години като преподавател никога не съм се сблъсквала с подобна молба. Не мислите ли, че е малко необичайно?

— Да, госпожо декан, необичайно е, но аз имам отличен успех, близо съм до дипломирането и държа да си получа магистърската степен. Не искам да рискувам.

— Напълно ви разбирам, но не мога да ви обеща нищо.

— Моля! Това може да е наистина въпрос на живот и смърт! — Клеър беше повишила тон, но сега се наведе към декана. — Става дума за професор Кевъна — прошепна тя.

Трокмортън не беше почитателка на Лиовия стил на католическо благочестие, който смяташе за досаден и прекален. Тя отстъпи пред молбата на студентката и надраска бележка върху бланка на деканата с нейното име. Клеър я прочете и поиска от декана да сложи дата.

Най-накрая ѝ разказа цялата история с писмото, което Орсина беше написала на професор Кевъна и лично му беше занесла. Деканът знаеше за отвличането на Орсина и за смъртта на нейната сестра. Знаеше и че младата аристократка е била стажант в катедрата по италиански и че професор Кевъна току-що е заминал много набързо за Италия. Госпожа Рийд ѝ беше казала под секрет и за обаждането на инспектора от италианската полиция, който я беше разпитвал за отношенията между професора и Орсина. Сега не беше време да порицае студентката за нейната постъпка, колкото и да бе осъдителна. Може ли да види писмото? Клеър ѝ подаде ксерокопието и си тръгна от кабинета с бележката, която ѝ обещаваще безнаказаност.

Деканът си сложи очилата за четене.

Най-скъпи ми Лио,

Днес сутринта, втрещена в закуската си, получих просветление за истината. Гледах и я чух да казва: „Какъв е смисълът, Орсина? Какъв смисъл има да се преструваш?“. Ето сценария за брак, сключен на небето: слънцето и луната най-накрая

се срещат и веднага се познават, и то така, че първия път, когато се поглеждат в очите, планетите променят курса си и се сблъскват. Обаче после, странно защо, започват да си играят на жмичка.

Колко независими филми сме изгледали заедно? Трябва ли Изабел Юпер да удостои всеки френски филм с безучастната си игра? Да не би да е под влияние на погрешното разбиране, че неизразителното лице е винаги безпогрешно? Тогава вместо актриса да беше станала професионална покерджийка. А концертите? Да не би да смяташ, че не съм забелязала как избираш само рецитали в съпровод на клавесин или контра пунктова музика от композиторите с най-тевтонско звучене? Толкова често съм си мислила, че тези произведения може би щяха да звучат значително по-добре, ако бъдат изсвирени отзад напред. Пази боже, да слушаме Шопен или Шуман, та те прекалено подтикват към чувства. Всъщност това нямаше никакво значение. Важното беше да сме заедно на нашето точно място във вселената.

Вчера бях на празника на цъфналите черешови дръвчета. Най-малкото, което може да се каже, е вълнуващо. А ти, глупчо, защо не дойде? Имаш алергия към японските череша йошино? Обещай ми поне, че ще идем заедно да видим долината Херте в Естремадура, Испания. Виждала съм черешови цветове в Япония и тук, във Вашингтон, но онези в Естремадура са божествени. Бях съвсем малка, когато ходих там с родителите си, и си спомням как тичах от дърво до дърво по килим от бели цветове, въодушевена и опиянена. Кога ще купим самолетните билети?

Лео, също така предлагам забрана на пуловерите с високи яки. Говоря сериозно! Предполагам, че са измислени само за филмите на Джеймс Бонд и са се разпространили като горски пожар. Разбира се, повечето хора не знаят как да носят *samiciá*. Но ти си бил *nato con la samiciá*. Преводът ще гласи „роден със сребърна лъжица в устата“. Не в грубия материален смисъл, а в малко по-различен.

Защо не се обръщам към теб с „професоре“? Трябва ли още да обяснявам? Дори по време на първата ни среща това беше нелепо. Между другото, никога не си пил вино в мое присъствие. Страхуваше се да не разкриеш нещо? Какво значи страх? Как може един Лео, с други думи лъв, да се страхува от виното? За бога, та ти не си протестант! Суфистите не са правили нищо друго, макар ислямът да го забранява. Браво на тях!

Когато бях дете, помагах по време на гроздобера просто за удоволствие. Имаме вила в околностите на Верона с много акри лозя. Давах ми ножици и кофа и ме оставяха да се оправям сама. Колко гроздове обирах? Не много. Обичах да се разхождам от лозе на лозе и тук-там да похапвам грозде. Когато гроздовете напълнеха някоя от големите бъчви, аз и останалите деца измивахме краката си с перилен препарат, после скачахме в нея и мачкахме гроздето с крака, за да изстискаме сока от него. След това пиехме от ширата, макар че ни забраняваха да го правим, и разбира се, през нощта бяхме зле.

Нашите къщи бяха пълни със стари прислужници. Оттогава мнозина от тях умряха, но една е още жива: Мариана, икономката на вилата. Бяха ми намерили бавачка англичанка, една стара мома, която естествено би предпочела да отговаря за момче. Беше толкова студена, че често се питах дали това не е просто театър? Струваше ми се невъзможно някой да бъде толкова безчувствен. Възможно ли е да е била бавачка и на Изабел Юпер? Както и да е, Мариана беше нейната пълна противоположност и винаги когато бяхме в провинцията, аз прекарвах времето си с нея. Тя миеше косата си с оцет и понякога моята също, но разбира се, не с оцет. Говореше с мен на своя диалект. В началото не я разбирах, но исках да мога, затова го научих. От многото неща, които ми е казвала, едно съм запомнила добре: „Малката баронеса е надарено ангелче“.

Един ден Мариана получи удар. Откараха я в болницата и диагнозата беше безнадеждна. Не че някой ми е позволил да науча. Просто чух разговора между моите родители. Толкова много исках да ѝ помогна, а дори не ми позволяваха да я посетя в болницата. Затова започнах да искам да се оправи. Не се молах. Просто от сърце и душа ѝ желяех да оздравее.

Накратко казано, след няколко седмици напълно оздравялата Мариана се върна отново във вилата. Лекарите не разбраха как е станало и единственото им обяснение беше „чудо“.

Аз бях страшно радостна, но не и изненадана. Някак си бях напълно уверена, че мога да ѝ помогна там, където лекарите не можеха. Не забравяй, че бях дете. Имаше и други случаи, когато бях способна да повлияя на събитията от разстояние. Сега няма да се впускам в подробности, но искам да знаеш, че на никого не съм разказвала за това.

Когато пораснах и започнах да обмислям начина, по който ме обучаваха в училище, реших да се отдръпна от всичко това. За мен то вече нямаше смисъл. Напротив, сега ме плашеше. Затова реших напълно да пренебрегна своите „дарби“.

От време на време у дома се водеха странни разговори, особено от страна на моя чичо. Херметизъм и подобни. Той имаше нужда от много думи, за да схване онова, което за мен бе очевидно, и то без никакво обучение. Нещо повече, понякога го поглеждах и виждах, че в действителност не е „тук“, а тайничко и всеотдайно се наслаждава на полусмлените си езотерични познания. Моят баща приличаше повече на мен, но по някаква странна семейна традиция нямаше право да се рови в заниманията на брат си и никога не го правеше. Както и да е, аз бях със свободолюбив дух и намирах повечето места в Европа за задушни и прашни. Затова дойдох в Америка: да яздя с бизоните, но вместо това попаднах на теб!

Още в Рим ти излъчваше посланието си, макар че не го осъзнаваше и може би още не си го разбрал, въпреки че дълбоко се съмнявам.

Трепкащите пламъчета на разпознаването, когато нашите очи се срещнаха, не беше „само“ разпознаването на влюбени, макар това само по себе си да е прекрасна магия. Сигурно си чел „за любовта“ на Фичино. Това е то. Лио, в отричането ти си надарен колкото мен и дори още повече. Не ме питай защо си надарен. Не зная. Зная обаче, че не сме еднакви. По-скоро става дума за взаимно съответствие: ние сме едно.

Дори не сме се целували още, глупако, и аз ти предлагам... какво? Женитба? И много повече. Предлагам ти *hieros gamos*^[1]. Дори и да не го знаеш с разума си, сигурно усещаш, че чрез нашия сексуален съюз можем да станем част от божественото. Тази истина си е пробила път дори сред официалното учение на християнството: спомни си за Мария като невеста на Христос.

Може би казвам твърде много. Хайде да се качим на самолета за Естремадура и да идем заедно да видим черешовите цветове. Искаш ли?

Скоро моята година в Джорджтаун ще свърши. Ще ме оставиш ли да си ида? Това би било противоестественно. Не мога да измисля как иначе да го нарека.

Писах ти от все сърце. Зная, че твоята интелектуална пренастройка е била много изчерпателна. Обаче извън човешките сили е да устои на божественото в нас. Помни, че ние не сме само един в друг, ние сме едно цяло.

Завинаги твоя,
Орсина

[\[1\]](#) Свещен брак (гр.) — при който божество се жени с обредни цели за човек. — Б.пр. [↑](#)

14.

Пред гишетата за паспортен контрол на римското летище се бяха извили километрични опашки. Лио, който много пъти беше минавал през тях, никога не бе виждал такова нещо. Навсякъде имаше полицаи и дори войници с автомати, сякаш в страната е било обявено извънредно положение. Очевидно заради терористичните нападения и оскверняванията, ответните отмъщения и демонстрациите, които често преминаваха в насилие, в Италия безопасността беше станала приоритет.

Най-сетне Лио пристъпи към гишето и подаде паспорта си. Полицаят, двадесетинагодишен синеок мъж, но иначе чернокос, първо разгледа паспорта, а после внимателно огледа и него.

Още веднъж провери снимката и пак се опита да я сравни с лицето на Лио.

— Снимката стара ли е?

— Мисля, че е на седем или осем години. Не си спомням точно — обясни Лио.

— Защо паспортът е издаден в италианското посолство във Вашингтон?

— Аз живея там и имам двойно поданство. Моята майка е италианка.

— Така ли? А какво е другото ви поданство? — попита недоверчиво младият мъж.

— Американско.

— Значи американско. А защо не използвате италианския си паспорт?

— За да избегна дългите опашки, когато идвам в Европа. Обаче този път май не се получи.

Изглежда не беше успял да убеди полицая, защото той вдигна слушалката и набра някакъв номер, след което заговори тихо.

Разговорът продължи доста време. Лио не можеше да чуе какво казва и започна да се изнервя. Какъв беше проблемът? Той нямаше нужното търпение за една прекалено бдителна полицейска проверка, но въпреки това трябваше да я изтърпи.

Накрая полицаят затвори телефона и вдигна глава към него:

— Погрижете се да си смените паспорта и да използвате съвременна снимка. Следващият.

Лио трябваше да мине отново и през проверка на багажа, за да се качи на друг полет за Венеция. Настани се в тризвезден хотел близо до гарата, която също беше строго охранявана, но от карабинери. Искаше да бъде колкото може по-незабележим и близо до маршрут за измъкване, ако случайно се наложи.

На рецепцията му поискаха паспорта и той го даде. След няколко комплимента за отличния му италиански, той осъзна, че вероятно беше представил американския си паспорт. Разбира се, той беше син, а не тъмночервен.

Заведоха го в малка, претрупана стая с разнебитени мебели и светлосив мокет. Банята беше поносима, а чаршафите чисти. Той се хвърли в леглото и спа дванадесет часа.

Когато се събуди скован от двата полета и дългия сън, беше четири часа сутринта венецианско време. Беше много гладен, но още по-голяма нужда изпитваше от свеж въздух и раздвижване. Защо да не се разходи из магическия град, докато отворят кафенетата? Познаваше го добре от многото си предишни посещения. Облече се и пое по Страда Нова, но после промени намерението си. Сигурно щеше да намери много по-рано къде да закуси, ако изостави туристическия маршрут и потърси някое от работническите кафенета. Затова обърна гръб на Канале Гранде и пое на югозапад в мрачните райони на автомобилните паркинги, товарните докове и грохналите складове.

Тръгна предпазливо надолу по тъмните улички и се почувства по-уютно откъм страната на кея, по-добре осветена и отворена към небето. Единствените признаци на живот бяха няколко плъха, които имаха много зъл вид, точно както ги описваха венецианците, и големината на дебели котки. Лио внимаваше да стои настрана от тях и скоро мислите му се насочиха към него самия.

Лудешкото му решение да дойде и да спаси Орсина, въоръжен само с една книга от седемнадесети век, посветена на алхимията, го

беше поставило извън границите на здравия разум. Освен ако неговата клетва да бъде неин спасител вече не го беше сторила. Сега трябваше да приеме последствията. Очевидно нормалният свят беше безсилен пред лицето на последните събития. Но дали той щеше да се справи по-добре? В „Магическият свят на героите“ Чезаре дела Ривиера майсторски беше построил един лабиринт, за да подмами пътешественика из окултното и да го потопи в преднамерени двусмислици. Образите в неговата лекция подобно на живака постоянно се разпиляваха и след това се групираха наново по най-непредсказуеми и загадъчни начини.

По време на полета от Вашингтон Лио прочете наново цялата книга и стигна до края с обичайното смайване и раздразнение. Остана доста дълго време втренчен в корицата на своето издание. На нея сякаш бяха изобразени Седмината спящи от Ефес^[1], които щяха да бъдат грубо събудени от ислямска бомба. Той се замисли за „Сан Петронио“, Сантяго, Шартър и другите черкви във Франция и по-скорошните атаки срещу „Вайскирхе“ в Бавария, известна постройка в стил рококо, и катедралата „Св. Стефан“ във Виена. И за продължаващите нападения срещу джамии, за демонстрациите и размириците по улиците на много европейски градове. Заспалият континент се беше събудил за последиците от чуждото присъствие, което не изпитваше любов към западната култура и никаква почит към разделението между разума и религията. Но как можеше да свърже това с книгата, която току-що беше прочел?

Сърцето му го призова обратно при Орсина. Бе свързал съдбата си с нейната и с тази на древното ѝ семейство и се беше почувствал задължен да се хвърли в ненормалния свят на тяхната забранена книга. Беше се опитал да я разбере и дешифрира, да открие смисъла. Най-накрая обаче призна, че това е невъзможно. Отчаяно се нуждаеше от указания и за да ги получи, трябваше да се сдобие с истинската книга, семейния наръчник по трансцендентност.

Опита се да си припомни всичко за забранената книга. Очевидно тя се предаваше по наследствена линия, защото я получаваха само най-големият син или дъщеря от всяко поколение. Останалите от семейството знаеха за нея, защото ставаха свидетели на традиционното ѝ поднасяне в навечерието на сватбата, но май не бяха особено заинтересувани. Дали всеки притежател предаваше своя собствен

екземпляр, или някъде имаше склад, откъдето всеки нов собственик получаваше свой екземпляр? Вероятно беше второто, защото Лио се сети за книгата с неразрязани страници, която беше намерил в библиотеката на вилата. Какво пишеше на нея? „Отпечатано специално за семейство Ривиера, 1757 г.“. Без съмнение я поднасяха в такъв вид, така че възхитените роднини да не разберат нищо, ако случайно им попадне в ръцете. Аристократичната сдържаност и уважението към традицията щяха да се погрижат за останалото. Или казано с думите на барона, „онова нещо, което би било неразбираемо за един американец“.

Що се отнася до това колко екземпляра са в употреба, Орсина имаше един и сигурно Емануел притежаваше друг. В течение на 250 години вероятно не бяха се изредили повече от дузина поколения, така че със сигурност някъде трябваше да има скривалище и семейната тайна вероятно съдържа познания за местонахождението му. То сигурно беше добре скрито, за да не могат външни хора да попаднат случайно на него. Обаче какво ставаше, ако някой от наследниците умре, преди най-голямото му дете да се е оженило и да бъде посветено? Вероятно бяха измислили система, подсикурена срещу грешки, която да помогне на наследника сам да открие своя екземпляр.

Всеки би могъл да прочете непълното издание от XX век, което сега беше в джоба му, стига да можеше да го понесе. Може би те бяха пуснати на пазара като част от системата и съдържаха нужните следи, стига човек да знаеше как да ги разтълкува. Само член на семейството щеше да знае, че в книгата има нещо значимо.

Ако складът с книгите беше скрит някъде във вила „Ривиера“, начинанието на Лио беше безнадеждно. Нямаше как да влезе и да търси пред очите на барона, прислужниците, секретаря и вероятно полицията. Но „сякаш книгата и палацото вървят ръка за ръка“. Това бяха думите на Орсина. Едни от последните, които му каза. Споменът нахлу в него със силна болка и настойчивост. *Почти последните и думи към него.* Беше изгубил нишката на мисълта си, но интуицията му помогна да си спомни. Разбира се, това трябва да е. Пещерата на Меркурий, която тя откри и щеше да проучи в подходящ момент, ако не беше... Той трябваше да търси вместо нея, и то от мястото, където беше принудена да прекъсне, в самото сърце на двореца „Ривиера“.

Криволиченето на Лио го беше превело през лабиринта на малките улички в работническия район Санта Марта до Канале Джудека. Едно кафене вече беше отворено и Лио влезе, за да използва тоалетната и да закуси.

Когато излезе и тръгна по кея под първите лъчи на зората, той се опита да си припомни всичко, което беше чул за двореца „Ривиера“ и неговите обитатели. Знаеше, че прислугата е прекалено малко, като само една двойка индийци живееха постоянно там като пазачи. В един от среднощните им разговори Орсина ги описа като „двойка всеотдайни кучета, които биха направили всичко за онзи, който ги храни. Единственото, което ги интересува, е да съберат достатъчно пари, за да доведат децата си от Индия. Найджъл веднага го разбра и купи верността им. Обаче сигурно им е много скучно във Венеция. Къщата с месеци е празна и направо не мога да си представя какво правят, когато са сами“.

Сега, когато баронът беше във вилата, те едва ли ставаха много рано, помисли си Лио и този час на деня вероятно бе подходящ да огледа мястото. Той ускори крачка при Джудека и свърна навътре в сушата покрай един от малките канали.

По тротоарите и кейовете имаше малко хора, които вероятно отиваха на работа, а близо до неокласическата фасада на „Сан Барнаба“ една лодка, пълна с плодове и зеленчуци, се готвеше да потегли като плаваща зарзаватчийница. Свещеник в черно расо пресече площада и отключи главния вход на черквата. В този момент Лио забеляза двама набиващи се на очи купувачи. В този квартал не живееха чак толкова много индийци. Значи обитателите на двореца все пак бяха ранобудници.

Той седна в едно кафене, откъдето се откриваше гледка към плаващия плод-зеленчук и неговите клиенти. Индиецът избираше покупките, а жената стоеше и гледаше. Може би тя не говореше добре италиански. След това той ѝ подаде пазарската чанта и тръгна пред нея по кея към задната врата на двореца, както реши Лио.

Засега това беше достатъчно. Не бива, помисли си той, да привличам внимание и да се набивам в очи. Тъй като още никой не бе дошъл да му вземе поръчката, той стана и тръгна към най-близката спирка на пътническите корабчета.

Прекара деня като ту дремеше, ту планираше как да проникне в палацото.

В 6:45 часа на следващата сутрин отново слезе на спирката на пътническите корабчета, но този път на гърба си носеше раница и зачака в сенките на черквата близо до зелената задна врата. Както беше очаквал, тя скоро се отвори, но отвътре излезе само индиецът. В ръката си носеше пазарската чанта и тръгна право към плаващия плод-зеленчук. Жена му едва ли е застанала зад вратата, за да го чака, помисли си Лио. В последно време все по-често му се налагаше да прави обосновани предположения. По мостчето успя да пресече малкия канал само за десетина секунди, натисна дръжката на вратата за прислугата и влезе.

Оказа се в тъмен коридор, но през една врата с млечно стъкло отдясно проникваше малко светлина. Щом в двореца имаше само двама прислужници, той със сигурност можеше да се скрие така, че да не бъде открит. А Пещерата на Меркурий, ако се съдеше по описанието на Орсина, сякаш се намираше на друга планета. Като хвърли един бърз поглед през рамото си, той тихичко затвори вратата.

Когато очите му привикнаха към полумрака, видя, че е влязъл право в портика. Утринната светлина, която се процеждаше през входа откъм канала, разкриваше величественото стълбище и немите обитатели на този етаж. Това бяха две гондоли върху подпори, които приличаха на чифт ковчези, и една стара противопожарна помпа. Той бързо се отдръпна от входа за прислугата и се скри в дълбоката сянка зад помпата. Няколко минути по-късно индиецът влезе през вратата откъм градината, носейки покупките в ръка, пресече портика и изчезна нагоре по друго стълбище в края на канала. Когато стъпките му заглъхнаха, само ромоленето на стенния фонтан нарушаваше тишината. Без да бърза, Лио се загледа в пода, украсен на равни интервали със семейния герб: Дървото на живота със стилизирана река за фамилното име Ривиера, която извираше от корените му. Дали това не беше благосклонно подсказване към всеки, който щеше да поеме из двореца?

Сред многото чудати книги, с които се беше справил във Вашингтон, след като чете твърде много К. Г. Юнг, попадна на тънко томче от Виктор Емил Мишле. В нея авторът обясняваше, че истинският герб се изработва на основата на астрологически

изчисления и представлява посоките, посочвани на родословието от техния асцендент. В щита на герба пулсират тайната и съдбата на патрицианското семейство. С течение на вековете Дървото на живота на родословието Ривиера беше израснало високо и силно, сякаш непрекъснато бе напоявано от реката. Напоследък обаче на семейството се бяха случили няколко трагедии. Сигурно дървото страдаше, сякаш реката е пресъхнала по време на някоя жестока суша. Лио бе съкрушен от предчувствието за гибел. Без вода, която да го напоява, дървото беше осъдено да изсъхне и да умре. В това, че дворецът е построен върху морска вода, имаше голяма доза ирония. Тя не можеше да поддържа живота нито на дърветата, нито на хората.

Изведнъж Лио осъзна, че е изпаднал в унес. Беше студено, още не се беше наспал, но това беше последното нещо, което би могъл да си позволи точно сега. Той се отърси от унеса и се съсредоточи върху това, което трябваше да направи. От онова, което знаеше за венецианските дворци, прислугата не би си прекарвала времето на *riano mobile*, господарския етаж, освен ако не сервираше на семейството там. Тя имаше свои стаи на горния етаж. Затова индиецът не беше поел по парадното стълбище, въпреки че би могъл, защото нямаше кой да му направи забележка.

Точно затова Лио щеше да поеме по официалното стълбище. Още щом изкачи първите стъпала, той забеляза фигурите по перилата. Техните характерни черти наподобяваха градинските скулптури във вила „Ривиера“. От това, което си спомняше, и надписите им бяха същите, но всички представляваха весели дечица, имитиращи жестовите на по-възрастните. Дали това не беше начин да се подсказе, че Великата творба не е нищо повече от детска игра? Като натрапник в двореца, който има неясна и може би дори срамна връзка с отвлечената жена, той се чувстваше отговорен и изобщо не му беше до игри.

Балната зала още беше сумрачна, защото прозорците ѝ гледаха във всички посоки, но не и на изток. Лио бе сигурен, че тук няма да намери „складово помещение без прозорци“. Щеше да е хубаво, ако Орсина му беше разказала повече за това място, но тогава архитектурата не им се струваше важна. Зрителните представи, които си бе изградил по време на разговора, който завърши с нейното падане, бяха за някакво рядко посещавано крило или етаж на двореца. Обаче вече започна да осъзнава, че всичко, което си бе въобразил за сградата,

е чиста фантазия. По-добре да се възползва от това, че няма никого, и да обиколи господарския етаж. Тогава изведнъж се сепна от това, че действията му носеха толкова ярък отпечатък на самоконтрол и забележително хладнокръвие, което според Чезаре дела Ривиера бе характерно за героя. Беше очаквал да се тревожи, защото за първи път в живота си беше нахълтал в чужда къща с намерението да открадне нещо. И заради това е герой? Сега не му беше времето сам да се хвали.

Всички врати бяха широко отворени, за да става течение, и Лио си пожела да е просто любознателен турист, който има право да се разхожда, без да обръща внимание на паркета. Той скърцаше ужасно силно или поне така му се струваше, докато на пръсти оглеждаше всяко помещение. Разпознаваше ги с лекота по мебелировката — голямата спалня на Найджъл и Орсина, стаята на Орсина от времето преди смъртта на родителите ѝ, стаята на Анджела и удобният салон, гледащ към Канале Гранде. Обиколи ги най-внимателно и колкото може по-тихо, сравнявайки тяхната дължина с тази на портика, чиито стенописи сега бяха величествено огрени от слънцето. Но не откри място, където би могло да има скрито помещение. Точно се готвеше да огледа срещуположната редица стаи, когато от отворената врата се чува женски гласове и грубо звучаща славянска реч, последвани от шума на прахосмукачка. Лио се почувства в голяма опасност, хукна на пръсти нагоре по стълбището и се спря едва когато стигна най-горе.

Но вратата към четвъртия етаж беше заключена и преди да успее да се съвземе, чу гласовете на индийците на стълбището под себе си, после нагоре изтрополиха крака и на третия етаж се затръшна врата. Не би могъл да избере по-лошо място за скривалище. Прислужниците щяха да се качват и слизат, когато най-малко очаква, и ако се опиташе да отвори някоя врата на третия етаж, рискуваше да се сблъска с някого. Етажът, на който беше портикът, също не бе безопасен, защото всички влизаха от там. Сега господарският етаж бе територия на чистачките. Индийците вероятно живееха на третия етаж, а четвъртият, за който Орсина каза, че е на Емануел, беше заключен. Единственото, което му оставаше, бе да се скрие, докато къщата не утихне. Като предпазна мярка извади част от екипировката си от раницата: скиорска маска и пистолет играчка, които беше купил в града. Това беше копие на „Берета“ в мащаб 1:1. Ако случайно го разкриеха, можеше да

изиграе ролята на крадец, да заплаши служителите с пистолета и с малко късмет да избяга.

По стълбите под скривалището му имаше непрекъснато движение. Всеки път, когато чуваше приближаващи се крачки, тялото му се стягаше и той се подготвяше за най-лошото. Ако се наложеше, беше готов да запрати някого с ритник надолу по стълбите. Акустиката в празния дворец усилваше всеки звук: индийските и славянските гласове, шума на прахосмукачката, потракването на фаянсови съдове и различните безименни задачи. Щом утихнеше за десетина минути и Лио започнеше предпазливо да се промъква надолу, някоя врата долу се отваряше и се чуваха приближаващи стъпки, които спираха малко преди да стигнат най-горния етаж.

Лио почувства нужда да се помоли, но усети, че вече няма достъп до обичайните си слова и молитви. Насочи съзнанието си навътре с надеждата там да открие познатите думи и настроения от „Отче наш“ и „Аве Мария“, но и душата му беше като буца лед. Сякаш бе изоставил своя християнски свят зад гърба си, когато реши да тръгне подир древните езически символи в „Магическият свят“. На това място действаха различни от Христос и Девата богове и богини и ако искаше помощ, може би трябваше да призове тях.

Колко нелепо: не можеше, нито пък щеше да се моли на Аполон и Артемида! Но всъщност какво бяха тези езически богове? Според учението в книгата те бяха слънцето и луната у човека. Слънцето на висшия му разум и луната на природните му енергии. А между тях, както беше изобразено в онази скулптура в градината на вилата, те създаваха Философското дете, новородения Герой. В това ли се превръщаше Лио въпреки цялото си обучение, вярвания и собствения му аз?

Нямаше на кого да се моли, освен на себе си. На този спокоен и замръзнал „аз“, който сякаш се разрастваше над него като защитен покрив. *Est deus in nobis* — има бог в нас, както беше писал един поет езичник. Лио беше своят собствен ангел хранител. С усилие на волята, тъй като имаше чувството, че нарушава забрана, той се обърна към него. Думите, които му дойдоха съвсем неочаквано, бяха толкова познатите слова на *Veni, Sancte Spiritus*^[2]: „Напой онова, което е изсъхнало, изправи изкривеното, извий онова, което е сковано...“ Превърни всичко в неговата противоположност, дори вярата му в сили

по-големи от него самия. В Герой, който не съществува. Той беше едновременно бог и човек, подобно на Херкулес, който заема мястото на Атлас с тежестта на замръзналото небе на плещите си.

Напълно неподвижен в горния край на слугинското стълбище, Лио чакаше като невидим хищник. След два часа и нещо тялото му предяви правата си и поиска храна и нещо за пиене. За съжаление беше пропуснал да си вземе, не беше предвидил, че ще прекара толкова време в двореца. След един час вече беше крайно належащо да освободи мехура си и нямаше избор: добрите крадци просто не се подмокрят в гащите.

От известно време чистачките не се чуваха и единственият шум идваше от включения телевизор. На долния етаж гледаха някакъв боливудски филм. Лио се промъкна по стълбището до господарския етаж и влезе право в банята на Анджела. В последния момент успя да овладее вкоренения навик да пусне водата. След това жадно пи от чешмата. Почувства се решен на всичко и му се прииска да беше толкова смел и през изминалите часове. После влезе в северното крило и мина през трапезарията и кухнята. Когато стигна до коридор, чиято врата водеше навътре, сърцето му подскочи. Може би всичко наистина беше детска игра, помисли си той, когато влезе в тъмното помещение.

Орсина бе споменала стълба на колелца, от която ще може да стигне ключа в ръката на Меркурий. После бе изгубила равновесие и се беше плъзнала надолу по купчина сгъваеми столове и маси. Те бяха тук, осветени от фенерчето на Лио. Тук беше и високата разтегателна стълба, свита, но все още стигаща почти до тавана. Разбира се, имаше и осветление. Кой можеше да го забележи от една стая без прозорци? Той щракна ключа, но въпреки това потрепери от звука.

Нищо не помръдна. Лио постави няколко стари килимчета под краката на стълбата, започна да я премества през стаята сантиметър по сантиметър и я опря в издигащата се фигура на Меркурий. Стори му се, че левитира, докато се изкачваше към сводестия таван и взе ключа от гипсовата ръка на Меркурий. Засмя се глуповато, когато видя, че ключът има формата на символа на Меркурий. За да отвори вратата на пещерата, трябваше да слезе от стълбата и да я премести малко по-нататък.

Най-сетне в три часа според неговия часовник вече беше готов. Преметна раницата на гърба си, изгаси осветлението, запали

фенерчето и на три метра и половина от земята пхна ключа в ключалката.

За негова изненада вратата се отвори сама навътре и в тихото помещение избухна силен музикален сигнал, подобен на острото дрънчене на разстроено банджо. Вече нямаше връщане и без да се поколебае, Лио прекрачи малката празнина между стълбата и входа и се вмъкна вътре. Обърна се, бутна вратата да се затвори и я заключи с ключа. Вече вътре видя източника на сигнала: устройство от пружини и струни, които вратата дърпаше при отварянето си. Лирата, която Меркурий е дал на Аполон! Разбира се, богът на крадците нямаше да оборудва вратата си със звънец или аларма срещу крадци.

Мястото, където Лио беше застанал, представляваше малка площадка, от която тясна извита стълба първо се спускаше надолу, а после се изкачваше нагоре. Доколкото можеше да се ориентира, стълбите бяха скрити в дебелината на стената между Пещерата на Меркурий и балната зала. Сега чуваше телевизора много по-ясно от преди и това го успокои. Дори прислугата да беше чула дрънченето, нямаше да знае каква е причината, или поне така се надяваше. Те вероятно дори не знаеха за съществуването на тази стълба. Що се отнасяше до него, беше му писнало от високите нива и сега щеше да се спусне надолу. *Coli umbras inacessas*, пишеше в книгата. Почитай недостъпните сенки.

Лио започна да брои стъпалата, за да запази ориентацията за своето местоположение, но тясното извито стълбище предизвика кратко замаяване. Когато на четиридесетото стъпало стълбата свърши и пред него се отвори тесен коридор, той предположи, че се намира на равнището на канала и портика, но нямаше представа за посоката. Коридорът водеше право към дъбова врата, която се отвори неочаквано леко, а щом Лио прекрачи прага, хлопна зад него с тихо щракване. Внезапно уплашен, той опита дръжката. Вратата имаше модерна ключалка, която се беше заключила от само себе си.

За първи път Лио беше близо до паниката. Нима беше проявил такава глупост, че да се затвори сам в недостъпно и звукоизолирано мазе? Чувстваше как сърцето му блъска учестено, докато плъзгаше лъча на фенерчето наоколо.

Не, на срещуположната стена имаше друга врата, която беше отворена няколко сантиметра, така че сигурно имаше откъде да излезе.

Докато проучваше помещението с фенерчето, от облекчение направо му се зави свят.

Лио веднага разбра, че това е нещо като алхимическо семейно светилище. Имаше потрети в потъмнели златни рамки, вероятно на предци, а по средата стоеше здрав каменен олтар с големината на маса за хранене. Единствените други мебели в стаята бяха сандък, обкован с желязо, и кресло или по-скоро трон с дебела червена възглавница. В ъглите на олтара бяха захванати бронзови пръстени, а в тях бяха пъхнати четири фаши^[3], които очевидно също бяха бронзови. Те се издигаха на около метър и осемдесет, а остриетата им сочеха навън. Върху масата в барокови сребърни свещници стояха четири свещи, а до всеки свещник в педантична симетрия бяха разположени четири стъклени гарафи или реторти, съдържащи мътна черна течност. Около всяка от тях в камъка бяха гравирани сложни геометрични фигури. Центърът на масата бе зает от герба на Ривиера, а върху него лежеше сребърно ковчеже.

Лио реши да не си губи времето във възхищение от вътрешната украса на помещението или в чудене как са успели да го направят водонепроницаемо и все пак проветриво. Вместо това внимателно отвори касетката — дали не съдържа някоя друга изненада на Меркурий?

Не, погледът му попадна върху онова, което се надяваше да намери: една прекрасно подвързана книга, подсигуруна с метални закопчалки.

Прочете заглавието на гърба ѝ: „Магическият свят на героите“. Ето я най-сетне забранената книга! Задъхвайки се от възлнение, събра смелост и пъхна томчето в раницата си.

После тръгна към другата врата и я отвори достатъчно, за да се промъкне през входа, оставяйки я отворена. Вече нямаше смисъл да прикрива следите си, видя, че в калния коридор има и други отпечатъци.

По нарастващата влага заключи, че се намира извън стените на двореца и това се потвърди, когато стигна до дълго сводесто мазе.

Тук-там от покрива капеше вода, а на пода имаше локви. Най-впечатляващото тук беше дървото, чиито корени бяха прораснали през тавана и пронизваха пода. Или може би мазето беше изкопано около корените? Те бяха огромни и Лио реши, че може да са само на

великанския чинар, който бе забелязал в градината. Между тях се издигаше още един каменен олтар. Какви ли ритуали са били изпълнявани тук по време на славните дни на семейството?

Но по-належащо от отговора на този въпрос бе да намери начин да се измъкне. Лио виждаше само две възможности: да се опита да намери друг изход или да тръгне по тъмния коридор в далечния край на мазето. Без да се колебае, той пое по него. Ако се намираше под градината, нямаше никакъв смисъл да се връща обратно в двореца.

Коридорът бе къс и свършваше пред желязна врата, която беше толкова изгнила, че за ужас на Лио горната ѝ панта се откъсна, когато я дръпна да се отвори. Беше минал през градинската стена и водата на страничния канал се плискаше в краката му.

Плаващият плод-зеленчук въртеше оживена търговия преди вечеря, а площад „Сан Барнаба“ гъмжеше от туристи. Неколцина от тях забелязаха облечения в черно мъж, застанал пред вратата във водата и му помахаша. Той запази достатъчно присъствие на духа да им махне в отговор. Тази врата беше предназначена за хора, които искат да влязат направо от лодката си. Можеше да се хвърли във водата и да заплува, но за това и дума не можеше да става, след като скъпоценната книга беше в раницата на гърба му. Можеше да махне на някоя от гондолите да го вземе на стоп или да опита да се набере и прехвърли през градинската ограда. Всяко от тези действия щеше да го превърне в зрелище за всички наоколо. Но този сигурен път за бягство беше хиляди пъти за предпочитане, отколкото да се залута отново из двореца.

Лио започна да оглежда внимателно вратата, опипа я на различни места, сякаш е работник, нает да я ремонтира, след това грижливо я затвори и се върна в мазето да чака. Облегна се на корените на дървото и се усмихна на хрумналата му преди мисъл, че тук е нужно по-добро напояване.

С течение на времето той изпадна в полусънно състояние. Преследваха го картини на замръзналото небе, което беше и неговото „аз“, неизчислимата тежест на великанското дърво, двореца и напоената с вода пръст, която притискаше мазето. И като капак на всичко, значението на клетвата, която беше дал на Орсина.

Няколко часа по-късно реши, че вече е безопасно да излезе. Изминалият ден беше физическо изпитание, но задоволството, че е успял да проникне в двореца и успешно да похити книгата, го караше да тръпне от възбуждане. Кроткият, обичащ котките учен бе провел операцията като войник от спецчастите!

Точно в единадесет той отново отвори желязната врата, затвори я и стъпил на тясната площадка откъм канала, скочи нагоре, за да се хване за горния край на градинската ограда. След няколко мъчителни опита успя да се прехвърли и да се спусне на кея, след което избяга през малкото мостче. Няколко мига по-късно група туристи започна да излиза от Ка Резонико, съседния бароков дворец, и той се смеси с тях, до спирката на пътническото корабче.

През седмицата Венеция си ляга рано. Силно огладнял, Лио се задоволи с единственото отворено заведение, което намери близо до своя хотел: бюфета на гарата. Когато се върна в стаята си, веднага взе гореща вана. Най-накрая извади томчето от раницата и го сложи внимателно на малката маса. Седна, запали старата лампа с мазния пергаментов абажур и отвори потъмнелите сребърни закопчалки на книгата.

[1] Легенда за седмина младежи, заспали по време на гоненията срещу християните от император Деций. Те се събуждат, когато християнството вече е официална религия. — Б.пр. ↑

[2] Ела, Свети Дух (лат.) — традиционна молитва за милостта на Светия Дух. — Б.пр. ↑

[3] В Древния Рим сноп от пръчки със стърчаща от него брадва, символизираща съдебната власт. — Б.пр. ↑

15.

Всички се изненадаха, когато Фелипе се появи в мадридската полицейска дирекция, за да признае едно престъпление. Комисарят наостри уши, когато угриженият нисък и кльощав младеж започна да обяснява как е взривил статуята на Сантяго Матаморос или свети Яков, убиеца на маврите. Фелипе изказа дълбоко съжаление за човешките страдания, които е причинил, и подчерта, че отговорността носи само той и никой друг.

Веднага щом му съобщиха, инспекторът, който разследваше атентата срещу Сантяго, пристигна със самолет от Галисия и започна да разпитва Фелипе.

Изскочиха най-различни подробности, които само извършителят би могъл да знае. Нямаше съмнение — Фелипе беше виновен и бе действал по своя собствена воля.

„Ел Паис“, „Ел Мундо“, „Ла Вангвардия“ и всички останали испански вестници побързаха да разпространят новината, която беше подета от телевизионните канали и радиостанциите. С висока скорост сензацията нахлу и в новинарските редакции на Европа и останалата част от света. Нито една екстремистка мюсюлманска фракция не беше свързана с атаката срещу Сантяго — тя се оказа дело на фанатичен католик!

За първи път от много месеци папата в Рим изпита облекчение, като чу новината. За разлика от него прелатът на Опус Деи се разтревожи. Неочакваното признание на младежа можеше да се окаже спънка пред неговия заговор. Той се обади по телефона на Джон Макграт във Вашингтон. Съобразявайки се с разваления италиански на йезуита, прелатът заговори без увъртания.

От своя страна нунцият предаде лично на сенатор Роуландсън недоволството на прелата и своето собствено. Нещо определено се беше объркало. От изявленията на атентатора пред медиите бе очевидно, че той е от впечатлителните натури, но който и да му влияеше, явно беше изгубил контрол над него. Дори за Опус Деи бе

трудно да припише вината на някого, след като основното правило при работата с групите активисти беше анонимността и тайната. И тримата бяха единомдушни, че не бива да губят време. Натискът върху папството и неговата политика трябваше да се засили и ускори.

Инспектор Гедина също бързаше, както през по-голямата част от изминалите няколко седмици. В стария център на Верона, който някога е бил форум на римския град, той седеше в колата до Колучи и пушеше цигара. И двамата бяха цивилни. Още четирима цивилни агенти, взети назаем от местната полицейска дирекция, бяха готови да обкръжат заподозрения. Получиха телефонното обаждане преди няколко дни. Рязък мъжки глас бе поискал един милион евро в брой от барона, ако желае да види Орсина жива. Беше му посочил точния час, в който да остави парите, и един адрес в Милано. Баронът успя да задържи изнудвача достатъчно дълго на телефона, за да успее полицията да проследи номера. Обаждането беше от мобилен телефон, регистриран на името на някоя си Росела Бортолан. Тя живееше във Верона на Пиаца дел Ербе. Точно в 18:00 часа четиримата полицаи заедно с Гедина и Колучи щяха да почукат на вратата на апартамента.

Инспекторът погледна часовника си, за да види колко е часът — 17:56. Изгаси цигарата си в пепелника и слезе от колата. С помощника и останалите четирима полицаи се заизкачваха по стълбището до третия етаж. Полицайте размахваха заплашително своите смъртоносни автомати „Берета“ 12С. Точно в 18:00 Гедина започна да чука по вратата.

От апартамента се носеше силен аромат на паста с фасул. Вратата отвори жена на средна възраст с престилка на кръста. Инспекторът ѝ показва удостоверението си и каза:

— Имам причини да смятам, че тук живее Росела Бортолан.

Жената се изплаши при вида на оръжията и започна да плаче.

— Това е дъщеря ми. Какво е направила? О, за бога, какво е сторила?

— Тук сме, за да разберем — отговори спокойно Гедина. Точно това мразеше в своята работа. Виждаше се, че това не е някоя мошеничка, а обикновена домакиня, която по случайност готвеше любимата му супа, а той трябваше да я заплаши с тежката артилерия. Не ставаше въпрос за хуманност. Просто по природа не обичаше да

тормози обикновените хорица. Може би трябваше да стане ски учител като баща си.

Двама полицаи откриха Росела в нейната стая, наведена над учебник. Те я доведоха пред инспектора с насочените дула. Планът беше да бъде отведена в близкото управление за разпит. Заплашителният разговор с барона беше проведен от нейния телефон. В това нямаше съмнение, но възможно ли беше?

Пред Гедина стоеше много уплашено петнадесетгодишно момиче с очила и лунички.

— Госпожо Бортолан, имате ли нещо против да задам на дъщеря ви няколко въпроса — обърна се той към майката.

— Росела, какво си направила? Дъще моя, какво си сторила?

О, Боже, помисли си Гедина, когато запали поредната от кой знае колко цигари, мама е царицата на трагедиите. После се обърна към Росела:

— Няма защо да се страхуваш, просто отговори на въпросите ми и не лъжи. Ние сме тук, за да ти помогнем — След това към агентите: — Свалете оръжията.

Росела изобщо нямаше вид на успокоена. Какво да я попита? Дали е провела заплашителен разговор с барон Ривиера дела Мота за плащане на откуп с груб мъжки глас? Той тръгна по обратния път. Къде учи? В кой клас? Харесва ли учителите си? А съучениците? Най-накрая стигна до мобилния телефон. Може ли да го види?

— Не.

— Не? Защо?

— Защото ми го откраднаха.

— Какво?

Росела повтори казаното дума по дума, но по-тихо, защото очевидно беше раздразнило инспектора.

— Кога? Кога го откраднаха?

— Преди около седмица.

— Преди седмица? — А наум изруга, мамка му. После отново на глас: — Вероятно не знаеш кой го открадна, нали?

Росела, изплашена, му хвърли съчувствен поглед.

Туш, помисли си той. Твърде много цигари, прекалено малко съм и най-вече изобилие от лъжливи следи. Писна му. Въпреки това попита на глас:

— Поне знаеш ли къде ти го откраднаха?

— Смятам, че в чайната на партера. На връщане от училище влязох да изпия чаша горещ шоколад. Сигурна съм, че го оставих на масата. Когато станах да си вървя, вече го нямаше и никъде не можах да го открия. Да не би да сте го намерили? Мога ли да си го получа?

Инспекторът обясни на майката и дъщерята, че всичко е наред и няма за какво да се тревожат. Нямаше търпение да излезе от апартамента, да се махне и от четиримата полицаи, които сега го гледаха с явно презрение. Вече бе навредил на доброто си име. Не само че отговаряше за двете най-обсъждани в страната разследвания и не откриваше и най-малката следа. А и бе настоял да задържат група бедни студенти, защото практикували бойни изкуства, макар това да не беше престъпление.

Да вървят по дяволите, помисли си Гедина. Никой не е смятал, че ще бъде лесно.

Книгата, която лежеше пред Лио, бе подвързана със зелена телешка кожа, а върху нея беше златната щампа на хералдическото постижение на Ривиера: Дървото на живота и изворот, който бликаше от корените му. Кожата беше опъната върху дървени корици, към които бяха здраво закрепени закопчалките. Размерите на книгата вече бяха събудили съмнения у него, че това не е същото частно издание от 1757 г., на което беше попаднал в библиотеката на вила „Ривиера“. Всъщност това дори не беше печатна книга, а ръкопис. На заглавната страница пищеше: *Il mondo magico de gli heroi. Opera dell'illustrissimo Barone Cesare della Riviera. Manuscripto. Anno MDLXXXIII* — оригиналът на самия благороден автор, писан със собствената му ръка през 1583 г.!

Подвързията беше изтъркана, но страниците вътре бяха белязани съвсем леко от пръстите, които са ги разгръщали. Вероятно не бяха кой знае колко много хора през тези повече от четиристотин години, предположи Лио. Как беше оцеляла в толкова добро състояние? Може би никога не е била отваряна, а просто си е лежала в облицованото с кадифе ковчеже, подобно на костите на светец в реликварий, и то върху олтар, което подсилваше приликата. Още повече че страниците

не бяха хартиени, а от фин пергамент, върху който красивият почерк на Чезаре дела Ривиера изпъкваше заради тъмнокафявото мастило.

Лио се чувстваше отпаднал от тежките изпитания през деня, но това неочаквано откритие разсея умората. Познатият текст, изписан с големи латински букви, заемаше центъра на всяка страница. Като рамка го заграждаше обяснение, написано с по-малки курсивни букви.

Лио се върна на първата страница и започна бегло да преглежда основния текст. Той беше забележимо по-кратък от редакцията, с която бе свикнал, защото бяха пропуснати всички отпратки към библейски пасажки. Католическите доктрини, писанията на светците и действията на демоните. Този изчистен текст потвърди интуицията му от по-рано, че те са били черешката на върха на сладоледа, сложена, за да се услади на църковните цензори, когато книгата е била отпечатана двадесет години по-късно. На колко години е бил Чезаре, когато я е написал? Трябва да е бил детето чудо на езотеричното учение, помисли си Лио и започна да чете обясненията.

Ако в книгата се съдържаха някакви полезни тайни, той щеше да ги намери. Поне се надяваше да е така. Но когато се върна в действителността, най-накрая умората го надви. Ако се опиташе да продължи с четенето в сегашното си състояние, можеше да пропусне фините нюанси и намеци, а може би дори и шифри, ако имаше такива. Той неохотно затвори книгата и закопчалките, прибра я в куфара и си легна.

На другата сутрин стана рано, облече се, закуси и се върна в стаята си за ден, посветен на сериозно проучване.

По стандартите на забързания двадесет и първи век текстът беше многословен, но скоро разкри, че алхимията, за която говори, няма нищо общо с превръщането на оловото в злато. Лабораторията беше ни повече ни по-малко човешкият мозък, а оборудването — волята и въображението:

Не обръщай внимание на хвалигръцковците, които с огромни разходи строят пеци с огромни духала и купуват огнеупорни съдове със странни форми, в които наливат кой знае какви боклуци и изпращания, смятайки, че с варенето и противната миризма, която изпускат, те ще доведат Първото вещество до състояние на негрето.

А после, като добавят роса, събрана с големи усилия на разсъмване, те смятат, че скъпоценното им вещество е вече подхранено и пречистено.

Това не е така, защото са невежи шарлатани и големи измамници на човечеството. Обаче обикновените хора обичат да бъдат мамени с обещанията за големи богатства, като не обръщат внимание на факта, че малкото злато, което вече притежават, бързо се похарчва и че си остават много по-бедни от преди. Огнеупорната реторта на истинския алхимик е неговото въображение, когато очите му са затворени, ушите запушени и всичко разсейващо е далеч от него. Той трябва да влезе в тайната си стая, за която никой друг няма нито ключ, нито знае къде е входът. Там трябва да седне удобно на кресло с крака, отпуснати здраво на пода, а ръцете положени прилично на коленете. Той трябва да бъде предпазлив и умерен в своите действия и да не се стреми прекалено рано към твърде високи цели. Първоначалната му практика не бива да надвишава времето, което други в своето невежество посвещават на божията молитва и „Аве Мария“. Огънят на алхимика не е нищо друго, освен голямото му желание да завоюва Второто Дърво на живота. Без този таен огън всичките му усилия ще бъдат напразни, защото няма да го интересува достатъчно дали успява или не. Единствено Героят, за когото завоюването на Дървото е по-желано, отколкото яденето и пиенето, по-примамливо от леглото на млада девственица, по-скъпо от самия живот, може да запали този огън с духалата на своя дъх и да го разгори в по-горещ пламък. Когато огънят се издигне до най-високо равнище на пламенен стремеж и презрение към ниското положение на обикновеното човечество, нека започне отделянето.

Чезаре дела Ривера се впускаше в подробности как читателят да си представи отделянето и какви образи биха били полезни за този процес. Той включваше един вид самоанализ, в който различните части на „аза“ се подлагаха на внимателно изследване. Човекът трябваше да се опита да възприема шествието на образни и изразени с думи мисли, сякаш е далечен наблюдател, позволявайки им да се издигат и падат. По същия начин трябваше да наблюдава чувствата си,

особено онези, които бяха предизвикани от емоционално натоварени образи или спомени, различни за всеки човек. По този начин щял да разбере какви предразсъдъци, навици, рефлексии и пристрастия изграждат неговата личност.

Лио реши, че разбира накъде бие авторът. По време на скорошните си проучвания във Вашингтон той непрекъснато попадеше на един афоризъм на Хермес Трисмегист^[1]: „Който познава себе си, знае всичко“. Но когато продължи да чете, осъзна, че не става дума за това. Фактически изобщо не ставаше дума за промяна на характерните черти на човешката личност. За Лио това беше най-необикновеността и обезпокоителен елемент в произведението. Алхимическият път, който авторът описваше, нямаше нищо общо с повишаването на морала или поправянето на собствените грешки, след като веднъж са открити в цялата им пълнота. По този повод авторът пишеше:

Не обръщай внимание на греховете си, защото всички хора са грешници и това ще бъде винаги така. Хорските грехове са като безбройните глави на Хидрата, които израстват отново веднага щом бъдат отрязани. Ако постиш, ще се натовариш с грях. Ако се молиш, ще бъдеш прокълнат, а ако даваш милостиня, ще причиниш злина на душата си. Нека Героят премине към бъдещите си усилия, защото иначе никога няма да победи Немейския лъв^[2], да повдигне Антей от неговата майка земята или да откъсне ябълки от Дървото на Хесперидите^[3].

Колкото повече четеше Лио, толкова по-отдалечен се чувстваше от света на сетивата. Постепенно авторът разкриваше поредица медитации, предназначени да обърнат нормалното възприятие на действителността. Вместо човек да си представя физическия свят като съд, побиращ тялото на индивида, а него като съд за живота и съзнанието, той трябваше да обърне всичко, наопаки. Най-външният съд е индивидуалното човешко съзнание, преди изобщо да съдържа някакъв обект. Вътре в него идваха мислите и желанията на най-съкровеното му „аз“. Те от своя страна създаваха илюзията, която ние

познаваме като физическо тяло. Това въображаемо тяло с неговите пет сетива облича в материална форма последната илюзия за физическия свят. С други думи, цялата вселена, каквато я познаваме.

Лио беше изучавал достатъчно философия, за да разпознае теорията, че „азът“ е единствената действителност с всички опасни последици за „ти“. Тук ставаше дума за превземането на небесата с щурм и преминаване далеч, далеч отвъд човешкото състояние. Или казано с по-потайния език на обяснението:

Тялото не притежава живот, както душата, защото не животът е произведение на тялото, а тялото е продукт на живота. Нека Героят прехвърли центъра на своето „аз“ в този дълбок живот, премахвайки границата, която го превръща в ограничена величина. Нека го усили с духа и да направи неговия пламък още по-голям и висок, докато не надхвърли всички тези обстоятелства и подкрепата, която получава отвън, от която има нужда само докато е външен по отношение на своето собствено „аз“, ограничено до обикновения порядък и действащо в неговите рамки. Когато вече не е отделен от собственото си „аз“, когато животът му е изцяло интегриран, така че да бъде напълно еднакъв с този на „аза“, тогава започва обновяването и възстановяването на Героя. По същество неговото тяло престава да бъде тяло. Властта, която той вече притежава изцяло, го освобождава от всичко, което би могло да въздейства на видимата му проява. Така той постигна нетленното, небесно и лъчисто тяло.

Точно в този момент на вратата се почука. Всъщност сега Лио се усети, че някой чука от доста време. Сякаш го бяха повикали обратно от онзи свят. Беше камериерката, която поиска да оправи стаята.

— Един момент — отговори той. Внимателно затвори книгата и я сложи в раницата си. После отключи вратата и пусна жената да влезе. Докато премяташе раницата през рамо, защото не искаше да поема никакви рискове със скъпоценната книга, той отиде до близкия бар, наслаждавайки се на топлия, слънчев есенен ден. В хотела му беше

станало малко студено. Хапна сандвич, изпи едно капучино, после чаша минерална вода, повтори последната поръчка и накрая пое обратно.

Човекът на рецепцията, дребен възрастен мъж със заешка устна, го изгледа с любопитство. Последното нещо, което му трябваше, беше да се набива на очи, затова Лио импровизира:

— Все още се опитвам да преодолея разликата във времето. Мисля, че няма по-добър лек от съня. Нали така?

Мъжът зад рецепцията кимна мълчаливо, но Лио вече се качваше по стълбището.

Влезе в стаята си, внимателно сложи ръкописа на масата и отново потъна в него.

В текста се говореше много за Херкулесовите подвизи и то за всички дванадесет. Подчертаваше се значимостта на дванайсетицата в езотеричните традиции, но се посочваше, че всеки подвиг е просто разновидност на алхимическия принцип *solve et coagula* — разтваряй и сгъстявай.

Методът изискваше първо върховни физически или умствени усилия, а после отпускане и навлизане в състояние без мисли, което граничеше с по-висшето съзнание. Постепенно пропастта и разликата между двете състояния щеше да се увеличава. Щом героят се научеше да влиза в по-висшето съзнание, когато си пожелае, там можеше да извършва действия, които щяха да отекуват надолу през по-нисшите нива на съществуването. Крайният им резултат щеше да се прояви във физическия свят, където другите хора, непосветените, щяха да ги помислят за магия.

Очевидно книгата обучаваше на начин на мислене и техники, чието усвояване щеше да отнеме години, и то ако човек е особено даровит. Лио изпита отчаяние, но изведнъж осъзна, че вече е правил доста упражнения по медитация, макар и под други форми и съсъвсем различни намерения. Той познаваше вътрешния свят на образите от практикуването на духовните упражнения на Игнатий Лойола и по-късно от опустошителната си среща с Анджеа и бездната.

Откакто започна да чете ръкописа, все му беше студено, ала не толкова, че да спре. Но вече беше премръзнал, затова довърши първата част и затвори книгата. Стана и провери радиатора в стаята — беше

достатъчно топъл. Огледа прозореца, но той не беше откренат. Отвори куфара си и извади един пуловер.

Втората част на книгата описваше дванадесетте плода на Дървото на живота. В днешния свят, помисли си Лио, някои от тях щяха да бъдат отхвърлени или просто обяснени с повърхностния израз „паранормални явления“. Те включваха ясновидството (способността да виждаш неща извън твоето ползрение, отвъд досега на телескопа или микроскопа), предчувствието (да виждаш нещата, които ще станат), телепатията (пренасянето на мисли от едно съзнание в друго) и психокинезата (силата на ума да премества предмети).

В друга категория попадаше способността да се излекуваш сам „без помощта на онези невежи касапи, бръснарите, които едновременно са и хирурзи, или лекарите, тия надуты от самомнение свински мехури, които мерят пулса и проучват цвета на пикнята, като се надяват да изстискат и последния дукат, преди техният пациент да умре“. Вместо тях Чезаре препоръчваше нещо, което наричаше „Херкулесов режим“ на ранно лягане, разходки с бърз ход или езда, храна богата на „селски хляб и растения“ и строго избягване на бардаците.

Лио изпита нетърпение от многословното представяне на тези изтъркани съвети. Щеше ли да открие нещо? Орсина беше изчезнала, вероятно се намираше в голяма опасност, а той изучаваше древните драсканици на едно доста странно съзнание, седнал в някаква хотелска стая, където ставаше силно течение. Ставаше му все по-студено, пуловерът не оказа никакво влияние на телесната му температура. Въпреки това беше решен да продължи да чете, сякаш ръкописът сам го приканваше да не спира.

Сега обясненията на Чезаре се съсредоточиха над контрола върху царствата на минералите, зеленчуците и животните. Героят развивал „магическо докосване“, с което прехвърлял някакъв вид енергия от ръцете си. Тази енергия той овладявал с помощта на различни жестове, подобни на тези при фехтовката, и я пращал срещу избраните обекти. Като използваше неясни термини от фехтуването, Чезаре описваше как магическото докосване се използва за вливане на енергия в растенията и за установяване на контрол върху кучета, коне и дивеч. По-нататък същите принципи се разпростираха и върху контрола на хора. Тук Чезаре определено имаше предвид мъжете, защото

заявяваше: „Няма да изложи тук тайната за контрола над жените, не искам да бъде злоупотребявало с нея, за да не бъде изложен слабият пол на унижения и опасности“.

Накрая описваше постиженията на „непоколебимата незагиваща душа“, което вероятно беше душата на Героя извън обсега на смъртта. Тук Лио почувства как съсредоточаването му отслабва. Във всеки случай, мога да мина без повечето от плодовете на Дървото на живота, помисли си той. В момента искаше само едно — онова, което Чезаре наричаше с остарялата дума „прорицателство“. Бяха обсъдили това с Орсина при последния си разговор. Лио си спомняше много добре. Беше пристигнал в Италия със слабата надежда, че щом най-сетне забранената книга се окаже в ръцете му, ще може да прочете тайните, които не бяха разбудени в обикновеното издание. С думата „прорицателство“ Чезаре назоваваше способността да виждаш отвъд границите на времето и пространството. Според него:

Способността за прорицателство извира непосредствено от предпоставката, че отвъд сетивния или обикновен порядък, магическият свят на Героя съдържа възможността за познание, което вече не е свързано с косата на Хронос, поглътящия всичко бог на времето. Първият плод от Дървото на времето някога е бил притежание на древните прорицатели. За тях миналото, настоящето и бъдещето са били отворена книга, в която героят може да чете напред и назад.

Лио не се интересувахе от бъдещето. Него можеше да остави на господ, но отчаяно искаше да надзърне в настоящето, за да открие какво се беше случило с Орсина.

Това не изглеждаше прекалено амбициозно желание — просто една хапка от първия плод на Дървото на живота. Естествено, пишейки за удоволствието да се наслаждаваш на тези плодове, Чезаре изхождаше от предположението, че читателят вече се е дипломирал с отличие като Герой. Дали щеше да бъде така и с обикновения човек? Лио смяташе да опита.

Остави книгата на масата и окачи табелката „Моля, не безпокойте“ от външната страна на вратата. Вероятно от това нямаше нужда, беше вече осем вечерта. Той се върна отново при ръкописа и постави лампата за четене така, че да го осветява колкото може повече. Помещението беше тихо като гроб и още по-студено. Лио забеляза, че от устата му излиза пара. За кратко му мина мисълта, че е трябвало да си потърси по-добър хотел, и започна да чете указанията как да предсказва.

Баронът щеше да отиде сам с колата до кабинета на своя лекар във Верона. След първата трагедия здравето му се влоши доста. Неговият стар приятел докторът щеше да го придружи до болницата, където да го прегледат. Телефонният разговор, в който си бе уредил срещата с лекаря, беше подслушан и записан от полицията, без да събуди подозрение. Но вместо да потегли към Верона, баронът пое по магистралата за Милано. Имаше работа там.

След като властите замразиха активите му, Емануел бе приел доста свои приятели и познати. Предполагаше се, че това са старомодни посещения за изказване на съболезнования, но на тях бяха обсъдени и някои финансови въпроси. Повечето посетители си тръгнаха с неподписани, но приети на честна дума полици. Скоро пак щяха да посетят барона, но с определена сума в брой. Дискретността им беше особено важна за него. След година той щеше да им върне парите с 50% лихва по главницата. Богатството му се състоеше главно от недвижими имоти, и то не само в Италия. Кредиторите знаеха, че той може и ще изплати всички свои финансови задължения. Така под носа на полицията (двама агенти, още патрулираха из вилата) баронът успя да събере в брой парите за откупа. Сега те бяха натъпкани в куфарче, готови да бъдат предадени някъде в центъра на Милано.

Срещата беше определена за 18:00 часа на Пиаца Кавур, точно по средата между Вия Палестро и Виа Манин и входа за обществената градина. Баронът се справи с дъжда по магистралата и голямото движение в града и паркира пред входа на градината половин час по-рано от уговореното време.

— Там ще видиш един павилион — беше му казал похитителят по телефона. — Точно в 18:00 ще отнесеш парите право там. Някой ще

те очаква. А сега кажи на нашите приятели полицаите, които подслушват, че ако се появят там заедно с теб, ще получиш парче от племенницата си по пощата. Да речем, пръст. Или ухо. А може и двете. Ела там с парите, но сам.

Баронът погледна часовника си. Слезе от колата и отиде при будката. Беше тъмно и студено, а градината бе затворила врати още преди час. Заваля и той застана под ламаринения покрив, като стискаше куфарчето. Минаха някакви хора, но никой не се приближи до него.

Стоя на това място около двадесет минути. Продължаваше да вали. От другата страна на улицата имаше някакъв мъж, който сякаш го гледаше втренчено, но беше трудно да се каже заради дъжда, който продължаваше да се лее. Онзи запали цигара под чадъра си.

Внезапно сграбчиха барона изотзад. Двама мъже го хванаха за ръцете и го повдигнаха. Миг по-късно го напъхаха в микробус. Бяха му отнели куфарчето. В буса имаше още двама души.

— Хванахме го с парсата. И сега какво? — каза единият от мъжете в малкия микрофон, закрепен за слушалката в ухото му. Баронът не можеше да го чуе.

Вратата на микробуса се отвори и някакъв мъж, от когото капеше вода, се качи в каросерията.

— Бароне, нали нямате нищо против да запуша?

— Гедина! Какво правите тук?

— Можем ли да погледнем в куфарчето ви? — Единият от агентите му го подаде. — Я да видим какво имаме тук? Ще се опитам да отгатна: един милион евро в банкноти от по петстотин. Общо две хиляди. Така ли е?

Инспекторът подаде куфарчето на един от хората си.

— Пребройте банкнотите — нареди той и се обърна към барона.

— Какво да ви правя? Вие нарушихте закона, пречите на правосъдието. Свързали сте се с незаконни лихвари. Списъкът на простъпките ви би могъл да бъде удължен.

— Вие ме използвахте — отбеляза баронът. — Изчакахте половин час, преди да ме приберете с парите. Вероятно похитителите са ви забелязали и затова отмениха предаването на откупа. Сега горката ми племенница ще бъде осакатена. Вие сте виновен. Презирам

ви, глупак такъв, за нищо не ставате! Желая на вас и на близките ви вечно зло.

Нещо в начина, по който баронът изрече тези думи, със спокоен, но зловещ и заплашителен тон, накара агентите да потреперят.

Гедина не подмина обидата и проклятието.

— Обидихте държавен служител. Ако си затворите устата — продължи той, като едва се сдържаше, — ще се направя, че не съм чул. Нали разбирате, че мога да ви арестувам на мига. Затова внимавайте, търпението ми не е безгранично.

Загрижени сме за вашата племенница не по-малко от вас, но няма да ни помогнете, като отстъпите пред исканията на похитителите. Ще конфискувам парите ви. Един от моите хора ще ви закара до вилата с вашата кола. Вие ще седнете отзад с друг полицай. — Двамата мъже, които беше избрал да закарат барона обратно, слязоха от микробуса на дъжда.

— Преди да си тръгнете — добави Гедина, — трябва да знаете, че вече ще ви следя отблизо. Трябва да ни уведомявате за местонахождението си и за пътуванията си. Не ми хареса военната ви хитрост със срещата с лекаря. Очаквах я. Затова я разреших. Но отсега нататък ще е по-добре за вас да престанете да лъжете.

Докато късно през нощта караха Гедина обратно в Болцано, той не можеше да спре да мисли върху станалото през деня. Беше се надявал, че похитителите ще се появят. Не го направиха. А може би просто бяха забелязали полицаите. Очевидно си имаше работа с професионалисти. Дали сега баронесата наистина е изложена на по-голяма опасност?

По принцип в закона, който изискваше да се замразят активите на семейството, имаше смисъл. Но той вероятно беше написан от малки хора като него самия, които никога нямаше да изпитат на гърба си какво означава да бъде отвлечен член на семейството ти. Усещането за пълно безсилие сигурно е ужасно. Гедина щеше да изпитва съжаление към барона, но не и след онова змийско проклятие. Макар да беше нарушил няколко закона, щеше да е безполезно да арестуват барона. Следствието имаше нужда от него като мюре за похитителите. Що се отнася до баронесата, Гедина й съчувстваше и искрено се тревожеше за нейната безопасност. От опит знаеше, че тя се намира в

много опасно положение. Колко жалко, че не бяха отвлекли чичо ѝ вместо нея!

Инспекторът се беше обадил да изпратят представител на финансовата полиция в дирекцията в Болцано, който да конфискува парите на барона за откупа. После трябваше да напише доклада си. Най-накрая, към три часа сутринта, инспектор Гедина влезе изтощен в апартамента си в предградието на Болцано. Копнееше за няколко часа сън и веднага си легна.

В шест и половина сутринта, точно в началото на фазата на бързия сън, телефонът започна да звъни, без да спира.

— Ало — каза Гедина с глух от умора глас.

— Става дума за номера на паспорта, който търсите.

— Да?

— Появи се.

— Къде? — Гедина изведнъж се разсъни и започна да опипва за ключа на нощната лампа.

— Във Венеция. — Полицаят продължи с подробностите.

[1] В окултната традиция на Средновековието и Ренесанса на тази митична личност се приписват текстове, познати под общото заглавие „Алхимия“. — Б.пр. ↑

[2] Да убие Немейския лъв и да донесе кожата му е първата задача на Херкулес. — Б.пр. ↑

[3] В древногръцката митология нимфи, притежавали ябълка, която раждала златни плодове. Всъщност става отново дума за подвизите на Херкулес. — Б.пр. ↑

16.

Според равинския арамейски превод на Битие древните юдеи тайно са получавали този плод по следния начин. Отрязвали главата на първородно дете, запазвали я в сол и подправки и я окачвали на стената. Под езика поставяли златно листо, върху което били изписани тайнствени букви. Тогава главата, която те наричали терафим^[1], отговаряла на зададените ѝ въпроси за минали и бъдещи неща.

Лио почувства силно гадене както от самата идея, така и от това, че Чезаре бе приел на доверие нещо, което той се надяваше да е клеветническа легенда. Продължи да чете:

Има и такива, дори по наше време, които поради това, че са недостойни кандидати, извършват прорицания чрез изкуството на некромантството^[2]. Те не убиват своите първородни, а се сдобиват с труповете на наскоро убити хора, независимо дали в битка или от силата на мирянска ръка, и подражават на древното изкуство харуспекс^[3] или гадаенето по вътрешности. Подобни недодялани методи може и да задоволяват онези, които са кръвожадни като тигри и противни като крастави жаби, но Героят няма да има вземане-даване с тях, защото Дървото на живота не трябва да се търси сред мъртвите, а сред живите, и то от хора, които са повече от живи.

Авторът бе раздразнен от грубостта на тези некромантски практики. Лио за пореден път почувства тревога от липсата на

морални задръжки у Чезаре. Прорицанието с помощта на вътрешности било гнусно не защото гадателят използва човешко тяло, а защото процедурата била недодялана. По-нататък Чезаре обясняваше, че много се съмнява в резултатите от магия, извършена с помощта на материални средства. Подобни методи могли да предизвикат без знанието на гадателя пукнатина или пролука, през която в него да нахлуят силите на „хаоса и подсъзнателното“.

„Те представляват голяма опасност за душата, защото могат да предизвикат нейното разпадане и изгубване, което суеверните наричат «вечно проклятие». Затова всички усилия на човека трябва да бъдат насочени към сливането с една превъзхождаща форма в «състояние на повече от жив»“.

Всяко занимание с магия е опасно, отбелязваше Чезаре в едно подчертано изречение. Това беше първият подчертан пасаж в ръкописа. Дори когато била успешна, магията можела да причини „изриване и обилно отделяне на изпражнения“. Той споменава и няколко билки, които лекуват това състояние: камшиче, ленивче, очеболец и овча опашка. Настойчиво препоръчваше на Героя основното средство за защита — преди заниманията с магии да произнася слово за прогонване на „ненужните духове“ и за призоваване на „нужните“. Тези духове не били „демони или ангели, както смятала църквата“, „нито трябва да бъдат наричани «зли» или «добри»“. Те били просто свободни духове в природата, които не могат нито да помогнат, нито да попречат на Героя.

Тъй като съзнанието изпитвало трудности да си представи безличните сили, Чезаре разрешаваше да се използват издържали проверката на времето формули за призоваване и прогонване, заедно с имената и традиционния знак на пламтящата пентаграма.

Той трябва да се обърне към четирите ъгъла на земята и да ги призове с имената на техните добре известни на всички четири вятъра, като каже: „О, Борей (или някое от другите имена), нареждам ти да държиш увити в пазвите си всички вредни и измамни влияния“. Като каже това, трябва да направи знака на петогълника с показалеца на протегнатата си дясна ръка. Първо трябва да

посегне към левия си крак, след това до мястото над дясното си рамо. После от мястото над лявото рамо към десния крак, след това от мястото точно над главата обратно при левия крак. Накрая трябва да посочи сърцето си, създавайки във въображението си огнената петолъчна звезда. Същото трябва да стори и с другите ветрове.

След като стори всичко това, Героят се отказва от своята Сяра и Сол и влиза в Пещерата на Меркурий.

Лио знаеше, че последните напътствия се отнасят до състоянието на вътрешно съсредоточаване, което улеснява играта на въображението. Той започна с установения начин на дишане, който беше описан в обяснението: „Вдишвай в продължение на четири удара на сърцето или крачки при умерена павана^[4]. Издишвай толкова дълго, за колкото време ще направиш шест подобни крачки“. Тази последователност трябваше да бъде изпълнена дванадесет пъти, като така човек изпадаше в състояние на лека хипервентилация.

После, като следваше указанията, Лио си представи стената на пещерата, покрита с черни завеси с избродирани по тях звезди. Трябваше да си представи и самия Меркурий, а в подходящия момент, когато съсредоточеността му стане пълна, да го помоли да дръпне завесата.

Първия път, когато се опита да го постигне, подсъзнанието на Лио му изигра номер. Зад завесата се показва помещението, в което лежеше, и той видя баналното хотелско обзавеждане като в камера обскура.

Втория път завесата му разкри собственото му лице такова, каквото го виждаше всяка сутрин в огледалото, докато се бръснеше. Имаше чувството, че усилието да излъчи енергията си е дало противоположен резултат и тя е отскочила обратно към подателя.

Той направи още няколко опита с все същия резултат. Всеки от тях бе предхождан от десетина минути дишане и съсредоточаване. Накрая Лио стана и от отчаяние и чувство на безсилие започна да се разхожда из стаята. Въпреки усиленото дишане и яростното крачене насам-натам, сега му беше още по-студено. След като изпи чаша вода и му се доця тя да беше горещ чай, той се върна при книгата и прочете

указанията как да постигне способността да предсказва. Между другото те съдържаха изречението „след като си заградил по-големия свят в по-малкия“, което беше пренебрегнал като типичен херметистки жаргон. Но щом се зачете по-внимателно, той го разпозна като препратка към указанията, които се съдържаха в първата част: уроците за обръщане наопаки на нормалното взаимоотношение между „аза“ и света.

Така става, помисли си учителят по италиански в Лио, когато се опита да използваш подчинителното наклонение, преди да си научил сегашното време. Беше си чиста надменност да мисли, че може да пропусне половината упражнения и да очаква мигновено овладяване на магическия език на героите. Но не притежаваше ли той „тайния огън“ на желанието, издигнал се до трескава горещина? А остатъчното му католическо суперего добави като оправдание: „Освен това моите намерения са добри“.

Лио отмести поглед от книгата и обхвана главата си с ръце. Замисли се за обръщането на думите и рисунката, в която Чезаре беше изобразил главата на Героя с концентричните кръгове на природните сили, планетите и звездите. Въображението му се разшири до тъмносините междузвездни пространства, в които планетите пресичаха орбитите си. На заден план имаше множество звезди: наситено ярки червени, виолетови и зелени точки. Те също се подреждаха в галактики, извиваха се в спирали, сгъстяваха се в облаци. На небето над него се изстреля струя бяла пана и с някаква неназована част от съзнанието си той знаеше, че това е Млечният път. След това, практикувайки „разтваряй и сгъстявай“, Лио се върна към физическата действителност в главата си, която почиваше в дланите му. Почувства езика в устата си, очите, които се въртяха в орбитите, бръчките на носа и лекото шумолене, когато раздвижи мъничките мускули в ушите. После отново влезе в пещерата на своя мозък. Тук пък видя отново света на звездите, но сега той беше по-оживен отпреди. Планетите бяха заспали, а звездите изглеждаха по-постоянни, подреждаха се в съзвездия като онези по небесните глобуси с формата на Мечките, Орион, Скорпион и останалите.

Съзнанието му се върна в главата, а после отново се разшири до космическото видение в бавна ритмична последователност. Докато правеше това, у него възникна въпросът: кой управлява това, което се

случва? Може ли да има нещо извън микро- и макрокосмоса, което нарочно подрежда във времето тяхното изменение? Като кукловода, който води своите кукли? Отговорът дойде на мига, без да произнесе нито една дума: това е волята. Както пишеше в обяснението на Чезаре: „... в магическия свят волята на Героя превъзхожда познанието и в своята свобода той презира богинята Необходимост“.

Упражнението вече беше вкарало Лио в състояние на полутранс, при което събитията вътре в него станаха по-реални от физическата действителност наоколо и от умствената му дейност. Идеята за извисяващата се над всичко воля изглежда разширяваше обхвата на вътрешните му образни представи, сякаш беше някакъв голям балон, който изведнъж е бил надут. Едновременно с това Лио изпита силен студ, надминаващ многократно обикновения хлад от началото на упражненията. Това беше мраз, срещу който дрехите и огънят не предлагаха защита, тъй като представляваше безусловния студ на междузвездното пространство.

Разпозна го, защото го беше изпитал при видението си за Анджела, но тогава беше само слуга или жертва на събитията. Сега усети, че е техен господар. Бог, който гледа надолу към своето творение. Произнасяйки команда на език, който отиваше отвъд думите, той призова Меркурий и му нареди да дръпне завесата от небето.

Онова, което се разкри зад нея, може би щеше да го изненада, но сега Лио беше безпристрастен като фотоапарат, невъзмутим като природна сила, отвъд всяко лично чувство или реакция. Той видя гърба на барон Емануел, лесно разпознаваем по пригладената назад посивяла коса. Носеше копринен халат за баня и точно отваряше вратата, за да пусне някого вътре. Влезе жена. Анджела. Тя не каза нищо, не се усмихна и не поздрави чичо си, а прекоси непознатото помещение, което изпълни зрителното поле на всевиждащия Лио. Беше голяма квадратна всекидневна. Стените ѝ бяха изрисувани от пода до тавана и окичени с разклонени еленови рога и други трофеи. Капаците на прозорците бяха затворени за през нощта, а няколко обикновени модерни лампи хвърляха кръгове светлина върху диваните и ориенталските килими.

Анджела влезе в малка осветена стаичка встрани от всекидневната, изрита сандалите от краката си и легна на леглото. Емануел я последва.

От този момент нататък възприятията на Лио вече не бяха ограничени от нищо и той изглежда проникваше и в умственото състояние на чичото и племенницата. Анджела се намираше на границата между съня и събуждането, а движенията ѝ бяха несъзнателни като на спящ човек, който се върти в леглото. За разлика от нея Емануел беше нагорещен до червено от воля и желание. Но това не беше обичайното сексуално желание към красиво седемнадесетгодишно момиче, макар че в него имаше и такъв елемент. Не, то беше преди всичко всепоглъщащо желание за власт. Лио знаеше отпреди, че баронът непрекъснато се стреми към състоянието, в което сега се намираше той самият: свободна воля отвъд ограниченията на времето и пространството. Трябваше само да произнесе „да бъде!“ и желанието щеше да бъде изпълнено. Но неговата техника се различаваше от чистата медитация и въображението. В нормалното си съществуване Лио никога не би я разбрал, но сега я проумя без изненада или емоции. Емануел се опитваше да съедини съзнанието си с това на Анджела и да я използва като средство за обективизиране на волята си. С каква цел, в момента не можеше да се разбере.

Емануел легна до Анджела и пхна ръка под врата ѝ. Другата ръка вдигна до своя врат, сякаш за да зашепи ухото си. Досега Лио не беше и чувал за тази техника. Тя се използваше в някои тибетски култове за моментно спиране на притока на кръв към мозъка, с цел да предизвика транс. Но дори и да беше чувал за нея, би я отхвърлил като безразсъдна, защото тя можеше трайно да увреди мозъка и дори да причини смърт. Сега интуицията му подсказа, че Емануел и Анджела са правили същото и преди.

Когато Емануел притисна нежно врата ѝ, тя си спомни за Орсина. Беше обещала да каже, нещо на сестра си. Какво точно? Нещо важно. Започна да се бори срещу нарастващата забрава.

Емануел стисна по-силно. Свали ръка от собствения си врат, надигна се леко и се наведе над Анджела, чиито очи бяха отворени и гледаха въпросително и объркано. Той притисна устни в протестиращите ѝ уста, сякаш искаше да изсмуче душата ѝ. Анджела беше забравила какво щеше да каже на сестра си. Беше забравила, че изобщо има сестра. Когато мозъкът ѝ усети липсата на обичайното количество кръв, в нервната ѝ система зазвучаха сигнали за тревога. Сърцето ѝ затрепка. Преизподнята се раззина.

Баронът притисна с палец своята сънна артерия и почувства познатото стягане на черепа. Затвори очи и във въображението си влезе в празното съзнание на Анджеला.

Сякаш премина през врата и влезе в друг свят. За първи път в живота си Емануел успя да изпадне в състояние на пълен магически екстаз. Той съзря бога, който често се беше опитвал да си представи образно: Митра^[5] идваше да го посрещне в маскировката на златен младеж. Веселата бляскава фигура носеше персийска шапка, късо наметало, обсипано със звезди, и държеше късия меч, предпочитан от неговите почитатели в армията — римските легионери. С изкривената логика на сънищата Емануел знаеше, че е вол, и се поклони от обожание. Митра възседна врата му и заби меча си дълбоко в гърлото му.

Във физическия свят мускулите на барона се свиха със силата на трупно вкочаняване. Пръстите и палецът му натиснаха по-силно беззащитния врат на Анджеला. Барорецепторите^[6] в сънната артерия започнаха да изпращат сигнали за тревога до сърцето, за да намали скоростта и да свалят кръвното налягане. След около десет минути то спря, но Емануел не разбра, защото се намираше в пароксизъм извън времето.

Когато най-после дойде на себе си, Анджеला все още лежеше в обятията му, но вече не дишаше. Беше мъртва.

Макар че докато траеше видението, Лио не усещаше собственото си тяло, сега силният студ го смрази отново. Той обаче разбра, че това не е само неговото собствено състояние, но и това на барона.

Щом очите му се отвориха, Емануел остана да лежи още известно време, без да помръдва. После стана от леглото, придърпа халата около тялото си и излезе през входната врата. Лио видя, че са се намирали в малка ловна хижа, пред която имаше двор с ограда. Баронът отиде при своята „Ланча“, отвори шофьорската врата и започна да рови нещо по арматурното табло. Върна се в хижата, сложил шофьорските си ръкавици, отиде при тялото на Анджеला и сваля малкото ѝ дрехи: тениската, полата и бикините.

Баронът не беше висок, но имаше здраво телосложение и не му беше трудно да я преметне през рамо и да я сложи във ваната. Все още с ръкавици, той взе сапуна и гъбата и изми всеки сантиметър от несъпротивляващата се плът. Изми и косата и я изсуши грижливо.

После извади три големи хавлии от шкафа. Двете просна на пода на банята, а с третата подсуши тялото и го облече в оскъдните му одежди, включително сандалите.

С пълно самообладание и минимален разход на движения Емануел изстиска до последната капка мокрите ръкавици над мивката. След това съсредоточено си ги сложи отново и отвори вратата на ловната хижа. Стигна до ланчата и отвори капака на багажника. Влезе обратно в къщата, вдигна отново тялото на рамо, отнесе го де колата и затвори багажника. Върна се пак в хижата, събра чаршафа и хавлиите, свали халата си и напъха всичко в пералнята, която стоеше в малкото мокро помещение. Сложи прах за пране и нагласи регулатора на 90 градуса. После излезе от хижата по риза и панталони и с мокрите ръкавици на ръцете заключи вратата.

Нощта беше тиха, безлунна и много топла. Първите няколко километра Емануел кара само с габарити, но когато стигна до мястото, където пътят започваше да се изкачва по нисък хълм, спря и обърна колата. После пое обратно към хижата. Лио лесно четеше неговите мисли. Беше забравил, че трябва да се оправи не само с тялото на Анджеа, но и с нейната „Веспа“. Отвори багажника и трябваше доста да се напъне, за да извади вече вкочаняващия се труп. Настани го на предната пътническа седалка и го закрепил с помощта на колана. Вдигна веспата в багажника, чийто капак не можа да затвори напълно, и потегли отново. Дисциплинираното и целенасочено съзнание на Емануел бе планирало той да мине край вилата, да покара час-два по пътищата, които в 2:30 сутринта бяха пусли, и да намери място, където да изхвърли тялото и скутера, като симулира нещастен случай.

Но докато караше по тесния път, който минаваше през задния двор на вилата, на Емануел му хрумна друга идея. Той загаси габаритите, изключи от скорост и спря двигателя. По инерция автомобилът бързо и тихо стигна до ферарито на Найджъл. Баронът хвърли поглед към прозорците, които бяха тъмни и по тях се отразяваха звездите в небето, и слезе от колата. Все още с мокрите ръкавици на ръцете си, той дръпна ръчката за капака на багажника на ферарито и задържа пружината, за да се отвори тихо. После заобиколи откъм мястото на пътника в ланчата, отвори я също толкова внимателно и вдигна тялото на Анджеа. Трябваше да направи само няколко крачки, за да напъха свитите ѝ крайници в багажника на

ферарито. Затвори го възможно най-тихо, върна се при ланчата, запали двигателя и с колкото може по-малко газ плавно се измъкна от двора. Щом се отдалечи достатъчно от вилата, запали фаровете и подкара с нормална скорост покрай река Адидже. На около тридесет километра от вилата спря на брега и измъкна веспата от багажника. Не запали двигателя, но не забрави да включи на втора скорост и продължи да натиска ръчката на съединителя, докато безшумно вкара ролера в реката. После затвори багажника и подкара към вкъщи. В 3:30 сутринта сам си отключи тихо и безшумно се вмъкна във вилата през задната врата. Половин час по-късно вече спеше в спалнята си.

Щом съзнанието на барона, с което Лио интуитивно беше свързан през последния час, потъна в забрава, негово собствено започна да се възвръща. Беше паднал на земята и сякаш лежеше в басейн от студена пот, защото зъбите му неудържимо тракаха. Когато раздвижи крайниците си, почувства пръстите на ръцете и краката си като одрани, сякаш някой ги драскаше с късове лед. Не мога ли просто да умра, изстена Лио, надигна се наполовина и се опита да отвори очи. Но не успя. Мина му мисълта, че неописуемото видение го беше ослепило, но този път завинаги. Това ли щеше да е наказанието му за това, че бе превзел с щурм вратите на възприятията и бе видял неща, които не биваше да вижда? Споменът за тях щеше да го измъчва до края на живота му. Чувстваше се толкова слаб, че трябваше да съсредоточи всичките си сили, за да продължи да диша. Проснат на земята, той лежеше в мрака и трепереше в собствената си студена пот, толкова омаломощен, че не можеше нито да се движи, нито да мисли.

Малко след единадесет сутринта Гедина влезе в хотела, придружаван от Колучи и петима полицаи. Техните „Алфа Ромео“ бяха изгълтали на един дъх километрите от Болцано до Венеция. За тях беше просто физически невъзможно да пристигнат по-рано. С изключение на инспектора всички носеха униформи. Затова нямаше нужда да показват удостоверенията си на втрещения мъж на рецепцията.

— Имате ли гост на име Кевъна? — попита инспекторът.

— Да, но...

— Коя е стаята му?

Мъжът зад рецепцията, дори по-възрастен от своя колега със заешката уста, се поколеба.

— Ще ми кажете ли най-сетне? — настоя инспекторът, а колегите му започнаха да вадят оръжията си.

— Стая 311, но... — Обаче полицаите вече тичаха нагоре по стълбите.

Гедина първо почука, а после заблъска по вратата.

— Полиция, отворете!

Никакъв отговор.

— Знаем, че си вътре, Кевъна. Отваряй вратата! Веднага!

Отговори му пълна тишина. Инспекторът се обърна към хората си.

— Разбийте я!

Най-едрият от полицаите се засили и се хвърли върху вратата точно в момента, когато мъжът от рецепцията се появи с ключа. Слабата врата устоя на първия опит. Полицаят отстъпи назад и позволи на портиера да отключи.

— Внимавай, шефе — каза Колучи на Гедина, — може да е въоръжен.

Но инспекторът, който първи хвърли поглед вътре, изведнъж се закова на място.

— Не влизайте! — каза той и прегради входа. — Колучи, веднага ме свържи с началника на полицията във Венеция.

Като се подпираше на ръката си, той се наведе навътре, но все още не прекращаваше прага. Намери опипом ключа за осветлението и го запали. Всичко беше в кръв. Вратата на банята беше оставена отворена и по пода също се виждаше кръв. Сивият хотелски мокет беше напоен с кръв. Кръв имаше по масата, по леглото, навсякъде. В помещението нямаше никого.

— Шефе, началникът е на телефона — каза Колучи, а очите му щяха да изскочат от любопитство. Гедина грабна телефона и обясни положението на префекта. Помоли го веднага да изпрати съдебномедицински екип.

— Моля, погрижете се с тях да има и серолог. Това е изключително важно.

Мъжът от рецепцията започна тихичко да се измъква и пое по коридора към стълбището, но Гедина го забеляза и го повика.

— Ела тук. — Онзи покорно изпълни заповедта.
— Кажи ми сега, днес виждал ли си господин Кевъна?
— Да, господине.
— Кога? Защо не ми каза веднага?
— Опитах се, но вие ме прекъснахте. Той напусна хотела още сутринта.

— Така ли? Кога?
— Около десет часа.
— По дяволите! Спомена ли къде отива?
— Не. — Мъжът от рецепцията направи пауза, но после добави малко неохотно. — Всъщност ме попита нещо.

— Какво по-точно?
— Къде е най-близката книжарница.
Книжарница? Какво по дяволите значи това, помисли си учуден Гедина.

— Кажи, нормален ли ти се стори? Развълнуван ли беше?
— О, господине, изглеждаше... направо ужасно. Това забелязах.
— Ужасно? Какво искаш да кажеш?
— Немоощен, слаб, блед като мъртвец — рецепционистът можеше да опише по същия начин и себе си.

И въпреки това е питал за книжарница, каза си Гедина. После продължи на глас:

— Спомняш ли си нещо друго?
— Не, не мисля.
— Взе ли си багажа?
— Да. Един куфар и мисля, раница.
— Това всичко ли е?
— Да.
— Добре, върни се долу и остани там, защото може да ни потребваш.

Когато възрастният човек си тръгна, Гедина се обърна към Колучи.

— Вземи един човек и слез долу. Дръж онзи на рецепцията под око и следи обажданията по телефона. Интересуват ме всички обаждания до хотела. Посрещни колегите от съдебната медицина и когато пристигнат, веднага ги доведи.

Все още, без да влиза в стаята, Гедина се опита да си представи какво може да се е случило тук, и записа няколко предположения в бележника си. Всички те бяха изсмукани от пръстите. Обаче едно беше сигурно, професор Лионард Кевъна бе замислил нещо лошо. Независимо че имаше алиби. Гедина провери чрез Интерпол и разбра, че Кевъна е бил във Вашингтон, когато е била убита Анджела и са отвели Орсина. Но това не доказваше нищо. Професорът би могъл да е мозъкът, замислил някое от престъпленията, а защо не и двете?

Гедина забеляза, че наум назовава двете сестри аристократки на малко име. Бяха му станали много близки. Изпитваше съчувствие към тях и цялото им семейство, а обикновено това не му се случваше. Чувството се засили, когато Кевъна успя да се измъкне. Гедина знаеше много добре, че в мига, щом научи, че професорът е във Венеция, беше длъжен да съобщи на местната полиция и да ги помоли поне да го поставят под наблюдение, докато той дойде лично. Нарочно беше постъпил така заради своята кариера. Това беше риск, който си заслужаваше да поеме. Двойното разследване беше неговото най-любимо задължение и това трябваше да е първият майсторски ход, след всички подигравки, които медиите изсипаха отгоре му. Между другото, единственото, което възнамеряваше да направи с Кевъна, беше да го разпита. Нямаше достатъчно причини да го задържи, а може би дори и да го подозира в нещо повече от прелюбодеяние, а това не беше престъпление. Затова изобщо не беше подготвен за тази кървава баня.

— Инспектор Гедина? — Един плещест мъж се изправи пред него. — Аз съм инспектор Джианели. На твое разположение съм — добави той малко неохотно. Следваха го неколцина души, вероятно от съдебната медицина, и няколко униформени полицаи.

— Благодаря — отговори Гедина. — Затънали сме до шия в някакъв кървав кошмар.

— Да, виждам — кимна Джианели, който надничаше в стаята.

— Кой е серологът?

— Аз — отговори един дългуч с анемичен вид.

— Добре. Влизай и гледай да не стъпваш в кръвта.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — отговори дългият и влезе в помещението.

Час по-късно вероятното местопрестъпление (вероятно, защото труп не беше намерен) беше щателно изследвано. Фотографът направи стотици снимки, докато химикът и серологът бяха затънали в работа. Първият търсеше косми и други телесни течности, парченца от нокти, нишки и свързани с престъплението химикали и частици. А серологът се бе съсредоточил върху необичайно голямото количество кръв. Вече беше събрал безброй проби съсирена кръв. Гедина го попита какво мисли.

— Инспекторе, това местопрестъпление ми се струва някак нереално — отговори той. — Не искам да прибързвам със заключенията, докато не са готови лабораторните изследвания.

— Но...

— Обикновено, когато причината за кървенето е рана, да речем, причинена от един или няколко куршума или от различни видове остриета, от тялото на жертвата рукуват една или няколко струи. Тя пада на пода и пръските кръв са толкова по-големи, колкото по-близо са до тялото. Но в този случай жертвата, ако изобщо си имаме работа с човешко същество...

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че на този етап можем да кажем само, колкото и невероятно да изглежда, че тук вътре е заклано някакво животно, например коза.

Какво за бога беше намислил Кевъна?

— Както и да е — продължи серологът, — ако кръвта е само от едно лице, което скоро ще установим, като сравним всички проби, той или тя изглежда е текла от цялото тяло. Не можах да открия на пода място, където да е текла по-силно. Това е твърде необичайно.

— Някакво друго предположение?

— Може би, но е малко пресилено.

— И то е?

— Лептоспироза. Причинява се от пиене на вода, заразена от урина на плъхове.

— Лептоспироза ли каза?

— Да, треска, причинявана от плъховете. Заразеният страда от много неща: повръща, има диария, треска, главоболие. В тежко състояние може да започне да кърви през порите на кожата и дори да умре.

— Колко голяма е вероятността това да се случи?

— Във Венеция? С нашите хиляди местни плъшоци? Голяма, стига човек да пие вода от каналите. Но това е невероятно. Разбира се, жертвата може да е била принудена да го направи, но това вие трябва да установите. Аз се придържам към научните факти. Когато анализираме кръвта, ще научим повече за този човек, а това ще стане съвсем скоро. Разбира се, ако предположим, че е негова.

Гедина слезе долу и разговаря за втори път с шефа на венецианската полиция. Той беше дошъл лично, след като чу предварителния доклад на инспектор Джианели.

— Господин префект — каза Гедина, като го гледаше право в очите, — имам всички основания да предполагам, че Лионард Кевъна е опасен човек. Тъй като се смята, че в момента пребивава на италианска земя, моля ви настоятелно да вдигнете по тревога всички полицейски дирекции в страната, както и всички гранични пунктове, летищата и пристанищата. Включително митническите пунктове по границите ни с Франция, Швейцария, Австрия и Словения. Ще се обадя в дирекцията на полицията в Болцано, за да им дам същите указания.

Лионард Кевъна представлява сериозна опасност за обществото. В момента определяме по какъв начин, но може да излезе и убиец. За да избегнем бъдещи трагедии, той трябва да бъде намерен и задържан. Моята служба ви е пуснала по електронната поща неговата снимка и номерата на двата му паспорта — италианския и американския. Той не бива да напуска страната.

Началникът на полицията изглеждаше объркан. Гедина го дръпна настрана, за да си поговорят на четири очи. Разказа му, че американецът може да е свързан с трагедиите, които наскоро се стовариха върху семейство Ривиера дела Мота и му обясни защо. Тази поверителна информация му спечели пълната подкрепа на началника на венецианската полиция. За намирането и арестуването на Лионард Кевъна щяха да се вземат мерки в национален мащаб. Хотелът вече беше залят от полицаи и карабинери. Те бяха изпълнили скромното фойе и вече заемаха част от тротоара.

Един от репортерите на „Ил Газетино ди Венеция“ забеляза суматохата, сети се, че нещо става и се промъкна в хотела през групичките полицаи. За награда успя да вземе интервю лично от началника на полицията, а после и от инспектор Джианели, след като

Гедина раздразнено му отказа. Джианели разказа какво са намерили в стая 331 и без да съзнава, че това е поверителна информация, добави, че Кевъна може да е свързан и с отвличането на баронесата. Журналистът хукна през глава към новинарската стая, за да изстреля сензацията, до която се беше докопал.

Не след дълго всички медии с жар добавиха още една статия или предаване за сагата на Ривиера дела Мота.

[1] Еврейска дума от библията, за която се смята, че означава идол или домашно божество. — Б.пр. ↑

[2] Вид гадаене, при което гадателят се опитва да извика духовете на мъртъвци. — Б.пр. ↑

[3] Наследеното от римляните изкуство на етруските жреци харуспики да гадаят по вътрешностите на жертвените животни. — Б.пр. ↑

[4] Тържествен дворцов танц през XVI и XVII в. — Б.пр. ↑

[5] Персийски бог на светлината, правдата и слънцето, изобразяван като младеж с фригийска шапка. — Б.пр. ↑

[6] Рецептори, разположени в стените на кръвоносните съдове, които са чувствителни към налягане. — Б.пр. ↑

17.

— Бихте ли почакали тук? — Шофьорът на таксито кимна и Лио слезе в дъжда. Когато се изправи, трябваше да се опре на автомобила, за да не рухне. Като в мъгла успя да стигне до масивните врати, които бяха единственият видим отвор в стените. Беше много тъмно и му отне известно време, за да намери звънеца. Задействаше се с верига. Лио я дръпна. Някъде далеч зад вратите издрънчаха камбанки. Дъждът продължаваше да се излива.

След време, което му се стори цяла вечност, звънна повторно. В момента дъждът направо се лееше върху изложената на стихииите най-висока част на хълма, а пристъпите на вятъра го принудиха да се облекне на стената. Той отново дръпна веригата, този път по-немощно, и пак трябваше да чака с векове.

Тогава се съсредоточи да събере достатъчно сили, за да се върне при таксито. Нямаше представа къде да поиска да го закара, но беше безсмислено да стои повече тук.

Беше преполовил пътя до колата, когато вратата се откряна и един монах показва глава през процепа.

— Кой звъни?

— Аз съм брат мирянин — отговори Лио с глас, заглушаван от дъжда, и тръгна обратно към вратата.

— Говори по-високо. Какво каза?

— Брат мирянин, член на Третия орден — от това усилие се препъна и едва не припадна.

— Пиян ли си? Ако си пил, как смееш да прекъсваш молитвите ни?

В главата на Лио проблеснаха неканени дванадесетте подвига на Херкулес. Предполагаше се, че магическият Герой на Чезаре трябва ги надмине, а той, горкият глупак, дори не можеше да помоли за гостоприемство! Заповяда на тялото си да излезе от немощта поне за няколко секунди и каза колкото може по-убедително:

— Отче, аз съм брат от Третия орден на францисканците. Дойдох тук в търсене на самота и мир. И молитви, разбира се. Моля да ме подслоните — Докато изричаше това, по лицето му се стичаше дъжд.

Изпод качулката си отец Терезио го огледа преценяващо, но не можа да види много в спускащия се мрак.

— Имаш ли багаж? — попита той след известно време.

— В таксито е.

— Вземи го и ме последвай.

— Благодаря ти, отче. Много благодаря. — Но Лио остана облегнат на стената и помахна на шофьора. Онзи обаче само отвори прозореца си.

— Моля, помогнете ми за багажа. Ще ви дам голям бакшиш.

Отец Терезио им показва пътя до килията. В нея имаше легло, шкаф, маса за писане и един стол. Светлината идваше от гола крушка на тавана.

Лио залитна в килията и се отпусна на леглото. Плати на шофьора и успя да не затвори очи, докато слушаше указанията, които се лееха от устата на монаха.

— Всички молитви от божествената служба се казват общо в монашеската черква. Ставаме половин час след полунощ за утринните молитви и медитация. Това продължава час и половина. После почиваме до изгрев, когато отново се събираме в черквата за псалмопенията в първия час, а след тях се връщаме в параклиса, за да отслужим литургията. По-късно имаме лека закуска, а времето до третия канонически час прекарваме в четене на духовна литература. Отпиваме го в девет и продължаваме с манастирската служба. Остатъкът от сутринта до деветия канонически час в единадесет прекарваме в четене и физически труд. Ще станеш ли за утринната? Тогава ще ти обясня за останалите молитви. От гостите ни миряни не се очаква да спазват изцяло нашия режим, но тук е място за молитви.

Лио беше изчерпал силите си. Можеше само да си седи на леглото и безмълвно да гледа монаха.

— Братко, изглеждаш много уморен. Почини си добре и Всевишният да те благослови. — Брат Терезио го остави сам. Когато се отпусна на леглото, Лио изгуби съзнание.

Събуди се късно сутринта, все още във влажните си дрехи, и осъзна, че е пропуснал много от предписаните молитви. Но изглежда

планът му бе проработил. Сега трябваше колкото може по-бързо да се оправи. Той стана от леглото и се свлече на каменния под, където отново изгуби съзнание.

Монасите разбраха, че техният брат е болен, и започнаха да се грижат за него, както се грижеха за зеленчуковите си градини.

След няколко дни с радост забелязаха, че е започнал да се възстановява. Отец Терезио бе преценил много вярно, че той не е истински болен, а само изтощен. Не беше първият, попаднал в манастира в такова състояние. Изглежда стресът бе демон, способен да надвие и най-силните в света на миряните. Единственото, което знаеха за него, беше името му: каза им, че е Леонардо. Това им беше достатъчно заедно с неизказаната, но очевидна негова благодарност.

Когато отново се изправи на крака, Лио започна да ходи на литургии и някои от службите в каноническите часове, за да създаде впечатлението, че е тук, за да намери изцеление на душата си, а не защото се крие от преследвачи. Със сигурност вече го издирваха. Беше оставил хотелската си стая във вид на бойно поле. Знаеха името и паспортните му данни. Управителят сто на сто се е обадил в полицията и сега вече го търсеха.

Когато в тъмната хотелска стая Лио най-накрая бе успял да стигне до ключа на лампата, той вдигна ръце и потърка очите си. Те бяха лепкави, както ръцете, така и лицето му, но очите се отвориха. Примигна и за свое огромно облекчение вече можеше да вижда. Първото, което се мярна пред погледа му, бяха чифт кървави ръце. Следващото, което видя, беше локва кръв на масата пред него. Той се огледа, движейки бавно глава, сякаш го беше страх да не си счупи врата, ужасен какво ли ще се открие пред него. На сивия мокет също имаше локва кръв. Кръв капеше от ноктите на ръцете му. Можеше да я усети как жвака в обувките му. За свой най-голям ужас видя как от порите му избива кръв. Докато лежеше на пода изчерпан и неподвижен, той си спомни разговора с д-р Иландър и се зачуди дали това е истина или друга фаза на видението.

След известно време стигна до заключението, че е действителност и че още е жив. Бавно и болезнено се изправи на крака и залитна към банята. Огледалото отрази лицето му: от ъглите на очите по бузите все още се стичаше кръв и капеше от носа. Той пусна душа. Тъй като не можеше да стои прав, сви се в единия ъгъл и остави водата

да го почисти. Дишаше на пресекулки и с усилие. Повърна неколkokратно и видя как съсирената кръв се смесва с червеникавата вода при розетката на канала.

Докато водата отмиваше кръвта, болката постепенно започна да намалява. Пръстите на ръцете и краката му престанаха да кървят, но усещането за ожулване остана, а кожата по лицето и тялото го наболяваше като след лошо слънчево изгаряне.

Значи това още не беше смъртта, а просто резултатът от това да прорицаваш непосветен. Успя да изпълзи изпод душа и седнал на пода на банята с гръб опрян в стената, огледа напоения с кръв мокет. От прозореца започна да се процежда светлина. Можеше да се движи само извънредно бавно, като преди това трябваше внимателно да обмисля всяко действие. Отчаяно искаше да се хвърли в леглото и да заспи, но знаеше, че не бива да го прави. От шкафа извади найлоновия плик за пералнята и напъха вътре кървавите си дрехи и обувки. После бавно се облече. Часовникът му показваше осем сутринта.

Лио лежеше в леглото и прекарваше всички тези подробности през главата си, когато някой почука и един млад монах влезе с поднос в ръцете.

— Паста и фасул, братко Леонардо! Тя ще ти даде малко сила. В добавка много ръжен хляб и масло. Надявам се, че скоро ще те видим в параклиса.

Докато с благодарност поглъщаше късите макарони с боб, Лио продължаваше да си спомня, преднамерено проследявайки всяка подробност. Усещаше, че търсенето му е увиснало на косъм и че отсега нататък всяко действие, което предприема, трябва да е дисциплинирано и премислено.

С огромни усилия бе успял да си опакова багажа и пъхна в куфара и торбата за прането. Прибра древния ръкопис в раницата и затътри крака надолу по стълбището. Плати сметката, отиде в най-близкото кафене и изпи четвъртинка мляко и няколко кафета. След това със скоростта на охлюв отиде до книжарницата, която според мъжа на рецепцията беше наблизо. Там откри онова, което му трябваше: гид за туристи със заглавие „Настаняване в италианските манастири“. Въпреки това не го купи.

Усмихна се при този спомен. Ако полицията разпиташе книжарката, с помощта на касовия апарат тя можеше да им покаже точно кои книги са купени сутринта. Това щеше да им даде следа, макар и неясна. Не можеше да си позволи това, защото не знаеше колко дълго ще продължи слабостта и неспособността му да оцелее. Ако се наложи отново да бяга, какво щеше да прави? Затова си преписа единствения подходящ адрес. После някак успя да стигне до гарата и да се качи на първия влак за Падуа.

Когато пристигна, унесен повлече крака към едно кафене, като едва успяваше да държи очите си отворени. Колкото и да искаше да си тръгне бързо, просто нямаше сили да се надигне от масата. Седя там с часове и изпи няколко големи чаши кафе с мляко, най-накрая събра достатъчно сили, за да вземе такси до манастира „Камалдолезе“ на Еуганейските хълмове. Беше се надявал, че там няма да му искат документи и слава на бога, никой не пожела да ги види.

Ето ме тук, мислеше той, докато носеше празната купа от супа към кухнята и поглаждаше бързо растящата си брада. Каква да бъде следващата ми стъпка? Къде е Орсина? Как мога да я спася? Имаше зловещо предчувствие, знаеше, че тя има нужда от него и че единствено той може да я спаси. Въпреки че успя да открадне книгата и да отхапе късче от плодовете на Второто дърво на живота, прорицанието се бе провалило. Беше научил какво се е случило с Анджела, но още не знаеше нищо за съдбата на Орсина. Беше разбил преградите между времето и пространството, но само по отношение на миналото. За разлика от сънищата той си спомняше преживяното напълно, но как би могъл да бъде сигурен, че се е случило наистина? Възможно ли е неприязънта му към барона и неговата собствена фантазия да са съчинили напълно измислен сценарий? Дали не беше халюцинирал?

Не, каза си той. Това беше толкова истинско, колкото собствената му кръв. Забранената книга беше неизразимо могъща и опасна. Особено в ръцете на барона. Това не му оставяше никакъв избор: трябваше отново да се заеме с ритуала и да разкрие онова, което му трябваше, независимо какви щяха да са последствията за неговото телесно и психическо здраве. Но какво щеше да стане, ако този път умре?

Лио пак си зададе този въпрос, докато крачеше обратно към килията. Вече бе минал етапа на загриженост за собствения си живот. Щом се налага, той щеше да отвори книгата на същата страница и да мине отново през целия мъчителен процес. Съзнаваше, че не бива да прави това. Ако той умреше, Орсина щеше да остане сама в ръцете на похитителите, а ако бъдеше освободена, да стане жертва на чичо си. Лио беше прочел във вестниците за отчаянието на барона след смъртта на неговата племенница, беше го видял как плаче на снимките от погребението. Въпреки това той я беше убил. Той, нейният чичо и настойник! Найджъл, колкото и голям финансов гений да беше, нямаше да е равностоен на това блестящо, надменно и извратено чудовище, ако се стигнеше до битка за душата на Орсина.

Дали да не се обади в полицията? Не, те щяха да го побъркат от разпити за кървавата баня. По-лошото беше, че можеха дори да го задържат, обезвреждайки единствения потенциален спасител на Орсина, докато баронът продължава със своите домогвания, каквито и да бяха те. Кой щеше да повярва на Лио? Какви доказателства имаше? По време на прорицателско видение беше видял как баронът убива Анджела. Полицаяте щяха да му се изсмеят в лицето и в най-добрия случай щяха да го подложат на психиатрична експертиза за оценка на вменяемостта.

Защо баронът беше действал толкова безжалостно? Какво се опитваше да постигне чрез горката Анджела, като оставим настрана магическия екстаз? И защо му беше нужна тя за това? Нали и тя беше Дела Ривиера? Лио се запита как така той самият можа да стигне до прорицаване? Чезаре дела Ривиера беше заявил, че „недостойните кандидати прорицават чрез изкуството на некромантството“, а той определено не бе правил нищо подобно. Трябваше ли следователно да заключи, че макар и начинаещ, *не е* недостоен кандидат? Как бе възможно подобно нещо?

Някой почука на вратата и прекъсна мисловния му поток. Беше отец Джагинто, който живееше в съседната килия.

— Братко Леонардо — каза той, — ще поработя в градината. Малко свеж въздух ще ти се отрази добре. Искаш ли да дойдеш с мен?

— С удоволствие.

Когато излязоха, брат Джагинто обясни:

— Зимата приближава и на открито гледам само ангинари. Ще ми помогнеш ли да ги оплевим?

След половин час работа брат Джиацинто покани „Леонардо“ да се разходят из градината, оградена от стените на обителта.

— Ние спазваме строг режим, особено по време на великите пости, но не постим. Постенето е грях спрямо красотата, с която нашият Създател в безкрайната Си мъдрост ни е дарил. Погледни това дърво. — Бяха застанали само на няколко крачки от един вековен тис. Короната му беше неравна, с много изсъхнали вейки и клончета. Повисоките големи клони бяха покрити със зелена шума, гъста и избуяла, която отгоре беше тъмнозелена, а отдолу — лимоненожълта. Тук-там се виждаха яркочервени плодове, които радваха много птици. Върху древните и по-скорошните цепнатини бяха израснали възли и чепове — следи от безброй увреждания, причинени от бурите. Масивният ствол с червеникавоморав цвят беше кух. Отец Джиацинто го покани с жест:

— Искаш ли да влезем?

Двамата влязоха в ствола.

— Не е ли това една красива малка къщичка? Тисът е известен и като *I'albero della morte*, дървото на смъртта, защото всички негови части като изключим месото на плодовете му, са отровни. Освен това често се среща в гробищата, особено в северната част на страната. Но аз го наричам дърво на живота. — Думите му отекнаха в пещероподобния ствол. — Между молитвите и физическия труд ни остава малко време. Разбира се, не безкрайно като на ангелите, но все пак имам малко свободно време. Затова се захванах да изучавам ботаника. И излезе, че технически погледнато, тисът е безсмъртен.

Лио изглеждаше смаян.

— Да — продължи отец Джиацинто, — ако не се намеси външна сила или не го повали по-силна от него буря и най-вече някой моторен трион, тисът може да продължи да живее вечно. Просто отказва да умре. След време, когато минат векове, той сам изпраща клонки в земята и от тях израства пак под формата на нови дървета.

Научих още, че това дърво е растяло на земята дълго преди появата на динозаврите преди повече от 300 милиона години. Учените са изкопали вкаменелости и са успели да ги датират. Възможно ли е

Създателят в Своята безкрайна мъдрост да го е сложил на земята, за да ни напомня нещо? Като второ дърво на живота?

Лио бе забравил почудата си и слушаше много внимателно. Отец Джиацинто продължи да обяснява:

— Да, бяхме прогонени от Райската градина, но Създателят ни дари дървета и плодове, зеленчуци и билки, за да я помним. Ако ги пренебрегнем, ако пренебрегнем неговите подаръци, това грях ли е? — Той се усмихна и каза: — Хайде да повървим, това ще ти се отрази добре. — Те тръгнаха бавно към градината на манастирската кухня. Част от нея беше покрита с парник. Влязоха в него и Лио инстинктивно разкопча якето си.

— Както виждаш — поде отново отец Джиацинто, — тук отглеждаме всякакви билки. Тинктурата, която пиеш, откакто пристигна, от векове се приготвя от тях. Все същата стара рецепта. Не ти ли подейства като магия? Разбира се, няма да ти я кажа, защото е тайна, но това е истината. Братко, това са Божиите дарове и ние трябва да ги ценим. Пророкът Йезекиил казва, че след грехопадението сме били изстреляни в действителния свят. Това е вярно, но в него има следи от Градината на земните удоволствия^[1] и наш дълг е да се опитаме да си я върнем.

Залезът почти беше настъпил и с него времето, когато монасите трябваше да вървят да пеят вечернята. Лио се извини и не се присъедини към тях.

На връщане към килията си той случайно срещна друг мирянин, банкиер от Милано. Двамата били единствените гости тук, му каза банкиерът. Казваше се Джанкарло, красив мъж с посивяваща коса, облечен небрежно-елегантно с кадифени панталони, риза и кашмирен пуловер. Двамата поговориха малко, защото братята се мръщеа на дългото бърбрене. Напоследък се чувствал „изчерпан“, „направо съсипан от стреса“ и имал нужда от почивка. Би могъл да отиде на плаване с яхтата, която държал на котва в Портофино, но не искал да се среща с останалите финансисти, които само това правели. Затова предпочел двете седмици в манастира и за своя голяма изненада, не само издържал, а направо разцъфтял сред това мълчание.

— Да, мълчание. Никакви мобилни телефони, никакви факсове, без заседания и срещи, никаква телевизия, радио и компютри — блаженство. А ти? Какво те доведе тук?

Лио обясни, че той също е жертва на индустриални количества стрес и трябва да се възстанови. Единствената връзка, която Джанкарло поддържаше с външния свят и срещу която монасите не бяха възразили, бяха няколко вестника. Всяка сутрин собственикът на будката в близкото градче Абано Терме му доставяше „Ил Соле 24 Оре“, водещия финансов ежедневник в Италия, „Ил Кориере дела Сера“, „Ла Република“ и „Ил Газетино ди Венеция“.

— Вече съм натрупал цяла купчина. Всъщност само от последните десет дни. Ако искаш, можеш да ги прегледаш.

Лио прие поканата на банкера и прекара вечерта в разгръщане на пресата, като подходи методично и започна от най-раншната дата. Любопитството му беше възнаградено. Научи, че затрудненото положение на Найджъл е претърпяло значително развитие. За да събере доказателства, адвокат Алемани бе поискал от прокурора да изпрати призовка на камериерката, работеща във вила „Ривиера“. Очевидно, след като беше чул ужасната новина за отвлечането на съпругата си, лично господин Макферсън бе настоял пред своя адвокат да предприеме тази стъпка. Прокурорът се съгласил, защото на никого не може да бъде отказано да даде показания, както гласи член 194 от италианския наказателнопроцесуален кодекс. Прокурорът и съдията, който наблюдаваше досъдебното производство, се учудиха на тази закъсняла молба. Защо господин Макферсън още преди седмици не беше помолил камериерката да даде показания? Още веднага след като го арестуваха?

За радост на медиите, които злорадстваха за всяка подробност, отговорът се разбра в съда. Саманта, която беше облечена малко прекалено ярко, беше подложена на разпит от прокурора и инспектор Гедина. Тя призна с доста голяма доза откровеност, че има връзка с господин Макферсън. Притисната от прокурора, призна и че често е правила секс със съпруга на племенницата на своя работодател.

— Имахте ли сношение през нощта на 4-ти срещу 5-ти август?
— попита прокурорът.

— Да.

— Защо не ни казахте, когато ви разпитаха във вилата? Внимавайте какво ще отговорите, защото сега можете да загазите като съучастник и укривател.

— Аз... не исках да изложа господин Макферсън.

— Наистина ли? Колко благородно. А сега вече не ви пука дали ще го изложите, така ли?

Гедина продължи разпита:

— Кое ви накара да промените мнението си?

Според статиите Саманта не се отказала от своето признание и била много доволна да разкаже на очакващите я отвън медии какво е говорила на разпита. Не беше нужно да разкрояват нещо. Господин Макферсън бил страстен и щедър любовник, обявила Саманта. Последната нощ, когато се чукали, той изчакал жена си да заспи, след това се измъкнал от леглото. Промъкнал се по утъпканата пътека до квартирите на прислугата и останал при нея почти до разсъмване. Помнела много ясно, защото няколко пъти го подканяла да се върне при жена си, за да не ги хванат. Обаче господин Макферсън бил толкова пламенен...

На снимките Саманта изглеждаше много добре. Притежаваше онзи тип млада, нахакана и леко вулгарна красота, която би привлякла женкар на средна възраст като Найджъл.

В резултат на нейното признание той най-сетне вече имаше алиби. Това засили убеждението на Лио, че прорицанието му не е било халюцинация. Той също знаеше, че Найджъл не е убил Анджеа. Щяха да го освободят. Просто не можеха да го задържат повече.

Имаше още едно неочаквано събитие, както научи Лио, когато зачете по-пресните вестници. Найджъл беше разпитан още веднъж, но този път съвместно от инспектор Гедина и прокурора, а съдията лично председателствал съдебната процедура. Накрая съдията изпълнил молбата на прокурора: мистър Макферсън оставал в ареста.

Възмутеният Алемани се хвърлил да съди прокурора, съдията, съда в Болцано и дори министъра заедно с министерството на правосъдието за противоконституционното задържане на господин Макферсън във връзка с разследването на смъртта на Анджеа Ривиера дела Мота.

Един от известните автори на уводни статии в „Кориере“ беше взел интервю лично от прокурора. Причината за временното задържане на господин Макферсън била много проста: по време на досъдебното производство той бил лъгал многократно, така че не можело да му се има доверие. Пропуснал да разкаже за многобройните си експедиции до различни винарски изби, придружаван от жертвата.

Беше излъгал за това какво е правил през нощта на убийството, а сега искал светът да повярва в закъснялото признание на камериерката. Дали не е организиран да ѝ бъде платено добре за нейните лъжи? Той можел да си позволи сума, която да промени живота на всеки човек, и без много усилия би могъл да накара жената да лъже по поръчка. Адвокат Алемани много лесно би могъл да ѝ направи предложение и да са постигнали неписано споразумение. Кариерата му на адвокат представлявала дълъг списък от победи, но подходът му към правото бил макиавелистки. Закъснялото признание на камериерката, което противоречеше на казаното от нея при първия ѝ разпит, представлявало разобличаващо доказателство, или с други думи, доказателство, което не можело да бъде прието безусловно, без да има допълнително потвърждение. Разумното съмнение продължавало да преобладава. Нито Гедина, нито прокурорът и съдията били достатъчно удовлетворени от последните показания като безусловно доказателство за невинността на господин Макферсън.

По-неотложни, но и по-оскъдни бяха новините за Орсина. Патетичният опит на нейния чичо да плати откупа въпреки ясната забрана и замразяването на неговите активи му бяха спечелили съчувствието на обществеността. Във вестниците продължаваха да пристигат писма и имейли: не е ли могла полицията да затвори очи и да позволи на съсипания човек да плати откупа? След пропадналия опит за предаване на парите, никой не беше чувал нищо за Орсина. Лио прочете с облекчение, че баронът поне не беше получил по пощата част от тялото ѝ, като последна покана да се разплати с похитителите въпреки всичко.

Международните новини бяха пълни с репортажи за доброволното предаване на все повече каещи се осквернители на християнски свети места. От всички страни валяха самообвинителни признания. Млади ултраконсервативни екстремисти признаваха, че са извършили оскверняванията на най-почитаните европейски места за поклонение. Те заявяваха, че целта им била за тези светотатства да бъдат обвинени мюсюлманите, за да се повиши напрежението и да се улесни създаването на модерна Свещена лига, чиято задача да бъде изхвърлянето на нашествениците от Европа.

Лио се запита каква ли е причината за този странен феномен, но въпреки това почувства облекчение от новината. Не такова беше

мнението на Джанкарло, който му каза под секрет, че планира да създаде „военен фонд“ за подпомагане на най-добрите клиенти на банката, „защото войните винаги са благослов за икономиката“. Добрите новини бяха стигнали някак си и до монасите, които благодаряха на господ и благословената Дева, патрон на техния манастир, за това, че бяха влели разум в техните изгубени овце. Няма да мине много време, помисли си Лио, и папата ще се опита да извлече полза от християнската готовност за прошка. Сигурно Джон и сенатор Роуландсън са много разстроени, каза си той. Да не говорим за прелата на Опус Деи. Това беше сериозен удар срещу техните планове. По някаква неясна причина нелегалната им армия се бе обърнала срещу тях. Каква ирония: осквернителите, нелегалните герои на мечтаното отвоюване на Европа, чрез признанията си сега все пак станаха герои, но вече на надеждата за мир между двете цивилизации. Антиислямските демонстрации бяха престанали и изведнъж черните овце се превърнаха в бели гълъби на мира.

Минаха още няколко дни. Джанкарло, който сега преливаше от здраве, каза на отец Терезио, че ще остане още една седмица. Септември стана хладен и сутрин студът хапеше, а кестените по Еуганейските хълмове започнаха да губят листата си. Една нощ Лио излезе от килията си и отиде в градината, защото не можеше да заспи. Беше студено, безоблачно и нямаше луна, но звездите грееха ярко.

Майка му го беше научила да ги разпознава. „Търси Полярната звезда и си мисли за нея като за пътеводна светлина. Преди векове моряците са щели да бъдат загубени, ако не е била тя“. Това беше първото, което научи, а Полярната звезда се намира в съзвездие Малката мечка, или Орсина на италиански. Сякаш най-милиите му спомени го бяха подготвяли още от детството за нея. Той потисна въздишката си. Сега не беше време да съжалява, а да действа.

Когато се върна в килията, се замисли какво да направи. Сети се за друго съзвездие — Лъв. Внезапно си спомни, че богиня Юнона моли Херкулес да убие Немейския лъв и това се превръща в един от подвизите му. А Лео значеше лъв на латински. Той потрепери. Ами ако „Магическият свят на героите“ не искаше от него да подражава на Херкулесовите подвизи, а на една от неговите жертви?

Закъснялото прозрение заедно с преживяното по време на прорицанието убиха желанието му да отвори забранената книга, по

която сега имаше петна от собствената му кръв. Беше сигурен в едно нещо. Повече нямаше да се опитва да повтаря магическите ритуали в нея. Последният едва не го уби. Но съдбата му вече бе неразривно свързана с книгата и Чезаре дела Ривиера въпреки своята нечовечност изглежда беше единственият, който можеше да му помогне да спаси Орсина.

На следващия ден, след като прекара няколко часа в напразни усилия да състави някакъв план, Лио извади книгата от раницата. Въпреки красотата на ръкописа и знанията, които съдържаха, той изпитваше физическа непоносимост към него и знаеше, че вече не може да го изучава така, както преди. За Орсина все още не се чуваше нищо, а времето изтичаше. Инструментите на учеността изглеждаха слабовати в сравнение с вратите към другите равнища на съществуване, които книгата беше отворила. Той се сети за древната прорицателска практика на римляните, библиомантията, при която човек отваря напосоки Вергилиевата „Енеида“ и приема като съвет първия ред, който се появява. Защо да не опита със забранената книга и да види какво ще му каже? Това е само едно начало, каза си Лио, и наполовина си повярва. За мен е огромна стъпка, че изобщо съм способен да я отворя, успокои се сам.

Томчето се отвори някъде към края. Тук, в предпоследната глава, озаглавена „Силите на Пещерата на Меркурий“, прочете изречението:

Героят не само ще се наслади на плодовете на безсмъртието, но щастливото му влияние ще продължи да се излива върху наследниците му, стига неговите четирима свидетели да стоят на местата си.

Лио не беше обърнал много внимание на тези четирима свидетели, но обясненията на Чезаре привлякоха вниманието му:

Знай, че четиримата свидетели са четирите телесни течности: сангвиничната, или кръвта, холеричната, или жълтата жлъчка, флегматичната, или слюзта, и меланхоличната, която представлява черна жлъчка. Героят

трябва да ги източи в умерени количества от своето тяло и да ги затвори херметически в четири съда. Те трябва да бъдат разположени върху *ara gentis* на удобно място, в което никой друг, освен първородния не бива да влиза, защитени от магическите знаци на четирите стихии и от наследствените фаши на семейство Ривиера.

Това било значението на светилището в двореца Ривиера с неговите брадви и четири гарафи! *Ara gentis* означаваше семеен олтар. Подобно на гробниците на египетските фараони той съхраняваше физическите останки на Героя с вярата, че по този начин неговото влияние е съхранено по магически начин. Какви точно са тези четири течности и как Чезаре ги е източил, бяха неща, с които Лио нямаше да си блъска главата. Той продължи да чете:

Нека първородният потърси *descensum arduum Averni*, за чиято врата Меркурий ревностно пази ключа, след като първо изучи фармакопееята на изкуството. Нека се грижи за *ara gentis* и стори всичко възможно четиримата свидетели да бъдат запазени непокътнати. То трябва да стане най-важното място за практикуването на нашите тайнства. Затова трябва да влиза и излиза, когато пожелае по по-широката пътека, като внимава някоя свинска сила да не се промъкне вътре и да надуши нашите прекрасни бисери.

Дори Хеба^[2], неговата другарка в леглото, не бива да знае за него. Нашето Дърво трябва да пусне корените си в магическата земя и да го пази от всички беди.

Препратките към двореца Ривиера не биха могли да бъдат по-ясни. Лио не искаше да знае какви тайнства е практикувал там Емануел със или без своята племенница. Обяснението вече беше посочило недвусмислено, че „както Юпитер избира за съпруга своята сестра Юнона, така родството в кръвта е благоприятно за практикуването на необлагодетелствуваните. Тъй като те не могат да

съдържат своите реторти в себе си, нека работата им бъде споделена със *soror mystica*“. Мистична сестра? Лио потрепери: след като е изгубило другарката си по кръв, може би сега старото чудовище се надява да продължи магиите си с помощта на Орсина? Каква ирония! Може би отвличането ѝ трябва да се разглежда като маскирана благословия. Но какви неща му хрумват?

С този опит за прорицание Лио се оказа не по-близо до откриването на Орсина, отколкото вчера. Въпреки това страниците го бяха насочили недвусмислено към палацото на Канале Гранде, което по думите на самата Орсина изглеждаше неразривно свързано с книгата. Щеше да се опита още веднъж с ясно формулирания въпрос: къде е тя?

Този път книгата се отвори на по-предна страница, върху която се виждаше една от познатите криптограми: *MENSTRUUM*, извлечена от изречението *MENsura STRUcturae Verae Magiae* — „Мярка за строежа на истинската магия“ или „Мярка за истинската магия на строежа“.

Лио вече беше „измерил строежа“, докато крачеше из помещенията, търсейки между тях скрита стая. Но онази, която откри, не беше толкова скрита. Пещерата на Меркурий всъщност се оказва обикновена стая с врата, край която всеки ден минаваха хора. А що се отнася до основното значение на криптограмата, помисли си той горчиво, нали лично беше кървил? Насочи отново вниманието си към обяснението, с което Чезаре завършваше главата — характерен пример за любовта му към тайнствеността:

Както менструацията е скрита на тайно място в утробата, подготвена от природата, за да храни плода, така Героят при нужда ще открие сигурно и тайно място чрез необходимите мерки. *Coli umbras inaccessas*.

Това изречение с многобройните му значения на „Почитай/посещавай/отглеждай/обитавай недостъпните отсенки/сенки“ звучеше многообещаващо в контекста на казаното по-горе, но роди само едно нищо незначещо *COLUMBINA* от *Coli umbras inaccessas*: приличащ на гълъб или с цвят на гълъб. Това май не водеше доникъде.

Обезкуражен, Лио остави книгата настрана. Време беше за самотната вечеря в килията. После можеше да се присъедини към монасите за вечернята, медитацията и божията молитва. Сега, когато тялото му се бе върнало към живота, изпитваше силно чувство на неотложност, примесена с гризящо отчаяние. Надяваше се, че молитвите щяха да я притъпят.

[1] Триптих на холандския художник Йеронимус Бош, за който се смята, че е изображение на весел свят, когато човечеството ще живее без грях като Адам и Ева преди грехопадението. — Б.пр. ↑

[2] Богинята на младостта и съпруга на Херкулес. — Б.пр. ↑

18.

„Не зная с какво име вие, всезнайковците, наричате онзи, който твърде охотно се подчинява на своето сърце. Защото той със сигурност не е герой, но дали заради това е страхливец?“ Лио знаеше наизуст много откъси от „Последните писма на Якопо Ортис“ от Фосколо и този му се стори много подходящ. Но светът не го смяташе нито за герой, нито за страхливец, а чисто и просто за престъпник. Репортерът на „Газетино ди Венеция“ беше описал странното състояние, в което била намерена стая 331 в хотел „Луна“. Професор Кевъна вече бил търсен от полицията за разпит във връзка с отвлечането на Орсина Ривиера дела Мота, а сега може би щяха да го издирват и за убийство.

На следващия ден Лио прочете отзвуци от тази статия в „Кориере“ и „Република“, които бяха поукурили историята и добавили негова снимка, свалена от интернет страницата на Джорджтаунския университет. Тя беше черно-бяла и отпреди около пет години, освен това бе публикувана с ниска разделителна способност. Лио поглади своята сгъстяваща се брада с надеждата, че тя ще е достатъчна, за да прикрие истинската му самоличност. Монасите не четяха вестници. Джанкарло ги бе изчел и очевидно не беше направил връзката. Но светът отвъд манастирските стени? Щеше да се тревожи за това, когато му дойде времето.

Между другото в „Ла Република“ имаше статия, озаглавена „Подвизите и злодеянията на инспектор Гедина“. Поведението на инспектора в това двойно разследване се подлагаше почти изцяло на критика, включително злоупотребата с временното задържане, макар за това да бе намерил съюзници в лицата на прокурорите и наблюдаващите съдии в Болцано и Верона. Обвинението в погазване на човешките права на обикновените граждани не целеше да защити главния обвиняем господин Макферсън, а по-скоро да привлече вниманието върху седмината ученици на барона. Тях още ги държали в затвора във Верона под скалъпения предлог, че понеже владеели бойни изкуства, някой от тях може да е убил Анджеа Ривиера дела Мота със

сложната и вероломна техника на сангвиничното задушаване. Понататък статията се отплесваше в цитати от римското и каноничното право, от *ius commune*, обичайното право, и така нататък. Лио изгуби интерес към материала.

На следващия ден с облекчение научи, че прокурорът във Верона е отменил временното задържане на всичките седем ученици поради липса на доказателства и ги е пуснал да си вървят. Тъй като него също несправедливо го подозираха в извършването на различни престъпления, Лио съчувстваше на студентите, чиято единствена вина вероятно беше, че са били близо до вилата, когато е извършено убийството. Предположението, че то е извършено там, както приемаше разследването на инспектор Гедина, беше много несигурно. Вестниците не съобщаваха нищо ново за Орсина, освен че от нея все още няма никаква следа. Сега Лио вече мислеше денонощно за нея и бе готов на всичко, за да ѝ помогне. Но как точно? Може би като си припомни наново събитията.

Ако баронът е убил Анджела, размишляваше той, може да е отвлякъл и Орсина или да е организирал отвличането. Това звучи много невероятно, като се има предвид, че е взел пари назаем, за да плати откупа и дори лично е отишъл на мястото, но само за да бъде унижен от полицията. Не мога да го повярвам. Защо му е да отвлича Орсина?

Лио пак погледна в себе си. Само защото не харесваше барона и вече го смяташе за чудовище, не биваше да позволява на чувствата си да се намесват. Възможно ли е Орсина да е открила кой е убил сестра ѝ? Но как, когато дори професионалните детективи не можеха да разрешат случая? По време на последния им телефонен разговор тя не спомена, че подозира някого, дори не беше намекнала подобно нещо. През цялото време обаче друг бе изпитвал подозрения — Мариана. Какво точно му каза старата икономка? „Баронът е хитър като лисица“. И нарече Лио „сляп като къртица и глух като пън“.

Разбира се! Как беше научил всичко? Чрез книгата! Баронът знаеше, че Орсина също я има, той лично и тържествено ѝ я беше поднесъл. И я беше подканвал да я изучава. Знаеше, че е „надарена“. Сигурно е бил ужасен, че тя ще се сдобие с плодовете на Дървото на живота, ще започне да практикува прорицателство и ще види онова, което беше видял Лио. Но, не беше това. Нямаше нужда баронът да я

отвлича, за да ѝ попречи да прорицава. Единственото, което трябваше да направи, бе да скрие забранената книга. И го беше направил! Нали Орсина сама каза по телефона, че не може да я намери. Това, помисли си Лио, за пореден път потвърждава, че баронът е убиецът на Анджела, но в неговите очи го изчистваше от подозрението, че е отвлякъл Орсина. Дали наистина беше откраднал нейната книга, или просто Саманта и нейната перната бърсалка за прах са я забутали някъде? За пореден път Лио търсеше слепешком и губеше ценно време. И какво правеше? Криеше се и мърмореше молитви с група търсещи покой мъже, които бяха отхвърлили света! Не, думите на Фосколо не подхождаха: не беше герой, а чисто и просто страхливец.

Следващият ден донесе неочаквани новини за Найджъл. В един много подреден хронологичен разказ „Ил Соле 24 Оре“ обясняваше изненадващото решение за английския милиардер. Още същия ден след смъртта на Анджела Ривиера дела Мота инспектор Гедина беше отишъл във вилата, за да разпита сестра ѝ и чичо ѝ. След няколко часа към своя началник се присъединил агент Галорини и започнал да претърсва вилата. Полицията още нямала заповед за обиск, но баронът лично ги призовал да направят всичко възможно, за да намерят улики, които ще доведат до разкриването на убиеца на племенницата му. Всичко това звучи като информация от първа ръка, помисли си Лио. Може би вестникът има информатор в полицията? Във всеки случай Галорини конфискувал много неща от вилата: компютрите на барона, кутии, пълни с писма, които си пишел с учени от цял свят, есетата, които бил приготвил за своите лекции, документите на румънските прислужници, дори дневника на камериерката, и то само защото един от полицаите го намерил на странно място — под дюшека.

Оттогава по-голямата част от времето била отделена за преглеждане на изключителните писания на барона. Хуманитарното образование на Галорини, преди да се откаже от надеждата за научна кариера, му послужило добре за тази задача. Писмата и документите показвали голяма ерудиция, но нямало и следа от незаконен заговор. Едва след показанията на Саманта на Галорини му дошло на ум да прочете и нейния дневник. И ето ти там с нейния закръглен детски почерк подробната хроника на нейната афера с англичанина. Галорини показал дневника на Гедина и прокурора. Вътре бяха описани по дати и часове с всички подробности нейните срещи с господин Макферсън,

както тя продължаваше да го нарича, включително различните сексуални пози, които бяха опитвали и харесали. През последната съдбоносна нощ двойката експериментирала с няколко от тях и правела дълги паузи между отделните актове. Саманта бе вписала последния си запис малко след като Макферсън се беше върнал в стаята си. Тя все още треперела от възбуждане. От секса, от тайните срещи, от щедрите дарове в пари, които господин Макферсън продължавал да ѝ прави. Всичко това не ѝ позволило да заспи и я подтикнало да запише чувствата си. Ден и половина, след като беше направила този запис, никой не му беше обърнал внимание и това доказателство, което през цялото време е било в ръцете на следствието, напълно оневинявало господин Макферсън от обвинението, че е убил Анджеа Ривиера дела Мота. Когато тя е срещнала смъртта си, той се бе занимавал с нещо друго.

Под натиска на Алемани и с неохотното съгласие на съдията прокурорът се видял принуден не само да отмени временното задържане, но и официално да се извини от името на съда в Болцано. Читателите можеха да прочетат, че на следващия ден след своето освобождаване, господин Макферсън наредил на адвокатата си да спре делата срещу различните съдии, съда, министъра и министерството на правосъдието. Той бил дълбоко засрамен от своето поведение и се надявал името му да изчезне от вестниците и телевизионните новини. Освен това заявил, че ще вложи всички сили и средства, с които разполага, в издирването на своята съпруга. Нищо друго на света нямало значение за него.

Разследването, оглавявано от Гедина, вече нямало и един правдоподобен заподозрян, въпреки че регистърът на следствените досега бил набъбнал с няколко страници. Макар да не искаше, Лио не можеше да не се усмихне. Баронът наистина беше хитра лисица. А колкото до отвлечането на Орсина, основният заподозрян беше самият Лио! От иронията в тази идея едва не му прилоша, но продължи да чете.

През последната седмица във вестниците имаше много материали за разкажките се осквернители. Изведнъж стана ясно, че между тях има много общо. Всички бяха млади мъже, повечето произхождаха от работнически семейства и бяха повече или по-малко привърженици на десницата. Всички заявяваха, че изобщо не са

предполагали, че единичен вандалски акт може да има такива резултати, когато се умножи по всички останали из Европа. Но дори когато осквернявали святото място, което си били избрали, те не го правели непременно по своя идея, а били като обсебени. Спомняха си, че сякаш са действали под някакво влияние, но не на алкохол или наркотици. Влиянието идвало отвътре и направлявало действията им. Сега, когато това се изясни, те започнаха да мислят трезво и да виждат нещата в перспектива.

Всички тези приказки много приличаха на благовиден повод, за да намалят присъдите си. Европа беше на ръба на гражданска война, която като нищо можеше да се разрасне до пълен сблъсък на цивилизациите включващ две или повече страни и милиони жертви. Младите мъже осъзнаваха, че са били катализатори на много по-сложни събития, отколкото биха могли да си представят. Сега, когато отново можеха да мислят трезво, почувствали подтик да отидат при местните власти и да си признаят. Веднага щом Фелипе призна най-сериозното престъпление, взривяването на катедралата в Сантяго, те бяха събрали кураж, за да направят същото, защото техните постъпки не били тероризъм, а единствено оскверняване.

Те нямат представа, помисли си Лио, като се сети какво беше чул в къщата на сенатора в Джорджтаун. Много добре си спомняше думите на прелата: „В Европа си имаме наши собствени последователи фундаменталисти. Ако е нужно, те са готови да... обезкуражат папата да продължава с инициативите си. Без да навлизам в подробности, нека кажем, че те са напълно способни да изпълнят всеки подходящ за постигането на тази цел план и дори да припишат убедително действията си на ислямски терористи. В Европа има много такива нелегални групи“. Това явно не беше голословно твърдение. Но се бе случило нещо. Нещо прекалено неочаквано, за да бъде предвидено, което беше изложило целия план на опасност.

Отново беше дошло време за вечерня. Лио сметна, че ще е разумно да се присъедини към монасите, но дори по време на пеенето и после, когато вечеряше сам в килията си, не спираше да се тревожи.

В какво беше превърната Анджела от барона? Колко време е злоупотребявал с нея и за какво? Защо му бе позволила? Лио не знаеше отговорите на тези въпроси, но от своето видение си спомняше много ясно как тя влезе в ателието на барона. Приличаше на зомби. Дали

Емануел е разполагал с някаква хипнотична власт над нея? Може би с „властта над жените“, която Чезаре като истински джентълмен беше отказал да разкрие? И какво правеше Емануел със своята магия? Дали се опитваше да постигне състояние на мистичен възторг? Или да се превърне в бог, за да подхрани плодовете на своето високомерие? Поне в това нямаше съмнение. Докато говореше на онези млади мъже за трансценденталност, той очевидно намекуваше за някои доста странни практики.

Тези млади хора, замисли се Лио, не приличаха ли също на зомбирани? Сигурно, защото не можеш да седиш и с часове да слушаш безнаказано надутите проповеди на барона!

Обезкуражен от липсата на напредък, обезпокоен и дори ядосан на себе си, че не е разбрал напълно уликите, предоставени му от прорицанието преди няколко дни, Лио отново посегна към забранената книга. След като логическата дедукция не беше дала резултат, той не разполагаше с нищо по-добро, за да намери Орсина.

Отвори книгата и потърси един определен откъс. В него се казваше, че „при нужда Героят ще намери безопасно и тайно място“ плюс криптограмата за „недостъпните сенки“. Кой имаше нужда от безопасно и тайно място? Баронът? Орсина? Той самият? Или и тримата? Това беше прекалено точно, за да го пренебрегне. Той хвърли око и на останалите глави, които Чезаре беше завършил с обобщения на латински. Една от тях му беше споменала Орсина, когато за пръв път обсъждаха криптограмите в градината на вила „Ривиера“: *Pulsa cineres, elige lacunam*. *Pulsa* също имаше много значения: удрям, бия, подтиквам, безпокоя и така нататък. Какво прави човек с пепелта? Смята я. А после? „Избери дупката/рова“ и я сложи вътре? Единственото, което казваше Чезаре, преди да даде този двусмислен съвет, гласеше:

В своята голяма нужда Еней се спусна в долния свят през Пещерата на сибилата. Обаче Героят няма нужда от водачеството на Сибила, а единствено от това: *Pulsa cineres, elige lacunam*.

Боже милостиви, внезапно възкликна Лио, каква е тази тъпа шега? Без да успее да извлече латинска или италианска дума от *Pulsa cineres, elige lacunam*, той стигна до името ПУЛЧИНЕЛА. А как се казваше другата? КОЛУМБИНА. И двете бяха героини от Комедия дел арте, известния уличен театър в Италия, и оригинали за венецианските карнавални маски. Не много отдавна беше открил още два такива откъса. В единия, обяснението завършваше по следния начин:

Ако Героят е преследван от всички фурии, той ще изчезне от погледите им, щом научи това: *Arcanorum lectio chimaera nostra*.

Бележката на латински имаше твърде подходящо значение: „Нашата химера е да четем тайни неща“. А от *Arcanorum lectio chimaera nostra* можеше да бъде извлечено името на АРЛЕКИНО. Другият откъс гласеше:

Нека Героят обсипан с грижи да потърси убежище в кухите дървета в компанията на сатири и фавни, защото *Panisci talia opera*.

Това означаваше нещо като „Такова е бремето на Пан“ и се превръщаше в Панталоне от *Panisci talia opera*.

В купата сено от алхимически поучения, имаше скрит комически подтекст, който винаги беше свързан с намеци за голяма нужда и скриване. Тази иконография дойде твърде много за Лио в сегашното му състояние. Той затвори книгата и се затресе от истеричен смях.

Малко по-късно Джанкарло му донесе вчерашните вестници. В „Газетино“ беше публикувана снимка на барона на Сан Микеле, където той полагаше цветя в семейната гробница в памет на Анджела. Значи баронът беше във Венеция? Обществеността бе заблудена да повярва, че той скърби на гробищата и в двореца. Лио изпита такова възмущение, че отиде да се помоли заедно с монасите, за да притъпи това чувство чрез повтарянето на познатите латински изречения.

През нощта, когато съзнанието му се проясни, той не спря да мисли за барона. Прехвърли в главата си всичко, което знаеше за Палацо Ривиера и неговите тайни скривалища. Като не забравяше съвета на книгата „за истинските размери на строежа“, той се замисли как в подобна голяма постройка могат да се скрият помещения. Може би трябваше да огледа двореца отвън и да скицира всички прозорци, а след това да влезе и да ги провери отвътре. Ако имаше някакво несъответствие, то щеше да сочи към „размерите на строежа“, променени, за да се оформи скрита стая или скривалище, точно както беше скрита и тайната стълба. О, не беше ли умен? Не, всъщност беше нещастен глупак! Какво общо имаха с това Пулчинела и компания? Какво, за бога? Лио нямаше ни най-малка представа.

Вече ставаше късно, в килията беше студено и както обикновено той не стигна доникъде. Заспа и засънува, че нещо расте по бузите му. Не беше брада, а лишеи. От ноздрите и ушите му растяха мъхове. Събуди се потънал в студена пот. Какво ставаше с него? Да не би да се превръща в жив мъртвец, защото се крие?

Лио стана от леглото и заопипва стената за ключа на осветлението. Видя парата, която излизаше от устата му, но сега това се дължеше на липсата на отопление в манастира. Разбира се, това е била причината! Анджела имаше вид на автомат, на зомби. Макар да беше флиртаджийка, едва ли е била способна да наруши всички табута със своя чичо и настойник. Не, не: празният поглед в очите ѝ беше твърде многозначителен. Учениците на барона също имаха вид на зомбита. А младите мъже, които се бяха предали, разказваха, че са „действали като под някакво влияние, но не на алкохол или наркотици, а идващо отвътре“, което ръководело всички техни деяния. Но когато това влияние се разнесло, те започнали да мислят трезво. Защо се беше разсеяло? Дали някой беше променил убежденията им? Не беше попадал на подобна статия в пресата.

И накрая Лио се сети за думите на епископ Сковолони. Когато описваше призрачната армия от доброволци, прелатът каза, а той го беше превел: „В Европа има много такива нелегални групи. Те са обучени от неколцина привърженици на нашата кауза, частни лица с финансови възможности, които са извън всяко подозрение. Дори Опус Деи е изненадана от резултатите, които един от тези хора постига“. Лио стигна до заключението, че този изключително резултатен

симпатизант *трябва* да е барон Емануел. Сега целият заговор придоби смисъл. Лио си припомни своя последен разговор с Орсина. Баронът ѝ беше казал, че може да спечели от „Магическият свят на героите“ много повече от него. Изненадана, тя го попитала защо, а чичото отговорил: „Много просто, защото си по-надарена от мен“.

Лио отвори книгата и започна трескаво да я прелиства в търсене на откъс, който смътно си спомняше, че е прочел още когато бе във Венеция. В него Чезаре беше написал няколко снизходителни слова за онези, които не са надарени. Най-после го намери:

Някои, които ще постигнат Плодовете на Дървото на живота, не са удушавали змии в своите детски люлки. Това означава, че не са родени със силата на полубогове като Херкулес и никога няма да извършат тези подвизи без помощ. Обаче ако отгледат любовта и приятелската помощ на Хеба, чрез подходящо сношаваме с нея, ще им бъде позволено да постигнат не по-малки чудеса.

В едно приложение Чезаре описваше практиките на сексуалната алхимия, към които биха могли да прибегнат тези недостойни кандидати. Лио ги сметна за ужасни и обезпокоителни. Значи това било. Емануел, осъзнал, че не е душил змии в детското си креватче, или с други думи, не е надарен по рождение, е прибегнал до друг вид удушаване. Той бе „отгледал любовта и приятелската помощ на Андже́ла“ и я беше използвал за своите странни и опасни за живота ритуали. Лио направо не можеше да повярва, че старецът е упражнявал тези откровено извратени сексуални практики със своята собствена племенница, но в момента всичко му изглеждаше възможно.

Колко ли дълго е продължавало това, че тя да бъде сведена до състояние на безмозъчно подчинение? Лио беше видял същия празен поглед по лицата на бароновите ученици. Те също бяха в негова власт. Използвайки горката Андже́ла като медиум, баронът бе успял да упражни влияние върху тях, което обясняваше непрекъснатите лекции през лятото. Оттам и процъфтяването на вандалщините из Европа, които според вестниците бяха извършени от млади десни младежи със сходен произход. Но изведнъж нещо разваля магията, подтикът за

оскверняване на светите места се разнася и те си връщат здравия разум. Кога става това? Скоро след смъртта на Анджела!

Разбира се! Както Лио видя в своето прорицание, баронът бе прекалил и неговият захлас беше убил Анджела. Оставен сам на себе си, той вече не е могъл да продължи с практиките си и е изгубил контрола върху своите ученици. *Затова той, а не някой друг, е отвлякъл Орсина. За да заеме мястото на Анджела, за да повлияе на още ученици да извършват вандалски актове или чисти терористични нападения, които да бъдат приписани на мюсюлманите, и най-сетне да постигне своята цел: да разпали война между християнска Европа и ислямските нашественици.*

Да не би да губеше разсъдък си? Или най-накрая бе успял да разбере големия план? Обяснението го казваше безмилостно ясно:

Кръвната връзка е благоприятна за практиките от по-слабия вид.

Затова баронът беше прибегнал първо до Анджела, а сега... Емануел беше във Венеция. След неуспешния му опит да предаде откупа полицията сигурно го наблюдаваше внимателно. Където и да отидеше, папараците го чакаха в засада. Ако наистина той бе отвлякъл Орсина, за да прави магиите си, тя трябваше да е някъде, където той може да намери уединение. Където може да се отпусне пред себе си и пред нея, място, където да не го наблюдават и следят. Значи в двореца, но къде точно?

Лио се мразеше, че не бе стигнал по-рано до тези заключения. Не можеше да заспи и зачака да съмне. Тогава се сбогува с отец Терезио, отец Джиацинто и останалите монаси и направи дарение. За съжаление много по-малко, отколкото би желал, защото трябваше да пази парите си в брой. Джанкарло още спеше. Отец Терезио повика такси.

Лио знаеше, че да се купи оръжие в Италия е много трудно. Дори ловните пушки не се продават без разрешително. Още по-невъзможно беше беглец да влезе нехайно в оръжеен магазин. По пътя за Падуа в главата му звучеше един римуван боен вик: *Usag trentasei/fascista, dove sei?* Някога беше чел лекции за Италия през 70-те години и тероризма

на Червените бригади. Usag trentasei беше търговското наименование на огромен френски ключ. Fascista dove sei? Значеше „фашисте, къде си?“. Младежите, които принадлежаха към крайната левица от онова време, си купуваха подобни ключове и отиваха на лов за „фашисти“. В повечето случаи разбиваха главите на умерените консерватори, но така или иначе оръжието беше много резултатно.

В Падуа Лио помоли шофьора да го остави пред някоя железария. Докато чакаше да отвори, той започна да се разхожда неспокойно наоколо, докато не намери контейнер за боклук. Хвърли вътре куфара, който вече представляваше ненужен товар. Със забранената книга и разни дреболии в раницата, той влезе в едно кафене и си поръча капучино, а след това две еспreso. Едва тогава се върна обратно пред магазина. Влезе веднага, щом вдигнаха решетките и отвориха.

19.

Когато Лио видя пред себе си гордия масив на двореца „Ривиера“ и си помисли, че Орсина е затворена вътре, първият му подтик бе да нахлуе на мига. Но ако го хванеха и надвиеха, това щеше да означава гибел и за двамата. За да се успокои, седна на едва мраморна пейка пред черквата „Сан Барнаба“ и си пое дълбоко дъх няколко пъти. После извади скицника от раницата си и започна да рисува видимата част на палацото, надявайки се да мине за турист с артистични амбиции.

Грижливо отбелязваше всеки прозорец, като измерваше разстоянието между тях с палеца и молива. Щом свърши, заобиколи по пасажа, който минаваше покрай северната страна на палацото, и нарисува горната му част. След това отиде в едно кафене и зачака следобедната светлина да започне да избледнява. Междувременно се опита да завърши частичната си рисунка на северната фасада, а после се опита да възстанови по спомени плана на приземния етаж.

Когато стана почти тъмно, Лио се върна откъм южната страна, където малкият канал минаваше покрай градинската ограда. Наоколо нямаше никого, затова смело се прехвърли през оградата и се спусна на малката площадка пред вратата откъм канала. Познаваше я добре, беше се преструвал, че оправя развалената ѝ панта, за да не предизвика подозрението на туристите, а после прекара цели три часа зад нея. Този път, щом я повдигна и се опита да я отвори, здравата панта също подаде и цялата врата падна пред него с метален трясък. Той запали фенерчето, взе в другата си ръка френския ключ №36 и като остави вратата там, където беше паднала, тръгна надолу по стълбите.

Последния път беше влязъл в сводестото мазе с дървесните корени откъм фамилното светилище. Сега мина покрай вратата към светилището, която стоеше полуотворена, както я беше оставил, и забеляза следи, които сочеха към него. Той тръгна по тях, докато коридорът с калния под свърши в малка кръгла стая с извити стени, облицовани с ламперия от мръсни дъски. Две от тях изглеждаха

разхлабени и наистина, щом ги бутна, капакът се отвори и той излезе от фалшивата бъчва. Озова се в поредица от разхвърляни складови помещения, а после в голяма неизползвана кухня, от която за негово облекчение се влизаше направо в портика.

Сега вече беше в познати води. Познаваше главното стълбище, което водеше до балната зала, а от горчив опит бе запознат и със стълбището за прислугата, което стигаше до четвъртия етаж. Имаше доста добра представа за разположението на господарския етаж и беше сигурен, че на това равнище няма други тайни за разкриване.

Няколко минути след като Лио бе влязъл, Башкар се върна от пазар. Когато пресече Кампо Сан Барнаба, той забеляза зеещата черна празнина, където винаги беше имало врата. Индиецът се качи в жилището си на третия етаж, свали сакото си, прибра покупките, качи се на четвъртия етаж и почука на вратата на всекидневната на барона.

— Господин барон, моля за извинение, че ви прекъсвам, но съм разтревожен. Вратата откъм канала под градинската ограда е отворена. Забелях, когато се върнах от пазар. Изглежда е паднала навътре. Помислих, че съм длъжен да ви кажа.

— Веднага слизам. Донеси фенерче. Ще се срещнем в портика.

— Както наредите, господин барон. Много съжалявам, че ви обезпокоих и... — Башкар си тръгна, без да чуе утешителна дума.

Точно когато се готвеше да се качи по слугинското стълбище, Лио чу стъпки, които слизаха надолу. Едва успя да се скрие зад една колона край входа и преди Башкар да се появи, забеляза неуместното присъствие на инвалидна количка. Индиецът се държеше странно. Стиснал мощно фенерче в едната си ръка, той плъзгаше лъча му в мрака към далечния край на портика. В другата си ръка стискаше кухненски нож, като от време на време замахваше с него във въздуха. Лио бе сигурен, че ако се стигнеше до най-лошото, френският ключ щеше да бъде по-мощното оръжие.

След няколко минути по стълбата се спусна и Емануел, който носеше друго фенерче, и за удивление на Лио, в дясната си ръка стискаше сабя. Лио се надяваше да избегне сблъсъка, защото фехтовката сигурно беше сред постиженията на барона. Ако трябваше да се изправи срещу сабята, после едва ли щеше да е от голяма полза

за Орсина. Двойката се насочи към вратата, от която беше дошъл. Емануел се извърна към прислужника:

— Тази врата не би трябвало да е отворена — каза той рязко. — Знаеш ли накъде води?

— Не, господин барон. Не ми е разрешено да влизам в тази част на двореца и аз никога...

— ... Достатъчно, сега ще влезеш. Следвай ме. — Двамата продължиха и гласовете им започнаха да се отдалечават. Лио се промъкна в неизползваната кухня, откъдето можеше да чува ядосания глас на барона и киселите отговори на Башкар. Когато гласовете им напълно утихнаха, той се върна по стъпките си покрай складовите помещения и фалшивата бъчва.

Капакът беше отворен. Лио грижливо го затвори и колкото можеше по-тихо премести едно буре и го подпря с него. Сред боклуците намери дълга желязна пръчка, вероятно някогашен шиш, и го запъна между вратата и стената. След две минути вече беше излязъл от мазето и се качваше по служебното стълбище.

Башкар следваше плътно барона, когато той изведнъж спря. Бе забелязал, че вратата към светилището е леко откряната.

— Стой! — изръмжа баронът. — Влез внимателно и запали лампата. Ключът е от лявата страна на вратата.

Башкар влезе във фамилното светилище, в което през последните двадесет и пет години не беше влизал друг, освен барона и изведнъж изпищя. Два великански плъха стояха върху олтара и почитваха мустаците си сред късове строшено стъкло и кафява слуз. Помещението бе изпълнено с отвратителна миризма. Единият плъх погледна към натрапниците и скочи от олтара право към тях. Двамата мъже инстинктивно се отдръпнаха назад и плъховете профучаха между краката им надолу по прохода. Башкар се тресеше от страх, но баронът го избута встрани. Отиде при олтара и отвори сребърното ковчеже.

Лио мина през господарския етаж и изостави стълбището за прислугата на третия етаж. Подобно на втория, той бе разположен около голяма зала, която гледаше към Канале Гранде. Лио започна да

отваря вратите една след друга. Зад тях се криеха оскъдно обзаведени помещения. Всеки път проверяваше и скицата, за да се увери, че всички са отбелязани.

Когато започна проверката откъм северната страна, той преживя голям уплах. Първата врата, която отвори, се оказа на осветено помещение, от което не се чуваше звук. Лио надникна през вратата. Това беше малка всекидневна с очукани мебели и телевизор, в която се носеше силна миризма на кърпички. Нямаше следа от Сомата и Лио започна да затваря вратата, защото не искаше да се сблъска с нея в този етап на търсенето. Точно тогава дочу далечна, но ясно различима индийска музика.

Емануел кипеше от ярост. Провери вратата към тайното стълбище, но тя се оказа заключена. После излезе от светилището, като тресна вратата зад гърба си.

— Завий наляво! — заповяда той на треперещия Башкар. Минаха през сводестото мазе с корените на дървото.

— А сега влез тук! — Скоро двамата се озоваха до вратата откъм канала.

— Господин барон, виждате, че съм казал истината. Вратата е паднала навътре.

— Мога да видя това, глупако, и още много други неща. Не, не се опитвай да я вдигаш. А сега, обратно в двореца. Побързай!

Башкар забърза по прохода и влезе във варела.

— Господин барон — провикна се той към своя господар, — вратата е затворена.

— Ами отвори я, безмозъчно магаре!

Башкар я бутна отново, но без резултат. Баронът също опита, но фалшивата врата беше здрава, а железният шиш още повече. В напразно усилие Башкар пхна острието на ножа, в процепа, напъна, но то се счупи. Емануел бе онемял от ярост. След няколко безплодни опита той нареди на индиеца:

— Последвай ме! — Обаче щом стигнаха до светилището, баронът изведнъж осъзна, че докато си е правил труда да избира най-подходящата за среднощен дуел сабя, не се е сетил да вземе ключовете си. Беше треснал вратата зад себе си и за разлика от младия Рупърт,

дори не предполагаше колко лесно могат да бъдат отворени някои секретни брави.

Дишайки тежко от усилията, двамата се върнаха при счупената врата на входа откъм канала.

— Господин барон, как можем да влезем в двореца от тук?

— Можеш ли да плуваш?

— О, не, господин барон, така и не се научих. Моля, имайте милост!

— Ах, ти, безполезен маймуняк. Ще трябва да ме повдигнеш до горния край на оградата. Ела тук и направи моряшко столче.

— Извинете, господин барон, какво е моряшко столче?

— О, боже, голям си идиот. Сложи си ръцете така, и аз ще стъпя на тях — Башкар се подчини. Баронът се хвана за страничната издадена част на вратата, оттласна се от рамото на индиеца и се изправи.

— А сега ме повдигни още.

Дланите на Башкар го боляха от коравите гъонени подметки на Емануел. Той не успя да го повдигне по-нагоре, но баронът вече драскаше с все сили, за да се хване за горния край на оградата. Башкар реши да премести центъра на тежестта си, но кракът му се подхлъзна по неравните плочи на площадката. Глезенът му поддаде, той изпищя и залитна встрани. Двамата мъже се разделиха. Баронът остана да виси вкопчен в оградата с ритаци без опора крака, а Башкар падна в мастилените води на канала.

Лио се промъкваше тихо от една спалня за гости в друга, като от време на време се спираше, за да се послуша за далечните звуци на музиката. Всеки път проверяваше скиците си, но скоро разбра, че е объркал броя на прозорците. Сега започна да чува стъпки и далечно потракване на чинии. Звуците се носеха над главата му, откъм балната зала. Трябваше да се качи на горния етаж.

Докато висеше от градинската ограда и се полюшваше насам-натам, на барона му хрумна, че това е най-нелепото положение, в което някога беше изпадал. С мъка успя да се набере нагоре, спусна се от

другата страна и остана неподвижен, за да си почине малко. Беше разкървавил пръстите си. От службата си в армията не беше полагал никакви физически усилия и сега се пресиля. Смътно долавяше блискането на водата в канала и много съжаляваше, че сабята му падна вътре. Изправи се и закуцука към главния вход на двореца. Той беше заключен, също както и входът за прислугата от страни. Но дори да беше отворен, входът откъм Канале Гранде беше достъпен само по вода. Баронът натискаше звънеца отново и отново, надявайки се Сомата да чуе. Но тя така или иначе нямаше да дойде да отвори. Той беше заключен и не можеше да влезе в собствения си дворец, а прислужникът му се намираше бог знае къде. Може би се беше удавил.

Башкар наистина щеше да се удави в дълбокия метър и осемдесет канал, толкова тесен, че човек с лекота можеше да го прескочи, ако келнерът от близкото кафене не чу пляска и не дотича да види какво се е случило. Той видя едно кафеникаво лице, което изскочи веднъж на повърхността, нададе гъргорещ вик и изчезна отново. Без да забележи другия мъж, който висеше над входа откъм канала, келнерът изхлузи обувките си и скочи във водата. Беше работил цяло лято в Лидо и знаеше добре да плува. Със здрав удар в ченето подчини блъскащия бясно около себе си Башкар и го спаси.

После внесоха индиеца в кафенето, защото трепереше и не беше съвсем на себе си. Келнерът и собственикът на заведението се опитаха да научат какво се е случило, но той само повтаряше „Палацо Ривиера“, и сочеше към него, очевидно нетърпелив да се върна там. След малко келнерът реши, че е направил достатъчно за мургавелкото, и отиде в задната част на заведението да се преоблече в ежедневните си дрехи. Башкар, от когото се стичаше вода, пресече моста и стигна до вратата, където баронът точно се готвеше отново да натисне звънеца.

— Господин барон, господин барон, аз съм добре. Не можете ли да влезете?

— Не, не мога. Всички врати са заключени и предполагам, че и ти не си си взел ключовете. Нали? Добре, спести си извиненията. Хайде да вървим да намерим телефон.

Лио се изкачи по стълбите и мина покрай мястото, където беше се крил миналия път, но този път вратата към апартамента на барона на четвъртия етаж беше отворена. Лампите светеха, но не се чуваха гласове. Вероятно баронът и неговият слуга още бяха долу. Южната енфилада се състоеше от всекидневна, по-интимна, отколкото онази на долния етаж, заради ниския таван, но също толкова неуютна заради готовите за музея мебели. Следваше спалня, кабинет и нещо, което приличаше на алхимическа лаборатория, с подредени стъклени епруветки, съдини и големи порцеланови буркани пълни с тайнствени вещества.

Вратите откъм северната страна бяха затворени, а помещенията зад тях силно контрастираха с аскетичния, но елегантен апартамент на барона. Те бяха прашни и почти празни, осветявани от голи крушки, които Лио не се колебаеше да пали и да оставя неугасени. Някога обаче тези помещения трябва да са били важни, защото бяха изрисувани от пода до таваните. Помещението, което гледаше към Канале Гранде, беше оборудвано като куклен театър и по стените му Арлекино и Коломбина флиртуваха и се прегръщаха в гориста местност. В следващата стая бяха куклите. Те представляваха тъжна гледка със счупените си тела и скъсани одеяния, повесени на върви. Ето го Доктора, който се грижеше за болната Коломбина. На едната стена той разглеждаше уринатор, а на другата я заплашваше с клизматор.

Третата стая бе посветена на Панталоне, смешния старик, който все се опитва да омае някоя млада мома. Тук водеше Колумбина за ръка пред един също толкова уродлив нотариус, докато Арлекино се криеше някъде отзад и ѝ намигаше. Накрая имаше стая, изрисувана изцяло с фигури на гърбавия Пулчинело с лошо стоящия му бял костюм, конусообразната шапка и дългоносата маска. Беше изобразен как ухажва, язди магаре, напива се и играе с деца, които приличаха досущ на него.

Лио възприемаше всичко това с подсъзнанието си, докато се заслушваше да долови музиката. Стори му се, че някъде в далечината чува как звъни телефон. Сега, когато беше попаднал в хаотичния свят на Комедия дел арте, загадките от книгата се рееха наоколо и сякаш бяха на прага да бъдат разкрити. Той си припомни обясненията на латински към маскираните фигури, които завършваха с Пулчинелиното

Pulsate cineres elige lacunam: смети пепелта, намери отвора. Откъде да намери пепел? В сърцето, но не и в това тук, защото каменните плочи на камината бяха забележително чисти и отчасти покрити с турско молитвено килимче. Лио го захвърли настрана и под него се показаха две стоманени халки, захванати в камъка.

Очакваше, че ще трябва здраво да се напъне, но каменната плоча беше направена така, че да се завърта и да се отваря много лесно. Под нея той различи тухлите на извита стълба. Това очевидно бе една от входните точки, а светилището четири етажа по-надолу беше другата. Той започна да слиза по стълбите и скоро стигна до тясна площадка, точно като онази на излизане от Пещерата на Меркурий. Сега чуваше ясно сладникавите извивки на музиката заедно с неясен говор и подрънкване на стъкло. Гласът беше женски. Той се спря в мрака, за да позволи на очите си да свикнат. Под вратата се процеждаше неясна жълтеникава светлина. Лио стисна по-здраво френския ключ и рязко отвори вратата.

Беше на прага на малко помещение с нисък таван. Вътре имаше болнична койка, безредно разхвърляни дрехи, хавлии, метнати на облегалката на стол. Върху масичката за сервиране видя купчина използвани чинии и едно цокало. Сякаш за подигравка с мръсотията и безредието, цялата стая бе изрисувана с фавни и сатири. Вниманието на Лио се съсредоточи върху отворената врата на съседното помещение. Оттам се чу:

— Башкар? — и след това нещо на непознат език. — Башкар?

В полумрака Сомата беше коленичила до дюшека на пода. Когато видя Лио, тя изпищя, но той веднага се хвърли към нея и затисна устата ѝ с ръка.

— Млъквай! — просъска и размаха френския ключ под носа ѝ. — Легни на пода по лице. Прави каквото ти казвам! — Тя се подчини. — Сложи си ръцете на тила — Тя безропотно изпълни заповедта. Лио беше очаквал подобна среща, затова без да изпуска уплашената жена от погледа си, извади от раницата въже и ролка широка лепенка. Завърза ръцете ѝ към радиатора. След това плътно залепи устата ѝ.

Върху дюшека неподвижно лежеше жена със завързани очи. Мъртва ли беше? Нима Орсина е умряла? Те ли я бяха убили?

Когато Лио извика името ѝ, тя не отговори и дори не помръдна. Той почувства как го изпълва ярост. Първият му импулс беше да се

обърне и да убие пазачката ѝ. После почувства по-силен подтик: да хукне като луд надолу по стълбите, да намери барона и ах, каква наслада, да го стисне за гърлото, да впие пръсти в плътта му, да го гледа как се гърчи и посинява. Лио се видя как го блъсва полумъртъв на земята, хваща едната му ръка и я извива, а след това вдига френския ключ и го стоварва върху главата му. Един път, два, три, четири, пет, шест, седем удара, докато не се наложи да спре, за да си поеме дъх и да разгледа останките от разбития череп на Емануел, смесени с мозък и кръв.

Вече се беше засилил да излезе от стаята и да направи точно това, което си беше представил, когато чу стенание. Орсина? Тя ли беше изстенала? Дали не му се беше счуло? Завъртя се на пети и за миг стигна до нея.

Носеше нощница и памперс за възрастни. В какво я бяха превърнали? Той я повика по име. Направи го няколко пъти, но тя не помръдна. Коленичи до нея, постави ухо на гърдите ѝ, сграбчи ръката ѝ. Не беше студена. Чу биенето на сърцето. Когато избликът на чувства заплаши да го парализира, Лио се насили да мисли, да бъде практичен и резултатен.

Орсина, бог да те благослови, бог да те благослови, не спираше да повтаря той наум, докато разумът му даваше заповеди: взemi да потърсиш дрехите ѝ. Намери ги сгънати на един стол. С треперещи ръце я облече. В един поднос до дюшека лежаха две шишенца с хапчета, спринцовки, игли за еднократна употреба и няколко ампули. Той ги прибра в джоба си, вдигна Орсина и я изнесе от помещението, като затвори вратата с ритник.

Телефонът в двореца даваше свободно и звъня безброй пъти, но Сوما не се обади. Разочарован, баронът върна мобилния телефон на собственика на бара и се присъедини към Башкар, който чакаше отвън.

— Няма начин да влезем, докато на сутринта не дойдат чистачките — каза той с възмущение. — Ще трябва да прекараш нощта в хотел. Ела с мен, защото с този вид на удавен плъх никога няма да ти дадат стая.

Емануел тръгна към един пансион от другата страна на площадчето. Собственикът го познаваше и го поздрави възторжено, но

изведнъж млъкна, когато видя треперещия и подсмърчащ спътник на барона.

— Моят прислужник успя да ни заключи пред двореца ми. Като капак, съумя да падне в канала. Моля да му дадете стая за моя сметка. Ще го събудя към осем.

— А вие, господин барон?

— Аз ще отседна в „Грити“.

С Орсина в ръце Лио се изкачи внимателно по стълбите и след това през входа в камината. После я нагласи по-удобно на рамото си и я свали по главното стълбище направо в портика. Сега му стана ясно предназначението на инвалидната количка зад колоната. Орсина сигурно беше пристигнала в нея. Той внимателно я отпусна в седалката. Тя изстена и отвори очи наполовина. Дори сега, подложена на крайна принуда, изтощена и в безсъзнание, тя пак беше хубава и той я целуна по челото, докато оправяше одеялото около нея. Изкара я през служебния вход, забута инвалидната количка покрай канала и прекоси малкото мостче към Кампо сан Барнаба. Там спря и се огледа наоколо в мрака, докато вдишваше дълбоко студения въздух. Нямаше и следа от барона и Башкар. Отново скри френския ключ № 36 под ризата, тъй като карабинерите бяха претърсвали раницата му на пътническото корабче, когато идваше от гарата.

Малцината пътници на корабчето му помогнаха да качи Орсина с нейната инвалидна количка на ферибота, а след няколко спирки да я свали отново на сушата.

Докато с лявата ръка внимателно буташе количката през гъмжилото от хора и патрулиращи карабинери, с дясната я подпираше, за да не падне напред. Насочи се към гишетото за билети. Купи два за Триест, града на границата със Словения, и за първи път плати с кредитна карта. После проучи информационното табло със заминаващите влакове и пое към друг перон, откъдето се готвеше да потегли някакъв влак. Един пътник любезно му помогна и качи инвалидната количка, а после я отвори вместо него. Лио внимателно настани Орсина, която беше пренесъл на ръце, отново на седалката. Тя все още беше полубудна.

Кондукторът се появи малко след като влакът излезе от Венеция. Лио купи два билета до Падуа и плати в брой. Може би фалшивата следа до Триест беше прекалено явна, а може би просто бе станал параноик. Кондукторът, който очевидно смяташе Орсина за заспала и бе забелязал инвалидната количка, се наведе към него и въздъхна:

— Такава красива жена в инвалидна количка, колко жалко!

Лио си помисли, че това изобщо не е негова работа, но кимна с любезно изражение и скоро изпита облекчението да му види гърба. Липсата на уединение, осъзна той, можеше да се окаже проблем. Дългият вагон беше препълнен и вече бяха започнали да ги зяпат. Двата сигурно представляваха странна двойка. Тя много красива, но тревожно изнемощяла, да не говорим, че беше и полузаспала. А той — рошав, брадат и с див поглед, приличаше повече на похитител, отколкото на спасител. Още повече че нейните снимки наскоро бяха показани във всички новини: от телевизията до вестниците и списанията. Дали някой нямаше да я разпознае като отвлечената аристократка? А него като нейния похитител? Негова снимка също се беше появила в някои вестници, които бяха посочили връзката му с нея. Защо трябваше вагонът да е толкова ярко осветен?

Лио повдигна Орсина, извади я от инвалидната количка и я настани на седалката до себе си. Тя се облегна на рамото му и се сгуши в него като котенце. Беше достатъчно да почувства дъха ѝ, за да забрави всичко друго, дори и възможността баронът, инспектор Гедина или бог знае кой друг да се спусне върху тях, бегълците не разполагат с време за чувствата си, но въпреки това спокойното дишане на Орсина му напомни за дъха на живота и удивителния факт, че беше успял да ѝ го върне.

Стигнаха до Падуа и продължиха нататък, но тя още не беше на себе си. Лио още не беше измислил план, но му стана ясно, че тя трябва да се събуди, преди да слязат от влака. Кога ли ще престане действието на успокоителните, запита се той, докато плащаше още два билета, този път до Виченца. За негов късмет кондукторът беше друг, но пътниците, или поне повечето, бяха същите, които се бяха качили във Венеция. Те забелязаха как купува за втори път билети и започнаха пак да ги зяпат. Може би с учудване?

Влакът навлезе в гарата на Виченца, спирачките заскърцаха и той спря. Лио започна силно да се притеснява. Орсина нямаше лична

карта, значи нито един хотел нямаше да я приеме. Той си носеше паспортите, но който и от тях да използваше, полицията със сигурност щеше да се появи скоро след това. Докато баронът беше на свобода, той не можеше да остави Орсина в някое полицейско управление. Между другото, те със сигурност щяха да го приберат, най-малкото, за да го разпитат. И кой тогава щеше защитава Орсина? Не, трябва да има по-добро решение.

Появи се дребен мъж, който буташе количка с безалкохолни напитки и закуски. Човекът рекламираше стоката си със силен южняшки акцент. Лио купи бутилка минерална вода и някакви сладки. Когато се събудеше, Орсина можеше да е жадна и гладна. Дори не му се мислеше за другата възможност: когато влакът пристигне на последната си спирка в Милано, тя да е още полузаспала.

Лио купи още два билета, този път до крайното местоназначение на влака, за да не повтаря подозрителния процес във Верона в Бреша или Бергамо. Парите му в брой бързо намаляваха.

Стигнаха Верона и скоро градът остана зад тях. Орсина още дремеше. Дясната му ръка почиваше на нейното рамо. Колко очевидно би могло да бъде, попита се той, докато накрая не отвърна на погледа на една жена, която явно не можеше да откъсне очи от тях. Орсина беше всичко за него.

Между Верона и Бреша Орсина се размърда. Тя отвори очи и прошепна:

— Лио... ти ме спаси — Усмихна се все още с глава на неговото рамо и по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

Той изпитваше огромно вълнение, но се стегна и прошепна в ухото ѝ:

— Всичко е наред. Всичко ще се оправи. Сега си в безопасност. Тук съм с теб. Недей да плачеш, не трябва да привличаме внимание. Орсина, радвай се, всичко свърши. — Той я целуна леко по косата, след това по бузата. Целта беше да я успокои и отпусне. Очевидно подейства. Предложи ѝ малко вода и я попита дали не е гладна. Да, беше. Даде ѝ от шоколадовите сладки, а след това още малко вода.

— Лио, ще ми помогнеш ли да се справя с това? — попита тя след известно време.

— Да, Орсина. Само за това живея.

Когато влакът стигна Бреша, той я придружи до тоалетната и ѝ помогна да влезе, защото краката още не я държаха. Когато я докара отново до мястото ѝ, забеляза жената, която отново ги зяпаше. Усмихна ѝ се, а тя му отвърна със същото.

Лио започна да разказва последните новини на Орсина.

— Освободиха съпруга ти от затвора. Оневиниха го, защото никога не е извършвал това престъпление — Лио не пожела да ѝ обясни защо беше толкова сигурен в неговата невинност. Но сигурно щеше да се яви възможност да ѝ каже внимателно. Найджъл може би все още беше в Италия, „дълбоко засрамен от своето поведение“, както бе прочел в „Ил Соле 24 Оре“, и нетърпелив да спаси жена си.

— Орсина — каза Лио.

— Да?

— Има нещо, което трябва да знаеш.

— Кажи ми.

Щеше да го прошепне в ухото ѝ.

— Орсина, обичам те. Обичам те и винаги съм те обичал. И винаги ще те обичам и нищо не би могло да ме спре.

— Зная — отговори тя и затвори очи. После добави: — Аз също те обичам — Вдигна ръката му до устните си и я целуна.

Прииска му се този миг да продължи безкрайно, но трябваше да се вземе в ръце. Попита:

— Помниш ли... случайно да помниш номера на мобилния телефон на Найджъл?

— Какво? — очите ѝ се отвориха широко.

— Моля те, Орсина, трябва да се свържем с него. Опитай се да си спомниш. — Тя се помъчи и наистина се сети. Лио стана и тръгна право към „зяпащата жена“, седнала на няколко места от техните.

— Простете, че съм толкова прям — каза той, като я гледаше в очите, — но може ли да ми услужите с мобилния си телефон? Разговорът е местен, а батерията ми е паднала.

Жената се изненада, но след кратко колебание се съгласи.

Лио накратко обясни на Орсина, че трябва да се обади на съпруга си и да поиска да се срещнат точно в 1:13 сутринта на централната гара в Милано. Това беше предположение на сляпо. Найджъл можеше да се намира къде ли не: в Италия, в Прованс или Лондон. Но трябваше да опитат.

Найджъл се обади и направо не можеше да повярва, че чува гласа на жена си. Завладян от чувства, можеше само да слуша. Тя го попита къде е. В Милано. Това изглежда много я зарадва, затова той започна да обяснява. Веднага след като го освободили, отишъл там, за да наеме малка армия от най-добрите частни детективи. Прекарал целия ден да ги подбира. Тя го отрязва и му нареди кога и къде да се срещне с нея.

Централната гара на Милано беше обвита в Мъгла. Лио свали Орсина на перона, помогна ѝ да се настани в инвалидната количка и се огледа. Найджъл беше на указаното място. В мига, когато съзря Орсина, той се втурна към нея. Но Лио го пресрещна и Найджъл едва не се развика за помощ, защото си помисли, че е нападател от клошар.

— Аз съм Лио Кевъна, глупако! Не ме ли помниш? За бога, само не прави сцени! Дръж се така, сякаш е напълно нормално посрещане на роднини. Прави, каквото ти казвам!

Найджъл се смая, но се подчини и се наведе да целуне жена си по бузата.

— Слушай Лио — прошепна тя в ухото му, — той ме спаси.

Лио заговори отново.

— Чуй ме внимателно. Скоро ще трябва да тръгвам, така че не мога да повтарям. Орсина е била държана под въздействието на силни успокоителни. Вероятно откакто беше отвлечена. Преди да отидеш в полицията, заведи я в някоя частна болница, за да я прегледат. Надявам се, че е наред, но трябва да се провери. Освен това почивката ще ѝ дойде добре. Ако е добре, уведоми полицията. Трябва да знаеш, че ще я разпитват с часове. Не трябва да я излагаш на това в сегашното ѝ състояние. А сега за нейната безопасност. Слушай ме внимателно. Ако не правиш, каквото ти казвам, ще се върна и ще те убия. — Лио замълча, за да даде възможност на Найджъл да възприеме думите му. — Наеми неколцина телохранители — продължи той, — които трябва да я пазят денонощно. Не я изпускай от поглед. Не трябва да има никакви контакти с нейния чичо барона. Никакви. Това ясно ли е? Нито с него, нито с негови хора, включително прислугата. Този човек е опасен и аз имам основание да вярвам, че е извън контрол.

Може би ти си извън контрол, помисли си Найджъл, който си отбеляза наум смъртната заплаха, която току-що му беше отправена. Но жена му беше тук, в безопасност, и в момента нищо друго нямаше значение. Той попита недоверчиво:

— Той ли беше отвлякъл Орсина?

— Сам ще разбереш — Лио погледна Орсина, която стискаше ръката му, откакто слязоха от влака. — Тя ще ти обясни сама — добави той. — Следвай указанията ми и тя ще бъде добре. След това заминете от Италия, но никога не намалявай бдителността си. Въведи същите предпазни мерки. И не казвай на никого, че си ме виждал. Орсина е била сама във влака. Ясно ли е? — След това се обърна към нея и продължи на италиански: — Трябва да тръгвам. Ако остана с теб, полицията ще оплеска всичко. Няма да мога да докажа нищо срещу чичо ти и ще погнат мен. Не ми пука, ако ще да изгния в затвора, стига да ти помогна, но няма да стане така. Чичо ти ще остане на свобода и скоро ще те подгони отново. Той има големи планове и ти си само пешка в тях, каквато беше Анджела преди теб. А сега трябва да тръгвам.

— Вярвам ти — каза тя с очи, пълни със сълзи.

— Лио — намеси се Найджъл, — нямам думи, за да изразя благодарността си. Как мога да ти се отплатя?

Самата дума „отплатя“ накара кръвта на Лио да кипне и той щеше да удари англичанина, ако Орсина не бе заговорила тихо, но настойчиво:

— Можеш да му помогнеш да се измъкне безопасно от Италия.

Найджъл беше в течение на новините и знаеше, че издирват Лио по подозрение, че е отвлякъл жена му.

— Орсина, не се тревожи за мен.

— Глупости — пресече го тя в изблик на обичайната си енергия. — Найджъл, трябва да намериш начин да го измъкнеш от Италия. Нали ще го направиш?

— Да, да, мисля по въпроса.

Пътниците от влака вече се бяха разотишли и на перона бяха останали само те тримата. Обичайната смесица от взвод карабинери, неколцина безделници и проститутки ги гледаха с любопитство. Беше време да се махнат от гарата. Найджъл каза:

— Ето какво трябва да направиш. — Извади писалка от джоба си и бележник, в който започна да записва нещо. — След десет дена... не, по-добре две седмици... значи след точно две седмици, когато стане 13 часа, се обади на този номер. Записал съм ти и кода на страната. Той е на нашите пазачи в Прованс. Домашният ни телефон сигурно се

подслушва. Там ще получиш указания как да се измъкнеш безопасно от Италия. Смятай работата за свършена.

Орсина погледна Лио.

— Обещай ми, че ще се обадиш. — Той я погледна внимателно и обеща.

Съпроводи Орсина и Найджъл по стълбите към изхода, пред който чакаха такситата.

— Найджъл, мога ли да видя мобилния ти телефон? — помоли той. За миг сякаш преценяваше с ръка тежестта му, а след това го запрати в дебелия стени на гарата. После отиде при падналата на земята машинка, събра частите и ги подаде на смаяния Найджъл.

— Няколко дни ще останеш без мобилен телефон. Изхвърли чарковете по-късно. Засега не си купувай нов. — Найджъл направо онемя. — А сега — продължи Лио — влез вътре, намери уличен телефон и се обади на скъпия си адвокат. Не ми пука дали ще го събудиш. Накарай го да ти препоръча частна болница в Милано и след половин час да дойде да се срещне там с теб. Погрижи се да не каже на никого.

— Пред свършен факт човек няма защо да се оплаква — каза Найджъл, — но нямаше ли да е по-просто да се обади от мобилния си телефон?

— Нали се разбрахме да правиш, каквото ти казвам?

Найджъл кимна примирително.

— Лио — обади се Орсина и отново го стисна за ръката, — толкова ми се иска да можеше да останеш.

— Само ще преча и ще усложня всичко. Освен това има нещо, което трябва да свърша сам.

— Разбирам. Лио, пази се. Ще те чакам. — Той се наведе и я целуна.

Малко след това Найджъл се върна. Беше събудил адвокат Алемани и бе разговарял с него. Препоръчал му болницата „Капитанио“. Първокласни медицински грижи, съчетани с дискретност. Адвокатът се бе съгласил не след дълго да се срещне с тях там.

— Добра работа — похвали го Лио. — Сигурен съм, че подслушват мобилния ти телефон. И че обаждането на Орсина е било записано. Нали не искаш инспекторът да ти се лепне още призори?

Жена ти още не е в състояние да го понесе. Сега вече не могат да те проследят. — Лио го остави да осмисли думите му и добави: — Хайде, усмихни се! Най-лошото мина.

Найджъл протегна ръка, за да се сбогуват, но вместо това Лио му подаде шишенцата, спринцовките и ампулите.

— Предполагам, че с това са държали Орсина упоена. Не ги показвай на никого, най-малко на лекарите в болницата. Те имат обичай да задават прекалено много въпроси и може да повикат полицията. А сега вървете! Такси!

След като помогна на Орсина да се качи, докато Найджъл прибираще инвалидната количка в багажника, Лио я прегърна за последно. Тя го притисна в отговор и прошепна в ухото му:

— Лио, обещавай ми, че след четиринадесет дни, считано от днес, ще се обадиш. Обещавай ми! — Лио преглътна, кимна и се усмихна за пръв път от няколко седмици. После със забранената книга в раницата, той изчезна в мъгливата пустош на пиаца Дука д'Аоста.

Емануел изкара една напрегната нощ в луксозния хотел „Палацо Грити“. В осем часа пресече Канале Гранде по моста „Академия“, и скоро след това натисна звънеца на собствения си дом. Башкар отвори вратата и изражението му разкри на барона всичко, което трябваше да знае. Когато жените от фирмата за почистване бяха отворили на индиеца, той се беше качил право на четвъртия етаж и после слязъл по извитата стълба до тайното жилище. Намерил Сомата вързана за радиатора и почти в безсъзнание, а Орсина била изчезнала. Башкар успял да пренесе жена си до жилището им на третия етаж, където сега си почивала на легло.

— Мисля, че трябва да повикаме лекар — завърши той своя разказ.

— Не, не мисля — възрази Емануел. — Ще платя на една от чистачките да остане и да я наглежда. Не искаме някой да дойде да си пъха носа наоколо. Ще се срещнем тук след петнадесет минути. Донеси препарати за почистване, хавлии и найлонови торби за боклук. Да не вземеш да доведеш някоя от чистачките.

Емануел се качи горе, за да се преоблече и да вземе ключовете. Когато слезе пак, той и Башкар за втори път влязоха в неизползваната

кухня и минаха през складовите помещения. Видяха, че непознатият нарушител беше запянал капака на фалшивата бъчва, и след като махнаха бурето и някогашния шиш, влязоха в нея и завиха зад ъгъла към светилището. Емануел отключи вратата и заоглежда останките, докато Башкар се разбърза да почисти. Счупените съдини и разсипаното им съдържание, което вонеше отвратително — това можеше да е дело на плъховете. Но кой беше оставил вратата отворена? Изчезването на книгата също не можеше да бъде приписано на тях. Не, това беше някакъв заговор. Емануел провери ключалките на двете врати — работеха както трябва. Той отпрати Башкар и седна на стола с червена тапицерия.

Предците на барона сякаш сипеха укори от портретите си на стените. Чезаре дела Ривиера беше нарисуван в цял ръст с черна мантия, а на рамото му се виждаше белият кръст на Независимия малтийски орден. Едната му ръка беше отпусната върху топката на ефеса на сабята му, а другата, в ръкавица, почиваше върху книга. Зад гърба му едва се различаваше някакво дърво. Погледът на Чезаре беше двусмислен, сериозните му очи бяха закачулени от веждите, а на устните му имаше спотаена усмивка. Течностите на неговото тяло, запазени в течение на четири века с помощта на алхимическо изваряване, бяха забърсани от олтара, който той бе издигнал и осветил. Неговата книга, написана със собствената му ръка, която никога не беше напускала светилището, беше изчезнала.

Как беше възможно такова осквернение върху династията? Дали богатствата на Ривиера ще оцелеят след станалото, помисли си баронът. Той нямаше никакво съмнение, че магията в светилището на Чезаре е истинска и че геометрично разположените реликви бяха излъчвали окултното си влияние за защита на семейството подобно на парите, древните домашни божества на римляните, само че много по-могъщи от тях. През дългите часове на медитация в това помещение Емануел винаги беше усещал нечие доброжелателно присъствие. Сега то осезаемо липсваше. Той се опита да си спомни някое нехайство, което би могло да е причината за това, но поведението му, за разлика от това на неговите племеннички, изглеждаше напълно безупречно.

След тези меланхолични размишления баронът започна да се качва по дългата спираловидна стълба към своите покои, като усещаше всяка една от своите шестдесет и четири години. Изпълзя из огнището

под подигравателния вторачен поглед на Пулчинела. Винаги бе проявявал търпимост към героите от Комедия дел арте заради убеждението, че Арлекино е алегория на сярата, Коломбина на живака, Пулчинела на солта и така нататък, докато се изредят всички химически обекти. Сега те му се струваха блудкави, зловни и тъпи комедианти, каквито всъщност си бяха. На него ли се смееха? Защо Орсина се бе изпарила въпреки всичките му сложни планове, и то точно когато имаше най-голяма нужда от нея?

Чистите му дрехи вече бяха изцапани и той се почувства омърсен. Взе топъл душ и си облече пижамата и домашния халат. След това позвъни за Башкар.

— Седни — нареди му той на английски — и ми разкажи какво точно стана? Възможно ли е моята племенница да е станала сама, да е вързала жена ти и да си е тръгнала? Нали трябваше да бъде упоена?

— О, господин барон, беше упоена. Сона редовно ѝ биеше инжекциите. Както знаете, в Делхи тя е учила за сестра. Прекарваше ден и нощ с пациентката и никога не е излизала от тайните помещения. Аз внасях и изнасях всичко необходимо.

— Разбра ли нещо от нея?

— Каза, че в помещението влязъл мъж. Висок човек с брада, заплашил я с чук, после я вързал и ѝ залепил устата с лепенка. Това е всичко, което можа да ми разкаже.

— Достатъчно, достатъчно. Аз бях обещал — продължи той, но вече с променен тон, — че ако ти и жена ти изпълнявате заповедите ми, без да задавате въпроси и без да се провалите, ще платя разноските, за да дойдат децата ви в Италия. Сега обаче се провалихте и това обещание вече не важи. Но силата ми още действа.

В отговор Башкар само заекна нещо нечленоразделно. Разпитът продължи още около половин час, но след като освободи прислужника си, в съзнанието на барона още се въртяха въпроси без отговор.

Кой би могъл да знае, че Орсина е в двореца? Как би могъл някой да разбере как да влезе в тайните помещения? Емануел се опита да състави списък с възможните заподозрени. Найджъл? Би ли могъл да осъществи толкова смел и резултатен план? Той има мозък за бизнес, но само толкова. Според барона англичанинът беше просто един комарджия с малко повече късмет. Гедина? Това беше неприятна мисъл. Инспекторът, който отговаря за намирането на Орсина, да вземе

наистина да я открие. Но той щеше да обкръжи двореца с полицаи, да го претърси от тавана до мазето и най-вероятно нямаше нищо да намери. Не, някой знаеше за подземните стаи и тайното стълбище и беше достатъчно хитър да запъне капака на фалшивата бъчва, щом той и Башкар минаха през нея. Дали Орсина ги беше открила? Или Анджеला? Емануел знаеше със сигурност, че родителите на момичетата, най-тъпите и нелюбопитните сред хората, никога не бяха влизали в „двореца в двореца“. Дядото на Орсина, Публио дела Ривиера, беше този, който след посвещаването на 29-годишния Емануел в семейните мистерии му даде помещенията на последния етаж за негов собствен апартамент и от тогава до ден-дневен никой, освен неграмотните чистачки не бе стъпвал там. Е, това не беше съвсем точно. В началото на техния брак от време на време бившата му жена пребиваваше в него, но тя твърдеше, че комедийните герои ѝ докарват лоши сънища, а и не можа да свикне със смрадта от малката „лаборатория“ на Емануел.

Най-вероятно беше Анджела да е открила тайния план на сградата. Но представата, че някой от нейните некадърни приятели е осъществил отвличането, беше направо немислима. Тогава кой е знаел толкова много и е проявил такава смелост?

20.

Баронът хапна нещо леко за обяд и после с кафето се зае с вестниците от последните няколко дни. Отвратен от вестникарските клюки и клевети срещу неговото семейство, той бе решил няколко дни да не ги чете, но сега си помисли, че ще бъде най-добре да навакса пропуснатото. В „Ла Република“ имаше редакционна статия или по-скоро страстна тирада срещу Найджъл. Направо му се догади от гнусните подробности около изневярата в собствената му вила. Щеше да уволни Саманта, без да изплати полагащото ѝ се обезщетение за уволнение без предупреждение. Огорчен, той смени вестниците и погледът му попадна на статия в местния „Газетино“. Полицията издирвала Лио Кевъна, за да помогне на следствието по случая Дела Ривиера. Не само това, но за радост на журналистите, човекът беше изчезнал, „след като оставил една хотелска стая във Венеция просмукана с кръв от пода до тавана“.

Ето ти един заподозрян, за когото Емануел изобщо не се беше сетил: този американски хубавец с неговото сериозно професионално отношение. Баронът си спомни, че го беше поканил да чуе лекцията му за трансцендентността, после онзи се прозяваше и се измъкна с Орсина. Нещо повече, тя го беше поканила във вилата, за да ѝ помогне в изучаването на „Магическият свят на героите“. Но баронът лично беше прекратил това още в зародиш. Възможно ли е американецът да е имал тайна връзка с Орсина? Май не подходдаше на характера му да бъде толкова страстен и да извърши набег като някой командос. Но фактите бяха неприятни и неоспорими: Орсина беше отвлечена, баронът унижен, слугите му малтретирани и най-лошото, светилището беше осквернено, а най-ценната му реликва открадната. Не биваше да забравя и кръвта. Но този измислен йезуит просто не може да прави такива магии?

Ако Кевъна беше откраднал книгата и Орсина, къде бяха те сега и какво възнамеряваше да прави тя? Да пристане на любимия? Или да се върне при Найджъл? Независимо какъв беше нейният избор,

плановете на Емануел да я използва като магически съучастник вече се бяха провалили, освен ако тя не решише да се разведе с Макферсън и да се върне да живее у дома в Италия. Дори в този случай щеше да му е трудно да я подчини, както лесно беше направил с Анджела, която бе попаднала под неговата магия още в детските си години. Освен това Орсина можеше да реши сама да се впусне в приключението на прорицателството и да надникне в миналото. И да го обвини в убийството на сестра си, разбира се, без резултат, защото нито един съд не би приел за доказателство видение, предизвикано с помощта на магия. Но въпреки това какви неприятни изгледи! Възможно ли беше Орсина да плати на наемници, за да му видят сметката? Съмняваше се, но жените, знаеше това от опит, бяха склонни към нелогични действия.

Емануел взе „Кориере дела Сера“, за да прочете друг вариант на сагата Дела Ривиера. Когато попадна на статията за признанията на младите мъже, объркването и потиснатостта му се обърнаха във възмущение. За това ли се беше блъскал? Какво ставаше с неговия кръстоносен поход, отвоюването на Европа от ислямските пълчища, в който си беше дал ролята на преродените Шарл Мартел^[1] или Годфроа дьо Буйон^[2]. Докато дишаше, той щеше да продължи своята мисия.

Най-накрая баронът стигна до сутрешното издание на „Ил Кориере“ и прочете една статия с неочаквано и все по-нарастващо удоволствие. Ставаше дума за оскверняването на катедралата в Шартър. Първо, извършителите не се бяха предали. Френската полиция бе провела блестящо разследване и арестувала седмина млади мъже. Това не бяха десни фанатици, а мароканци, финансирани от група фундаменталисти от Саудитска Арабия, свързана, както се твърдеше, с кралското семейство. Те първо признали вината си с гордост, а после заявявали в различни интервюта, че „неверниците от Запада са заклеті врагове на мюсюлманите“ и трябва да ги „спират, да ги обсаждат и навсякъде да ги чакат в засада“ и да „се сражават срещу тях, докато ислямът не надделее“. И накрая завършвали патетично, че „трябва да им режат главите и връхчетата на пръстите“, защото, ако „мюсюлманинът не тръгне на война, Аллах ще го убие“. Френските медии побързаха да посочат, че младите фанатици „само“ са цитирали откъси от Корана. Статията завършваше с информацията, че се планират големи антиислямистки митинги в Париж, Лион и Марсилия.

И то във Франция, не можеше да се начуди баронът. Това беше голям удар и много силно послание към останалата част на Европа и света. Той почувства необичаен пристъп на еуфория, но го потисна. Значи не беше твърде късно. Трябваше да започне да действа веднага.

Първо се обади на Джорджо.

— Новата ми поредица лекции ще започне в петък следобед, както беше планирано. Много е важно работата ни да не бъде прекъсвана. Но трябва да напомниш на младежите, че не бива да лагеруват на моята земя, нито да се мотаят около вилата.

— Бароне, прочетох с облекчение новината за освобождаването на Макферсън. Както обикновено, ще се свържа с водачите и те ще информират хората си.

В петък Джорджо пристигна във вилата час преди началото на лекцията и намери барона в библиотеката.

— Още ли не са започнали да пристигат? — попита го той, когато вдигна поглед от бележките си.

— Никого не видях — отговори Джорджо, — но им обясних, че не трябва да се мотаят из имота, както бяха свикнали. Вероятно ще се появят точно преди лекцията да започне.

В десет и две минути Джорджо почука отново на вратата на библиотеката.

— Бароне, страхувам се, че още никой не е дошъл.

— Сигурен ли си, че не си сбъркал деня и часа?

— Да, бароне, освен това ги потвърдих.

— Какво е станало с тях? Както и да е, време е да слеза.

Двамата влязоха в балната зала през вратата зад катедрата. Стъпките им отекваха силно в празното помещение.

— Джорджо, това е много странно. Какво мислиш за това?

— Бароне, нищо не разбирам — отговори Джорджо с видимо неудобство. — Изпратих имейли и оставих съобщения на телефонните секретари на хората, с които обикновено се свързвам. След като ми се обадохте от Венеция, аз се свързах отново с всички, за да потвърдя датата и часа на лекцията. Всяко от лицата, с които поддържам контакти, предава информацията на още десетина-петнадесет човека.

Това е неформално, но много резултатно и досега никога не сме имали проблеми.

— Поисках мнение, а не извинение.

Джорджо се поколеба.

— Бароне, не знаех как да ви го кажа, но един от техните водачи, швейцарец, когото наричам Раул, ми каза, че повече няма да идва на лекциите.

— Какво ти каза този Раул?

— Че няма да дойде, но ще предаде съобщението.

— Само това ли каза? — Джорджо се поколеба. Баронът повиши тон: — Какво каза той в действителност?

Джорджо си пое дълбоко дъх.

— Каза, че не е толкова голям глупак, че да прекара още една нощ в италиански затвор.

— А останалите?

— Неколцина казаха нещо подобно.

— Изглежда, че мрежата ти е прекалено резултатна, а? — изръмжа баронът. — Джорджо, за днес си свободен — каза той с малко по-спокоен тон. — Искam да остана сам.

Половин час по-късно баронът беше отново в ателието си в сърцето на своето магическо царство. От години провеждаше тук ритуалите със своите магически съучастнички. Първо с наети жени, но с много малък успех, ако изобщо можеше да се говори за такъв. След това с много по-голяма сила с Анджела. След като с много болка осъзна, че не е „облагодетелстван“, баронът най-накрая последва предписанието в обяснението:

Както Юпитер избра за своя жена сестра си Юнона, подобно родство е благоприятно за практиките от по-слабия вид. Тъй като те не могат да съдържат своята реторта в себе си, нека я превърнат в работа, споделена с една *soror mystica*.

Нямаше никакво съмнение: магическата работа беше резултатна. Въпреки всички препятствия той бе съумял да привлече група от стотина ученици, които правеха значителни жертви, за да присъстват

на неговите лекции. А през последните месеци се беше сдобил със способността, която се притежавали най-великите Ривиера: да карат хората да действат в техни интерес, а не в свой. Това малко семе, тази сперма, засята в магическия дух, беше израснала в могъщо дърво. Нищо неподозиращите маси бяха тласнати към действия, когато техните светини бяха осквернени. Заговорът беше разкрит, когато влиянието му престана или впечатлителните млади мъже отстъпиха пред страха, или още по-лошото, пред най-презряното от чувствата: разкаянието. Но ето, съвсем неочаквано на помощ на барона се бяха притекли истински ислямски терористи, като оскверниха катедралата в Шартър. Масите отново изпаднаха в ярост и ако бъдеха подтикнати още малко, нямаше да спрат, докато чуждото присъствие не бъде прогонено от Европа.

Това беше истинската политика! Не общественият мандат на демокрацията, погрешната идея, че низшите могат да управляват висшите. Не боричканията на парламентите или подигравката с допитванията, а умелото манипулиране на човешките същества с цели, които само посветените във висшите равнища можеха да разберат. Тяхното призвание беше да променят света, както най-благородните Ривиера винаги бяха правили. Емануел нямаше да остане по-назад от своите издигнати предци. Той беше изцяло погълнат от политиката и неговите амбиции се простираха много отвъд тази начална фаза на разбуждане на заспалите маси. Щом се оправеше с мюсюлманската заплаха, щеше да започне работа по великата визия за една Европа, прочистена от юдеохристиянството, с най-накрая възстановен езически империализъм.

Когато стъпи на земята след вдъхновените си размишления, Емануел трябваше да се изправи лице в лице със своето положение. Поради прискърбна липса на самосъзнание той бе изгубил идеалния си магически съучастник. Макар и не по негова вина, изгуби и ударните си части, без които политическите му планове щяха да бъдат сериозно затруднени. Чрез действията на един зъл враг окултната подкрепа на семейния дух на Ривиера беше нарушена, ако не и безвъзвратно унищожена.

Дали не беше загубил и Орсина? Когато тя се възстановеше от продължителното упояване, който и да я беше отвлякъл, щеше да ѝ каже къде я е намерил. Нямаше как да не осъзнае, че похитителят ѝ е

не някой друг, а нейният чичо. Дали щеше да си спомни и онзи нещастен епизод, запита се той? Ще се обади ли тогава на полицията? Нейният съпруг, сега вероятно разкайващ се развратник от най-лошата разновидност, сигурно щеше да я посъветва да го направи. Между другото, полицията така и така щеше да я разпита заради прекалено многото въпроси без отговори. Дори отвличането да беше вече минало, неговата близост с едно неразкрито убийство щеше да направи впечатление дори на Гедина и той щеше да тръгне по всяка следа, която би съзрял в нейните показания. Онова, което тя има да казва на полицията, щеше меко казано да го изложи на подозрения. Може би щяха да го арестуват и да го обвинят между другото и в отвличане, а наказанието за това беше много сурово. От там до подозрението, че прикрива убийството на Анджеа, имаше само крачка. В кой момент бих могъл да се намеся, запита се Емануел, в тази поредица от катастрофални събития? Единствената достъпна брънка в тях беше самата Орсина. Той трябваше да стигне до нея и да я неутрализира с всички възможни средства. И понеже в този момент не можеше да го направи на физическо равнище, тъй като не знаеше къде се намира тя, трябваше да призове помощта на високата магия.

Изследванията показаха, че Орсина е леко анемична, но като цяло в добро здравословно състояние. Един курс лечение с витамини и минерали, допълнен с почивка, щеше да доведе до пълното ѝ възстановяване.

— Що се отнася до посттравматичния синдром — обясниха лекарите от болницата в поверителния си разговор с Найджъл, — това е нещо съвсем друго.

Мъките на Орсина още не бяха свършили. След като излезе от частната болница, тя реши, че е неин дълг да съобщи на инспектор Гедина за своето освобождаване и отстъпи пред настояването му да я разпита. Определи му среща в хотела, в който тя и Найджъл се бяха настанили временно, само докато бяха в Милано.

Инспектор Гедина сгълча Колучи, докато ги водеха към апартамента на Макферсънови в хотел „Принчипе ди Савоя“:

— Просто се дръж естествено и престани да се звериш!

Там ги очакваше Найджъл с неколцина мъже в кафяви костюми, които вероятно бяха телохранители. Сред тях беше и адвокат Алемани с обичайния си костюм от „Карачени“. Баронесата седеше в кресло. Краката ѝ бяха събрани и отпуснати полегато. Изглеждаше измършавяла и разтърсена, но въпреки това много красива. Гедина я поздрави официално и помоли за разрешение да запише разговора. Телохранителите излязоха от стаята и Колучи включи касетофона.

— Баронесо, моля, разкажете ми всичко, което се случи.

След продължително мълчание тя отговори:

— Страхувам се, че няма много за разказване. Сигурна съм, че ще прочетете резултатите от прегледите в болницата. Казаха ми, че в кръвта ми са открити следи от успокоителни. Истината е, че още от самото начало бях упоена.

— От кого?

— Не зная.

Гедина беше смаян и раздразнен.

— Баронесо, моля да бъдете по-конкретна. Какво се случи?

— Последното, което помня, е, че бях в кафене в Болцано. Джорджо — инспекторът я гледаше настойчиво, — секретарят на моя чичо, ме заведе там.

— Какво правеше господин Мозер в Болцано?

— След погребението на сестра ми чичо го постави на мое разположение като шофьор. Току-що ме беше оставил близо до хотела, както го бях помолила. Очаквах, че след това ще се върне отново във Верона. Както и да е. Отидох в близкото кафене и изпих едно еспreso. Следващото, което си спомням, е, че се събудих със страхотно главоболие във влака за Милано. Помолих една жена да ми обслужи с мобилния си телефон и се обадох на съпруга си. Той дойде да ме посрещне на миланската гара и ме откара право в болницата.

— Това ли е всичко? — Инспекторът не си направи труда да прикрие разочарованието си. — Баронесо, сигурна ли сте?

— Да, инспекторе, сигурна съм. — Разбира се, че си спомняше и други неща. Джорджо я бе придружил в кафенето и ѝ поръча кафе, докато тя отиде до тоалетната. Спомняше си, че го изпи в неговата компания. Той също си беше поръчал еспreso. После следваше мишмаш от лоши сънища и пълна празнота.

През по-голямата част от времето беше в безсъзнание. От време на време се пробуждаше в пълния мрак, а може и да ѝ бяха завързали очите, колкото да се нахрани и да поеме течности. Някой я хранеше. След това обикновено усещаше леко убождане в ръката и потъваше в дълбок сън. Но на този фон изпъкваше една случка, която колкото и да се мъчеше, не можеше да забрави. Но на Гедина нямаше да разкрие нищо. Беше взела решение още когато Лио я остави на гарата в Милано. Не, полицията определено беше безнадеждна, но трябваше да намери начин да се справи с чичо си. Освен това изпитваше и непоносим срам. Най-добре беше да изчака Лио, който доказва, че е единственият достоен противник на Емануел. Гедина щеше да си остане неинформиран. В края на краищата, за него това нямаше да е нещо ново.

Инспекторът продължаваше да седи в очакване. Да не би да се надяваше на някое спонтанно признание? Още подробности? Или просто се наслаждаваше на гледката пред очите си.

— Още нещо — подхвърли той хитровато, сякаш му беше хрумнало съвсем случайно. — Какво можете да ми кажете за професор Кевъна?

— Професорът Кевъна?

— Да.

— Какво да ви кажа? Предполагам, че преподава в Джорджтаунския университет във Вашингтон.

— Не, не е там. — Гедина ѝ разказа за странните и плашещи обстоятелства около последния престой на Лио в Италия. — Баронесо, питам ви за него, защото знам, че през седмиците преди смъртта на вашата сестра сте разговаряли с него всеки ден по телефона. Дори след погребението на сестра ви във Венеция сте му се обадили няколко пъти от влака на път за Болцано. Какво толкова спешно сте имали да обсъждате? И накрая, в нощта, преди да ви отвлечат, сте му телефонирали два пъти.

— Какво се опитвате да кажете, инспекторе? С Лионард сме приятели. Бях негова асистентка в Джорджтаунския университет. Преди трагедията изучавах няколко древни книги на латински и се съветвах с него. Наистина ли няма нещо ново за Лио?

Орсина наистина изпадна в шок, когато чу за напоената с човешка кръв стая. На Гедина не му беше приятно да я вижда такава,

но въпреки това продължи да оказва натиск.

— Баронесо, сигурна ли сте, че не пропускаме нещо? Нали помните, че аз разследвам не само вашето отвличане, но и убийството на сестра ви. Започнах да изпитвам силни подозрения срещу професора. Смятам, че играе нечестно.

— Съжалявам да чуя това. Той и на мравката път прави. Нещо повече, надявам се, че не му се е случило нещо лошо.

Гедина се наведе и зашепна толкова тихо, че само тя да го чуе:

— Предоставиха ми писмо, което сте му написали преди няколко години.

Орсина се обърка, и то видимо. Как е възможно, запита се тя, докато се опитваше да запази спокойствие. Нали Лио и беше казал, че го е дал на секретарката си да го пхне в машината за рязане на хартия с останалите непотребни бумажки? Това ли писмо има предвид инспекторът? Да не избързва със заключенията си.

Обаче ставаше дума точно за него. След като бе прочела писмото, декан Трокмортън се беше обадила на госпожа Рийд от италианския факултет и двете заедно позвъниха на инспектор Гедина, като секретарката на професора превеждаше. След това му пуснаха писмото по факса.

— Баронесо, дадохме да го преведат и аз го прочетох. То ме впечатли и трогна. Затова може би разбирате защо, когато кажете, че сте „приятели“ с Кевъна, просто не мога да ви повярвам. И много естествено, това не ми харесва. Какви други лъжи ми наговорихте? Какво друго пропускаме?

— Добре, инспекторе. Изглежда ви прави удоволствие да си пхате носа там, където не ви е работа. Да, признавам, че когато преди години бях в Джорджтаун... се влюбих в него. — Сега беше ред на Орсина да шепне. — Но как да кажа? Моята любов беше... непожелана. След това се върнах в Европа, срещнах господин Макферсън и се омъжих за него. Повтарям, професор Кевъна и аз сме просто приятели.

Но любопитството на Гедина не беше задоволено.

— Баронесо — каза той, — помните ли обаждането от влака до вашия съпруг?

— Да.

— Току-що ми казахте, че сте звъннали от взет назаем телефон. Нали така?

— Да, точно така.

— Нали разбирате, баронесо, телефонът на вашия съпруг беше подслушван. Така че чухме обаждането ви. — За нещастие на Гедина едва на другата сутрин, но той нямаше намерение да разкрива това. — И проследихме другия мобилен телефон, онзи, който сте взели назаем. Открихме собственика му.

Орсина дори не трепна. Толкова с елемента изненада, помисли си Гедина и продължи да я притиска.

— Жената каза, че през цялото време сте били в компанията на висок, слаб мъж. Той я бил помолил да му даде телефона си. Показахме ѝ снимката на Кевъна... — Гедина направи изкусна пауза. Орсина почака и след това каза:

— Инспекторе, сигурна съм, че се отнасяте много сериозно към работата си, за което ви благодаря. Но ако не възразявате, чувствам се много отпаднала и ако искате да кажете нещо, направете го.

— Искам да кажа, баронесо... — Проблемът беше, че жената от влака не можа с положителност да разпознае Кевъна. Каза, че мъжът с Орсина бил много по-слаб, с брада и изглеждал по-възрастен и по-различен. Може би по-висок? Тя изобщо не беше сигурна, че е бил мъжът от снимката.

— Да, инспекторе, какво искате да кажете?

— Беше ли Кевъна с вас във влака? Той ли ви беше отвлякъл, след което е променил намеренията си? Или вашият чичо, а може и съпругът ви, да е платил откупа и заради това Кевъна ви е пуснал?

— Инспекторе, вие не само ме обиждате, като твърдите, че съм ви излъгала, но обиждате и един добър семеен приятел. Вече ви казах, че се събудих сама в този влак, което значи, че наоколо нямаше хора, които познавам. Да, до мен седеше брадат мъж, когото помолих да ми услужи с мобилен телефон. Той нямаше, но помоли жената от мое име. След това ми помогна да сляза от влака, докато дойде съпругът ми. Това е всичко.

Гедина си пое колкото можа по-дълбоко дъх и попита:

— Съвсем сигурна ли сте, че няма нищо друго?

— Ами има още нещо...

— Да, баронесо?

— Може ли да не пушите?

Гедина се изчерви и загаси милионната си цигара. После махна на Колучи да изключи касетофона.

На излизане се обърна към Найджъл:

— Знаете къде може да ме намерите, ако случайно жена ви си спомни нещо. — Двамата се изгледаха със силна взаимна неприязън.

— Поговорете с моя адвокат — подкани го Найджъл, — преди да си тръгнете.

— Инспекторе — започна тихо Алемани, — трябва да знаете, че моите клиенти заминават утре и не възнамеряват скоро да се връщат в Италия. Искат да избягат от атаките на медиите, а освен това баронесата трябва да се възстанови. Ако искате да се свържете с тях, съветвам ви да звъннете на мен. Те няма да отговарят на вашите обаждания, освен ако първо не се свържете с мен. Разбрахте ли? — Гедина се смръщи и излезе намусен от апартамента. Колучи го следваше по петите.

На другия ден инспекторът стоеше на площадката на третия етаж на стара сграда в центъра на Верона. С него бяха Колучи, Галорини и четирима полицаи в щурмова екипировка. Портиерът на партера им беше казал, че мъжът, когото търсят, си е вкъщи.

— Разбийте вратата — нареди Гедина на четиримата полицаи.

Галорини си помисли дали не беше редно първо да почукат, но вече беше твърде късно. Единият от полицаите изби вратата с ритник.

Джорджо се изненада и уплаши, защото точно работеше на преносимия си компютър в хола.

— Господин Джорджо Мозер, вие сте арестуван — каза инспекторът. — Сложете му белезниците — нареди той на полицаите.

— Арестуван? За какво? По какво обвинение? Ей, я почакайте!

— Във вашето положение ще бъде много неразумно да се съпротивлявате на ареста — любезно му обясни Гедина. — Само ще си навредите излишно.

Джорджо разреши на полицаите да му сложат белезниците и зададе повторно въпросите си.

— Моля да ми обясните за какво ме арестувате. По какво обвинение?

— Целият списък ли искате да чуете? — усмихна се язвително Гедина и после добави: — Лъжесвидетелство, възпрепятстване на

правосъдието, подправяне на доказателства, отвлечане, криене на лица, сексуално посегателство и накрая, но не на последно място по важност — убийство. Вие сте главен заподозрян и съучастник. Очаква ви доживотна присъда без право на помилване. Други въпроси?

Смаян, Джорджо се стовари на един стол.

— Добре — усмихна се Гедина, — поседете и обмислете чутото. Господа, да претърсим жилището.

Апартаментът беше възголям и учудващо добре обзаведен. Очевидно баронът плащаше щедро на своя секретар. Гедина и неговите хора преровиха чекмеджетата, книгите, кореспонденцията и конфискуваха документи, два компютъра и така нататък. Междувременно Джорджо има време да обмисли положението си. Най-възмутителното от всички беше обвинението в убийство. Той никога не беше убивал, когото и да било. Част от другите обвинения също бяха необосновани, а някои, само в известен смисъл, нечестни. Но баронът го беше предупредил, когато му възложи задачата да отвлече Орсина.

— Джорджо — каза му той, — същността на изпитанието за посвещаване е да не задаваш въпроси дори и наум. Онова, което ще искат от теб, може да изглежда нелепо, дори неморално по светските мерки, но ти още не можеш да видиш по-дълбокото значение на събитията. Рицарите тамплиери например са ги карали да плюят и тъпчат разпятието, а после да вкарват езиците си в ануса на коза. Готов ли си да направиш това?

Джорджо сбърчи нос, но отговори:

— Ако беше истинско посвещение, щях да го направя.

— Времената се промениха, а заедно с тях и изпитанията за посвещаване. Но целта си остава същата. Чрез своето сляпо послушание и безпрекословно изпълнение ти ще събудиш подсъзнателното „аз“ у себе си. Джорджо, не бива да забравяш, че така ще събудиш и кръвта на кастата на воините, която тече в теб.

Отвлечането бе минало доста лесно: тайно сипа успокоително в чашата с кафето, помогна на залитащата Орсина да се качи в колата му и я предаде на Башкар и Сомата на един тих пристан във Фусина, близо до Венеция. Да отправи исканията за откуп по телефона беше детска работа, макар че за нея се искаше смелост. Но сега вече започваше истинското изпитание.

Джорджо излезе от унеса си. Галорини продължаваше да го наблюдава, а той още седеше с белезници в собствения си хол. Скоро Гедина щеше да се върне и да го отведе в полицейското управление. Но щеше ли инспекторът да успее да убеди прокурора, а той от своя страна — дежурния съдия, да го задържат временно до началото на процеса? На какво основание? Къде бяха доказателствата? Нямаше такива. Дори и косвени. След смущението, което задържането на Макферсън предизвика, никой съдия нямаше да иска да го задържи по подобен начин. Съдът в Болцано беше оплут по медиите и стана за смях в света на юриспруденцията. Нито един друг съд в Италия нямаше да иска да изтърпи същото мъчение.

Основният въпрос беше дали Гедина не крие някакво доказателство в ръкава. Всичко зависеше от това, което баронесата му е казала след своето бягство. Но той беше почти сигурен, че тя нямаше да спомене своя чичо, защото знаеше срещу какво ще се изправи и не би имала доверие в полицията. За съжаление с нея трябваше да се оправят по-късно, но това беше работа на барона.

Като запален покерджия, Джорджо знаеше кога и как да блъфира и по-често печелеше, отколкото губеше. Затова предположи, че Гедина блъфира. Като всички аматьори направо прекали. Разби вратата, сложи му белезници и му отправи тези преувеличени и ненужни обвинения. Не, заключи Джорджо, това по-скоро прилича на блъф от отчаяние.

Гедина се върна отново в хола. Бяха събрали много неща, които щяха да конфискуват, и стана време да си вървят, но Джорджо седеше на мястото си. Инспекторът отново го предупреди:

— Защо не си спестите допълнителните неприятности? Нали не искате да ви носим?

Джорджо погледна Гедина право в очите и спокойно помоли:

— Инспекторе, бихте ли ми показали заповедта за моя арест?

— Защо бързате толкова? Ще я видите по-късно, ако трябва.

— Инспекторе, страхувам се, че това не е достатъчно. Не съм направил нищо лошо. Вие сте този, който наруши закона. Нахлухте в моя апартамент без заповед за обиск или за арест. Нали така?

Галорини хвърли въпросителен поглед към своя началник, но Гедина извърна очи. Джорджо забеляза това и продължи атаката.

— Нямате право да влизате тук и да ме замеряте с клеветнически обвинения. Най-малко вие имате право да ме арестувате. Колкото и да

ви е неприятно, Италия вече не е фашистка държава и през последните шейсетина години не е била такава. Затова — продължи Джорджо с голямо присъствие на духа — веднага ми свалете белезниците и ми позволете да се обадя на моя адвокат.

Настъпи дълго мълчание. Всички полицаи гледаха към своя началник и чакаха указанията му. Гедина беше впил поглед в пода и кипеше от ярост.

— Свалете му белезниците.

Джорджо разтърка китките си и добави:

— Разбира се, нямате и заповед за обиск, затова най-малкото, което може да направите, е да върнете нещата, които искахте да конфискувате, обратно по местата им. Прав ли съм, инспекторе?

Гедина трябваше да кимне.

— Освен това ще трябва да ми платите разбитата врата заедно с пантите, касата и бог знае още какво. Моят адвокат ще ви отупа като брашнени чували. — Контра блъфът трябваше да е пълен, за да подейства. Той набра номера на адвоката и се погрижи хората на Гедина да чуят всяка казана дума.

Когато полицаите излязоха от апартамента, леденото спокойствие на Джорджо се смени с триумф и гласът му ги настигна:

— Ще те съдя, Гедина. Затънал си до шията в говна. Започни да си търсиш работа, копеле фашистко!

Във вила „Ривиера“ баронът позвъни за Думитру.

— Ще прекарам известно време в ателието — каза той на иконома. — В никакъв случай да не бъда обезпокояван.

После се качи в гардеробната си и се облече официално: бяла папийонка и жилетка, черен фрак, опънати до под коляното панталони, копринени чорапи и обувки с катарамы, обсипани с изкуствени диаманти. От кожено ковчеже извади военните и гражданските си медали и ги закачи на ревера си заедно с хералдическия знак на Ордена на светите Морис и Лазар^[3]. Върху всичко, с което се беше закичил, той наметна мантията на Малтийския орден, след това взе парадната си сабя с колана и ножницата и започна да слиза по стълбите.

Стори му се неподходящо да се качи на кола, затова реши да мине пеша двата километра до ловната хижа, както без съмнение са правели неговите предци, които не са разполагали с превоз. Той крачеше бавно, подражавайки „кралската крачка“ на Краля слънце Луи XIV. Докато крачеше по пътеката между големите диви кестени и въображението му постепенно потъваше в настроението на миналото, наоколо не се виждаше и най-малката следа от модерния свят.

Емануел заключи вратата, дръпна пердетата и запали свещите във високия сребърен канделабър. Седна на стола с права облегалка, извади сабята си от ножницата и я постави между коленете, отпусна ръце на топката на ефеса и задиша дълбоко. В състояние на трескава възбуда, той почувства, че най-накрая беше узрял. Вече нямаше да бъде причисляван към онези по-слаби роднини, които имаха нужда от помощта на жена съучастник. Не, с Анджела най-накрая бе успял да постигне пълен магически екстаз. От гледната точка на посветения, нейната смърт не беше нещастен случай, а успешен ритуал на преминаване в отвъдното и същевременно славно събитие: то символизираше превръщането му в истински магьосник.

Беше имал Орсина на разположение в двореца и би могъл да продължи сексуалната алхимия с нея, както бе възнамерявал. Но той никога не бе имал контрол върху нея, а сега още по-малко. Опитите му останаха неуспешни и той бе принуден да я държи упоена. Накрая я бяха отвлекли — слава богу, отърва се от нея!

Най-сетне се превърна в гордия наследник на дълга редица магически герои. Като пълноправен магьосник, сега можеше да поеме по съкратен път до трансценденталността и да постигне сам действащата магия. И ако по пътя натам срещнеше Митра, нямаше да повтори грешката си: този път той щеше да е в самия бог, а не в бивола. Тогава нямаше да има граници за онова, което би могъл да постигне. Щеше да е първият от своя род, прекрачил прага на безсмъртието. Да възстанови физическото тяло, както беше описано в „Магическият свят“, и „да го превърне в друго, неразруσιμο небесно тяло, което не е нищо друго, освен небесния Меркурий“.

[1] Дядо на Карл Велики и победител в битката при Поатие през 732 г., която пречупва гръбнака на мюсюлманското нашествие в Западна Европа. Сражението е едно от най-важните в световната

история, защото от него е зависело дали християнската цивилизация ще продължи да съществува, или Европа ще бъде ислямизирана. — Б.пр. ↑

[2] След Първия кръстоносен поход се създават християнски държави в Палестина. Една от тях е кралство Ерусалим, а за негов крал е избран граф Лорен Годфроа дьо Буйон, който никога не приема официално короната, предпочитайки титлата „защитник на Божи гроб“. — Б.пр. ↑

[3] Орденът на св. Лазар е основан в Кралство Ерусалим през 1090 г. След поражението при Акра монасите се установяват в Неапол. Орденът на св. Морис е основан през 1431 г., а през 1573 двата ордена се сливат. След обединението на Италия Орденът става държавна награда с няколко степени. — Б.пр. ↑

21.

През един чудесен октомврийски ден нунций Макграт и сенатор Роуландсън слязоха от лимузината пред една незабележима врата откъм южната страна на площад „Св. Петър“. Един от двамата телохранители, които ги съпровождаха, дръпна шнура на звънеца и вратата отвори швейцарски гвардеец в скучна всекидневна униформа. Джон му подаде визитката си и гвардеецът кимна:

— Ваше Преподобие, почитаеми сенаторе, моля да ме последвате — покани ги той на гърлен английски.

После тръгна пред тях из лабиринта на двореца Ватикана. Понякога минаваха по зле осветени тунели, голи като болнични коридори, а понякога през помещения, преливащи от ренесансово великолепие, което обикновените хора никога няма да видят. В тях високи прозорци откриваха непознати гледки към прелестна лятна вила или нелепа радио мачта. Сенаторът бе посещавал само веднъж Рим, и то преди години, когато с жена си покорно извървяха маршрута за туристите католици, зяпаха из Сикстинската капела и дори успяха да зърнат застаряващия папа по време на ежеседмичната благословия на „града и света“.

Джон познаваше по-добре двореца, но не и преките пътища. Най-накрая стигнаха до квадратна чакалня с четири врати, охранявани от гвардейци с шлемове и алебарди, облечени в алено златисти атлазени униформи. Водачът им ги покани да седнат на тапициран с червен плюш диван и ги остави сами.

В чакалнята имаше още няколко дивана, а седящите на тях хора гледаха в празното пространство, което напомни на сенатора атмосферата в зъболекарски кабинет. Вместо масички със стари списания те можеха да съзерцават четирите стени, покрити със стенописи на свети Петър, разпънат на кръст с главата надолу, на коленичилиия свети Павел, който очаква палача да го обезглави, на пронизания от дузина стрели свети Себастиан и вързаната върху колело с шипове света Катерина. Сенаторът се запита защо религията

все се обръща към садистичните склонности на човешката раса? Той погледна към колегите „пациенти“ и изведнъж осъзна, че те далеч не са обикновени хора. Фините костюми на миряните и надменността на духовниците ги издаваха като черешката на обществения сладолед, хора, които имат такива връзки, че да получат лична аудиенция при Светия отец. Но дори те трябваше да изчакат реда си.

След около четвърт час една позната фигура влезе през друга врата. Това беше прелатът на Опус Деи, когото двамата бяха видели за последен път в Джорджтаун и който съвсем неочаквано поиска да дойдат в Рим. Той им кимна в мълчалив поздрав и седна на свободния диван. Не след дълго един мършав свещеник покани и тримата.

— Когато Светият отец ви приеме — каза им той, — предпочита да не целувате пантофката му и да не се просвате пред него. Моля, поклонете му се така — той им показва как, — и не го докосвайте. — Не — добави той, когато прелатът се опита да възрази, — и не целувайте първосвещеническият му пръстен. А сега ме последвайте моля. Аз ще обявя Негово Преподобие и почитаемия сенатор.

Пазачите отвориха двойната врата и стегнато отстъпиха встрани. Посетителите влязоха и се оказаха в по-малко помещение, в което имаше двадесетина стола, подредени пред подиум. На него стоеше трон, а отстрани писалище, където се настаня сивокосият свещеник, след като обяви тримата поименно. Папата ги посрещна хладно, като отговори на поклоните им с почти незабележимо кимване. Той седеше неподвижно на трона и отблизо изглеждаше много застарял след конклава, на който беше избран. Заговори официално и на италиански.

— Приветстваме нашите задокеански гости и ви приканваме, епископ Сковолони, да отворите умовете и сърцата си пред нас. Нашият почитаем секретар ще превежда на глас за почитаемите сенатор и нунций.

Изложението на Сковолони беше гладко и красноречиво, той се пазеше да разкрива чувствата, които бе показал у Роуландсънови. Но и не се церемонеше. Когато завърши речта си за вродената безкомпромисност на исляма, папата не отговори нищо, но се обърна нацупен към сенатора.

— Бедната ни малка инициатива да отворим обятия — той изигра жеста — за всички вярващи, изглежда по-неприемлива за християните, отколкото за нашите мюсюлмански братя! Каква утеха

може да ни предложите от името на вашата щедра нация, която винаги е приемала добре странниците пред своите порти?

Сенаторът преглътна шумно и след това отговори с умерен тон, правейки паузи при всяка запетайка или точка, за да позволи на преводача да следва мисълта му.

— Както правилно отбеляза Ваше Светейшество, нашата нация винаги е била рай за чужденците с всякакви вероизповедания или дори без такова. Но винаги е съществувало едно неписано правило, че след като ги приемаме с добро, чужденците трябва да се съгласят с нашия начин на живот. Трябва да приемат нашата идея за свобода, нашата правна система, социалните ни нрави и да не се опитват да налагат своите закони.

Приемайки ги с добре дошли, ние очакваме те също да ни приемат с добро и да се възраждат на разнообразието на нашата нация, а не да образуват една затворена група в нея. — Светият отец слушаше напрегнато. След кратка пауза сенаторът заговори отново:

— В нашия сложен и спорен век повече не можем да се осляняме на неписани правила или джентълменски споразумения. Налага се да назовем нещата с истинските им имена. Политиката на моята партия е да се бори за опазването на тези традиционни американски принципи. Ако трябва и чрез закон. Затова ние сме предприемали и ще предприемаме стъпки, за да не позволим на сепаратистки групички да живеят по закони и обичаи, които са ни чужди и дори несъвместими с нашите собствени.

Ваше Светейшество знае за жестокостите, които се случиха в някои европейски държави и бяха одобрени от ислямския закон. Ние възнамеряваме да предотвратим това, преди да е пуснало корени и у нас. Не може да има американски граждани, които вярват, че щом някой се откаже от исляма в полза на друга религия, трябва да бъде разпънат на кръст или да му отсекаят ръцете и краката, както Аллах предписва в Корана. — Сенаторът направи пауза и погледна към Джон, който го прие като знак.

— Епископ Сковолони — започна йезуитът — говори красноречиво за невъзможността да има умерен ислям, докато се вярва, че в тази книга е същинското божие слово, предадено на арабски преди четиринадесет столетия. Аз самият се надявам сред мюсюлманите да се зароди реформаторско движение, така че този

буквализъм да стане отживелица. Така както реформираните католици и евреи вече не приемат всяка дума в Библията за буквално божествено предписание.

Обаче, докато това се случи, ние сме изправени пред трудна битка. Имам предвид точно битка. Ваше Светейшество, след 11 септември в Америка прелюдията в Европа бяха едновременните атентати срещу влаковете в Мадрид. След това дойде Лондон. После „Сан Петронио“ в деня на Христовото тяло, където загинаха петстотин тридесет и един човека. А неотдавна и оскверняването на катедралата в Шартър, което беше последвано от войнствените изявления на осквернителите. Кога ще се случи следващата неприятна изненада?

На хората им е омръзнало от демонстрации и безредици и от противни прояви на насилие и от двата лагера. Това трябва да спре!

Сега се включи отново сенаторът.

— Това е нещо, което ние, американците, не можем да оправим. Разбира се, европейците трябва да се оправят сами. Но нито ние, нито те ще решим затрудненията с капитулация.

Трябва да уверя Ваше Светейшество, че в присъствието ми тук няма нищо политическо. Независимо дали ще осъществя амбициите си да стана президент на Съединените щати, това няма значение от гледна точка на важните неща. Но католическата църква има значение. Всичките ми политически усилия са насочени към запазването на нейната цялост и опазването на принципите на вярата, в които сме възпитани и които всеки американски католик обича и почита.

Затова искам да отправя един апел към Ваше Светейшество: запазете одеждата на Христос неразделена. Отворете нашите умове към всички вярващи, да, но запазете прегръдките ни за нашите братя християни. Благодаря ви за голямата чест да ни приемете на аудиенция и за търпението на Ваше Светейшество да изслушате един скромен мирянин.

Нацупеността на папата беше пораснала в смръщване, но след това лицето му се отпусна, сякаш облаците се бяха разсеяли. Накрая той вече изглеждаше доста спокоен и успя да изкара някакво подобие на усмивка на лицето си, докато благодареше на сенатора за изказаното мнение. След това се обърна към Джон Макграт и го покани да каже своето мнение. Макар и папата, и той да осъзнаваха много ясно

пъстрите отношения, съществували и съществуващи между папството и Обществото на Христос, с нищо не го показаха.

— Ваше Светейшество — започна йезуитът на английски, защото очевидно разваленият му италиански не се беше подобрил, след като живееше във Вашингтон, — мога да добавя много малко към онова, което Негово Преподобие и почитаемият сенатор Роуландсън вече казаха. Обществото на Христа не може да намери компромис с онези, чиято свещена книга отрича Неговата божественост. Оттогава се отнасяме приятелски с тях, според думите на един от вашите предшественици, „мюсюлманите също постигат спасение, защото Божиите пътища са безкрайни“, но предпочитаме да оставим това на Бог.

Колкото до политическите измерения, бих казал, че прилагането на „Отворени обятия за всички вярващи“, дори ако е подкрепено от изявленията на Ваше Светейшество от амвона, ще разцепи католическата църква от горе до долу. Ваше Светейшество сигурно знае как беше разцепена англиканската църква: първо по въпроса за ръкополагането на жени, а след това заради това на хомосексуалисти. Сега църквата е в развалини, разрушена от фракционерство, схизми и дребнави разправии. Такава съдба ли искаме за католическата църква?

Ще добавя само една мисъл за сегашните безредици в Европа. Ние можем да дадем пример, като отговорим на тези атаки по *християнски*. Със съчувствие към извършителите, но и с решителна съпротива. Ние не искаме да правим нов кръстоносен поход, но гледаме на случващото се като на възможност. Дори атеистичното мнозинство беше ужасено от събитията през последните месеци. Докато целият континент е на наша страна, нека поемем гнева и да го насочим за утвърждаване на вярата на нашите европейски предци.

Папата остана дълго време потънал в мълчание и с наведена в размисъл или молитви глава. Доколкото неговите гости можеха да преценят, той нямаше вид на променил мнението си човек. Най-накрая вдигна глава, погледна към всеки поотделено, благодари им официално и произнесе кратка благословия. Секретарят се изправи. С това аудиенцията свърши. Прелатът, епископ и глава на огромна по мощ организация, накара с ледения си поглед секретаря да застине.

— Ваше Светейшество — започна епископът за голяма изненада на папата, — мога ли да кажа още няколко думи? — Без да изчака

отговор, той продължи: — Наскоро бях във Флоренция. Както може би Ваше Светейшество си спомня, аз съм флорентинец, макар че не се бях връщал от години в родния си град. Не и откакто се случи онова поразително нещо. В моя обичан град мюсюлмани имигранти издигнаха шатра. Намерението им беше да протестират и да обидят италианското правителство, защото не искало да им издаде документи за гражданство.

Шатрата се издигаше пред катедралата с купол на Филипо Брунелески и до разположената успоредно Баптистерия с райските двери на Гиберти. Тя беше обзаведена като бедняшки апартамент, включително с дюшеци за спане, и да, за развратничене. Печките им изпускаха пушек и смрад. Имаха дори електричество с любезното съдействие на държавната ни електрическа компания. По високоговорителите мюезинът редовно приканваше вярващите за молитви. Дали не изпуснах нещо? О, да, поточетата мюсюлманска урина оскверняваха Баптистерият. И вонята на екскрементите им, които запушваха входа към черквата от римско време „Сан Салваторе“, издигнатата преди хиляда години.

Ние не вдигаме шатри в Мека. Не пеем „Аве Мария“ край гробницата на Мохамед. Бихме ли уринирали по техните джамии? Бихме ли осквернявали техните храмове с повик на оръжие и подбуждане към омраза чрез нашето писание? Бихме ли взривявали техните джамии, когато са претъпкани с вярващи? Никога! А защо? Заради бремето на белия човек.

Ние вече нямаме желание да налагаме превъзходството на бялата раса, като колонизираме страни, населявани от по-тъмнокожи маси, за да ги цивилизоваме. Но въпреки това все още влачим бремето на белия човек. Много малко от нас го съзнават напълно. Ние търпим и прощаваме грешките на нашите братя, защото, показвайки им търпимост и прошка, предполагахме, че и те ще се научат да го правят. Това не намирисва ли на самодоволство? Колко ли надменни се чувстваме, когато просто трябва да признаем, че да, ние сме по-добри от тях. Затова е наш дълг да ги научим на нашите ценности, като ги допускаме в нашите страни и им позволим да ги омърсяват и да не ги уважават колкото им душа иска!

Сенаторът и нунцията се опитваха да измислят някакво благовидно обяснение, за да прекъснат тирадата на прелата. Светият

отец беше толкова шокиран, че изглежда не можеше да помръдне.

Прелатът продължи неустрашимо да говори пред внимателните си слушатели. Сега заговори за величието на фигуративната живопис, забранена от Корана. За красотата на инструменталната музика, която също е забранена. За виното, благословено от самия Христос. След това гласът му се сниши и той заговори вече не толкова разпалено, а почти доверително.

— А що се отнася до вашата лична безопасност, Свети отче, чух някои наистина тревожни слухове. Европа толкова отчаяно иска силен водач на трона на свети Петър, че някои фанатици, наистина ми е болно, че се налага да го кажа, може да се опитат да ви убият. Ако го направят, Европа ще изпадне в хаос. Ислямските орди ще нахлуят безконтролно, а може атеистичните чиновници от Брюксел дори сами да ги поканят. Трагичната ви смърт, Ваше Светейшество, ще означава край на християнството и на Европа такава, каквата я познаваме — Прелатът се прекръсти и добави: — Да пази Бог! Само вие може да смените този курс. Само вие можете да го пренасочите и да се върнете към нашите традиции. Дано всемогъщият Бог ви просветли при избора ви — завърши епископ Сковолони. Сенаторът и Джон въздъхнаха от облекчение.

— Това ли е всичко? — попита папата с неуверен глас.

Епископът кимна сериозно.

Секретарят се изправи и почука на вратата, която се отвори, за да пусне тримата посетители да излязат. Епископ Сковолони се сбогува официално с тях, но когато очите му срещнаха погледа на сенатора, а после този на Джон, той най-изненадващо им намигна, преди да излезе през друга врата от чакалнята.

Инспектор Гедина току-що беше прочел една статия в „Ил Кориере дела Сера“. Според последните изследвания през миналата година 81% от престъпленията в Италия бяха останали ненаказани. А от убийствата 50% бяха неразкрити. И той самият даваше своя принос към тази отчайваща статистика.

Откакто беше започнало разследването, често се беше чувствал съвсем близо до разкриването на убийството на Анджела или отвлечането на Орсина. Подобно на дакел, подушил следа, която води

право към дупката на лисицата. Но после тя изстиваше и за пореден път лисицата го надхитряше. Пристигаше късно на местопрестъплението или на друго местопрестъпление, или още по-лошо — не идваше изобщо точно когато имаха най-голяма нужда от него. Беше сигурен, че Орсина е пропуснала много неща в своите показания. Затова беше организиран изненадващото посещение при Джорджо, като се надяваше, че под натиск секретарят може да признае нещо. Но вместо да си признае, той заведе дело срещу него.

Сега Гедина не можеше да измисли нищо, но смяташе, че е негов дълг да се върне при барона, да го посети и да поговорят за освобождаването на Орсина и да му честити това избавление. Каза на Галорини да се приготви да го закара до Верона. Замечтаният полицай, който винаги носеше по някоя книга в джоба си, щеше да подхожда по-добре на салона на барона, отколкото глупавия Колучи.

След няколко часа пристигнаха пред вила „Ривиера“. Пазачите му казаха, че имат заповед да го пускат по всяко време.

— Все пак баронът не е толкова лош, нали, Галорини? — попита инспекторът, когато подкараха по автомобилната алея.

— Доста му се струпа — отговори неопределено сержантът.

— Той сам се унижи, като наруши закона, за да плати откупа за племенницата си. Трябва да признае, че го уважавам за това.

— Така е, но аз мисля, че знае много неща, които не ни е казал.

— Не изпитвам лоши чувства към него. Може би сега ще е в по-добро настроение. Дай да го разговорим и да видим дали няма да изпусне нещо.

Думитру отвори вратата. Не, баронът не бил у дома. Гедина го притисна да каже къде е, но румънецът даваше уклончиви отговори. Стариият инстинкт на ловно куче отново заработи и Гедина се стегна.

— Това е неговата ланча. Нали така? Ако не е вкъщи, къде е отишъл?

— Отиде в ателието си — отстъпи най-накрая икономът, — но ми каза в никакъв случай да не бъде безпокоен.

— Преди колко време?

— Онзи ден. Тогава го видях за последен път.

— Обичайно ли е да остава толкова дълго там?

— Не, не е обичайно, но аз винаги изпълнявам неговите заповеди.

- Разбира се, че ще ги изпълнявате. Там има ли телефон?
— Не, а ако вземе мобилния си телефон, винаги го изключва.
— Тогава ще се наложи да идем на място.

Щорите на ловната хижа бяха спуснати и инспекторът не получи отговор на почукването си. Той опита вратата.

— Сега не е време да ходим на пръсти — обясни той на Галорини. — Отвори вратата.

Сержантът се поколеба.

— Не, не става дума да я разбиваш. Не е хубаво да трошим древни дърводелски изделия.

Гедина се върна в полицейската кола и взе чантата си. Старата брава веднага отстъпи пред универсалния шперц.

Когато очите на инспектора свикнаха със сумрака, той видя една свита фигура на пода на банята.

— Галорини, запали лампите!

Тялото помръдна, когато Гедина се наведе над него. Езикът на барона стърчеше от устата му и той дишаше тежко. От вида му инспекторът реши, че е много жаден.

— Бързо му донеси малко вода.

Той помогна на Емануел да пийне, но не беше лесно. Дясната му страна сякаш беше безчувствена.

— Бароне, бароне, чувате ли ме? — В очите на Емануел не трепна нищо, нямаше признаци, че го е разпознал. — Мисля, че се е парализирал. Трябва да е получил удар. Обади се веднага за линейка!

Гедина не беше изненадан, че един вече доста възрастен човек, изложен на голямо напрежение през последните дни, беше получил удар. Онова, което го изненада, бяха одеждите на барона. Боже мили, вечерно облекло с ордени и копринени чорапи! От прием ли се беше прибрал, среща на масонска ложка или нещо подобно? Инспекторът свали ордена на свети Морис и Лазар и останалите медали, като дискретно ги пхна в едно чекмедже.

— Галорини, върни се във вилата и кажи на иконома какво се е случило. После се върни тук.

Половин час по-късно Гедина гледаше как фелдшерите внимателно натовариха барона в линейката. Двамата полицаи останаха сами с Думитру. Гедина му каза да се върне бързо във вилата и да се свърже с адвоката на барона.

— Галорини, вдигни тия щори. Дръпни пердетата и отвори прозорците. Това място смърди на болест. Ще претърсим всичко до последната цепнатина.

Ловната хижа изглежда наистина криеше тайни. В един ъгъл, завит с жакардова покривка стоеше статив заедно с всичко необходимо за художника: платна, скъпи четки, терпентин и безир, туби с маслени бои. Четките бяха мръсни, а боята бе изсъхнала върху палитрата.

— Сякаш съвсем внезапно се е отказал от рисуването. Но къде са плодовете на труда му? — Единствената украса в помещението бяха чудатите стенописи.

— Смяташ ли, че той ги е нарисувал? Доста са смахнати.

— Не — възрази Галорини. — Те са стари. Предполагам, на възрастта на хижата.

Гедина преглеждаше чекмеджетата в малката кухничка.

— Върви отзад и провери дали има барака или вход за мазе.

Скоро Галорини се върна.

— Инспекторе, отзад няма нищо, освен голяма градинска пещ.

— Искаш да кажеш, че няма нищо по-подозрително. Да идем да видим.

Двамата мъже заровиха из дебелия няколко сантиметра слой от пепел.

— Инспекторе, виж, телбод и пирони. Приличат на онези по задната част на платната.

— Прав си. Значи рисува, а после изгаря работите си. Предполагам, че това е много аристократично — със съмнение в гласа подметна Гедина.

Продължиха да претърсват хижата. Стигнаха и до спалнята.

— Галорини, помогни ми да обърна дюшека — нареди инспекторът. Двойното легло изпълваше помещението и в теснотията беше много трудно да го вдигнат и обърнат.

— Ето ти място, което не се почиства — отбеляза Галорини, гледайки към валмата прах под леглото. — А тук има още нещо.

Сержантът бръкна между таблата на леглото и стената. Измъкна един скицник и го подаде на Гедина, който издуха прахта от него и го отвори. Това беше обикновен скицник на художник, пълен с рисунки с мастило и молив. Бяха доста любителски с липсата си на пропорции и с аматьорските си сенки, но много подробни като средновековните

творби. Всяка показваше голо момиче, на вид между единадесет и дванадесет години, а след това вече пораснало, в най-различни пози.

— Детска порнография — отбеляза инспекторът. — Не е за чудене, че е изгорил картините си.

Лио беше седнал върху един кнехт и оглеждаше пристанището.

„В четвъртък трябва да бъдеш на яхтеното пристанище в 15:30 часа. Има две пристанища. Трябва да дойдеш на онова, което се нарича Порто Соле. Търси яхта на име «Лузимус»“. Това беше съобщението, което му предаде пазачът на Найджъл. Миризмата на йод, на солена морска вода, заслепяващото слънце, което проблясваше и танцуваше по спокойните вълни, писъкът на чайките — Лио поглъщаше всичко това, докато гледаше как яхтите влизат и излизат от пристанището.

Час по-късно вече се питаше дали не е станало някакво объркване. Правилно ли беше разбрал разваления английски на пазача? Или беше прекалено уморен, за да мисли както трябва? Със сигурност беше преживял няколко трудни седмици, откакто се раздели с Орсина на централната гара в Милано. След това още два неприятни дни, за да стигне до Сан Ремо, туристическо селище на Италианската Ривиера близо до границата с Франция. Запита се дали да не звънне отново на пазача. Нямаше много смисъл да седи безкрайно на кнехта. Извади портфейла си и преброи монетите: три евро и двадесет и осем цента. Това бяха всичките му пари. Той стана и тръгна да се връща към селото, за да потърси обществен телефон.

— Д-р Кевъна, предполагам? — чу се неприятен английски глас. Той се обърна и видя нисък мъж на неговата възраст, облечен в ленен костюм с цвят на съомга и разкопчана риза, която откриваше космати гърди. Не можеше да се каже, че е топло, но определено не беше толкова студено, колкото в континентална Италия от другата страна на Апенините, където Лио беше пребивавал до тази сутрин.

— Да, аз съм Лио Кевъна.

— Найджъл беше много прав, като каза да се оглеждам за американски професор хипар, и ето ви вас в сърцето на Ривиерата. Пристанали сме ей там. Да побързаме!

Лио последва мъжа, който се представи като Теди, до старомодна моторна яхта, цялата в тиково дърво и снобско излъчване. Минаха по

трапа, който Теди веднага издърпа, и едновременно се провикна:

— Намерих го! Прибирай въжетата! — След минута той вече управляваше яхтата и я насочи към изхода на пристанището, а Лио седеше долу на масата, изложен на любопитството на още трима мъже и две красиви жени.

Един висок млад мъж се зае с представянето.

— Аз съм Ники, това е Нико, да не ни бъркате. Неговата прекрасна жена Софи. Това е Маркъс, а това — неговата също толкова прекрасната жена Полин. Прекрасните съпруги предпочитат да говорят френски, но аз съм сигурен, че това няма да ви подразни.

Французойките, петнадесетина години по-млади от своите съпрузи, се усмихнаха на Лио, но го гледаха с известно с опасение. Тъй като не им бяха казали почти нищо за него, не го възприемаха като преподавател хипар, а като истински скитник.

— Ние си играем на пиратите от Пензанс — обясни Ники („Всъщност той е маркиз Тем“, прошепна един от останалите), — или простичко казано, майната им на границите. Приставаме навсякъде, без да се подлагаме на митническа проверка или да се регистрираме в полицията. Отстояваме древното право на свободно движение в открито море.

Лио схвана в общи черти идеята и тя никак не го успокои. Това ли беше блестящият план на Найджъл за безопасно бягство от Италия? Изведнъж у него се надигна подозрение. Трескаво си припомни колко глупаво се беше държал англичанинът на миланската гара: винаги поне на крачка след всяко ново събитие, изненадан от всичко, все трябваше да му се обяснява. Това ли беше финансистът от световна класа, хитрият спекулант? Възможно ли бе да е толкова некадърен? Или всичко е било театър? Но за какво? Отговорът изведнъж лъсна пред очите му: за да го накара да влезе в капан! Тези дендита също ли разиграваха театър? Дали Найджъл ги беше наел, за да го предадат на полицията? Какъв прекрасен начин да се отървеш от съперника си!

— Какво правите, ако ви хванат? — попита Лио с прикрито недоверие.

— Правим се на глупави, отказваме да говорим на друг език, освен английски и ако се наложи, плащаме. Но тогава губим точки. В играта участват още три яхти и ние се опитваме да подобрим

миналогодишния рекорд, преди да свърши сезонът. В момента водим с две пристанища. Искате ли да научите каква е наградата?

— Не.

— Разбира се, че искате: изгубилите екипажи трябва да минат по трапа — обясни безцеремонният брадат Нико и компанията избухна в смях. — Искате ли питие? — добави той. — Да се изпишкате, а може би да вземете душ?

— И трите — отговори Лио. Щеше да участва в играта и да крие мислите си. Ако се наложи, щеше да импровизира, но не биваше да позволява на съмненията да му пречат да мисли.

Той се върна от добре обзаведената баня, облечен в халата, който намери там. Нямаше дрехи за смяна, а онези, които не беше свалял две седмици, вече смърдяха.

— Е, какво ще кажеш да те облечем в „Долче & Габана“? — попита Маркърс, мъж на петдесетина години с орлов нос.

Лио раздразнено отмести очи.

— Да, да, трябва да се смесиш с тълпата, когато пристигнем в Антиб. Особено ако бреговата охрана ни пресрещне преди това. Дойдохме подготвени. — Полин му подаде дрехите.

Лио се появи наново от банята преоблечен в ръждивочервени кадифени панталони, розова риза и светлобежов кашмирен пуловер, праметнат през врата му. Беше обут в ръчно изработени велурени мокасини. Мъжете го изгледаха делово — маскировката му беше само част от играта. Но жените го огледаха преценяващо и се усмихнаха.

— Вече си готов за капитанската маса. Хайде да пийнем по едно — предложи Нико. — Смесих няколко високоволтови коктейла.

Смесицата от водка, енергийна напитка, коантро и бог знае още какво се застича по гърлата на всички. Лио изпи бърканицата от жажда, без да го е грижа за силата на алкохола, и след това помоли за чаша вода. През последните две седмици бе преживявал с по сандвич на ден, а понякога пропускаше и него. Беше спал много малко и през цялото време трепереше от студ. Но си заслужаваше.

Яхтата следваше извивките на крайбрежието и плаваше към границата между Италия и Франция. Но тя не беше сама. Наистина, морето не беше така претъпкано, както през лятото, но прекрасният слънчев ден бе примамил още яхтсмени.

За първи път Полин заговори Лио:

— Брадата ти — каза тя с неодобрителен поглед. Брадата му наистина беше в безпорядък, а мустаците му бяха прораснали и покриваха устните. — Имаш ли нещо против... — попита тя.

Сега какво, помисли си той. Остави ме на мира. Но не каза нищо и ѝ обърна гръб.

— Може би е хванал морска болест или просто си е такъв — прошепна Маркъс.

— Найджъл спомена, че е малко параноичен — добави Нико.

Полин не се обезкуражи върна се с ножица и самобръсначка и ги подаде на Лио. Той запази спокойствие.

— Ако искаш — започна тя, а после размени погледи със Софи, която се усмихна — колко забавно щеше да бъде! Двете френски красавици сложиха един удобен стол на главната палуба и се приготвиха да обръснат брадата му.

Лио бе отвлечен, но единственият начин да се измъкне, беше да скочи в морето. Това обаче щеше да му попречи да избяга от Италия и да помогне на Орсина. Тя все още имаше нужда от него. По дяволите всичко, помисли си той и отстъпи.

Софи загърна Лио с тюркоазено синя кърпа, взе ножицата и първо подстрига брадата и мустаците му, колкото можеше по-късо. Яхтата се полюшваше леко и на няколко пъти тя леко заципа кожата му с ножицата, след което викваше весело „Опа!“ и се кикотеше.

Приятно възбудени, двете жени цвърчаха и се кискаха. Точно в този момент бреговата охрана оглеждаше с бинокли яхтите, които се носеха по водата, за да си изберат някоя за проверка. Лио ги зърна в далечината. Имаше лошо предчувствие, но нищо не можеше да направи.

Без да знае, че ги наблюдават, Полин настоя, че честта да извърши операцията се пада на нея. Софи сапунисваше бузите и шията на Лио цяла вечност, или поне така му се стори. Той вече миришеше доста силно на лавандула от сапуна, а сега и на сандалово дърво от пяната за бръснене. Полин се наведе и започна да го бръсне.

Бреговата охрана продължаваше да ги наблюдава. Англичаните се наслаждаваха на всеки миг.

— Това е много по-възбуждащо от таблата! — възкликна Теди.

Мощната лодка потегли към тях, като постепенно набираше скорост.

— Внимание, ето ги, идват! — каза Маркъс.

Внезапно катерът зави и се насочи към един кораб. Докато разглеждаха внимателно двете красиви жени, които бърснеха на палубата някакво денди, облечено в шарени дрехи, явно бяха решили, че те просто се забавляват, и насочиха вниманието си към потенциални контрабандисти.

— Успяхме! — победоносно каза Маркъс двадесет минути по-късно. — Погледни натам. Това е Кап д'Ел. Вече сме във френски териториални води.

Като на шега, помисли си Лио. Нямаше митничари, нито гранична полиция, никаква проверка на паспортите. Направо детска игра.

Полин завършваше бърсненето на Лио. Стоеше толкова близо, че той можеше да преброи всичките ѝ лунички. Не го направи, а се загледа в големите ѝ кафяви очи. Подушваше не само парфюма ѝ, но вдъхваше и дъха ѝ. Всичко беше в толкова ярък контраст с онова, което бе преживял през последните няколко седмици, че най-накрая затвори очи. Полин го прие като знак.

— Ето, красавецо! — възкликна тя и се наведе, за да го целуне леко по устните.

Той дори не помръдна и веднага щом тя се дръпна от него, се изправи. Всички се вторачиха в него.

— Браво, скъпи бърснарки — каза Маркъс. — Много добра работа! — Мъжете заръкопляскаха.

Когато слязоха в каютата, Ники попита с лукава усмивка:

— Ти наистина ли си професор хипар? Какво преподаваш? Постструктуралистски анализи на Керуак^[1]?

— Има ли нещо за ядене? — попита Лио, вместо да отговори. — И сух хляб ще свърши работа.

— Скоро ще хапнем — отговори Ники, който се почувства неловко в компанията на този начумерен непознат. Нещо в него му напомняше за необуздало, неопитомено животно.

— Трябва да ни извиниш. Англичаните си остават ученици цял живот — обясни Теди, след като хвърлиха котва, за да хапнат малки студени омари, пресен френски хляб и маслини. — Те непрестанно се опитват да надхитрят своите учители. Затова играем тази идиотска игра на пирати.

Лио не каза нищо, защото се тъпчеше с хляб.

— За всичко е виновно английското частно училище — намеси се Ники. — То ни учи да презираме авторитетите, защото повечето от даскалите са неудачници, но въпреки това ти внушава и доживотна вяност към системата. А после трябва да се оправяш, както можеш.

Лио трудно възприемаше онова, което казваха, защото се чувстваше толкова уморен, че едва успяваше да държи очите си отворени. Въпреки това нямаше търпение да види Орсина. Беше чакал този миг в продължение на четиринадесет дни и нощи и сега знаеше, че вече е близо.

Малко след осем вечерта Антиб стана свидетел на пристигането на „Лузимус“ и слизането на Лио на брега. Той задържа старото си кожено яке и опърпаната раница.

— Една найлонова торба би свършила по-добра работа от нея — смръщи се Нико. — За какво ти е? Уха, колко е тежка. Вътре трябва да има, чакай да отгатна, предполагам, семейната библия и някой гаечен ключ. А аз си мислех, че хипитата пътуват с малко багаж.

— Да, мога да хвърля поне ключа — каза Лио, извади свръхголемия френски ключ и без повече обяснения го запрати във водата, — но ще запазя семейната библия. Обещал съм на възрастната си майка, че тя винаги ще ме придружава.

— О! — измърмори Нико, не съвсем сигурен, че това е шега. Софи се усмихна, а Полин се изкикоти.

Бяха му казали, че Орсина е поискала да ѝ се обадят, щом „Лузимус“ приближи на около час Антиб. Лио стоеше на носа и я забеляза отдалече: не можеше да сбърка фигурата ѝ под уличната лампа. Или пък това беше аурата, която сетивата му бяха усетили, преди още да я беше видял?

[1] Джек Керуак — американски писател от т.нар. битническо поколение, автор на „По пътя“. — Б.пр. ↑

22.

Отец Джон седеше в същата чакалня, заобиколен от фреските на свети Петър, свети Павел, свети Себастиан и света Катерина. Прелатът го беше помолил много настоятелно да забави връщането си във Вашингтон и наистина папата го повика на втора аудиенция. Този път секретарят го въведе само след няколко минути. Светият отец седеше на трона. Джон коленичи много почитателно и седна на мястото, което самият папа му посочи.

— Ваше Светейшество, покорно съм готов да ви служа — каза той.

Известно време първосвещеникът го гледа мълчаливо. Нищо не помръдваше, тишината беше направо оглушителна. После той сякаш се ухили самодоволно. Това изражение на лицето му беше смайвало мнозина, а някои дори твърдяха, че било опит да изрази ангелска усмивка.

— Нунций Макграт — каза папата, — вече съобщихме на прелата на Опус Деи нашето решение за вас и той беше радостен да го чуе.

Джон се учуди и изпита леко безпокойство.

— Освобождаваме те като нунций на Светия престол в Съединените щати на Америка — Джон се смая, но успя да запази спокойствие и да остане неподвижен. Папата сякаш изпитваше удоволствие да гледа как той възприема важното му решение. След това благоволи да се впусне в обяснения.

— Да, ние повече не желаем да си толкова далеч от другата страна на Атлантическия океан. Освободихме се от това бреме и те назначихме за префект на Конгрегацията за Доктрината на вярата. Трябва да започнеш работа веднага.

Джон беше напълно изненадан, но не бе негова работа да обсъжда решението на Светия отец, нито пък да покаже личните си чувства. Той се прекръсти и каза:

— Свети отче, готов съм покорно да ви служа.

Този отговор явно допадна на папата. Усмивката му стана още по-широка.

— За нас ще бъде удоволствие да започнем още днес работа по нова енциклика. Монсиньор — обърна се той към секретаря, — водете си точни бележки. Префекте — той вече се обръщаше към Джон с новата му титла, — тя ще се казва „Глас народен, глас Божи“. Ще бъде предназначена за епископите, свещениците и дяконите, мъжете и жените на християнска служба и всички вярващи миряни. Онова, което възнамеряваме да им съобщим, е следното:

Ние, първосвещеникът, поддържаме всички обсъждания по време на Втория ватикански събор. Бог ни проговори чрез гласа на народа. И обратното: глас народен, глас Божи. Хората ни казаха божествени слова. Префекте, очакваме да изложите всичко това на подходящия йезуитски жаргон. Накратко, ние трябва да уверим всички, които са осъзнали, че има... как да го кажем, известно несъответствие между онова, което е морално, и морала на нашето време, че възнамеряваме да поведем християнска Европа според традицията през последните две хилядолетия. Освен това оценяваме правилно колко много се нуждае нашето паство от здрав овчар.

Джон събра кураж да попита:

— Ваше Светейшество, означава ли това, че вашата икуменическа инициатива за сближаване „Отворени обятия за всички вярващи“ ще бъде отменена?

— Отменена? Префекте, това е прекалено надута дума. Не, ние ще споменем, че тя е прекратена.

— С цялото ми уважение, Ваше Светейшество, това може би няма да е достатъчно, за да се успокоят хората. За съжаление мой дълг е да ви обърна внимание, че съществува и подобна възможност.

Папата размени бърз поглед със своя секретар, верен служител и хитър съветник още от времето, когато беше епископ. Изглежда и монсиньор бе съгласен с префекта. Папата видя почти недоловимото помръдване на устните му, което познаваше много добре и винаги го забелязваше, дори секретарят му да гледаше на другата страна.

— Добре, може би трябва да посочим, че Бог ни е казал следното: за да се сближим с всички и да постигнем истински плурализъм, първо трябва да се прегрупираме и да постигнем единство и сплотеност у дома си.

— Ако ми разрешите, свети отче, това е много подходящ начин да се изрази подобна мисъл.

— Да, и ние помислихме така. Подготви черновата на енцикликата в такъв смисъл. Очаквам утре да е готова. Тя трябва да бъде разпратена навсякъде и до всички. Префекте, свободен си. Върви си в мир.

Джон се надигна и се поклони. После добави:

— Ваше Светейшество, моля да ми простите, но смятам, че може би няма да е зле да изброим в енцикликата всички стъпки, които възнамерявате да предприемете, и да посочим също така всяка една от онези, които са... прекратени, както вие сам казахте, за да запазим непокътнат Втория ватикански събор. Като последствие Третият събор ще бъде отложен за неопределено време. Всъщност отменен е по-подходящата дума. Мисля, че това също трябва да се посочи, за да бъде посланието на Светия отец ясно и разбираемо.

Папата направи гримаса и потърка лицето си с две ръце. Но най-накрая се съгласи.

— О, Ваше Светейшество, ако разрешите, само още една дреболия, която, смятам, ще представлява възможно най-ясното послание.

Папата го погледна учудено, а Джон разтълкува погледа като покана да довърши мисълта си.

— Що се отнася до де канонизацията на свети Бернар от Клерво като подстрекател на Първия кръстоносен поход, предлагам, вместо да го реабилитираме, да превърнем неговото възпоменание в Мариин празник. Да стане известен като Рицаря на девата, защото неговата почит към Майката Божия е забележителна и за пример.

Тъй като папата продължаваше да мълчи, Джон добави:

— Ваше Светейшество, съзнавам, че това ще предизвика голям шум. Но ако църквата покаже, че се съобразява с народната воля, политиците ще трябва да направят същото. Между нас казано, ние можем да върнем разсъдъка на Европа.

Папата помисли още малко, след това се изправи.

— Така да бъде! Ти ще съобщиш още днес на сенатор Роуландсън за нашето решение. Ние лично ще говорим скоро с епископ Сковолони. Нека нашият Господ Исус бъде с теб.

Лио благодари на прислужницата и затвори вратата на стаята за гости, определена за него. Както и цялата провансалска „селска“ къща на Найджъл, тя също беше мебелирана безупречно с добре полирани антики и предлагаше всички възможни съвременни удобства. Някога къщата сигурно е била селска, а стопаните ѝ са работили по лозята и маслиновите горички, простиращи се чак до далечните гори на север, но днес нямаше да е прекадено да я нарекат замък.

Лио погледна с копнеж към леглото, на което с радост би спал най-малко денонощие и половина, но не можеше да си го позволи. На Найджъл му беше хрумнала „блестящата идея“ да съчетае съвършения пристан за уморения гост с най-неприятната изненада: прием. Лио неохотно отвори шкафа, за да остави скъпоценната си раница, и намери на закачалката син костюм, риза, чорапи, черни обувки, вратовръзка и дори бельо. На ревера на самото имаше закачена картичка: „Тази вечер трябва да изглеждаш възможно най-добре. О.“.

Той свали дрехите, които Маркърс му беше дал на яхтата, и облече тези от гардероба. Когато провери резултата в огледалото, се запита дали, когато се прибере у дома, да не изхвърли професорските си одежди и да започне да носи елегантни дрехи. Тогава се сети за студентите, които щяха да се кикотят зад гърба му, ако се появи в „Долче & Габана“, и се засмя на странното си хрумване.

Долу гостите изпълваха салона. Видя Найджъл, който си бърбореше с Теди, Маркърс, Нико и жените им, струпани около бюфета с шампанско. Съзря и Орсина, която правеше впечатление с късата си черна рокля.

Очите им се срещнаха и той разбра, че тя се чувства като емигрант в собствения си дом и най-голямото ѝ желание бе да се отърве от това насилено веселие. Орсина пресече салона, за да дойде при него.

— Лио, липсваше ми.

— Ти също ми липсваше. Изглеждаш много добре.

— На масата мястото ти ще е до мен. Мисля, че ще преживеем този прием.

— Всъщност чакам храната с нетърпение.

— И двамата отслабнахме доста, няма защо да пазим диета.

— Вярно е. В този красив костюм има място за още някое килце. Благодаря ти, че си се сетила за това... — Искаше да завърши изречението с „любов моя“. Дойде му съвсем естествено, но все пак реши да се въздържи.

— През тези две седмици не съм мислила за нещо друго. — Тя се извърна, бе на ръба да се разплаче, но храбро добави: — Нямам предвид костюма. Купих го съвсем импулсивно вчера следобед в Ница.

— Дори знаеш кой номер обувки нося. Откъде?

— Жените забелязват подобни неща. Мисля... време е да влизаме за вечеря.

Масата беше сервирана за двадесет и четирима, а самата вечеря беше празненство за чревоугодници, любители на морските дарове. В огромни плата с натрошен лед, разхвърляни по масата, лежаха купища раци, омари, скариди, стриди, спираловидни миди, обикновени миди и цели купища раковини, пълни с оранжев хайвер. Шампанското продължи да се лее и след като гостите се облегнаха на столовете си, съзерцавайки празните строщени черупки като победители в някаква подводна битка. Найджъл избра този момент, за да каже няколко думи.

— Дами и господа, за мен е огромно удоволствие да бъда домакин на ежегодното празненство на Пиратите от Пензанс. Както вече всички знаете, тазгодишният победител е екипажът на добрата стара яхта „Лузимус“, чието име означава, ако не съм забравил напълно латинския, „ние ще загубим“. — Чуха се смехове и подвиквания. — Ето го тук екипажа. Това са скъпите ми приятели Теди, Ники, Нико, Маркърс и да не забравяме техните изящни съпруги Софи и Полин, които, сигурен съм в това, са свършили по-голямата част от тежката работа.

Когато днес се привързаха към кея в Антиб, те осъществиха двадесет и седмото си пиратско нахлуване на сушата през този сезон, като само при три от тях са попадали в клопката на официалните власти. Това им спечели две точки преднина пред отбора на второ място, яхтата „Веселата вдовица“, чийто екипаж заслужава да бъде споменат с похвала. Всъщност вие всички заслужавате похвала, затова сте тук тази вечер.

Някой започна да пее лодкарска песен. Френските съпруги се спогледаха и се усмихнаха учтиво. По-късно последваха други, по-

груби песни, а бялото вино и портвайнът не спираха да се леят. Лио вече се беше измъкнал.

Връщаше се от тоалетната, но зави в погрешна посока и попадна в малка библиотека с неустоим диван. Седна на него уж за малко, после се изтегна и на секундата заспа.

Скоро след това и Орсина напусна купона, влезе в кабинета си и намери Лио вътре. Просна едно одеяло върху него, целуна го по челото и той заспа непробудно, а долу купонът продължи до четири сутринта.

Събуди се към десет и се почувства неловко, когато си спомни къде е прекарал нощта. Хукна към своята стая и най-напред провери дали забранената книга е там, където я беше оставил. Там беше. След това си взе душ и си сложи всекидневните дрехи и старото кожено яке. Никой не помръдваше. Ще се събудят махмурлии, помисли си Лио.

В малкия хладилник в стаята си намери всичко, което му беше нужно за една проста закуска. След последните две седмици дори и най-малкият лукс му се струваше невероятен. Погледна през прозореца и се почувства, сякаш се бе прибрал у дома в рая. Двама градинари работеха по живия лавров плет. Зад тях се простираше безкрайно поле, по което бяха пръснати стадо черни овце. Къде ли е Орсина, запита се той.

Слезе по стълбището, прекоси ечащия от стъпките му салон и излезе на чакъла, с който бе покрит дворът пред къщата. В северната му част се издигаше дълга, ниска сграда в същия стил, съчетаващ камъни и тухли, както основното здание. В четирите ѝ краища се издигаха ниски, широки кули, покрити с плочи от шисти. Бялата врата подсказваше, че това е обор или гараж за карети. Когато надникна през прозореца, Лио видя вътре известната Найджълова колекция от стари спортни автомобили. Макар да не проявяваше интерес към колите, той прецени, че някои наистина бяха стари и всички бяха отлично полирани. Дори разпозна един ролс-ройс и доби известна представа за стойността на сбирката.

Скорошните му срещи го накараха да се замисли какво би направил, ако разполагаше с голямо богатство. Дали бих го раздал на бедните, запита се, докато заобикаляше господарската къща. Не. Това щеше да бъде само капка в океана на човешките нещастия. Не бих го дал и на политическа организация. Аз съм непоправим възпитател.

Ако бях богат, щях да създам фондация, която да събира хората, за да споделят своите мисли. Това би могло да става на място като Палацо Ривиера. Щях да привлека там зрели студенти, учени, изследователи, може би и хора на изкуството, но не от безсмислените модерни течения. Щях да помагам на хората да пътуват и да учат езици, за да опознаят различни култури. Бих им помагал да пътуват във времето, за да открият кое в миналото е вечно.

Зави зад ъгъла, започна да лъкатуши между живия лавров плет и погледна назад към свършената сграда. Колко по-добре е било, когато нейните собственици имали собствено производство и са давали прехрана на около петдесетина семейства, вместо на търговци на скъпи коли втора употреба! Това място носеше отпечатъка на Найджъл, но тук все пак се носеше и парфюмът на Орсининото присъствие. Със сигурност градината беше проектирана от нея.

Точно в този момент Лио видя, че един партерен прозорец се отваря. Орсина застана в рамката и му махна с ръка. Изглеждаше великолепно в семплата си рокля на цветя. Той се забърза обратно към къщата и погледна нагоре.

— Добро утро — каза тя и се усмихна.

— Съжалявам, че съм заспал в кабинета ти. Трябваше да ме събудиш — започна той.

— Там е много удобно. Аз самата често заспивам на този диван, докато чета. Сега по-добре ли се чувстваш?

— Като прероден — отговори той, помълча малко и продължи: — Това място е изключително красиво. Черните овце ваши ли са?

— Не, принадлежат на един фермер. Той използва нашата земя.

— Другите гости в къщата ли са настанени?

— Не, всички си тръгнаха, а Найджъл още спи, за да разкара махмурлука.

— Орсина, нося ти нещо много важно. Имаш ли нещо против да отида и да го взема?

— Разбира се, че не. Не мога да си представя какво може да е. Та ти пристигна почти гол. Слез в моята всекидневна.

Лио взимаше стъпалата по две и си мислеше колко по-добре би могъл да говори с нея. Днес сутринта и снощи.

Всекидневната на Орсина имаше един-единствен прозорец, който гледаше на изток към парка. Тя седна на дивана от едната страна

на камината, а Лио на тапицирания с шарен сатен стол срещу нея. Без да каже дума, той отвори раницата и ѝ подаде забранената книга. Тя очевидно беше прекалено смаяна, за да каже каквото и да било, и той започна да ѝ разказва какво беше правил, откакто се бе върнал във Венеция.

Нямаше тактичен начин да ѝ обясни как е умряла Анджела, но чувстваше, че тя трябва да знае. Разказа ѝ какво беше видял в своето прорицателско видение. Тогава тя заплака неутешимо. Лио стана от стола, седна до нея, прегърна я нежно и я утеши. Когато тя се успокои малко, той продължи разказа си:

— Щом те оставих на гарата, знаех, че полицията ме издирва и че не мога да се движа свободно. Трябваше да напусна Италия, но нямах представа как. Разполагах с две седмици, за да изпълня мисията, която сам си наложих. Твоят чичо трябваше да бъде убит. Видях какво е направил и знаех за силата му да влияе на хората. Сигурен бях, че след смъртта на Анджела той щеше да се заеме с теб. Да. Неговата магия изискваше съучастник със същата кръв. Фактически това означава кръвосмешение.

Орсина се сгърчи и покри лицето си с ръце.

Лио съжали, че е облякъл в думи очевидното, и то пред една от жертвите на барона. Спомените на Орсина от пленничеството ѝ се върнаха и тя потисна една силна тръпка.

— Човешкото правосъдие — започна отново Лио — никога нямаше да разбере какво цели чичо ти, както изглежда, дори не са го подозирали. Той буквално беше недосегаем. Но аз бях дал клетва да те защитавам, а докато той беше на свобода, ти щеше да бъдеш в смъртна опасност.

Тя кимна мълчаливо и му махна да продължи.

— Чичо ти не е можел да ти има доверие, и то заради книгата. Знаел е, че си надарена, а той беше от недостойните. Сам те беше подтикнал да я изучаваш. Преди да се случи нещастиято, той ти даде следата за Пещерата на Меркурий, за да те отведе до тайното светилище. Очевидно те е избрал за свой окултен наследник, но след смъртта на Анджела плановите му се объркаха.

Ти бързо щеше да откриеш първия плод на Дървото на живота — изкуството да прорицаваш. И тогава миналото щеше да се разкрие пред теб. Затова първата му задача е била да открадне твоята книга. Но

не е бил сигурен дали вече не си я запомнила. Непрестанно се е тревожил за това. Освен това отчаяно се е нуждаел от теб, за да му помагаш в магията. За мен изборът беше много прост: неговият живот в замяна на твоя.

Орсина отпусна глава със затворени очи върху скута на Лио.

— И какво направи? — попита го тя, без да ги отваря.

Той я прегърна по-силно и продължи да разказва:

— От Милано взех автобус до Верона, а оттам продължих на стоп до гората около ловната хижа. Там чаках в една изоставена колиба два дена и една нощ, той да дойде или да си тръгне. Веднъж дневно се връщах в града, за да хапна нещо и да прегледам вестниците.

В „Арена“ имаше съобщение, че баронът е получил удар в къщата си. По ирония на съдбата този ден обикалях наоколо, за да намеря начин да заобиколя охраната. На следващия ден всички големи вестници описаха с подробности случилото се. Инспектор Гедина, който искал да провери следа по случая с убийството на Андже́ла, го открил в ловната хижа навреме, за да му спаси живота. Пишеше, че го приели в болницата във Верона в тежко състояние.

— Зная. А после?

— По това време вече няхах доверие в нищо. Човек, който е организи́рал отвличане, можеше да симулира и удар. Той вече беше използвал цял репертоар от измами след смъртта на Андже́ла. Нали така?

Затова отидох в болницата. Изглеждах доста занемарен, но се представих като помощник на градинаря във вила „Ривиера“. Казах, че баронът ми е бил като баща, и една сестра ме заведе да го видя.

Той беше в съзнание и се опита да вдигне ръка, от което сестрата заключи, че е разпознал своя верен градинар. Половината от лицето му беше парализирана и той не можеше да издава други звуци, освен ръмжене. Видях, че това страшно го ядосва, особено когато сестрата подхвърли, че е единственото, което сега можел да каже.

Хранеха го венозно и докато тя се въртеше около апаратурата, аз я заглавиквах, разказвайки й колко добър е бил той към старата ми майка и така нататък. После попитах дали има надежда да се възстанови. Тя ми каза, че сутринта лекарят прегледал резултатите от томографията и установил, „че баронът е непоправимо увреден“. А и сърцето му не било в добро състояние. „Много тъжно за един толкова

велик и добър човек, а и не е много стар“, избърбори сестрата. След това излезе за нещо и аз се наведох над него, сякаш да го целуна за сбогом. Хрумна ми колко лесно можех да го убия там на мига. Носех френски ключ под ризата си. Всъщност нямаше нужда да оплескам всичко, като му размажа главата. Можех да го удуша, като използвам неговата собствена техника.

Но се спрях. Той вече беше обезвреден и това уреждаше въпроса. Прошепнах ясно в ухото му: „Видях те как срещна бог Митра и как уби Анджеला“. Това беше всичко. После си тръгнах. И накрая, благодарение на твоя съпруг, успях да премина безопасно във Франция.

— И ето те тук — Тя придърпа ръцете му още по-здравео около себе си и продължи. — Вчера получих новини от болницата във Верона. Чичо ми е получил втори удар. Положението му е безнадеждно.

— Радвам се да го чуя.

— И аз, но това беше вчера. Днес вече не ме интересува особено.

Как ли се справя с всичко, което преживя, учуди се Лио. Но не посмя да попита.

— Зная какво си мислиш — вметна тя. — Какво да ти кажа? Щастлива съм, че съм жива. — Тя си пое дълбоко дъх и след това се поправи. — Трябва да съм щастлива, че съм жива. Трябва да престана да мисля, че той можеше да отнеме моя живот вместо този на Анджеला. А може би така е трябвало. Да разбере какво става около мен. Имах сили да го направя. Трябваше да се изправя срещу него на собствената му магическа територия. Ако бях изучавала „Магическият свят на героите“ след женитбата си, бих могла да го унищожа. Вместо това си играех на грандама.

Все още не мога да повярвам, че това чудовище е насилвало Анджеला, и то кой знае откога. А после и мен... — Тя го погледна в очите. — Да, Лио, той се опита да... — Орсина отново беше на прага на сълзите. Наистина ли трябва да си причинява това, зачуди се Лио. Защо?

Тя се съвзе и обясни:

— През повечето време ме държаха упоена и както знаеш, стоях на тъмно. Веднъж чух гласа на чичо. Той шепнеше нежни думи в ухото ми. След това започна да ме докосва, да ме опипва. Чувах го как диша

учестено, чувствах тежестта му върху тялото си. Вдишвах дъха му и усещах неговата пот по лицето си. Лио, ръцете му бяха под нощницата ми. — Тя се изправи и продължи. — В отчаянието си събрах колкото сили ми бяха останали и започнах да ритам. Той се опита да ме успокои, като продължаваше да ме гали с топлите си ръце. Най-накрая един от ритниците ми трябва да го е уцелил, защото чух вик, а след това ругатня. Получих силен удар по лицето. Скоро усетих познатото убождане и изгубих съзнание.

— Съжалявам, Орсина. Ужасно съжалявам. Но — побърза да добави той, — това се е случило само веднъж. Сигурно изобщо не те е изнасилил.

— Как може да си сигурен? — Разговорът беше мъчителен, но тя изглежда имаше нужда да говори, а той искаше да облекчи болката ѝ.

— През последните седмици прочетох много пъти тайното издание на „Магическият свят“. Там има един откъс, който научих наизуст, защото колкото повече се тревожех за теб, толкова повече надежда ми даваше той. Когато Чезаре пише за ненадарените като твоя чичо, той отбелязва, че „ако развие любовта и приятелското отношение на Хеба, чрез сношения с нея той може да постигне не по-малки чудеса“. На друго място в текста обяснява, че едно от условията, за да се получи приятелското сътрудничество, е любовта. Извратеното копеле беше успяло да повлияе на Анджеа точно по този начин. В моето видение тя изглеждаше като зомби, беззащитна и дори любяща в прегръдките му. Но той никога не е имал контрол върху теб, така че...

— ... Лио, достатъчно. Стига толкова. Ще се науча да живея с тази мисъл. — Тя зарови лице в дланите си и заплака. Но скоро с усилие на волята си успя да спре.

— Орсина, моля те да ми простиш. Никога повече няма да споменавам миналото. Обещавам. Но какво ще бъде бъдещето?

Тя отвори очи. Беше дошъл нейният ред да обясни. Обърна се към него и каза:

— Лио, благодаря ти. Благодаря за всичко, което направи. Никога няма да мога да ти се отблагодаря.

По-скоро Лио ѝ беше благодарен за това, че му бе позволила да ѝ помогне, но той не го каза гласно. За днес разголването на душите беше достатъчно. Тя все още беше твърде слаба, затова той просто ѝ се усмихна. Орсина заговори отново.

— Животът ми страшно се усложни. Веднага щом чичо получи удар, ми се обади нашият семеен адвокат. Каза, че след смъртта на родителите ми чичо бил направил завещание, според което, в случай че той е неспособен, аз разполагам с пълномощия да управлявам собствеността му. Като изключим няколкото дарения, тя трябваше да бъде поделена между мен и Анджела. Според завещанието аз съм отговорна за чичо и за цялата му собственост. Още не знам точно какво включва тя, но той има имущество из цял свят, а не само в Италия.

Адвокатът ми обясни, че откупът от един милион евро, който чичо уж щял да плати, е събран от приятели и че те вероятно дискретно ще ми съобщят, когато дойде време да им го върна. Смята, че може да убеди полицията да върне парите, които конфискува. Освен това сметките на чичо вече не са замразени. Няма да кажа на адвоката, че всъщност той ме отвлича. Реших никога и на никого да не казвам. Дори на Найджъл. Лио, това е нашата тайна.

— Забравяш Башкар и Сома.

— Не, не съм ги забравила. Не съм забравила и Джорджо.

— Джорджо?

— Всъщност той ме отвлича. Чичо му е промил мозъка също както на бедната Анджела. Не мога с чиста съвест да кажа, че Джорджо е действал по своя воля. А индийските прислужници са били изнудвани.

И тримата знаят само малка част от истината. В техния собствен интерес е да си мълчат. Разбира се, аз ги уволних на часа. Това беше първото, което направих. Но не изпитвам желание да им отмъщавам. От значение е само това, че чудовището е обезвредено завинаги.

Лио усети, че е време да сменят темата.

— Снощи Найджъл изглеждаше много щастлив — подхвърли той.

— Да, щастлив е, че успя да се измъкне, и предпочита да забрави случилото се. Напълно естествено, нали? Колкото до инспектор Гедина, той беше толкова безполезен, че не му дължа никакви обяснения. Като тегля чертата, не мога да не се съглася с Найджъл. Най-добре ще бъде да забравим всичко. Но това, което остана от чичо, е направо огромно. Дори само двата имота, които знаеш: вилата и палацото. Имам огромна отговорност към семейство Ривиера, аз съм единствената нишка, на която то се крепи.

Затова не мога просто да се отърва от тях, както Найджъл например бе могъл да разкара тази къща в Прованс, щом му омръзне. Чувствам се ужасно обременена с *неща*, с *места* и *богатство*. Тази отговорност се стовари изцяло върху мен, а съм още твърде млада. Не съм подготвена за толкова голямо бреме. Но ти, Лио, няма защо да се тревожиш. Аз съм издънка на дълъг род от герои.

— Между другото — добави тя, — сега аз и Найджъл спим в отделни спални. Стигнахме до съгласие, че бракът ни не се е получил и никога няма да се получи. Когато цялата шумотевица утихне, ще се разведем тихо и приятелски. Той сигурно ще се радва, че се е отървал от семейство Ривиера. — Тя се насили да се усмихне, когато чува Найджъл да си подсвирква отвън своята любима лодкарска песен.

Англичанинът бе влязъл в ролята на внимателен домакин и така прекъсна растящата близост между Лио и жена си. Вероятно така беше по-добре. Лио, който най-сетне можеше да използва кредитните си карти, без да се страхува от италианската полиция, беше откаран в града. Изтегли пари от банкомат, купи си още дрехи и куфар и се отби в една туристическа агенция. Запази си място за полета Ница — Париж и оттам за Вашингтон. През двата дни до заминаването си той си почиваше и разглеждаше с домакинските си местните забележителности. Никой не спомена повече случилото се в Италия. И тримата изглеждаха склонни да оставят миналото зад себе си и да продължат напред.

Шофьорът ги взе в един безупречно реставриран „Ситроен Де Ес“ към летището на Ница. Орсина седеше отзад с Лио и двамата се държаха за ръцете.

— След всичко, което ми разказа — каза на английски след продължително мълчание Орсина, — реших да наредя да разрушат ловната хижа. Много обичам вила „Ривиера“ и никога няма да я продам, но хижата трябва да изчезне.

Лио не каза нищо и продължаваше да я държи за ръката.

— А що се отнася до двореца — добави тя, — той е прекалено важен за династията, но зная, че никога повече няма да мога да заспя в него. Не и след всичко, което се случи там.

— Орсина, не си задължена да ми обясняваш каквото и да било. Сигурен съм, че ще вземеш правилно решение. Просто си дай малко време.

Тя го погледна в очите и се усмихна.

Мигът, от който и двамата се ужасяваха, най-сетне беше настъпил. Лио се готвеше да мине през проверката на багажа. Самолетът му излиташе след час и половина. Орсина му подаде голяма торба от местната сладкарница.

— Заповядай. Това е нещо, което ще ти напомня за мен. — Лио благодари и надникна в плика, очаквайки да види кутия с ръчно направени бонбони, но вместо това съзря „Забранената книга“. Сигурна ли беше, че иска да му я подари?

— Да, Лио. Задръж я засега. Най-накрая трябва да си разбрал, че ти също си надарен. Как иначе щеше да останеш жив след прорицанието?

— Да, и аз си мислех същото. Това ме изпълва едновременно със смирение и страх.

— Не, няма нужда да се страхуваш. Двамата ще работим заедно с книгата.

За втори път обявиха номера на неговия полет.

— Орсина, зная, че тук не е нито мястото, нито времето, но исках да те попитам...

— ... Не сега, Лио, още не. Скоро. Нека мине малко време. Обещай ми, че ще държиш книгата на сигурно място.

— Да, разбира се. — Той механично извади паспорта, билета и бордната карта. — Орсина, наистина вече е време да тръгвам, освен ако...

Тя го целуна. Усети сълзите ѝ по лицето си. Орсина го притисна силно към себе си. Усещането беше толкова замайващо, че той бе готов да пропусне полета. А и къде да бърза? Притисна я отново към себе си, но тя се измъкна от обятията му.

— Хайде, върви, във Вашингтон има неща, които трябва да оправиш.

— Орсина...

— Тръгвай вече. Приятен полет — Тя преглътна, но когато той се поколеба, се завъртя на пети и тръгна към изхода. Човекът от охраната нетърпеливо го попита:

— Господине, решихте ли вече какво ще правите?

Лио се озова в апартамента си в Джорджтаун почти без да осъзнава как е стигнал там. Първата му работа беше да извади „Магическият свят на героите“ и да я сложи на масата за хранене. Тъй като не притежаваше снимка на Орсина, книгата му изглеждаше като символ на нейното присъствие. Апартаментът му се стори много пуст. Преди да замине за Италия, бе поверил Галилео и Гарибалди на Силвия. Тя беше и първият човек, на когото се обади.

След няколко любезности той я попита за котките. Добре ли са? Правили ли са бели? Тя не отговори, а избухна в сълзи. Най-накрая му обясни, че скоро след като взела котките, те избягали и повече не се върнали. Започна многословно да му се извинява и личеше, че сърцето ѝ се къса. Онемял и допълнително отблъснат от оплакванията ѝ, Лио затвори телефона.

Малко по-късно той започна да звъни.

Ядосан, той не го вдигна и за да се разсее, се зае с пощата, която Мими беше събрала. Откри разни сметки и цяла поредица писма от Джорджтаунския университет. Някои от тях бяха от госпожа Рийд, неговата секретарка. Тя изразяваше своята загриженост за него и се надяваше скоро да се видят. Имаше и няколко официални писма от декана. Тя се интересуваше къде се намира. Очакваше да ѝ се обади веднага в катедрата.

Ще бъде малко неловко, каза си той с гримаса, но вече мога да се справя с един декан. И се зае да отвори последното писмо.

Уважаеми професор Кевъна,

След като не получих отговор на неколнократните си опити да се свържа с вас по телефона, имейла, факса и с препоръчани писма, се посъветвах с ректор Омейли и със съжаление стигнахме до следното решение:

С настоящото сте отстранен за остатъка от текущата академична година. В края на май Вашето положение ще бъде преценено повторно. Ако ректорът получи задоволително обяснение за едномесечното Ви отсъствие и

пренебрегването на Вашите задължения и убедителни уверения, че това няма да се повтори, може би ще бъдете назначен отново. Но междувременно Ви съветвам да потърсите помощ от психолог и да обмислите възможността да работите нещо друго.

Вашите часове са прехвърлени в друг факултет, а катедрата Ви се поема от професор Лентини. Молим Ви да освободите кабинета си една седмица след получаване на настоящото. Моля да не установявате контакти с вашите студенти, тъй като техният академичен напредък беше изложен на сериозна опасност от тези събития и бяха положени всички усилия да успеят да наваксат.

Моля, отнасяйте всички въпроси за заплащането, здравната осигуровка, пенсионните вноски и т.н. към служба „Човешки ресурси“.

Искрено Ваша,
Алис Т. Трокмортън
Декан

Реакцията на Лио беше сдържана. Той излезе, за да глътне чист въздух, защото главата му се маеше. Вън беше тъмно, студено и ръмеше. Той крачеше бързо и колкото повече вървеше, толкова повече го хващаше яд. От инспектор Гедина до декан Трокмортън — винаги го преследваха идиоти.

Беше затънал в самосъжаление и увереност в своята правота, когато осъзна, че разходката му го беше довела до парка в центъра. Пред него, осветен в ситния дъжд, се издигаше паметникът на Вашингтон.

— Добър вечер, господине — каза един полицаи любезно, но бдително.

— Добър вечер, полицаи — отговори Лио и тръгна по пътеката.

Беше съвсем сам. Внезапно го поразих истината за неговото положение и той спря на място.

— Аз съм свободен — каза си на глас, погледна към осветения обелиск и произнесе бавно и тържествено: — Свободен съм. Орсина

също е свободна и ме обича! — Обърна се и тръгна обратно към Джорджтаун.

— Лека нощ, полицай! — каза той, когато отново мина покрай него. Дъждът беше спрял. Той закрачи по-бързо и постепенно се затича. — Свободен съм и Орсина ме обича! Нищо не може да ни раздели!

Когато по-късно заспа, тези думи все още се рееха в съзнанието му.

В същия този миг във Франция, Орсина се събуди. Беше сигурна, че е чула гласа на Лио, макар думите му да не бяха много ясни. Без да я е грижа колко е часът в Щатите, тя взе телефона и набра неговия номер.

— Орсина? — попита той инстинктивно.

— Лио, обичам те и скоро ще бъда свободна. Тогава нищо няма да може да ни раздели.

Издание:

Автор: Гуидо Мина ди Соспиро; Джослин Годуин

Заглавие: Забранената книга

Преводач: Асен Георгиев

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2008

Тип: Роман

Националност: Английска

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-585-968-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2035>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.